

KNIŽNÍ KLUB

NEZKROTNÁ

ŠKOLA NOCI 4

P. C. CASTOVÁ – KRISTIN CASTOVÁ

Krkavců přibývalo, aspoň podle hlasů, a v temnotě jsem rozeznala zmítající se stíny stínů a mezi nimi cosi lesklého, ostrého a zahnutého. Jak to, že mají zobáky, od kterých se odráží záře plynových světél, když jsou to jen duchové? Jak to, že páchnou smrtí a rozkladem? A jestli to už nejsou duchové, co to znamená? Zastavila jsem se a váhala, jestli se mám rozběhnout dopředu, nebo utíkat zpátky. A jak jsem tam stála, ochromená panickou hrůzou a nerozhodností, černota halící nejbližší strom se zavlnila a snesla se ke mně. Srdce mi tlouklo tak prudce, až to bolelo, a zmocnil se mě takový děs, že jsem se nemohla pohnout ani promluvit. Jenom jsem úzkostně zalapala po dechu a dívala se, jak se to blíží. Příšerná křídla vířila ledový zatuchlý vzduch a ta věc byla stále blíž. Už jsem ji viděla, lidské oči v znetvořené ptačí tváři... paže... lidské paže s pokroucenýma zrůdnýma rukama, proměněnýma v roztřepené špinavé pařáty. Netvor otevřel zahnutý zobák, a když zakřičel, zakmital v něm rozeklaný jazyk. „Ne!“ zaječela jsem, pevně sevřela syčící kočku a klopytavě ucouvla. „Nech mě!“ Otočila jsem se a dala se do běhu.

www.euromedia.cz

 | knižníweb
www.knizniweb.cz

ISBN 978-80-242-2775-7

9 788024 227757

Zoey Redbirdová je sice nejnadanější upíří mládě na světě, ale její život právě teď nestojí za nic. Měla sice hned tři kluky najednou, ale nakonec jí nezůstal žádný a kamarádi s ní nemluví. Škola noci se tak pro ni změnila v osamělé a nepřátelské místo – a možná i nebezpečné. Nocí se totiž začínají pohybovat podivné stíny a školním areálem se stále častěji rozléhá zlověstné skřehotání. Zoey proto nezbývá než pokusit se našťvané kamarády usmířit a společně se postavit neviditelné hrozbě. Její snahu však může snadno zkomplikovat záhadný nový spolužák, který ji až příliš přitahuje. Když do hry vstoupí děsivé proctví, začíná Zoey chápat, že vše bylo pouhou přehrou událostí, jež mají kořeny ve stovky let starých indiánských legendách.

Ve čtvrté části série *Škola noci* – její příběh započal v *Označené* a pokračoval ve *Zrazené* a *Vyvolené* – se Zoey musí stát skutečnou hrdinkou a připravit se na boj se zlem, které může být daleko silnější než ona.

P. C. CASTOVÁ je uznávanou autorkou paranormálních romancí a komerční fantastiky a zároveň středoškolskou učitelkou. Když ji její agentka požádala, aby napsala sérii pro mládež o „internátu pro upíry“, spojila síly se svou dcerou **KRISTIN CASTOVOU**. Ta studuje na vysoké škole obor komunikační studia a touží stát se slavnou spisovatelkou. Obě žijí v oklahomském velkoměstě Tulsa, kam zasadily i svoji mimořádně zdařilou *Školu noci*, jež si podobně jako *Stmívání* Stephenie Meyerové získala spoustu čtenářů, příznivý kritický ohlas a jednotlivé díly se pravidelně dostávají do čela bestsellerových žebříčků.

www.houseofnightseries.com

P. C. CASTOVÁ – KRISTIN CASTOVÁ

NEZKROTNÁ

ŠKOLA NOCI 4

KNIŽNÍ KLUB

Přeložila Jana Kunová

UNTAMED

Copyright © 2008 by P. C. Cast & Kristin Cast. All rights reserved.

Translation © Jana Kunová, 2010

ISBN 978-80-242-2775-7

Tenhle díl je pro všechny někdejší i současné studenty Jižní střední školy v Broken Arrow ve státě Oklahoma. Díky za vaše nadšení, smysl pro humor a zápal pro tuhle sérii. Naše škola je nejlepší!

A také pro dámy z Tulaček. Nejsou sice jeptišky, ale kočky je určitě počítají mezi světice!

PODĚKOVÁNÍ

Chceme poděkovat svojí úžasné agentce Meredith Bernsteinové, bez které by Škola noci nikdy nevznikla.

Obrovskou pusu posíláme svému báječnému týmu v nakladatelství St. Martin's: Jennifer Weisové, Anne Marie Tallbergové, Matthewu Shearovi, Carly Wilkinsové, Brittney Kleinfelterové, Katy Hershbergerové, Talii Rossové a Michaelu Storringsovi. Není nic lepšího, než když pracujete s partou lidí a opravdu vás to baví.

Děkujeme fanouškům Školy noci – vážíme si vás!

A vřelý dík Tulačkám za podporu, smysl pro humor a za všechno, co dělají pro kočky. Jestli o nich chcete vědět víc nebo jim přispět, navštivte stránky www.streetcatstulsa.org. Kristin a já je zbožňujeme!

1)

Krá, krá, krá! Ten pitomý havran krákal celou noc, takže jsem nemohla spát. (Vlastně celý den, já jsem totiž upíří mládě a ta mají noc a den přehozené.) No, to není podstatné, prostě jsem dneska v noci/ve dne nezamhouřila oka. Jenže nespavost teď bohužel není to nejhorší, s čím se musím vyrovnávat... Když jsou na vás kamarádi naštvaní, život fakticky stojí za houby. Mně můžete věřit. Jsem Zoey Redbirdová, světová rekordmanka ve ztracení přátel.

Persefona, velká grošovaná klisna, o kterou se smím tady ve Škole noci starat, se ke mně otočila a přejela mi tlamou po tváři. Dala jsem jí pusu a dál hřebelcovala lesklou srst na jejím krku. Vždycky když hřebelcuju koně, líp se mi přemýšlí a dostanu lepší náladu, a zrovna v tuhle chvíli jsem nutně potřebovala obojí.

„Už dva dny se jim úspěšně vyhýbám, ale jednou se potkat musíme, to se nedá nic dělat,“ svěřila jsem se klisničce. „Teď jsou určitě v jídelně, povídají si u oběda, smějou se, prostě nejlepší kámoši, a po mně ani nevzdechnou.“

Persefona zafrkala, obrátila se zpátky k jeslím, vytáhla z nich trochu sena a začala ho žvýkat.

„Přesně to si myslím taky, je to od nich pěkně hnusné. Jasně, lhala jsem jim, ale ne úplně, spíš jsem sem tam něco vynechala. A dělala jsem to hlavně pro jejich dobro.“ Vzdechla jsem. To, že Stevie Rae vstala z mrtvých, jsem

opravdu tajila pro jejich dobro. To, že jsem si něco začala s Lorenem Blakem, upířím oficiálním básníkem a učitelem na naší škole, jsem tajila jen kvůli sobě. „A i kdyby.“ Persefona ke mně natočila ucho na znamení, že mě poslouchá. „Chovají se, jako by sami nikdy neudělali chybu.“

Persefona znovu zafrkala a já si zase vzdychla. Ach jo. Musím si s nimi promluvit.

Naposled jsem svoji rozkošnou kobylku poplácala, zamířila do sedlovny a uložila všechna ta hřebla a kartáče, které jsem na ni v poslední hodině použila. Zhluboka jsem vdechla vůni kůže a koní. Tahle kombinace mě spolehlivě dokáže uklidnit. V okně sedlovny se odrážela moje tvář a já si automaticky pročísla vlasy, protože se mi ježily, jako bych zrovna vylezla z postele. Je to jenom něco přes dva měsíce, co mě označili, stalo se ze mě upíří mládě a přestěhovala jsem se do Školy noci, ale vlasy už mi stačily zhoustnout a o pěkný kus povyrůst, a to zdaleka není jediné, co se na mně změnilo. Některé věci nejsou vidět – jako třeba moje nadání pro všech pět živlů. Některé jsou naopak vidět až moc – například fantastické safirově modré tetování, jehož složité splétané křivky mi rámuji obličej a přes krk, ramena a páteř se mi táhnou až k pasu. To poslední se mi udělalo teprve nedávno a kromě mojí kočky Naly, naší bohyně Nykty a mě o něm nikdo neví.

Komu bych ho asi tak ukazovala, že?

„No, ještě včera jsi chodila se třemi kluky,“ oslovila jsem svoji dvojnici s temnými očima a cynickým úšklebkem, která se na mě dívala ze skla. „Ale s tím sis poradila doopravdy skvěle. Dneska už nechodíš s nikým a co víc, nikdo ti nevěří a nejmíň tak milion let věřit nebude.“ No, až na Afroditu, která předevčirem totálně zpanikařila a utekla ze školy, protože se nějakým záhadným způsobem proměnila zpátky v člověka nebo co, a Stevie Rae, moji nejlepší kámošku, která se z hnusného nemrtvého mláděte změnila v dospělou upírku s divným červeným tetováním a teď Afroditu honí někde po městě, protože z ní toho člověka nechtěně udělala. „Ať je to, jak chce,“ pokračovala jsem

nahlas, „zmotala jsi život úplně každému, kdo se k tobě přiblížil. Jsi fakt dobrá!“

Začal se mi chvět spodní ret a v očích mě pálily slzy. Ne. Tím, že se rozbrečím jako mimino, ničemu nepomůžu. Vážně, kdyby to k něčemu bylo, už bych se za těch pár dní s kamarády udobřila stokrát. Kdepak, musím si to s nimi vyříkat hezky z očí do očí a pokusit se to nějak napravit.

Prosinec se chýlil ke konci a noc byla chladná a mlhavá. Plynové lampy podél chodníku, který spojuje stáje a přilehlý sportovní areál s hlavní školní budovou, věnčila krásná, starosvětská svatozář žlutého světla. Škola noci je vůbec nádherné místo, spíš než do jednadvacátého století by se podle mě hodila do artušovských legend. *Mám to tady strašně ráda*, uvažovala jsem v duchu. *Jsem tady doma. Patřím sem. Nějak si to u kamarádů vyzehlím a všechno bude zase dobré.*

Kousla jsem se do rtu a zadumaně přemítala, čím konkrétně si svoji partu udobřím, když mě z úzkostných myšlenek vytrhlo divné pleskání, které se ozývalo někde nade mnou. Z toho zvuku mi přejel mráz po zádech. Vzhledla jsem k nebi, ale viděla jenom tmou a holé větve rozložitých dubů lemujících chodník. Otřásla jsem se. Bylo to jako zlá předtucha. Noc najednou přestala být přívětivá a zasněná. Změnila se v něco temného a zlovlného.

Počkat – temného a zlovlného? To je přece blbost. Žádná tajemná hrozba na mě nečíhá, určitě to byl jen vítr ve větvích. Ach jo, už mi z toho kape na maják.

Zavrtěla jsem hlavou nad vlastní hloupostí a šla dál, jenže po pár krocích jsem to zaslechla znovu. A tentokrát nezůstalo jen u zvuku, divné pleskání rozvířilo vzduch a ten jako by byl najednou o deset stupňů studenější než předtím. Automaticky jsem se po té záhadné věci ohnala. Úplně jsem viděla nějakého netopýra, pavouka nebo jinou hnusnou potvoru.

Moje ruka jen naprázdno promáchla vzduchem, ale ucítila jsem palčivý mráz a hřbet dlaně mi sežehl bolestivý ledový šleh. Vyjekla jsem překvapením a hrůzou a přitiskla

si ruku na prsa. Chvilku jsem nevěděla, co mám dělat, a úplně ztuhla strachem. Pleskání sílilo, byla pořád větší zima a já se konečně pohnula. Přikrčila jsem se a udělala první, co mě napadlo. Rozběhla jsem se k nejbližšímu vchodu do školní budovy.

Když se za mnou zabouchly těžké dřevěné dveře, popadla jsem dech a vykoukla ven malým průhledem ve výšce očí. Noční tma se vlnila a pableskovala jako černý lak stékající po tmavém papíru. Děsivý pocit studeného strachu mě svíral dál. Co se to děje? Skoro bezděky jsem zašeptala: „Ohni, přijď“. Potřebuju tvůj žár.“

Živel okamžitě zareagoval a obklopilo mě konejšivé teplo sálajícího krbu. Nespouštěla jsem oči z průhledu ve dveřích a přitiskla dlaně na drsné dřevo. „Ven,“ zamumlala jsem. „Běž taky tam.“ Okamžitě mě ovanulo horko a živel vyšlehl přes zavřené dveře do tmy. Zasyčelo to, jako když se vypařuje suchý led. Mlha se začala převalovat jako hustá polévka. Zatočila se mi hlava a trochu se mi zvedl žaludek. Potom se ta divná tma pomalu rozpustila, teplo zahnal poslední zbytky chladu a noc byla zase jako dřív, tichá a přátelská.

Co to mělo znamenat?

Palčivá bolest na ruce mě přiměla odvrátit se od průhledu. Na hřbetu se mi táhly rudé škrábance, jako by mě něco seklo drápy nebo pařáty. Přejela jsem po nich prsty. Svědily jako spáleniny od kulmy.

Můj instinkt se okamžitě probudil a vyslal mi do celého těla jasné varování. Šestý smysl, kterým mě obdařila bohyně, mi zřetelně říkal, že tu nesmím zůstat sama. Chlad, který zamořil noc, ta nepolapitelná věc, co mě zahнала dovnitř a škrábala mě, to všechno mě naplnilo děsivým tušením zla a já poprvé po dlouhé době pocítila opravdový, neředitelný strach. A nebála jsem se o kamarády, o babičku, bývalého kluka nebo o mámu, která se mnou nemluví. Bála jsem se o sebe. Teď už se mi po mojí partě nestýskalo – prostě jsem je nutně potřebovala.

Dál jsem si třela ruku a přiměla se k prvnímu kroku. Bylo mi naprosto jasné, že budu stokrát radši čelit uraženým a zklamaným kamarádům než té temné věci, která na mě možná číhá pod rouškou noci.

Před otevřenými dveřmi rušného jídelního sálu (tak tady říkáme školní jídelně) jsem chvíličku zaváhala. Viděla jsem ostatní spolužáky, jak se vesele baví, a najednou si hrozně přála být taky jen obyčejné mládě, nemít žádné mimořádné schopnosti ani zodpovědnost, která se s nimi automaticky pojí. V tom okamžiku jsem tak hrozně toužila být normální, že jsem se nemohla ani pořádně nadechnout.

Potom mě pohladil hebký závan větru, který s sebou nesl teplo neviditelného plamene. Ucítila jsem vůni moře, přestože město Tulsa ve státě Oklahoma je od oceánu zatraceně daleko. Zaslechla jsem zpěv ptáků a vdechla aroma čerstvě posečené trávy. A moje duše poskočila tichou radostí z daru, který mi propůjčila moje bohyně – nadání pro všech pět živlů: vzduch, oheň, vodu, zemi a ducha.

Nejsem obyčejná. Žádné mládě ani dospělý upír není jako já a přát si, aby to bylo jinak, není správné. A jedna z těch věcí, které mě odlišují od ostatních, mi nařizovala jít dovnitř a usmířit se s kamarády. Narovнала jsem se, přestala se litovat, rozhlédla se po místnosti a uviděla svoji partu. Seděli u našeho obvyklého stolu.

Zhluboka jsem se nadechla a rychle prošla jídelnou. Spolužáci mě zdravili a já na ně kývala a usmívala se. Všichni se ke mně chovali s obvyklou směsicí úcty a bázně, z čehož jasně vyplývalo, že mí kámoši nejsou žádné drbny a Neferet si svoji kampaň proti mně schovává na později. Aspoň prozatím.

Nabrala jsem si salát, vzala si k němu colu, popadla táč tak pevně, až mi zbělely prsty, a zamířila přímo k našemu stolu. Posadila jsem se na svoje obvyklé místo vedle Damiena.

Nikdo z nich se na mě nepodíval, ale okamžitě zmlkli, což fakticky nesnáším. Vy snad znáte něco horšího, než když

přijdete mezi lidi, které považujete za svoje přátele, a oni rázem ztichnou, protože vás zrovna pomlouvali? Brrr.

„Ahoj,“ pozdravila jsem, i když bych daleko radši utekla nebo se rozbrečela.

Nikdo mi neodpověděl.

„Tak co je nového?“ Obrátila jsem se na Damiena, protože ten představoval v nepřátelské linii nejslabší místo.

Místo homosexuálního, a tím pádem citlivého a laskavého Damiena mi bohužel odpověděla dvojčata.

„Nového? Ty bláho, vůbec nic. Vid', ségra?“ řekla Shaunee.

„Přesně, ani ťuk. Ale třeba nám jenom nikdo nic neřekl, protože se nám nedá věřit,“ odvětila Erin. „Věděla jsi, že jsme úplně hrozně nespolehlivé, ségra?“

„Člověče, zjistila jsem to teprve nedávno.“

„Já na to taky přišla teprve teď,“ zakončila Erin.

Abyste rozuměli, ony nejsou doopravdy sestry, natož dvojčata. Shaunee Coleová je karamelová kráska s jamajskou krví a vyrostla na východním pobřeží, kdežto úchvatná blondýnka Erin Batesová se narodila tady v Tulse. Potkaly se až ve Škole noci, kam přišly ve stejný den. Od toho okamžiku jsou nerozlučné a popírají všechny zákony genetiky i geografie. Když jedna načne větu, druhá ji dokončí a vy si toho ani nevšimnete. Zrovna teď mě zcela identicky provrtávaly našťvaným podezíravým pohledem.

Už mě to nebavilo.

A taky mě to šťvalo. Ano, měla jsem před nimi tajemství. Lhala jsem jim. Jenomže mi v tu chvíli nic jiného nezbývalo. Uznávám, s některými věcmi jsem se jim svěřit mohla, ale to je teď vedlejší. Měla jsem toho jejich pokrytectví tak akorát dost.

„Děkuju, to jste mi vysvětlily moc hezky. A teď se zeptám někoho, kdo si nehraje na stereo verzi hnusné Blair ze *Super drbny*.“ Otočila jsem se k Damienovi a ignorovala je, i když jsem dobře slyšela, jak se synchronizovaně nadechly a chystají se říct něco, čeho by určitě později litovaly. „Když jsem se ptala, co je nového, chtěla jsem

konkrétně vědět, jestli jste venku nenarazili na takové divné pleskající strašidlo. Nepotkal jsi něco takového?“

Damien je vysoký, ohromně hezký kluk, má krásné rysy a hřejivé, výmluvné hnědé oči. Až na to, že teď byly spíš studené a nedůvěřivé. „Divné pleskající strašidlo?“ zopakoval. „Promiň, ale vůbec nevím, o čem mluvíš.“

Mluvil se mnou, jako bych byla úplně cizí člověk, a mně se sevřelo srdce bolestí. Aspoň že mi vůbec odpověděl. „Když jsem šla ze stájí sem, něco na mě zaútočilo. Vlastně jsem nic neviděla, ale studilo to a škráblo mě to.“ Ukázala jsem mu hřbet ruky – a žádné škrábance na něm nebyly.

Bezva.

Shaunee s Erin posměšně zafrkaly. Damien se jen zatvářil hrozně smutně. Už jsem se chtěla začít bránit, že ještě před pár minutami jsem tam měla stopy po drápech, když se přihnal Jack.

„Ahoj! Moc mě mrzí, že jdu pozdě, ale když jsem si oblíkl tričko, zjistil jsem, že má vepředu děsný flek. Není to hrůza?“ vysypal ze sebe, položil na stůl svůj tác a sedl si na svoje místo vedle Damiena.

„Flek? Není to doufám to krásné modré triko s dlouhým rukávem od Armaniho, co jsem ti dal k Vánocům, vid' že ne?“ vyhrkl Damien a posunul se blíž ke mně, aby měl jeho kluk víc místa.

„Prokristáčka, to ne! To bych si nikdy neušpinil, je to moje nejoblíbenější a...“ Vtom si mě konečně všiml a rázem zmlkl. Rozpačitě polkl. „Jé, ahoj, Zoey.“

„Čau, Jacku,“ řekla jsem s úsměvem. Jack a Damien spolu chodí. Ano, z toho vyplývá, že jsou na kluky. Mně, mým kamarádům a všem, kdo nejsou úzkoprsí a zastydlí, to nevadí.

„Nenapadlo mě, že přijdeš,“ plácl Jack. „Myslel jsem, že se pořád... ehm, no...“ Odmlčel se, rozpačitě sklopil oči a rozkošně se začervenal.

„Že se pořád schovávám u sebe v pokoji?“ dořekla jsem za něj.

Přikývl.

„Ne,“ prohlásila jsem odhodlaně. „S tím už je konec.“

„Jé, to musíme hned vyvěsit vlajky,“ spustila Erin, ale než stačila něco dodat i Shaunee, ozval se od dveří nenapodobitelný vyzyvavý smích. Všichni se zvědavě otočili.

Do jídelny se vevlnila Afrodita, zasmála se a svůdně zamrkala na Daria, jednoho z nejmladších a nejnádhernejších Erebových synů, kteří střeží bezpečí naší Školy noci. Pak ukázkově pohodila hřívou. Věděla jsem, že tuhle holku jen tak něco nerozhází, ale stejně mě ohromilo, jak sebejistě a klidně se tváří. Předevčírem málem umřela a hned potom zažila obrovský šok, protože jí z čela zmizel safírově modrý obrys měsíčního srpku – znamení, kterým jsou označena všechna mláďata na začátku procesu, jenž skončí buď proměnou v dospělého upíra, nebo smrtí.

Afrodita by tedy teoreticky měla být zase člověk.

2)

Ale opravdu jen teoreticky. I takhle zdálky jsem zřetelně viděla, že Afroditino znamení je zpátky. Přejela jídelnu studenýma modrýma očima, nafoukaně se ušklíbla a otočila se znovu k Dariovi. Opřela se mu rukou o prsa.

„To bylo od tebe vážně hezké, žes mě doprovodil až sem. Máš pravdu, měla jsem se vrátit do školy hned, jak jsem se dozvěděla, že prázdniny se ruší, a ne až o dva dny později. Ve městě se dějí hrozné věci a tady, pod vaší ochranou jsme v největším bezpečí. A jestli fakticky budeš hlídat před vchodem naší koleje, je to nejen nejbezpečnější, ale taky nejlákavější místo široko daleko.“ Vysloveně předla, to se nedá jinak nazvat. Ta holka je úplně zkažená. Kdybych nebyla tak zaskočená, že ji zase vidím, okomentovala bych tenhle její výstup patřičnými zvuky. Například hlasitým dávením.

„Musím se vrátit na stráž. Dobrou noc, má paní,“ řekl Darius a vysekl fantastickou poklonu. Vypadal jako nějaký krásný romantický rytíř ze starých dobrých časů, akorát neměl koně a blyštivou zbroj. „Je mi potěšením, že ti smím sloužit.“ Věnoval Afroditě ještě jeden úsměv, obrátil se a vyšel ven.

„A já bych ti tu službu s největším potěšením oplatila, to si buď jistý,“ pronesla dvojsmyslně, jakmile se ocitl z doslechu. Potom se zadívala na spolužáky, kteří na ni zvědavě civěli, zvedla jedno dokonale vytrhané obočí a

ohrnula nos tak, jak to umí jen ona. „Co čumíte? Děláte, jako byste někoho dokonalého viděli poprvé v životě. Byla jsem pryč jen pár dní, sakra, na to by i vaše mizerná krátkodobá paměť měla stačit. No tak, já jsem ta krásná mrcha, kterou všichni tak strašně rádi nenávidíte.“ Když na to nikdo nic neřekl, obrátila oči v sloup. „Jděte se bodnout.“ Svůdně vykročila k salátovému baru a začala si nakládat na talíř. Všichni se konečně vzpamatovali, zabručeli pod fousy pár urážek a vrátili se k jídlu.

Nezasvěcenému by Afrodita připadala stejná jako obvykle, to znamená absolutně namyšlená. Já si ale všimla, že ve skutečnosti je nervózní a napjatá. Dokázala jsem se do její situace dokonale vcítit – ještě před chvilkou jsem prožívala úplně to samé. Vlastně jsem v tom pořád lítala.

„Myslel jsem, že se z ní stal člověk,“ sykl Damien tlumeně. „Ale už má zase znamení.“

„Nyktiny cesty jsou nevyzpytatelné,“ pronesla jsem a snažila se, aby to znělo moudře a skrz naskrz velekněžsky.

„To já bych Nyktiny cesty popsala jiným slovem, které začíná na N,“ ozvala se Erin. „Uhodneš ho, ségra?“

„Naprosto ujeté?“ navrhla Shaunee.

„Přesně.“

„To jsou dvě slova,“ namítl Damien.

„Ale, nedělej z toho vědu,“ zavrčela Shaunee. „Podstatné je, že Afrodita je ježibaba, a my jsme tak nějak doufaly, že se na ni Nyx konečně vykašlala, když jí zmizelo znamení.“

„Tak nějak doufaly není úplně výstižný výraz,“ vložila se do toho Erin.

Všichni na Afroditu zírali jako na nějaký exponát. Já se marně snažila spolknout aspoň sousto salátu. Věc se má tak: Afrodita bývala nejoblíbenější, nejvlivnější mládě na téhle škole a taky největší mrcha. Jenže pak si znepřátelila naši velekněžku Neferet, ta ji přede všemi totálně znemožnila a od té doby je Afrodita už jen největší mrcha.

Samozřejmě, jak je pro mě typické, nějakým záhadným způsobem jsme se skamarádily – nebo přinejmenším navázaly spolupráci. Ne že bychom chtěly, aby o tom ostatní

věděli, to zase ne. Ale stejně jsem si o ni dělala starosti, když zmizela. Sice se za ní hned vydala Stevie Rae, ale až dodneška se mi ani jedna z nich neozvala.

Moji ostatní kámoši, jmenovitě Damien, Jack a dvojčata, ji pochopitelně nemůžou vystát. Takže říct, že je zaskočilo a otrávil, když zamířila rovnou k našemu stolu a posadila se vedle mě, je fakticky slabé slovo. Asi jako když se v *Indiana Jonesovi* ten padouch napije ze špatného poháru, rozpadne se na prach a ten rytíř prohlásí: „Nezvolil správně.“

„Civět na lidi není zdvořilé, i když u mě vás omlouvá moje neodolatelná krása,“ podotkla a nabrala si na vidličku salát.

„Co tady sakra děláš, Afrodito?“ zeptala se Erin.

Afrodita spokla sousto a potom na ni s hranou nevinností zamrkala. „Jím, ty trubko,“ odvětila sladce.

Shaunee se v tu chvíli taky vrátil dar řeči. „Sem mají běhny vstup zakázán.“

„Jo, klidně si to tady přečti,“ řekla Erin a ukázala na pomyslnou ceduli na opěradle jejich lavice.

„Vážně se nerada opakuju, ale v tomhle případě učiním výjimku. Vlezte mi na záda, siamky.“

„Co je moc, to je moc,“ vyštěkla Erin. Už se ani nesnažila mluvit potichu. „Dáme ti se ségrou takovou facku, že ti to znamení zase zmizí.“

„A tentokrát snad už navždycky,“ podpořila ji Shaunee.

„Nechte toho,“ okřikla jsem je. Holky po mně loupily nenávisným pohledem. Stáhl se mi žaludek. Vážně jsem jim tak odporná? Píchlo mě u srdce, ale narovnála jsem se a bez mrknutí se jim zadívala přímo do očí. Jestli dokončím proměnu a stanu se dospělou upírkou, bude ze mě jednou jejich velekněžka, takže by se měly hezky zklidnit a poslechnout si, co jim chci říct. „Tohle už jsme probraly. Afrodita patří do Dcer temnoty, a protože má nadání pro zemi, patří taky do našeho kruhu.“ Na vteřinu jsem se zarazila a napadlo mě, jestli to nadání doopravdy ještě má anebo o něj přišla, když se proměnila z mládeže v člověka a potom zase zpátky. Jenže to bylo moc složité, a tak jsem

radši rychle pokračovala. „Vy všichni jste výslovně řekli, že ji přijímáte mezi sebe a že už jí nebudete nadávat a urážet ji.“

Dvojčata mlčela, ale vedle mě se ozval Damienův nezvykle bezvýrazný hlas. „To jsme řekli, ale nikdo netvrdil, že se s ní chceme kamarádit.“

„Jako bych o to stála,“ odsekla Afrodita.

„Nápodobně, čůzo!“ pronesla unisono dvojčata.

„Jděte se bodnout,“ opáčila Afrodita, vzala ták a začala se zvedat.

Už jsem jí chtěla nařídit, aby si zase sedla, a dvojčatům ať zmlknou, když se venku na chodbě začaly ozývat hodně divné zvuky.

„Co se to sak...“ Nestačila jsem to ale doříct. Do jídelny totiž vletělo nejmní deset koček a všechny syčely a prskaly jako šílené.

Abyste rozuměli, Škola noci je plná koček. A to myslím doslova. Když si některá zdejší kočka vybere svoje mládě, všude za ním chodí, spí v jeho pokoji a v případě mojí Naly si na něj neustále mrzutě stěžuje. V upíří sociologii jsme se hned na začátku učili, že kočky mají k upírům zvláštní vztah odpradávná, nikomu z nás to tím pádem nepříjde divné. Takovouhle melu jsem ale ještě nezažila.

Belzebub, velikánský šedý kocour, který patří dvojčatům, se vrhl na lavici přímo mezi ně. Byl naježený tak, že vypadal ještě dvakrát větší než normálně, vztekle mhouřil jantarové oči a upřeně zíral na otevřené dveře jídelny.

„Belzebube, broučku, copak se stalo?“ zavrkala na něj konejšivě Erin.

Nala mi vyskočila na klín, opřela se tlapičkami s bílými ponožkami o moje rameno a vyslala ke dveřím děsivý skřek. Znělo to, jako by jí úplně přeskočilo. Na chodbě se pořád ozýval ten nepopsatelný randál.

„Hele,“ vyhrkl Jack, „já vím, co to je.“

Mně to v tu chvíli došlo taky. „To šteká pes.“

Vtom se do jídelny vřítelo cosi, co připomínalo spíš velkého žlutého medvěda. V patách se mu držel nějaký kluk a za ním pár nezvykle rozcuchaných a zadýchaných

dospělých, včetně profesora šermu Draka Lankforda, instruktorky jezdeckví Lenobie a několika Erebových synů.

„Mám tě!“ zahulákal kluk, smykem zabrzdil jen kousek od našeho stolu, chňapl tu bafající příšeru za obojek (ružový kožený se stříbrnými kovovými hroty, jak jsem si všimla) a jediným pohybem na něj přicvakl vodítko. Medvěd v tu ránu přestal štěkat, kecnul si na mohutný zadek a s vyplazeným jazykem k němu zbožně vzhlédl. „No jasně. Teď jsi najednou hodná,“ zamumlal kluk. Pes vycenil tesáky v nezaměnitelném úsměvu.

Štěkot sice utichl, ale kočky v jídelně pořád vyváděly jako pomínuté. Všechno to syčení vyvolávalo dojem, jako by v místnosti unikal vzduch z propíchnuté duše.

„Přesně tohle jsem se ti snažil od začátku vysvětlit, Jamesi,“ řekl Drak Lankford a bezradně se zadíval na psa. „S tímhle zvířetem budeš mít na naší Škole noci velké problémy.“

„Jmenuju se Stark, ne James,“ prohlásil kluk. „A já vám zase od začátku vysvětluju, že tenhle pes ke mně patří. Smiřte se s tím. Kam jdu já, tam jde i ona.“

Napadlo mě, že tenhle kluk se psem je vážně zajímavý. Nechoval se k Drakovi přímo drze, ale rozhodně s ním nemluvil uctivě, nebo dokonce vyděšeně, jako to při prvním kontaktu s dospělými upíry dělá valná většina čerstvě označených mláďat. Koukla jsem se na jeho obnošené tričko s logem Pink Floydů, ale neměl tam žádný znak třídy. Nedokázala jsem odhadnout, do kterého ročníku chodí ani jak dlouho už je označený.

„Starku,“ oslovila ho Lenobia. Evidentně ho chtěla přivést k rozumu. „Na téhle škole prostě psa mít nemůžeš. Sám vidíš, jak na něj reagují naše kočky.“

„Zvyknou si na ni. V chicagské Škole noci si aspoň zvykly. Ona je obvykle nehoní, ale ta šedá si o to vyloženě říkala. Syčela a šla po ní drápy.“

„A jéje,“ šeptl Damien.

Ani jsem se nepotřebovala dívat. Úplně jsem cítila, jak se dvojčata nafukují jako žaby.

„Propánakrále, co je to tady za randál?“ Do místnosti rázně vešla Neferet. Vypadala nádherně, mocně a autoritativně.

Všimla jsem si, jak se novému klukovi údivem rozšířily panenky. To je tak ubohé, jak se každý při pohledu na naši velekněžku a moji největší nepřítelkyni může pominout obdivem!

„Neferet, omlouvám se za ten rozruch.“ Drak si přitiskl pěst k hrudi a uctivě se velekněžce uklonil. „Tohle je můj nový svěřenec. Zrovna před chvílí přijel.“

„To vysvětluje, co tady dělá on, ale pořád netuším, co tady dělá *tohle*.“ Ukázala na funícího psa.

„Ta je moje,“ řekl kluk. Neferet k němu obrátila mechově zelené oči a on stejně jako Drak s úklonou pozdravil. Jakmile se narovnal, k mému nesmírnému údivu po ní blýskl úsměvem, který vypadal dost přidržle. „Takhle si já představuju kočku.“

„Skutečně?“ Neferet zvedla jedno úzké rudohnědé obočí. „Já si takhle spíš představuju medvěda.“

Ha! Takže to není jen můj vrozený sklon k přehánění.

„Vlastně je to labrador, kněžko, ale pár lidí už mi řeklo přesně to samé co vy. Rozhodně má tlapy jako medvěd. Koukněte.“ Nevěřicně jsem *zírala*, jak se k Neferet otáčí zády a říká psovi: „Dej pac, Běňko.“ Pes poslušně zvedl obrovitánskou tlapu a položil ji Starkovi do dlaně. „Hodná!“ pochválil ji a pohladil po uších.

No, musím uznat, že to byl super trik.

Znovu se obrátil k Neferet. „Pes nebo medvěd, to je fuk. Hlavní je, že ke mně patří už od té doby, co mě před čtyřmi roky označili. To jí dává plné právo, aby byla moje kočka.“

„Labradorský retrívr?“ Neferet fenu teatrálně obešla a prohlédla si ji ze všech stran. „Je strašně velká.“

„Běňka je taková už od malička, kněžko.“

„Tak se jmenuje? Běňka?“

Kluk přikývl a zase blýskl úsměvem. I když chodil už do sexty, stejně mě zaráželo, s jakou sebejistotou se baví s

dospělou upírkou a ještě k tomu mocnou velekněžkou.
„Vlastně se jmenuje Hraběnka, ale to je moc dlouhé.“

Neferet si přestala prohlížet psa a přísně se na něj zadívala. „A jak se jmenuješ ty, chlapče?“

„Stark,“ odpověděl.

Zajímalo by mě, jestli si někdo kromě mě všiml, jak jí zacukala čelist.

„James Stark?“ zeptala se.

„Křestní jméno jsem před pár měsíci přestal používat. Teď jsem jenom Stark.“

Nechala to bez komentáře a otočila se k Drakovi. „To je ten student, který k nám přestupuje z chicagské Školy noci?“

„Ano, kněžko,“ odvětil Drak.

Obrátila se zpátky ke Starkovi a rty se jí zvlply ve vypočítavém úsměvu. „Hodně jsem o tobě slyšela, Starku. Musíme si spolu co nejdřív pěkně popovídat.“ Aniž z něj spustila zkoumavý pohled, řekla Drakovi: „Postarej se, ať má Stark čtyřadvacet hodin denně k dispozici veškeré lukostřelecké vybavení, které si bude přát.“

Stark sebou lehce trhl. Neferet si toho očividně taky všimla, protože její úsměv se rozšířil. „Zprávy o tvém nadání se pochopitelně donesly až sem. Nesmíš vyjít ze cviku jen proto, že jsi přestoupil na jinou školu.“

Poprvé znejistěl. Vlastně ne, to není to správné slovo. Jakmile padla zmínka o lukostřelbě, jeho sympatický, trochu sarkastický výraz vystřídala chladná nevraživost.

„Řekl jsem to jasně, ještě než mě poslali sem. Se závoděním jsem skončil.“ Z jeho hlasu se vytratila veškerá vřelost a tichá slova se sotva donesla k našemu stolu. „Přestup na tom nic nemění.“

„Závodění? Myslíš ten hloupý turnaj Škol noci?“ Z Neferetina smíchu mi přeběhl mráz po zádech. „Mně je úplně lhostejné, jestli chceš závodit nebo ne. Nezapomeň, že tady Nyx promlouvá mými ústy, a já pouze říkám, že nesmíš zanedbávat nadání, kterým tě bohyně obdařila. Nikdy nevíš, kdy tě Nyx povolá do svých služeb – a tím nemyslím nějaké bláhové zápolení.“

Zvedl se mi žaludek. Věděla jsem, že mluví o svojí válce proti lidem. Jenomže Stark o ničem takovém neměl ani páru a evidentně se mu ulevilo, že ho nikdo nebude nutit do závodů. V jeho tváři se znovu objevil bezstarostný, trochu frackovský výraz.

„Tak to je v pohodě. Trénink mi nevadí, kněžko.“

„Neferet, co máme udělat s tím, ehm, psem?“ zeptal se Drak.

Velekněžka zaváhala jen na okamžik. Pak si k labradorce ladně dřepla. Fena napřímila velikánské uši, natáhla krk, s neskryvanou zvědavostí přiblížila vlhký čumák k Neferetině ruce a očichala ji. Belzebub na lavici proti mně výhružně zasyčel. Nale se z hrdla vydralo zavrčení. Neferet vzhlédla a zachytila můj pohled.

Snažila jsem se zachovat neutrální výraz, ale nevím, jestli se mi to povedlo. Viděla jsem svoji mentorku naposled předevěřem, když před celou školou vyhlásila lidem válku, aby pomstila Lorenovu vraždu, a pak jsme se střetly v předsáli. Samozřejmě jsme se pěkně chytly. Byla Lorenovou milenkou. Já taky, ale o to v tu chvíli nešlo. Loren mě nikdy nemiloval, naši aférku zinscenovala Neferet. Ona ví, že já o tom vím. A taky ví, že já vím, že Nyx její rozhodnutí neschvaluje.

Když to hodně zestručním, Neferet mě zasáhla na nejcitlivějším místě a já ji teď nenávidím a zároveň se jí bojím. V tu chvíli jsem hlavně doufala, že to na mně není poznat, protože velekněžka se zvedla a zamířila přímo k našemu stolu. Gestem naznačila Starkovi, aby ji následoval, a on poslechl. Pes šel samozřejmě s ním. Belzebub ještě naposled procítěně zasyčel a vystřelil pryč. Rychle jsem začala hladit Nalu a modlila se, ať moc nevyšiluje. Neferet se zastavila u nás, střelila pohledem po mně, pak po Afroditě a nakonec se podívala na Damiena.

„To je dobře, že jsi tady, Damiene. Zaved' prosím Starka do jeho pokoje a proved' ho po škole.“

„Moc rád, Neferet,“ vyhrkl kamarád, a když ho velekněžka obdařila stowattovým vděčným úsměvem, rozzářil se jako sluníčko.

„Drak ti pomůže,“ doplnila. Potom stočila zelené oči ke mně. Připravila jsem se na nejhorší. „Zoey, tohle je Stark. Starku, tohle je Zoey Redbirdová, předsedkyně našich Dcer temnoty.“

Kývli jsme na sebe.

„Zoey, jsi učednice velekněžky, a proto svěťím péči o Starkova psa tobě. Nyx tě obdařila ohromným nadáním, takže si s Běnkou určitě poradíš a zařídíš, aby se v naší škole cítila jako doma.“ Upírala na mě chladný pohled a neuhnula ani o milimetr. Její oči říkaly něco docela jiného než medový hlas. *Nezapomeň, že já tady mám hlavní slovo a ty jsi jen malá holka.*

Schválně jsem se od ní odvrátila a upjatě se na Starka usmála. „Moc ráda ti pomůžu, aby se tady tvému psovi líbilo.“

„Výborně,“ zavrkala Neferet. „Ach, a Zoey, Damiene, Shaunee, Erin.“ Na každého po řadě se usmála a moji kámoši k ní zbožně vzhledli a zazubili se jako pitomci. Jacka ani Afrodity si vůbec nevšímala. „Svolala jsem na půl jedenáctou zvláštní schůzi rady.“ Koukla na svoje platinové hodinky posázené diamanty. „Máme skoro deset, tak se rychle najezte, protože tam chci mít i všechny prefekty.“

„Budeme tam!“ začimčarali jako hejno vrabců.

„Počkejte, Neferet, to mi něco připomíná,“ řekla jsem dost hlasitě, aby mě slyšeli i všichni na opačné straně jídelny. „Přijde s námi taky Afrodita. Nyx ji obdařila nadáním pro zemi a všichni jsme se shodli na tom, že tím pádem má právo na místo v radě prefektů.“ Zadržela jsem dech a pevně doufala, že mi teď moje parta nepodrazí nohy.

Naštěstí nikdo nic nenamítal, jen Nala zavrčela na Běнку.

„Jak se může Afrodita stát prefektkou, když není členkou Dcer temnoty?“ opáčila Neferet mrazivě.

Zatvářila jsem se jako nevinnost sama. „Já vám to neřekla? To mě moc mrzí, Neferet! Úplně jsem na to

zapomněla kvůli všem těm hrozným věcem, co se tady poslední dobou děly. Afrodita už mezi Dcery temnoty zase patří. Slíbila přede mnou i před Nyktou, že bude dodržovat náš nový řád, a já ji přijala zpátky. Myslela jsem, že vám to udělá radost. Chtěla jste přece, aby zase kráčela cestou naší bohyně.“

„Ano,“ ozvala se nezvykle pokorným tónem Afrodita. „Chci se řídit novými pravidly a odčinit svoje chyby.“

Věděla jsem, že kdyby jí Neferet v tuhle chvíli přede všemi nedala druhou šanci, vypadalo by to, že je zbytečně krutá a neoblomná. Afrodita dala jasně najevo, že se chce změnit. A Neferet si ohromně zakládá na tom, aby si o ní druzí mysleli jen to nejlepší.

Odvrátila se ode mě i od Afrodity a s úsměvem se rozhlédla po místnosti. „To je od Zoey opravdu velkorysé, že přijala Afroditu zpět mezi Dcery temnoty, a také odvážné, protože tím zároveň přejala zodpovědnost za její chování. Ale naše Zoey se zodpovědnosti nevyhýbá, ať je sebevětší.“ Loupla po mně očima a já v nich spatřila takovou nenávist, že mi to vyrazilo dech. „Dej si pozor, aby sis toho ze samé dobré vůle nenabrala víc, než uneseš, má milá.“ V tu ránu se zase zatvářila radostně a vlídně a otočila se k novému klukovi. „Vítej v naší Škole noci, Starku.“

3)

„Fajn. Takže, máš hlad?“ zeptala jsem se Starka, když Neferet s ostatními dospělými odešli.

„Docela jo,“ odpověděl.

„Tak si rychle pro něco skoč a můžeš se najíst s námi. Damien tě pak zavede do pokoje, ale potom už všichni musíme na tu schůzi.“

„Máš fakticky moc hezkého psa,“ řekl Jack, naklonil se přes Damiena a zadíval se na Hraběnkou. „No, je sice hodně velká, ale stejně je rozkošná. Nekouše, vid' že ne?“

„Leda bys ji kousl jako první,“ odvětil Stark.

„Fůůj!“ vyjekl Jack. „Zůstaly by mi v puse chlupy.“

„Starku, tohle je Jack. Damienův kluk.“ Radši jsem to na něj vybalila hned, abychom si později ušetřili nepříjemná překvapení. (Tj. věty typu „Cože? On je buzna?“)

„Ahoj,“ pozdravil ho Jack s absolutně sladkým úsměvem.

„Ahoj,“ řekl Stark. Neznělo to zrovna moc vřele, ale necítila jsem z něj ani žádné homofobní vlny.

„A tohle jsou Erin a Shaunee.“ Ukázala jsem na jednu a pak na druhou. „Slyší taky na dvojčata. Proč, to pochopíš, jakmile s nimi strávíš přibližně dvě a půl minuty.“

„Zdravím,“ zapředla Shaunee a přejela ho naprosto jednoznačným pohledem.

„Taky,“ řekla Erin a podívala se na něj úplně stejně.

„Tohle je Afrodita,“ pokračovala jsem.

Jeho rty se znovu zvlhnuly v mírně sarkastickém úsměvu. „Tak ty jsi bohyně lásky. Už jsem o tobě hodně slyšel.“

Afrodita ho do té chvíle provrtávala očima, ale tak nějak mi nepřipadalo, že by s ním chtěla flirtovat. Jakmile na ni však promluvil, automaticky předvedla svůj trik s vlasy a řekla: „Ahoj. Těší mě, když mě lidi poznají na první pohled.“

Jeho úsměv se rozšířil a sarkasmus z něj přímo sálal. Uchechtl se. „Na tebe se nikdo ani dívat nemusí, tvoje jméno mluví za vše.“

Její zkoumavý pohled okamžitě vystřídal starý známý výraz nafoukané nadřazenosti, ale než ho stačila počastovat nějakou urážkou, vložil se do toho Damien. „Pojď, Starku, ukážu ti, kde jsou tácy a tak podobně.“ Vstal, ale v cestě mu seděla Hraběnka. Zarazil se a zjevně nevěděl, co má dělat.

„Klid,“ řekl nový kluk. „Ona zůstane tady a ani se nehne. Teda když ji nevytočí nějaká kočka.“

Sklouzl pohledem k Nale, což byla jediná kočka v bezprostřední blízkosti. Už nevrčela, ale seděla mi vzpřímeně na klíně a bez mrknutí se dívala na psa. Cítila jsem, jak je napružená.

„Nala bude hodná,“ prohlásila jsem a modlila se, ať je to pravda. Ve skutečnosti mě vůbec neposlouchá. Znáte snad kočku, která by někdy někoho poslechla?

„No dobře.“ Stark kývl a obrátil se k psovi. „Zůstaň, Běňko!“ Potom šel s Damienem k pultu. Hraběnka se pochopitelně ani nehнула, přesně jak řekl.

„Psi jsou tak nějak hlučnější než kočky,“ poznamenal Jack a prohlížel si fenu, jako by byla vědecký exponát.

„To je tím, že pořád funí,“ řekla Erin.

„A taky daleko víc prdí než kočky, ségra,“ připojila se k diskuzi Shaunee. „Máma chová královské pudly, takové obrovské potvory, a to jsou úplní bombardáči.“

„Tak tohle už fakticky přestává všechno,“ vzdychla Afrodita. „Radši půjdu, než se dozvím ještě něco dalšího.“

„Copak, ty nepočkáš na našeho nového spolužáka, abys na něj mohla dělat oči?“ zeptala se Shaunee až podezřele mile.

„Jo, evidentně ses mu moc líbila,“ řekla sladce Erin.

„Přenechám ho vám dvěma. Jste pro něj jako stvořené, když má tolik rád psy. Zoey, zastav se u mě, až se zbavíš tohohle stáda pakoňů. Chci s tebou ještě před schůzí rady něco probrat.“ Pohodila hřívou, ušklíbala se na dvojčata a vyšla z jídelny.

„Ona ve skutečnosti není tak špatná, jak se dělá,“ řekla jsem holkám. Podívaly se na mě, jako bych byla mentálně postižená. Pokrčila jsem rameny. „Většinou jenom předstírá, že je zlá.“

„My si teda takovéhle hnusné chování vyprošujeme!“ namítla Erin.

„Díky Afroditě chápeme ženy, které za dávných časů topily svoje děti,“ přidala se Shaunee.

„Zkuste jí prostě dát šanci,“ bránila jsem ji statečně dál. „Mě si už občas pustí k tělu a pod tou maskou mrchy je celkem fajn. Uvidíte.“

Holky chvíli mlčely, pak se na sebe podívaly, zavrtěly hlavou a obrátily oči v sloup. Jen jsem si povzdechla.

„Teď bychom měly probrat daleko důležitější téma,“ prohlásila Erin.

„Jo, toho nového frajera,“ řekla Shaunee.

„Koukni na jeho zadek.“

„Škoda že má džíny vytažené tak nahoru, takhle není nic pořádně vidět,“ postěžovala si Shaunee.

„Ségra, džíny, co z nich klukům leze půlka zadku, jsou absolutně out. Naposled se nosily někdy v devadesátých letech, dneska v nich chodí akorát zoufalci, co si o sobě myslí, že jsou drsní rappeři. Každý rozumný kluk se jim obloukem vyhne,“ rozvášnila se Erin.

„Jenže zrovna na jeho zadek bych se podívala fakt ráda,“ zabručela Shaunee. Pak se na mě usmála. Nebyl to úplně ten dřívější bezprostřední úsměv, ale aspoň už se z něj vytratila sarkastická nedůvěra, se kterou se na mě dívala v posledních dvou dnech. „Co myslíš ty? Máme ho v hitparádě krasavců zařadit na úroveň Christiana Balea, nebo jenom vedle Tobeyho Maguirea?“

Nejradši bych se rozbrečela štěstím a začala jásat, že se mnou kámošky zase mluví, ale místo toho jsem se zachovala jako racionální bytost a stejně jako dvojčata si nového kluka pořádně prohlédla.

Holky měly stoprocentní pravdu. Stark byl fakt kus. Celkem vysoký, i když ne tak jako můj bývalý kluk Heath, fotbalový útočník, ani jako můj bývalý kluk Erik, čerstvě proměněný dospělý upír, který je nádherně urostlý jako Superman. Nikdo by o něm ale nemohl říct, že je malý. Vlastně mi přišel asi stejně vysoký jako Damien. Postavu měl spíš štíhlou, ale pod sepraným tričkem se mu rýsovaly svaly a bicepsy i předloktí měl výstavní. Vlasy měl špinavě blond, rozčuchané tak, jak to kluci nosí, a taky v obličeji byl hezký – výrazná brada, rovný nos, velké hnědé oči a pěkná pusa. Když jsem ho hodnotila takhle po částech, přišlo mi, že celkem ujde, ale nic víc. Přesto jsem ho pozorovala dál a uvědomila si, že opravdový kus z něj dělají jeho charisma a sebejistota. Každý pohyb jako by měl předem promyšlený, ale zároveň dával s nadhledem najevo, že se vůbec nebere vážně. Jako kdyby mu patřil svět, ale on na něj akorát kašlal.

Ano, i mně připadalo divné, že jsem ho tak rychle přečetla.

„Podle mě je vážně třída,“ přednesla jsem svůj závěr.

„Ty bláho! Teď mi došlo, kdo to je!“ vyjekl zničehonic Jack.

„Jsme jedno ucho,“ řekla Shaunee.

„To je James Stark!“

„Nepovídej.“ Erin protočila oči. „Jacky, to už přece víme.“

„Ne, ne, ne, vy mi nerozumíte. Ten James Stark, co je nejlepší lukostřelec na světě! Vy jste o něm nečetly na netu? Letos na letních sportovních hrách všechny totálně převálcoval, a přitom závodil s dospělými, s opravdickými Erebovými syny. Je hvězda...“ Zasněně vzdychl.

„No do příc, ségra, to mě podrž. Já jsem pitomá. Jacky má pravdu!“ vykřikla Erin.

„Já věděla, že tohle je nadprůměr, jakmile jsem ho uviděla,“ prohlásila Shaune.

„Ty jo,“ zamumlala jsem.

„Ségra, právě jsem se rozhodla, že budu toho psa přece jen mít ráda,“ řekla Erin.

„To jsme dvě,“ přisvědčila Shaune.

Když se Stark vrátil s Damienem ke stolu, my čtyři jsme na něj samozřejmě pořád civěli jako tupci.

„Co je?“ zahuhlal s plnou pusou, protože si zrovna ukousl ze sendviče. Střelil pohledem po Hraběnce. „Ona něco provedla, když jsem byl pryč? Ráda lidem olizuje prsty u nohou.“

„Fuůj, to je...“ vyhrkla Erin, ale zbytek věty spolkla, protože Shaune ji pod stolem kopl.

„Kdepak, Běnka byla celou tu dobu strašně hodná,“ zamluvila to a věnovala Starkovi nápadně přátelský úsměv.

„Fajn,“ řekl. Když jsme na něj ale zírali dál, nervózně se zavrtěl. Běnka si okamžitě poposedla, opřela se mu o nohu a láskyplně k němu vzhledla. Automaticky ji podrbal za ušima a já si všimla, že se uvolnil.

„Slyšel jsem, že jsi v lukostřelbě porazil i dospělé!“ nevydržel to Jack. Pak se kousl do rtu a hrozně zrudl.

Stark vůbec nezvedl oči od talíře, jenom pokrčil rameny. „Jo, střílím dobře.“

„Ten kluk z her, to jsi ty?“ řekl překvapeně Damien, kterému to teprve opožděně došlo. „Střílíš přímo skvěle!“

Stark se narovnal. „Na tom nic není. Jde mi to teprve od chvíle, co mě označili.“ Sklouzl pohledem ke mně. „Když jsme u těch slavných mláďat, koukám, že ty řeči o tom, že máš víc znamení, nejsou jen řeči.“

„Nejsou.“ Tyhle seznamovací formality mi jdou hrozně na nervy. Vždycky když potkám někoho nového, vidí ve mně jenom nějakou superhrdinku a ne opravdickou Zoey.

Najednou mi docvaklo, že Stark se musí cítit hodně podobně.

Zeptala jsem se na první věc, která mě napadla, abych odvedla řeč od našeho zvláštního nadání. „Máš rád koně?“

„Koně?“ Už zase se sarkasticky usmíval.

„No, připadalo mi, že máš hodně rád zvířata,“ vysvětlila jsem poněkud chabě a kývla na jeho psa.

„To je fakt. Koně jsou fajn, a vůbec většina zvířat. Kromě koček.“

„Kočky ne?“ pípl Jack.

Stark znovu pokrčil rameny. „Nikdy jsem je nějak extra nemusel. Na můj vkus jsou moc velké mrchy.“

Dvojčata zafrkala.

„Kočky jsou nezávislí tvorové,“ spustil Damien. Poznala jsem jeho přednáškový tón a bylo mi jasné, že moje snaha o změnu tématu uspěla. „Každý samozřejmě ví, že je uctívaly četné kultury starověku po celém světě, ale věděl jsi, že je také považovali za...“

„Ehm, promiň, že tě přerušuju,“ řekla jsem, vstala od stolu a sevřela Nalu v náručí, abych ji omylem neupustila Běnce na hřbet. „Musím před schůzí rady zajít za Afroditou, potřebuje se mnou prý něco probrat. Uvidíme se tam, dobře?“

„Dobře.“

„Jo.“

„Zatím.“

Rozhodně to bylo lepší než nic.

Mile jsem se usmála na Starka. „Ráda jsem tě poznala. Kdybys potřeboval něco pro Běнку, obrať se na mě. Kousek odsud je docela dobrý zverimex. Mají tam hlavně věci pro kočky, ale pro psy se tam určitě taky něco najde.“

„Kdyby něco, ozvu se,“ odvětil.

Damien pokračoval ve své přednášce o kočičích přednostech, ale Stark na mě ještě rychle mrkl a kývl. Očividně si mého nepříliš obratného zásahu do konverzace všiml a byl mi za něj vděčný. Mrkla jsem taky a teprve na půl cesty ke dveřím ven si uvědomila, že se křením jako blázen. Správně jsem měla myslet na to, jak na mě něco zaútočilo, když jsem byla naposled venku.

Zůstala jsem stát před velkými dubovými dveřmi jako blbeček. Za chvíli sešla po schodišti, které vede k učitelské jídelně v druhém patře, skupina Erebových synů.

„Kněžko,“ řekli někteří, když mě zahlédli, a všichni do jednoho se zastavili, uctivě se mi uklonili a řízně si přitiskli pěsti k svalnatým hrudím.

Nervózně jsem jim gesto oplátila.

„Bude mi ctí podržet ti dveře, kněžko,“ řekl jeden z těch starších.

„Jé, ehm, děkuju,“ zakoktala jsem a v náhlé inspiraci pokračovala: „Nemohl by mě některý z vás doprovodit na kolej a cestou mi říct, jak se jmenují bojovníci, kteří budou držet stráž před naším vchodem? Určitě by pro ně bylo příjemnější, kdybychom je oslovovaly jménem.“

„Jsi velice laskavá, má paní,“ odvětil ten bojovník, co mi pořád držel dveře. „Velice rád tě s nimi seznámím.“

S úsměvem jsem mu poděkovala. Celou cestu ke koleji mi zdvořile vykládal o bojovnících, kteří byli přiděleni k naší ochraně, a já přikyvovala, vydávala vhodné zvuky a nenápadně pokukovala po klidném nočním nebi.

Nezaslechla jsem žádné pleskání a nevšimla si ani náznaku nezvyklého chladu, ale stejně jsem se nemohla zbavit tísnivého pocitu, že mě něco nebo někdo pozoruje.

4)

Sotva jsem se u svého pokoje dotkla kliky, dveře se otevřely a Afrodita mě popadla za ruku. „Tak pohni, do háje. Jsi pomalá jak tlustoprď na berlich, Zoey.“ Vtáhla mě dovnitř a rázně za námi zabouchla.

„To teda nejsem a ty mi teď hezky vysvětlíš pár věcí,“ řekla jsem. „Jak ses sem dostala? Kde je Stevie Rae? Kdy se ti obnovilo znamení? Co...“ Přívál otázek přerušilo hlasité naléhavé ťukání, které se ozývalo od okna.

„Zaprvé jsi úplně tupá. Tady jsme ve Škole noci, ne v nápravném zařízení. Nikdo tady nezamyká, takže jsem k tobě prostě přišla. Zadruhé, Stevie Rae je tamhle.“ Prosmekla se kolem mě a rychle zamířila k oknu. Zůstala jsem na ni zírat. Odhrnula těžké závěsy a začala lomcovat rámem vitrážové okenní tabule. Rozčileně se ohlédl. „Hej ty! Ocenila bych menší pomoc.“

Nic jsem sice nechápala, ale šla jsem k ní. Společnými silami jsme okno otevřely. Zadívala jsem se ven. Můj pokoj je v nejvyšším poschodí staré budovy z neopracovaného kamene, která připomíná spíš hrad než studentskou kolej. Prosincový večer byl pořád lezavý a pošmourný, dokonce se spustil slabý déšť. Ve tmě za korunami stromů se nejasně rýsovala východní zeď. Zachvěla jsem se, i když ne zimou. Mláďata chlad necítí. Ne, mně běhal mráz po zádech kvůli něčemu úplně jinému. To ta zeď – místo obdařené silou a zároveň dějiště hrozného krveprolití. Afrodita vedle mě

vzdychla, vyklonila se ven a zadívala se někam dolů. „Přestaň blbnout a polez nahoru, než tě někdo uvidí a než mi z toho vlhka zkrepatí vlasy.“

Když se v mém zorném poli najednou objevila hlava Stevie Rae, málem jsem se počurala.

„Čau, Červenko!“ vyhrkla vesele. „To zíráš, jak teď umím šplhat, co?“

„Ach bože. Padej dovnitř, prosím tě.“ Afrodita chytila Stevie Rae za ruku a šklubla. Kámoška vletěla do pokoje jako mičuda. Afrodita rychle zavřela okno a zatáhla závěsy.

Podařilo se mi zavřít pusu, ale dál jsem ohromeně valila oči na Stevie Rae, která vyskočila, oprášila si kovbojské džíny a zastrčila si zpátky košili s dlouhým rukávem.

„Stevie Rae,“ vypravila jsem ze sebe konečně, „tys sem vylezla po zdi?“

„Jo!“ Zazubila se na mě a přikývla tak nadšeně, až se jí krátké blondáté kudrny rozletěly do všech stran. „Bezva, co? Je to, jako bych splynula s těmi kameny, ze kterých je tahle kolej postavená, najednou nic nevážím a abrakadabra, jsem tady!“ Rozhodila rukama.

„Jako Dracula,“ řekla jsem, ale neuvědomila si, že mluvím nahlas.

„Co jako Dracula?“ Stevie Rae se zamračila.

Ztěžka jsem klesla na svoji postel. „Jako v té knížce, v té původní od Brama Stokera,“ vysvětlila jsem. „Jonathan Harker tam vypráví, jak viděl Draculu šplhat dolů po zdi hradu.“

„Tak to jo, přesně to umím taky. Když jsi řekla ‚jako Dracula‘, myslela jsem, že ti ho připomínám. Že vypadám jako on, hnusně bledá, nechutné vlasy a takové ty odporně dlouhé nehty. Ale tak jsi to nemyslela, že ne?“

„Ne, náhodou vypadáš skvěle.“ Ani trochu jsem nelhala.

Vážně vypadala skvěle, zvláště v porovnání s tím, jaká byla (a jak smrděla a chovala se) celý minulý měsíc. Byla to zase moje Stevie Rae, přesně taková, jako před tím, než její tělo při minulém úplňku odmítlo proměnu a ona umřela a pak nějakým záhadným způsobem vstala z mrtvých. Tehdy

byla úplně jiná. Zlomená. Ztratila skoro všechnu lidskost, a nebyla jediná, komu se to stalo. Po starých tunelech z dob prohibice pod opuštěným nádražím v centru Tulsy se toulá celá smečka příšerných nemrtvých mláďat. Stevie Rae už začínala být jako oni – zlá, krutá a nebezpečná. Jenom její nadání pro živel země jí pomohlo uchovat si jiskřičku jejího starého já, ale ta postupně vyhasínala a Stevie Rae se propadala pořád hloub. Tak jsme s Afroditou (která taky dostala nadání pro zemi) a ostatními vyvolali kruh a poprosili Nyx, aby ji uzdravila.

Bohyně nám vyhověla, až na to, že to v jednu chvíli vypadalo, že Stevie Rae získá svoji lidskost zpátky jen za cenu Afrodity smrti. Naštěstí to dopadlo trochu jinak. Afrodita neumřela, jenom jí zmizelo znamení, zatímco Stevie Rae se znamení jako zázrakem vybarvilo a přibýlo k němu další tetování, což znamená, že dokončila proměnu a je teď dospělá. A aby to nebylo tak jednoduché, její tetování není safírově modré, jako to mají všichni upíři, ale jasně červené. Má barvu čerstvé krve.

„Hej, haló! Voláme Zoey! Jsi na příjmu?“ zařízl se do mé vnitřní rekapitulace Afroditin věčně otrávený hlas. „Měla by sis pohlídat svoji nejlepší kámošku. Vypadá trochu nepříčetně.“

Zamrkala jsem. Sice jsem se na Stevie Rae dívala, ale doopravdy jsem ji nesledovala. Stála uprostřed pokoje – ještě před měsícem, než umřela a všechno začalo jít úplně do háje, to býval taky její pokoj – a rozhlížela se. Velikánské oči se jí leskly slzami.

„Moc mě to mrzí, zlato.“ Rychle jsem vstala a objala ji.

„Musí být hrozně těžké vrátit se sem a vidět to v tomhle stavu.“ Připadala mi divně ztuhlá, a tak jsem se odtáhla a podívala se na ni.

Z výrazu její tváře mi ztuhla krev v žilách. Uslzené oči vystřídal vztek. Už jsem ji v takovém rozpoložení zažila, ale chvilku mi trvalo, než jsem si vzpomněla kdy – Stevie Rae se normálně nikdy nezlobila. Pak mi to došlo. Vypadala přesně

tak, jako předtím než jsem vyvolala kruh a jí se vrátila lidskost. Udělala jsem krok zpátky.

„Stevie Rae? Co je ti?“

„Kde jsou moje věci?“ Z jejího hlasu číselá čirá zloba stejně jako z jejího obličejce.

„Zlato,“ řekla jsem konejšivě. „Když nějaké mládě, no, umře, dospělí dají jeho věci pryč.“

Obrátila ke mně rozzuřený pohled. „Já nejsem mrtvá.“

Afrodita najednou stála vedle mě. „Hele, nevyšiluj. Upří si myslí, že jsi mrtvá, pamatuješ?“

„Ale neboj,“ skočila jsem do toho rychle, „přemluvila jsem je, aby mi pár tvých věcí vrátili. A taky vím, kde je zbytek. Když budeš chtít, všechno to sem přinesu.“

Zloba rázem zmizela a přede mnou zase stála moje nejlepší kámoška. „I moji lampičku z kovbojské holínky?“

„Jasně.“ Usmála jsem se na ni. Sakra, taky bych asi byla pěkně vytočená, kdyby mi někdo odnesl všechny věci.

„Člověk by mýsl, že když někdo umře, vyléčí ho to aspoň z nedostatku vkusu,“ podotkla Afrodita. „Ale kdepak. Tvůj mizerný vkus je nesmrtelný.“

„Afrodito,“ řekla Stevie Rae přísně, „vážně bys měla být milejší.“

„S tímhle svým rančerským optimismem à la Mary Poppinsová se jdi bodnout.“

„Mary Poppinsová byla Angličanka, takže nemá s žádným rančem nic společného,“ kontrovala Stevie Rae.

Tohle byla celá ona, přesně jako dřív. Zajuchala jsem radostí a znovu ji sevřela v náručí. „Páni, já jsem tak strašně moc ráda, že tě zase vidím! Už jsi doopravdy úplně v pořádku, vid’?“

„Trošku jsem se změnila, ale je mi fajn,“ odvětila a taky mě objala.

Tak hrozně se mi ulevilo, že jsem tu první část souvětí hned úplně pustila z hlavy. Zřejmě jsem byla prostě ráda, že je zas celá a zdravá, a chtěla jsem si tenhle báječný fakt pěkně hřát na srdci. Zkrátka jsem si nebyla schopná vůbec připustit, že Stevie Rae třeba přece jen nevyřešila úplně

všechno. Navíc mě v tu chvíli napadlo něco jiného. „Počkat, holky,“ vyhrkla jsem. „Jak jste se dostaly do školy bez toho, aby se na vás sesypala armáda bojovníků?“

„Zoey, fakticky bys měla věnovat větší pozornost tomu, co se kolem tebe děje,“ řekla Afrodita. „Já jsem přišla normálně hlavní bránou. Ochrannou bariéru zrušili, což je celkem logické. Volali mi ze školy na mobil, že zimní prázdniny se odvolávají, stejně jako asi každému, kdo byl v tu chvíli pryč. Neferet musela to svoje kouzlo stáhnout, protože kdyby každý student, který se vrací z prázdnin, spustil alarm, za chvíli by z toho zcvokla. A to nemluvím o těch stovkách nádherných Erebových synů, co sem míří z celé země jako novoroční dárečky pro nás malé školačky.“

„Chtěla jsi říct, že Neferet by z těch alarmů zcvokla ještě víc, než se jí povedlo doted, ne?“ ozvala se Stevie Rae.

„Jo, to máš pravdu. Neferet už definitivně přeskočilo,“ přisvědčila Afrodita. Konečně se na něčem shodly. „Ale zpátky k tématu. Bezpečnostní bariéra je pryč, dokonce sem můžou i lidi.“

„Lidi? Jak to víš?“ zeptala jsem se.

Afrodita si povzdychla a zvedla ruku. Vypadalo to jako ve zpomaleném filmu. Hřbetem si otřela čelo a obrys měsíčního srpku se rozmazal.

Zalapala jsem po dechu. „Proboha, Afrodito! Ty jsi...“ pusa mi naprázdno sklapla, jako bych nedokázala to slovo říct.

„Člověk,“ dokončila za mě větu. Znělo to hluše a studeně.

„Jak to? Víš... víš to jistě?“

„Stoprocentně,“ odpověděla.

„No, člověk sice jsi, ale rozhodně nejsi úplně obyčejná,“ ozvala se Stevie Rae.

„O čem to mluví?“

Afrodita pokrčila rameny. „Nemám páru.“

Stevie Rae vzdychla. „Hele, ty máš fakt štěstí, že ses proměnila v člověka a ne v dřevěného kluka, protože pořád

lžeš, jako když tiskne, a touhle dobou už bys měla nejmní kilometrův nos.“

Afrodita zhnuseně pohodila hlavou. „Ty tvoje věčné narážky na filmy pro fakany. Proč jsem nemohla prostě umřít a v klidu propadnout peklu? Tam by mi aspoň necpali Disneyho.“

„Tak řeknete mi už konečně, o co tady jde, hergot?“ vložila jsem se do jejich přestřelky.

„Radši jí to vysvětli. Ještě chvíli a začne mluvit sprostě,“ rýpla si Afrodita.

„Ty jsi tak hnusná! Měla jsem tě zakousnout,“ zavrčela Stevie Rae.

„Měla jsi jet k vám do Buranova a zakousnout svoji mámu,“ řekla Afrodita a zaujala nedbalou pózu, jako by si hrála na drsného černocho. „Nedivím se, že Zoey potřebuje novou nejlepší kámošku. Ta tvoje dobrota srdce je děsně otravná.“

„Zoey žádnou novou nejlepší kámošku nepotřebuje!“ zaječela Stevie Rae a vykročila k ní. Zdálo se mi, že jsem v jejích modrých očích na vteřinku zahlédla záblesk ošklivé rudé barvy, kterou měly, když byla nemrtvá a šílená.

Měla jsem pocit, že se mi co nevidět rozskočí hlava. Postavila jsem se mezi ně. „Afrodito, přestaň ji provokovat!“

„Tak ať mě nechá. Měla by sis ji hlídat.“ Afrodita přešla k zrcadlu nad umyvadlem, vytáhla z krabičky papírový kapesník a setřela si z čela zbytky rozmazaného srpku. Hlas měla zdánlivě úplně klidný, ale třásly se jí ruce.

Obrátila jsem se zpátky ke Stevie Rae. Oči už měla zase modré jako obvykle.

„Promiň, Červenko,“ pípla a usmála se jako dítě, které něco provedlo. „Strávila jsem s ní už dva dny a mám nervy na pochodu.“

Afrodita zafrkala a já se na ni podívala. „Nezačínej zase,“ varovala jsem ji.

„Fajn, hlavně klid a nohy v teple.“ Střetla jsem se pohledem s jejím zrcadlovým odrazem a skoro určitě

zahlédla v jejích očích strach. Hned se odvrátila a dál se věnovala svému obličejí.

Vůbec ničemu jsem nerozuměla, a tak jsem se pokusila vrátit konverzaci do bodu, kde jsme byly, než se to zvrhlo. „Tak jak jsi to myslela, že Afrodita není obyčejná? A teď nemyslím její neobyčejně otravnou povahu,“ upřesnila jsem pro jistotu.

„Hned ti to vysvětlím,“ řekla Stevie Rae. „Ona má pořád vize a to obyčejní lidi nemají.“ Střelila po Afroditě pohledem, který jasně říkal: *A máš to*. „No tak, vysvětlí to Zoey sama.“

Afrodita odstoupila od zrcadla a posadila se na stoličku, kterou mám vedle umyvadla. Okatě Stevie Rae ignorovala. „Jo, pořád mám vize. Co víc k tomu dodat? Paráda! Hurá! Do hajzlu! To jediné, co mi vadilo na tom, být upíří mládě, je taky to jediné, co mi zůstalo, když jsem se trapně proměnila zpátky v člověka.“

Pátřavě jsem se na ni zadívala a hned jsem tu její cynickou fasádu, na které si dává tolik záležet, prokoukla. Byla bledá a pod očima jí přes vrstvu korektoru prosvítaly tmavé kruhy. Tahle holka si poslední dobou evidentně prožila pěkné peklo a mohla to dost dobře být právě jedna z jejích drastických vyčerpávajících vizí. Žádný div, že má tak mizernou náladu. Musela jsem být slepá, že jsem si toho nevšimla.

„Co jsi v té vizi viděla?“ zeptala jsem se.

Afrodita se mi zadívala do očí a na chvíli nechala zmizet železnou masku arogance, za kterou se tak ráda schovává. V její krásné tváři se objevil temný výraz hrůzy a děsu, a když si odhrnula za ucho pramen blond vlasů, postřehla jsem, že se jí chvěje ruka.

„Viděla jsem, jak upíří masakrují lidi a lidi vraždí upíry. Viděla jsem svět plný násilí, nenávisti a temnoty. A v té temnotě jsem zahlédla tvory, kteří byli tak příšerní, že se to vůbec nedá popsat. Ne-nemohla jsem se na ně ani dívat. Viděla jsem konec všeho.“ I její hlas byl prosycený děsem.

* NEZKROTNÁ *

„Pověz jí všechno,“ pobídla ji Stevie Rae, když se odmlčela, a znělo to kupodivu laskavě. „Řekni jí, co to způsobilo.“

Afroditina další slova se mi zasekla do srdce jako střepy.

„Všechno to začalo proto, že jsi umřela, Zoey. Způsobila to tvoje smrt.“

5)

„Zatraceně,“ řekla jsem. Potom mi podklesla kolena a musela jsem si sednout na postel. V uších mi divně hučelo a nemohla jsem pořádně dýchat.

„Víš, že se to nemusí splnit,“ začala mě utěšovat Stevie Rae a pohladila mě po rameni. „Vždyť Afrodita viděla umřít i tvoji babičku a Heathu, a dokonce i mě. Teda jako že mě viděla umřít podruhé. A ani jednou se to doopravdy nestalo. Zabráníme tomu.“ Vzhledla k Afroditě. „Vid’?“

Afrodita nervózně přešlápla.

„Zatraceně,“ zopakovala jsem. Pak jsem procedila přes velikánský knedlík strachu, který se mi udělal v krku: „Tahle vize, kde jsi viděla mě, byla jiná než obvykle, že jo?“

„Možná je to tím, že jsem teď člověk,“ řekla váhavě. „Byla to první vize od chvíle, co se mi to stalo, takže je asi celkem logické, že mi připadala jiná než ty, co jsem mívala jako mládě.“

„Ale?“ pobídla jsem ji.

Pokrčila rameny a konečně se na mě podívala. „Ale vážně byla jiná.“

„V čem?“

„No, byla mnohem zmatenější, plná emocí... nedávala úplně smysl. Viděla jsem věci, kterým jsem vůbec nerozuměla. V té tmě se hemžila spousta ohavností a já neměla tušení, co jsou zač.“

„Hemžila?“ Otrásla jsem se. „To nezní moc dobře.“

„Taky to nebylo dobré. Vypadalo to, jako by ta tma byla plná stínů a ty vrhaly další stíny. Jako by se nějací duchové měnili zpátky v živé bytosti, ale tak příšerné, že jsem se na ně nedokázala dívat.“

„Takže nešlo o lidi ani upíry?“

„Přesně tak.“

Bezděky jsem si sáhla na hřbet ruky a celým tělem mi projel záchvěv panického strachu. „Zatraceně.“

„Co je?“ zeptala se Stevie Rae.

„Když jsem dneska večer šla ze stájí do jídelny, něco na mě, no, zaútočilo. Takový studený stín, který splýval s tmou.“

„To je zlé,“ řekla.

„Byla jsi sama?“ zeptala se Afrodita ostře.

„Ano,“ odpověděla jsem.

„No, tak v tom je ten problém,“ prohlásila.

„Jak to? Cos v té vizi ještě spatřila?“

„Umřela jsi dvěma různými způsoby. V mých dřívějších vizích se nikdy nic takového nestalo.“

„D-dvěma?“ Čím dál tím lepší.

„Možná bychom měly nějaký čas počkat, jestli nebude mít další vizi, která v tom udělá větší jasno, a pak to teprve rozebrat,“ navrhla Stevie Rae a sedla si ke mně na postel.

Nespouštěla jsem z Afrodity oči, a tak jsem hned poznala, co přijde. „Vždycky když nějakou vizi ignoruju, vyplní se. Na sto procent,“ pronesla s naprostou jistotou.

„Myslím, že tahle už se dokonce začíná naplňovat,“ hlesla jsem. Rty jsem měla úplně ledové, sotva jsem jimi dokázala pohnout, a rozbolelo mě břicho.

„Ty neumřeš!“ vykřikla Stevie Rae. Vypadala rozrušeně a zase jako moje nejlepší kámoška.

Vzala jsem ji za ruku. „Tak mluv, Afrodito.“

„Byla to hodně zřetelná vize, plná silných obrazů, ale úplně zmatená. Asi proto, že jsem všechno viděla tvýma očima a vnímala tvým prostřednictvím.“ Odmlčela se a namáhavě polkla. „Umřela jsi dvěma způsoby. Nejdřív ses

utopila. Voda byla studená a tmavá. Jo, a taky hnusně smrděla.“

„Jak hnusně? Jako ty odporně zaneřádné rybníky, co jich je plná Oklahoma?“ zeptala jsem se. Mrazilo mě v zádech z toho, že se tu bavíme o mojí smrti, ale stejně jsem byla zvědavá.

Afrodita zavrtěla hlavou. „Ne, jsem si skoro stoprocentně jistá, že v Oklahomě to nebylo. Na to byla voda moc hluboká. Těžko se to vysvětluje, ale prostě jsem měla pocit, že na obyčejný rybník nebo jezero je to moc velké.“ Znovu se zarazila a zamyslela se. Pak se jí rozšířily zorničky. „Teď se mi vybavilo ještě něco. Poblíž té vodní plochy stál na ostrůvku palác, vypadal hrozně realisticky a kolem nebyla žádná jiná budova. Musí patřit nějaké staré bohaté rodině, nejspíš v Evropě, protože působil přirozeně, žádná nevkusná napodobenina, jakou by si postavil americký buran, co přišel k penězům.“

„Jsi příšerná snobka, Afrodito,“ poznamenala Stevie Rae.

„Díky,“ odvětila.

„Fajn, takže jsi viděla, jak se topím u nějakého opravdického ostrova s opravdickým palácem, asi v Evropě. Všimla sis něčeho, co by nám aspoň trochu pomohlo?“ vyptávala jsem se dál.

„No, třeba toho, že ses v obou vizích cítila osamělá – jako že doopravdy úplně odtržená. A taky jsem zahlédla nějakého kluka. Byl s tebou jenom chvíli předtím, než jsi umřela. V životě jsem ho neviděla. Až dneska.“

„Cože? O kom to mluvíš?“

„Byl to ten nový. Stark.“

„On mě zabil?“ Zvedl se mi žaludek.

„Kdo je Stark?“ zeptala se Stevie Rae a stiskla mi ruku.

„Nový spolužák, zrovna dneska k nám přestoupil z chicagské Školy noci,“ odvětila jsem a znovu se obrátila k Afroditě. „On mě zabil?“ zopakovala jsem.

„Myslím, že ne. Neviděla jsem ho nějak zvlášť dobře, byla tam tma. Ale připadalo mi, že ses na něj až do konce dívala a cítila se s ním v bezpečí.“ Zvedla obočí. „Vypadá to,

že se z toho průšvihů kolem Erika, Heatha a Lorena přece jen vymotáš.“

„Moc mě mrzí, co se ti stalo,“ skočila jí do řeči Stevie Rae. „Afrodita mi o tom vyprávěla.“

Už jsem jí chtěla poděkovat, když vtom jsem si uvědomila, že ani jedna z nich neví, jak se celá situace s mými bývalými ještě zkomplikovala. Nebyly ve škole a lidská média smrt Lorena Blakea vůbec neoznámila. Zhluboka jsem se nadechla. Radši bych snad dál poslouchala výklady o své vlastní smrti, než mluvila o jeho.

„Loren je mrtvý,“ vyhrkla jsem.

„Co?“

„Jakže?“

Zadávala jsem se na Afroditu. „Stalo se to předevčírem. Udělali mu to samé co profesorce Nolanové. Urekli mu hlavu, ukřižovali ho, přibili na hlavní bránu školy, vrazili mu do srdce kůl a připíchli na něj vzkaz s nějakým hnusným citátem z bible.“ Sypala jsem to ze sebe páte přes deváté, aby mi po těch hrozných slovech nezůstala pachut' v puse.

„To snad ne!“ Afroditin obličej dostal dost odpudivou bílou barvu. Ztěžka se posadila na postel, která dřív patřila Stevie Rae.

„Zoey, to je fakticky hrůza,“ hlesla Stevie Rae. Evidentně měla slzy na krajíčku. Objala mě. „Vy dva jste byli jako Romeo a Julie.“

„Ne!“ Vyštěkla jsem to slovo moc ostře, to jsem nechtěla. Otočila jsem se k ní a usmála se. „Ne,“ zopakovala jsem trochu rozumnějším tónem. „Vůbec mě nemiloval. Využil mě.“

„On chtěl jenom sex, Červenko? Jé, to je smůla.“

„Bohužel nechtěl ani ten, i když je fakt, že jsem se nechala zblbnout a vyspala se s ním. Využil mě, protože mu to nařídila Neferet. Poručila mu, aby mě svedl. Oni dva byli milenci.“ Zkřivila jsem rty, protože se mi vybavilo, jak jsem je přistihla. Zlomilo mi to tehdy srdce. Smáli se mi. Dala jsem Lorenovi svoji lásku i tělo, a když jsme se otiskli, taky kousek svojí duše. A on se mi vysmál.

„Počkej, zopakuj mi to. Říkalas, že Neferet poručila Lorenovi, aby tě svedl,“ ozvala se Afrodita. „Proč by to dělala, jestli spolu něco měli?“

„Chtěla, abych zůstala sama.“ Najednou mi to secvaklo a úplně jsem ztuhla.

„Nesmysl. Co to má společného s Lorenem?“ namítla Stevie Rae.

„To je přece jasné jako facka,“ řekla Afrodita. „Zoey se s ním musela scházet tajně, protože byl učitel a tak vůbec. Hádám, že ani pakoňům o téhle svojí hře na zlobivou školačku a pana profesora neřekla. A Erik ji asi nenačapal, jak si to rozdává s někým jiným než s jeho maličkostí, jenom tak náhodou. Určitě v tom měla prsty Neferet.“

„Ehm, já jsem pořád tady. Nemluvte o mně, jako byste tu seděly samy.“

Afrodita zafrkala. „Jestli hádám správně, tak je to důkaz, že trpíš měknutím mozku, a tudíž je fuk, jestli tady jsi nebo ne.“

„Bohužel fakticky hádáš správně,“ připustila jsem zdráhavě. „Neferet poslala Erika přímo tam, kde jsme s Lorenem byli.“

„No nazdar. Už se nedivím, že tě tak hnusně sjel.“

„Cože? Kdy? Jak?“ naléhala Stevie Rae.

„Erik mě přistihl s Lorenem,“ řekla jsem s povzdechem. „Šíleně se naštvál. Já jsem pak zjistila, že Loren ve skutečnosti chodí s Neferet a já pro něj nic neznamenám, i když jsme se otiskli.“

„Otiskli? Do hajzlu,“ zaklela Afrodita.

„Hrozně mě to vzalo,“ pokračovala jsem, jako by nic neřekla. Už tak to bylo dost smutné, neměla jsem náladu rozebírat všechno do detailů. „Šla jsem se vybrečet a pak za mnou Afrodita přivedla dvojčata, Damiena s Jackem a...“

„No jo, sakra, a Erika. To bylo, jak jsme tě našli pod tím stromem,“ vyhrkla Afrodita.

Znovu jsem si povzdychla. Bylo jasné, že se jen tak odbýt nenechá. „Jo. A Erik tam všem oznámil, že mu zahýbám s Lorenem.“

„Mimochodem pěkně hnusným způsobem,“ dodala Afrodita.

„Ty brďo,“ hlesla Stevie Rae. „Když i Afrodita říká, že to bylo hnusné, tak to muselo být fakt něco.“

„To teda bylo. V podstatě to podal tak, že si všichni pakoňové tu její afěrku vyložili jako nějakou velezradu. A hned potom, co se od Erika dozvěděli, že Zoey je coura, zjistili, že jim tajila taky to tvoje zmrtvýchvstání. A protože jako správné stádo dělají všechno společně, hromadně se na ni naštvali a už jí nevěří.“

„Z čehož plyne, že Zoey zůstala sama, přesně jak si to Neferet plánovala,“ zakončila jsem její přednášku. Trochu mě vyděsilo, že mluvit o sobě ve třetí osobě je tak snadné.

„A tím se dostáváme k tomu, jak jsem tě viděla umřít podruhé,“ řekla. „Byla jsi úplně sama. Po žádném frajerovi ani po pakoních nikde ani stopa. Jestli mi z téhle druhé vize něco utkvělo, tak pocit absolutní osamělosti.“

„Co mě zabilo?“

„No, tím si právě nejsem moc jistá. Chvilku jsem viděla Neferet a věděla jsem, že pro tebe představuje nebezpečí, ale potom na tebe něco zaútočilo a z toho zmatku vůbec nebylo jasné, co to je. Asi to bude znít divně, ale v posledním okamžiku se nad tebou vznášelo něco černého.“

„Něco jako duch?“ Ztěžka jsem polkla.

„Ne, to ne. Kdyby měla Neferet černé vlasy, myslela bych si, že kolem tebe vlají ve větru, jako by stála za tebou. V té vizi jsi sama a máš hrozný strach. Voláš o pomoc, ale nikdo se neozývá a potom už jsi tak ztuhlá děsem, že se ani nebráníš. Ta osoba, nebo co to je, tě najednou zezadu chytí kolem krku a něčím tmavým a zahnutým ti ho prořízne. Je to tak ostré, že ti to úplně oddělí hlavu od těla.“ Afrodita se zachvěla a dodala: „Pro tvoji informaci, celkem dost to krvácí. Vlastně víc než celkem dost.“

„Fuůj! Muselas to popisovat takhle podrobně, Afrodito?“ vyjekla Stevie Rae a zase mě objala.

„Ne, to nevádí,“ zastala jsem se jí rychle. „Musí nám všechno vylíčit do nejmenších detailů, dokud si je pamatuje

– jako když měla vize o tvojí smrti nebo o babičce a Heathovi. Jinak bychom třeba nepřišly na to, jak tomu zabránit. Na co si ještě vzpomínáš?“

„Jen na to, žeš volala o pomoc, ale k ničemu to nebylo. Nikdo tě neslyšel,“ odpověděla.

„Když se na mě dneska ze tmy vrhla ta věc, hrozně jsem se lekla. Tak moc, že jsem na chvílku zůstala jako přimražená a nevěděla jsem, co mám dělat,“ řekla jsem. Jen jsem si ten okamžik vybavila, udělalo se mi mdlo.

„Myslíš, že to nějak způsobila Neferet?“ zeptala se Stevie Rae.

Pokrčila jsem rameny. „Nevím. Nic jsem pořádně neviděla, jenom něco černého a strašidelného.“

„Přesně to jsem viděla taky. Nerada to říkám, ale musíš si to nějak vyžehlit u pakoňů, protože bez kamarádů jsi asi nahraná,“ prohlásila Afrodita.

„To se snadno řekne, ale hůř udělá,“ namítla jsem.

„Houbeles,“ řekla Stevie Rae. „Prostě jim pověz pravdu. Že tě Loren svedl kvůli Neferet a žeš s nimi o mně nemohla mluvit, protože Neferet by...“ Věta zůstala viset ve vzduchu, protože kámoška si uvědomila, v čem spočívá zádrhel.

„Bezva nápad, fakt. Vyklop jim, že Neferet je zlá mrcha a oživila celou smečku nemrtvých mlád'at, a jakmile kolem ní kdokoli z tvého stáda jen projde, přečte si ho jako noviny a zjistí, co všechno víme. Načež tvým kamarádíčkům s největší pravděpodobností provede něco zatraceně ošklivého.“ Afrodita se odmlčela a zadumaně si prstem třela bradu. „Hm, když o tom tak přemýšlím, tenhle scénář má i svoje světlé stránky.“

„Hele,“ ozvala se Stevie Rae, „Damien, dvojčata a Jack už přece vědí něco, co se Neferet nebude líbit. Vědí o mně.“

„A sakra,“ řekla jsem.

„Do hajzlu,“ zavrčela Afrodita. „Tenhle detail mi unikl. Nechápu, jak je možné, že to Neferet z těch jejich ubohých mozečků ještě nevyšťárala a nezačala vyšilovat.“

„Nemyslí na nic jiného než na válku,“ vysvětlila jsem. Obě holky nechápavě zamrkaly a já si uvědomila, že mám

pro ně kromě Lorenovy vraždy ještě další novinu. „Jakmile se Neferet dozvěděla, že Lorena zavraždili, vyhlásila lidem válku. Teda žádný regulérní boj, chce ji vést zákeřně, jako to dělají teroristi nebo partyzáni. Kristepane, ona je tak odporná! Vůbec nechápu, proč to ostatní nevidí.“

„Postřílíme lidi ze zálohy? Hm, to zní zajímavě. Takže všichni ti Erebovi synové, co se sem sjíždějí, budou naše zbraň hromadného ničení,“ usoudila Afrodita. „Bezva. Všechno zlé je fakticky k něčemu dobré.“

„Jak o tom můžeš mluvit takhle lhostejně?“ vykřikla Stevie Rae a vyskočila z postele.

„Zprvė nemám lidi zrovna v lásce.“ Afrodita zvedla ruku a zarazila ji, než se stačila rozparádit. „No jo, já vím, že teď jsem zase člověk. A je mi to fuk. Zadruhé, Zoey je pořád živá a zdravá, takže se nijak zvlášť nebojím, že nějaká trapná válka vůbec začne.“

„O čem to sakra mluvíš, Afrodito?“ vyhrkla jsem.

Blondýna obrátila oči v sloup. „Vážně je takový problém to pochopit? No tak, vždyť to do sebe krásně zapadá. Celá ta moje vize ukazovala válku mezi lidmi, upíry a nějakými hnusnými strašidly. Jsem si skoro jistá, že jedno z nich na tebe zaútočilo. Asi jsou to nějaké Neferetiny potvory, které ještě neznáme.“ Zarazila se, chvíli zmateně vraštila čelo, pak pokrčila rameny a pokračovala: „Ale to je jedno. Při troše štěstí nebudeme muset zjišťovat, co jsou zač, protože k válce došlo, až když jsi umřela. A že to byly dost tragické a bizarní způsoby smrti, to se musí nechat. Zkrátka a dobře, dokud tě udržíme naživu, žádná válka nebude.“

Stevie Rae si oddechla. „Máš pravdu, Afrodito.“ Obrátila se ke mně. „Musíme tě udržet naživu, Zoey. A ne jenom proto, že tě máme všichni rádi jako sůl, ale taky protože musíš zachránit svět.“

„A jéje. Já musím zachránit svět?“ V tu chvíli mě napadla jenom jedna jediná myšlenka. *Zlatá písemka z geometrie.*

Do háje.

6)

„Jo, musíš zachránit svět, Červenko, ale my budeme pořád s tebou,“ prohlásila Stevie Rae a zas sebou plácla vedle mě na postel.

„To teda nebudeme, ty pako. Já budu pořád s ní. Ty musíš vypadnout a neukazovat se, dokud nevymyslíme způsob, jak zbytku stáda říct o tobě a tvých nehygienických kámoších,“ opravila ji Afrodita.

Stevie Rae se na ni zamračila.

„Cože? O jakých kámoších?“ zeptala jsem se.

„Mají za sebou těžké období, Afrodito. A něco ti povím: mytí a krášlení ti nepříjde vůbec důležité, když jsi mrtvá. Nebo nemrtvá,“ spustila Stevie Rae. „Navíc dobře víš, že už se chovají líp, a dokonce používají všechny ty věci, cos jim koupila.“

„Hele, holky, já se nechytám. O jakých kámoších...“ Nedořekla jsem to, protože mi najednou došlo, o kom mluví. „Stevie Rae, to nemyslíš vážně. Ty pořád chodíš do tunelů za těmi ostatními hnusáky?“

„Ty to nechápeš, Zoey.“

„Překládám: Ano, Zoey, pořád se slejzám v tunelech s tou partou slizounů,“ vložila se do toho Afrodita a napodobila její venkovský přízvuk.

„Nech toho,“ okřikla jsem ji automaticky a obrátila se ke Stevie Rae. „Máš pravdu, nechápu to. Budeš mi to muset vysvětlit.“

Zhluboka se nadechla. „Víš, já myslím, že tohle,“ dotkla se svého rudého tetování, „znamená, že ostatní kluci a holky s červeným znamením mě potřebují, aby taky dokončili proměnu.“

„Ta ostatní nemrtvá mláďata mají stejná červená znamení jako ty?“

Pokřčila rameny a zatvářila se rozpačitě. „No, tak něco. Úplné znamení jako dospělá mám jenom já, což asi znamená, že jsem se proměnila. Jim zůstaly obrysy srpků, jen už nejsou modré, ale červené. Pořád jsou mláďata. Akorát, no, jiný druh.“

Ty bláho! Nezmohla jsem se na slovo, protože mi teprve pomalu docházely všechny důsledky toho, co Stevie Rae právě řekla. Připadalo mi neuvěřitelné, že se takhle zničehonic objevil úplně nový druh mláďete. Navíc z toho logicky vyplývalo, že existuje taky nový druh dospělého upíra. Nejdřív mě to nadchlo. Třeba to znamená, že každý označený se dočká proměny a mláďata už nebudou umírat! Teda aspoň definitivně umírat. Z těch, co umřou, se prostě stanou červená mláďata. Ať jsou, jaká jsou.

Jenomže potom jsem si vzpomněla, jak jsou ti z tunelů hrozní. Zavraždili dva moje vrstevníky. Strašně surově. Chtěli zabít i Heatha a nebýt mě, taky by se jim to povedlo. Sakra, vždyť by zabili nás oba, kdybych nevyužila svoje nadání pro všech pět živlů.

Vybavil se mi taky rudý záblesk, který jsem před chvílí zahlédla v očích svojí nejlepší kámošky, a zloba, která působila v její tváři dost nepatřičně. Ale teď už se zase chovala a mluvila normálně, jako dřív, a tak mi ani nedalo moc práce přesvědčit samu sebe, že to nic nebylo, že se mi to jen zdálo nebo připisuju moc velký význam něčemu nepodstatnému.

Konečně jsem se vytrhla ze zamyšlení. „Ale Stevie Rae, oni byli fakticky děsní,“ namítla jsem.

Afrodita zafrkala. „Jsou děsní pořád, a navíc žijou na nejhnusnějším místě široko daleko. A pokud tě to zajímá, pořád jsou pěkní zmetci.“

„Už nejsou tak divocí jako předtím, ale rozhodně ani nejsou tak docela normální,“ upřesnila Stevie Rae.

„Podle mě jsou absolutní upíří odpad,“ řekla Afrodita. „Totální outsideri.“

„No dobře, hodně z nich má problémy a obecně vzato nejsou moc milí, ale koho to zajímá?“

„Podle mě by prostě bylo jednodušší řešit jenom tebe.“

„Nejjednodušší řešení není vždycky nejlepší. Je mi jedno, co všechno budeme muset udělat, nebo spíš co budu muset udělat já. Nedovolím Neferet, aby ostatní dál zneužívala,“ prohlásila Stevie Rae neoblomně.

A mně to najednou docvaklo. Zachvěla jsem se hrůzou, protože instinkt mi okamžitě potvrdil, že uvažuji správně. „Kristepane! Tak proto Neferet přivádí mrtvá mláďata zpátky k životu! Chce je použít v té válce proti lidem.“

„Ale Červenko, to vstávání z mrtvých se přece děje už celkem dlouho. Profesorku Nolanovou a Lorena zavraždili teprve před pár dny a Neferet ten partyzánský boj vyhlásila teprve pak,“ ozvala se Stevie Rae.

Nehádala jsem se s ní. Nedokázala jsem svoje myšlenky vůbec vyslovit. Byly totiž příliš děsivé. Bála jsem se, že každá slabika by se proměnila v maličkou bombu, a jakmile bych to dořekla, všechny najednou by vybuchly a rozmetaly nás na kousky.

„Co se děje?“ Afrodita byla na můj vkus až moc všímavá.

„Nic.“ Trochu jsem si to v hlavě přerovnála a dala dohromady verzi, kterou jsem byla schopná skousnout. „Jen mě tak napadá, že Neferet musela už dlouho doufat, že se pro válku s lidmi najde nějaká záminka. Vůbec by mě nepřekvapilo, kdyby ta nemrtvá mláďata chtěla použít jako svoji soukromou armádu. Viděla jsem ji s Elliottem potom, co umřel, a měla ho úplně omotaného kolem prstu. Bylo to hnusné.“ Otrásla jsem se. Až moc dobře jsem si pamatovala, jak velekněžka Elliotovi poroučela, jak se jí podlézavě klaněl a jak mu potom nabídl svoji krev a on ji odporně chlemtal,

jako by ho to vzrušovalo. Nikdy jsem nic tak nechutného neviděla.

„Právě proto se k nim musím vrátit,“ řekla Stevie Rae. „Potřebujou někoho, kdo se o ně postará a ukáže jim, že se taky můžou proměnit. Až Neferet zjistí, co se stalo s jejich znameními, pokusí se je znovu ovládnout a zabránit tomu, aby se, no, polepšili. Protože podle mě se můžou polepšit a vrátit k tomu, co bývali, tak jako já.“

„A co ti, kteří ani předtím za nic nestáli? Pamatuješ třeba na Elliotta, jak o něm Zoey zrovna mluvila? Byl to zmetek zaživa a je to zmetek i zamrtva. Logicky bude zmetek, i kdyby se stokrát proměnil v červeného dospělého.“ Afrodita si teatrálně povzddechla, protože Stevie Rae ji stihla vražedným pohledem. „Hele, nic proti, jen připomínám, že nebyli normální už dřív. Možná není důvod je zachraňovat.“

„Afrodito, o tom, kdo si zaslouží zachránit, nerozhoduješ ty. Já jsem například byla před smrtí celkem normální a teď už nejsem,“ prohlásila Stevie Rae. „Ale někomu jsem za záchranu stejně stála!“

„Nyx,“ vyhrkla jsem. Obě se na mě tázavě zadívaly. „Nyx rozhoduje o tom, kdo si zaslouží zachránit. Ani já, ani Stevie Rae, dokonce ani ty, Afrodito. Ona.“

„Vidíš, na Nyx jsem vůbec nepomyslela,“ řekla Afrodita a odvrátila se od nás, abychom neviděly bolest v jejích očích. „Ale na nějaké lidské holce bohyni koneckonců nezáleží.“

„To není pravda,“ opáčila jsem. „Nyx nad tebou pořád drží ochrannou ruku. Tohle všechno je její dílo. Kdyby jí na tobě přestalo záležet, vzala by ti kromě znamení taky všetecký dar.“ Instinktivně jsem cítila, že říkám pravdu. Afrodita je šíleně otravná, ale naše bohyně ji z nějakého důvodu považuje za důležitou.

Podívala se mi do očí. „To si jen myslíš, nebo to víš?“

„Vím.“ Neuhnula jsem ani o milimetr.

„Určitě?“

„Na mou duši.“

„No, to je sice moc hezké, Afrodito,“ řekla Stevie Rae, „ale nezapomínej, že tím pádem taky nejsi tak docela normální.“

„Ale jsem přitažlivá, pravidelně se myju, nepobíhám po slizkých starých tunelech, a když mi přijde návštěva, nevrčím na ni a necením tesáky.“

„Což mě přivádí k další otázce. Cos tam dole dělala ty?“ zeptala jsem se jí.

Ohrnula nos. „Tady naše kovbojka neměla nic lepšího na práci než pověsit se mi na paty.“

„Hele, když ti zmizelo znamení, pěkně tě to rozhodilo, a já nejsem žádná sobecká káča jako někdo. Navíc jsem měla pocit, že je to celé tak trochu moje vina, a tak jsem udělala správnou věc a postarala se, aby se ti nic nestalo,“ bránila se Stevie Rae.

„Kousla jsi mě, ty huso,“ zavrčela Afrodita. „Jasně že to byla jen a jen tvoje vina.“

„Už jsem se ti omluvila a opakovat se nebudu.“

„Ehm, holky, neodbíhejte od tématu, prosím vás.“

„No jo pořád. Vlezla jsem do toho nechutného podzemí, protože tvoje blbá nejlepší kámoška by shořela, kdyby zůstala venku za denního světla.“

„A proč jste čekaly dva dny, než jste se sem vrátily?“

Afrodita se zatvářila rozpačitě. „Chvíli mi trvalo, než jsem si rozmyslela, jestli sem vůbec chci. A kromě toho jsem musela Stevie Rae pomoci nakoupit pár věcí pro příšery. Dokonce ani já jsem je tam nedokázala jen tak nechat...“

Udělala významnou pauzu a melodramaticky se otrásla, „...plesnivět.“

„Na návštěvy tam ještě úplně zařízení nejsme,“ připustila Stevie Rae.

„Tvoji kamarádi si tam vodí lidi, akorát když je chtějí sežrat, co?“ rýpla si Afrodita.

„Stevie Rae, něco takového bys jim vážně neměla trpět. Vysávat lidi je špatné, i když jsou to bezdomovci,“ připojila jsem.

„Já vím. Další důvod, proč se tam musím vrátit.“

„Měla bys s sebou vzít úklidovou firmu a tým interiérových designérů,“ zamumlala Afrodit. „Dohodila bych ti pár uklízeček, co chodí k našim, jenže tvoje dětičky by je mohly zakousnout, a jak říká máti, spolehlivé ilegály musí člověk vyvažovat zlatem.“

„Nedovolím, aby moji kluci a holky dál žrali lidi, a tunely dáme časem taky do pořádku,“ ohradila se Stevie Rae.

Až moc dobře jsem si pamatovala, jak jsou ty tmavé špinavé chodby hnusné. „Stevie Rae, nenapadá tě nějaké jiné místo, kam by ses mohla se svými, ehm, červenými mláďaty přestěhovat?“

„Ne!“ vyhrkla ostře a hned se na mě omluvně usmála. „Víš, problém je v tom, že my se v podzemí cítíme dobře. Potřebujeme, aby nás ze všech stran obklopovala země.“ Šlehla pohledem po Afroditě, která krčila nos a dělala zhnusené grimasy. „Ano, vím, že to není normální, ale já prostě normální nejsem! Ber to, jak to je.“

„Koukni, Stevie Rae,“ vložila jsem se do toho, „já s tebou naprosto souhlasím, že být nenormální není nic, za co by se měl člověk stydět. Vždyť se na mě podívej.“ Vágně jsem mávla rukou ke své sbírce tetování, která má k normalitě zatraceně daleko. „Já jsem světová rekordmanka v nenormalitě. Ale možná bys mi mohla vysvětlit, v čem spočívá ta tvoje.“

„Tak na to si počkám,“ zaradovala se Afrodit.

„No, já toho o sobě vlastně ještě spoustu nevím. Přestala jsem být nemrtvá teprve předevčírem a navíc jsem se proměnila... Ale umím pár věcí, které podle mě obyčejní dospělí neovládají.“

Chvilku jen seděla a kousala si ret. „Například...“ pobídla jsem ji.

„Třeba to, jak jsem splynula s kameny, když jsem šplhala sem nahoru. Jenomže to by taky mohlo souviset s mým nadáním pro zemi.“

Zamyšleně jsem přikývla. „To by mohlo. Zjistila jsem, že umím přivolat živly a proměnit se v mlhu, vítr a tak. Jsem pak v podstatě neviditelná.“

Stevie Rae se rozzářila. „No jasně! Vzpomínám si, jak jsi jednou přišla a nebyla jsi skoro vidět!“

„Jo, přesně. To znamená, že na téhle schopnosti možná zas nic tak neobvyklého není. Třeba podobné věci dokážou všichni upíři s nadáním pro živel.“

„Do hajzlu, já mám takovou smůlu! Vy dvě dostanete samé bezva schopnosti a já pitomé vize,“ zavrčela Afrodita.

„To bude asi tím, že jsi pitomá,“ poznamenala Stevie Rae.

„Pokračuj,“ vložila jsem se do toho, než se stihly zase pohádat.

„Když vyjdu na sluníčko, shořím.“

„Ono to nepřešlo? Víš to jistě?“ S denním světlem měla problémy, když ještě byla nemrtvé mládě.

„Víš,“ řekla Afrodita. „Proto jsme se musely schovat do těch odporných tunelů. Vycházelo slunce. Byly jsme v centru. Stevie Rae začala vyšilovat.“

„Tušila jsem, že se stane něco nepříjemného, když zůstanu nahoře,“ vysvětlila Stevie Rae. „Takže to nebylo žádné vyšilování, ale oprávněné obavy.“

„Jak chceš. Podle mě jsi duševně labilní, ale ty si to stejně nikdy nepřipustíš. Já tvrdím, že jsi parádně vyšilovala, když ti dopadlo světlo na ruku. Jen se koukni, Zoey.“ Afrodita ukázala na její pravou paži.

Stevie Rae si bez velkého nadšení vyhrnula rukáv halenky. Na předloktí měla červený flek, jako by se pořádně připálila na slunci.

„To není zas tak hrozné. Spraví to trocha krému na opalování, tmavé brýle a kšiltovka,“ usoudila jsem.

„Tak to se pleteš,“ ozvala se zase Afrodita. „Mělas ji vidět, než se napila krve. Ta ruka byla úplně seškvařená, jasný třetí stupeň. Když se nakrmila, zahojilo se to a zbyla tahle neškodná spálenina, ale pochybuju, že by se z toho vylízala, kdyby ji to usmažilo celou.“

„Stevie Rae, zlato, teď to nemyslím ve zlém, ale nevysála jsi nějakého bezdomovce, když se ti to stalo, vid' že ne?“

Kámoška zavrtěla hlavou, až se jí kudrny rozletěly všemi směry. „Co tě to napadá? Cestou do podzemí jsem se jenom stavila v krevní bance Červeného kříže a půjčila si tam trošku krve.“

„Půjčit“ znamená „po použití vrátit“,“ podotkla Afrodita. „Ty jim tu krev asi sotva dáš zpátky, leda bys byla první upírská bulimička.“ Vrhla na Stevie Rae provokativní pohled. „Tudíž jsi ji ukradla. Čímž se dostáváme k další nové schopnosti tvojí nej kámošky. Viděla jsem to na vlastní oči, dokonce několikrát. A je to docela děsivé. Umí lézt lidem do hlavy a ovládat je. Úplně z toho běhá mráz po zádech, čestně.“

„Už jsi skončila?“ zeptala se jí Stevie Rae.

„No, jistě by mě ještě něco napadlo, ale dám ti slovo,“ odpověděla Afrodita.

Stevie Rae se na ni zamračila a znovu se obrátila ke mně. „Nekecá. Dokážu se lidem dostat do hlavy a dělat tam všelijaké věci.“

„Věci?“

Pokrčila rameny. „Jako třeba přimět je, aby šli ke mně nebo aby zapomněli, že mě viděli. Nic víc jsem zatím nezkoušela. Něco podobného jsem uměla i před proměnou, ale teď mi to jde daleko líp. Akorát to nedělám ráda. Připadá mi to... já nevím, špatné.“

Afrodita zafrkala.

„Fajn, co dál? Pořád ještě nemůžeš vstoupit do něčího bytu, dokud tě nepozvou dovnitř?“ Na tuhle otázku jsem si ovšem hned odpověděla sama. „Vlastně počkej, to už určitě neplatí. Jsi přece tady, i když jsem tě nezvala. Ne že bych to neudělala, mluvím čistě teoreticky,“ dodala jsem rychle.

„Tohle jsem ještě nevyzkoušela. Do Červeného kříže jsem se dostala bez problémů.“

„Jo, protože jsi oblbla tu chudinku laborantku, aby ti odemkla,“ poznamenala Afrodita.

Stevie Rae se začervenala. „Neublížila jsem jí a nebude si to pamatovat, tak co?“

„Ale nepozvala tě dál?“ ujišťovala jsem se.

„Ne. Jenomže Červený kříž je veřejná budova, z těch mám úplně jiný pocit. A abych se dostala sem, na to žádnou pozvánku nepotřebuju, Zoey. Bydlela jsem tady, vzpomínáš?“

Usmála jsem se na ni. „Jasně že jo.“

„Jestli se chytne za ruce a začnete zpívat ‚Jednou budem dál‘, tak se radši vzdám. Nerada bych vyklopila oběd,“ řekla Afrodita.

„Nemůžeš vlézt do hlavy taky jí a jednou provždycky jí zavřít zobák?“ zeptala jsem se kámošky.

„Bohužel. Už jsem to zkoušela. Jí se do mozku prostě nedostanu.“

„To způsobuje moje kromobyčejná inteligence,“ pochlubila se Afrodita.

„Spíš tvoje kromobyčejná nesnesitelnost,“ zamumlala jsem. „Pokračuj, Stevie Rae.“

„Počkej, co ještě...“ Chvilku uvažovala. „Jsem mnohem silnější než dřív.“

„Normální dospělí upíři mají taky velkou sílu,“ řekla jsem. Pak jsem si vzpomněla, co povídala o té návštěvě Červeného kříže. „Takže bez krve se pořád neobejdeš?“

„Ne, ale myslím, že už nebudu tak nepřítel, když se nenapíju, jako dřív. Bylo by to určitě dost nepříjemné, ale asi bych se nezačala chovat jako krvelačná zrůda.“

„Jistě to ovšem neví,“ podotkla Afrodita.

„Nerada to přiznávám, ale má pravdu,“ vzdychla Stevie Rae. „Vlastně pořádně netuším, v co jsem se proměnila, a dost mě to děsí.“

„Klid. Postupně na to přijdeme, máme spoustu času.“

Stevie Rae se usmála a pokrčila rameny. „No, holky, budete na to muset přijít beze mě, protože já už fakticky musím.“ Než jsem se vzpamatovala, zamířila k oknu.

„Počkej! Potřebujeme probrat ještě spoustu věcí. A když teď předčasně skončily prázdniny, vrátí se sem všichni dospělí i mláďata, a to nemluvím o Erebových synech a té válce proti lidem, kvůli které nás určitě nebudou chtít pustit do města, takže vůbec nevím, kdy se zase uvidíme.“ Než

jsem všechny ty překážky vyjmenovala, málem mi došel dech.

„Neboj, Červenko, pořád mám ten telefon, cos mi dala. Až mě budeš potřebovat, brnkni mi, a já sem za tebou hned přijdu.“

„Akorát nebude zrovna smět svítit slunce,“ opravila ji Afrodita a šla mi pomoci otevřít okno.

„To je fakt.“ Stevie Rae se na ni zadívala. „Koukej, jestli tady nechceš zůstat a něco předstírat, můžeš jít se mnou.“

Překvapeně jsem na svoji nejlepši kámošku pohlédla. Nemůže Afroditu ani cítit, a přesto jí nabízí útočiště, navíc vážně milým tónem, prostě dočista jako ta Stevie Rae, kterou jsem znala a měla ráda. Najednou jsem se zastyděla, že jsem ji v koutku duše podezírala, že je stejně pořád nemrtvá a nelidská.

„Doopravdy se mnou můžeš jít,“ zopakovala, a když Afrodita neodpověděla, dodala něco, co mi připadalo vážně divné. „Já vím, jaké to je, na něco si hrát. V podzemí nic předstírat nemusíš.“

Čekala jsem, že se na ni Afrodita jízlivě ušklíbne a poznamená něco hnusného o červených mláďatech a jejich pochybné hygieně, ale to, co řekla, mě zaskočilo snad ještě víc než velkomyslná nabídka Stevie Rae.

„Musím zůstat tady a předstírat, že jsem mládě. Zoey nesmí zůstat sama a já mám pocit, že buzik a siamky jí teď zrovna moc pomáhat nebudou. Ale děkuju, Stevie Rae.“

Usmála jsem se na ni. „No vidíš, že umíš být milá, když chceš.“

„Nejsem milá. Chovám se čistě prakticky. Svět ve válce mě absolutně neláká. Musíš pořád někam utíkat a někoho zabíjet a u toho se člověk hrozně zpotí, natož aby si udržel v pořádku účes a nehty.“

„Afrodito,“ zaúpěla jsem zoufale, „být milá není žádná katastrofa.“

„Říká světová rekordmanka v nenormalitě,“ odsekla.

„Určitě její rekord brzo překonáš,“ přisadila si Stevie Rae a rychle mě objala. „Měj se, Červenko. Brzo se uvidíme, slibuju.“

Přitiskla jsem ji k sobě a byla v tu chvíli strašně ráda, že vypadá, voní a mluví jako dřív. „Stejně bych byla radši, kdybys tady mohla zůstat.“

„Vyřeší se to. Uvidíš. Všechno dobře dopadne.“ Vylezla z okna. Dívala jsem se za ní, jak sešplhává po hladké stěně koleje. Vypadala jako nějaký brouk, ale pak se najednou její obrys rozostřil a skoro zmizela. Kdybych nevěděla, že tam je, vůbec bych si jí nevšimla.

„Připomíná mi takovou tu ještěrku, co mění barvu podle svého okolí,“ poznamenala Afrodita.

„Myslíš chameleona?“

„To dělají chameleoni? Já myslela, že gekoni. Hele, to je fuk, obojí se rýmuje s pakoni.“

Zamračila jsem se na ni. „Dělají to stoprocentně chameleoni, a teď přestaň s těmi pitomými fórky a pomoz mi zavřít okno.“

Když jsme ho zabouchly a zatáhly závěsy, s povzdechem jsem zavrtěla hlavou. Spíš pro sebe jsem zamumlala: „Tak co teď?“

Afrodita se začala přehrabovat ve své trendové kabelce, která byla spíš na ozdobu než k užitku. „Nevím jak ty, ale já vezmu tuhle nevkusnou tužku na oči a nakreslím si znamení. Nebudeš tomu věřit, ale v supermarketu tenhle odstín fakticky prodávají.“ Otřásla se. „To by snad nosil jenom někdo barvoslepý. A až s tím budu hotová, půjdu na tu otravnou schůzi, co svolala Neferet.“

„Myslela jsem to v širším smyslu slova, jako že *Co budeme dělat ohledně všech těch smrtelně vážných věcí, co se kolem nás dějou?*“

„Já nevím, sakra! Tohle jsem nechtěla.“ Ukázala na svoje falešné znamení. „Nelíbí se mi nic z toho, co se stalo. Chci zase mít, co jsem měla, než sis to sem přihasila a všechno šlo do kytek: popularitu, moc, nejhezčího kluka na škole. Nic z

toho mi nezbylo. Jsem člověk, mám příšerné vize a vůbec netuším, co s tím.“

Chvilí jsem se nezmohla na slovo. Uvědomila jsem si, že o popularitu, moc i kluka jsem ji připravila právě já. Nakonec jsem ke svému údivu vyhrkla přesně to, co mi letělo hlavou.

„Musíš mě nenávidět.“

Dlouze se na mě zadívala. „To bylo dřív,“ řekla konečně. „Teď nenávidím hlavně sebe.“

„To nesmíš.“

„Proč bych sakra neměla? Nenávidí mě všichni kolem.“ Znělo to rozzlobeně a nepřátelsky, ale oči měla plné slz.

„Pamatuješ se na tu hnusnou věc, cos mi nedávno řekla, když sis ještě myslela, že jsem dokonalá?“

Rty se jí zvlhnily lehkým úsměvem. „Budeš to muset upřesnit. Řekla jsem ti spoustu hnusných věcí.“

„Myslím to, jak jsi říkala, že moc každého změni a donutí ho dělat chyby.“

„Jo tohle. Vzpomínám si. Říkala jsem, že moc každého změni, ale tím jsem myslela lidi kolem tebe.“

„No, měla jsi pravdu. O nich i o mně. Teď už tomu rozumím. A taky chápu hodně pitomostí, cos udělala.“ Usmála jsem se a pokračovala: „Rozhodně teda ne všechny, ale celkem dost. Já už jsem jich od té doby totiž taky pár provedla a bohužel mám pocit, že jsem ještě zdaleka neskončila. Je to smutné, ale je to tak.“

„Pravda je někdy smutná,“ odvětila. „Hele, a když jsme u toho, jak moc mění lidi, nezapomeň, že to platí i o Stevie Rae.“

„Jak to myslíš?“

„Úplně doslova. Změnila se.“

„Rozved’ to.“ Udělalo se mi trochu špatně.

„Nepředstírej, že sis na ní nevšimla ničeho divného,“ řekla.

„Má za sebou těžké období,“ bránila jsem ji.

„O tom právě mluvím. Má za sebou těžké období a to se na ní podepsalo.“

„Tys Stevie Rae nikdy neměla ráda, takže nečekám, že zničehonic budete kámošky, ale nedovolím, abys ji pomlouvala – zvlášť potom, co tě chtěla vzít s sebou, abys nemusela zůstat tady a hrát si na něco, co nejsi.“ Začínala jsem se dostávat pěkně do ráže. Jenom jsem tak úplně nevěděla, jestli proto, že Afrodita vykládá hnusné lži, nebo proto, že říká hroznou pravdu, kterou si já sama odmítám připustit.

„Co když se mě pokoušela odlákat, protože nechce, abych s tebou trávil víc času než ona?“

„Blbost. Proč by jí to mělo vadit? Je moje nejlepší kamarádka, ne můj kluk.“

„Protože ví, že jsem prokoukla to její divadýlko a že ti o ní nebudu lhát. Ona totiž není stejná jako dřív. Nevím, v co se proměnila, a ona to asi neví taky, ale v žádném případě už to není ta hodná sladká Stevie Rae.“

„Vím, že není tak docela jako dřív!“ odsekla jsem. „Jak by taky mohla? Vždyť umřela, Afrodito! Umřela mi v náručí, pamatuješ? A já se zachovám jako správná kamarádka a nepřestanu s ní mluvit jenom proto, že prožila něco zásadního a při tom se logicky změnila.“

Afrodita dlouho jen mlčky stála a dívala se na mě – tak dlouho, že se mi zase začalo dělat mdlo. Nakonec trhla ramenem. „Fajn. Věř si, čemu chceš. Doufám, že máš pravdu.“

„Mám a už se o tom nechci dál bavit.“ Z nějakého nepochopitelného důvodu se mi třásla kolena.

„Fajn,“ zopakovala. „Já už o tom mluvit nebudu.“

„Bezva. Dokresli si znamení a půjdeme na tu schůzi.“

„Společně?“

„Jo.“

„Tak ale každý pozná, že už nejsme na kordy. To ti nevadí?“ zeptala se.

„No, já to vidím takhle: Všichni tady, hlavně moji kamarádi, budou mít plnou hlavu toho, že se my dvě spolu najednou bavíme, a bude je to pěkně žrát.“

Rozšířily se jí oči. „Což jejich ubohé mozečky naprosto zahltí a na Stevie Rae si ani nevzpomenou.“

„Mí kámoši nemají ubohé mozečky.“

„No jo pořád.“

„Jinak mě ale chápeš přesně. Damien a dvojčata budou myslet jen na to, jak tě nemůžou ani cítit, a když se jim Neferet náhodou podívá do hlavy, nic jiného tam neuvidí.“

„To je dobrý začátek. Jaká bude další fáze plánu?“

„Tu bohužel zatím nemám.“

„No, aspoň se držíš osvědčené tradice. Ještě jsem nezažila, že bys měla páru, co děláš.“

„Líbí se mi, že to vidíš z té lepší stránky.“

„Znáš mě. Rozená optimistka,“ řekla.

Když dokreslila svoje falešné znamení, zamířily jsme ke dveřím. Než jsem stiskla kliku, střelila jsem po ní pohledem.

„Náhodou tě snáším líp než dřív,“ nadhodila jsem. „Vlastně mi začínáš být celkem sympatická.“

Afrodita se ušklíbla, jak nejlíp uměla. „To jen dokazuje, co jsem říkala. Vůbec nemáš páru, co děláš.“

Rozesmála jsem se, otevřela dveře a naprala to přímo do Damiena, Jacka a dvojčat.

7)

„Potřebujeme s tebou mluvit, Červenko,“ řekl Damien.

„A jsme moc rádi, že tahleta se zrovna chystá vypadnout.“ Shaunee se nevraživě zadívala na Afroditu.

„Jo, hejbní tím svým kostnatým zadkem a ztrat’ se,“ pronesla Erin.

Všimla jsem si, jak se to Afrodity dotklo. „Fajn, já jdu,“ řekla.

„Nikam nechod’.“ Počkala jsem, až dvojčata přestanou nevěřicně prskat, a pokračovala. „Afrodita je důležitá pro Nyx. Věříte úsudku naší bohyně?“ zeptala jsem se a podívala se jim do očí.

„Ovšemže věříme,“ promluvil za všechny Damien.

„V tom případě musíte Afroditu brát jako jednu z nás.“

Nastalo dlouhé ticho. Dvojčata, Jack a Damien si vyměnili významné pohledy a jejich mluvčí nakonec prohlásil: „Dobře, připouštíme, že Afrodita má pro bohyni zvláštní význam, ale upřímně řečeno, nikdo z nás jí nevěří.“

„Já ano,“ řekla jsem. Jasně, nevěřila jsem jí úplně na sto procent, ale o jejím poutu s Nyktou jsem nepochybovala.

„To je trošku ironie. Ty totiž naši důvěru taky zrovna nemáš,“ ozvala se Shaunee.

„Vy pakoni, posloucháte se vůbec, sakra?“ štěkla Afrodita. „Vykládáte tady, jak věříte Nyktě, a hned v další větě prohlašujete, že nevěříte Zoey. Zoey je vyvolená.“

Nikdo, dospělý ani mládě, ještě nikdy nedostal od Nykty tolik darů jako ona. Tak se proberte!“ Obrátila oči v sloup.

Ostatní zůstali ohromeně zírat. „Na tom něco je,“ připustil Damien po chvilce.

„No nekecej,“ odvětila sarkasticky. „Ted' bacha, mám pro vás ještě jednu bombu – ve svojí nejnovější vizi jsem viděla, jak Zoey někdo zabil a svět se pak ocitl v totálním chaosu. A hádejte, kdo za vraždu vaší kámošky mohl?“ Udělala pauzu, zvedla obočí, přejela Damiena a holky významným pohledem a sama si odpovéděla. „Vy všichni. Zoey zabili, protože jste se na ni vykašlali.“

„Ona tě viděla umřít?“ zeptal se mě Damien. Najednou byl bledý jako stěna.

„Jo, dokonce dvojím způsobem. Ale obě ty vize byly hodně zmatené. Viděla je totiž z mojí perspektivy, takže to bylo dost nepříjemné. Ale to je fuk, stačí, když se budu vyhýbat vodě a...“ Zbytek věty jsem na poslední chvíli spolkla, protože jsem málem řekla *a Neferet*. Naštěstí se slova zase hned ujala Afrodita.

„Musí se držet co nejdál od vody a nesmí zůstat sama,“ řekla. „To znamená, že je načase podat si ruce a odpustit si. Ale počkejte s tím, až budu pryč, protože to bude scéna, ze které by se mi určitě zvedl kýbl.“

„Naštvala jsi nás, Červenko,“ řekla Shaunee, skoro stejně bledá jako Damien.

„Ale nechceme, abys umřela,“ doplnila Erin. Taky vypadala pěkně otřeseně.

„Jo, to bych nepřežil,“ pípl plačtivě Jack a vzal Damiena za ruku.

„Tak si hezky přestaňte hrát na ukřivděné a dejte tu svoji příšernou správnou pětku zase dohromady,“ poradila jim Afrodita.

„Odkdy tobě záleží na tom, jestli je Zoey naživu nebo ne?“ odsekl Damien.

„Od té doby, co poslouchám Nyx. Jí na Zoey záleží, takže mně taky. A to je její jediné štěstí. Máte být nejlepší kámoši, ale stačilo jedno dvě tajemství, nějaké pitomé

nedorozumění a odkopli jste ji.“ Otočila se ke mně a zafrkala. „Krucinál, Zoey, jestli tohle jsou tvoji kamarádi, tak můžeš být fakt ráda, že už ti nejdu po krku.“

Damien se od ní odvrátil a zavrtěl hlavou. Vypadal spíš dotčeně než našťavaně. „Já nerozumím hlavně jedné věci. Je zcela evidentní, že všechno to, co neříkáš nám, klidně vykládáš jí.“

„Klídek, buzíku. Neboj se, že bych tě snad chtěla vyšoupnout z tvého předplaceného místa po jejím vznešeném boku. Mluví se mnou o všem prostě proto, že mi dospělí nedokážou číst myšlenky.“

Prekvapeně zamrkal. Pak se mu rozsvítilo v hlavě a podíval se na mě. „A tobě taky ne, vid’?“

„Přesně,“ odpověděla jsem.

„Do pytle!“ vykřikla Shaunee. „Takže nám nic říct nemůžeš, protože v tu ránu by bylo tajemství v tahu nebo co?“

„Dospělí přece nevidí mláďatům do hlavy zas až tak dobře,“ namítla Erin. „Kdyby jo, spousta z nás by byla věčně v průšvihů.“

„Počkej. Když potají zdrháš do města nebo s někým spíš, za to tě možná nepotrestají,“ pronesl Damien váhavě, jako by si to mezi řečí teprve dával dohromady. „Dospělým na nějakém tom porušení pravidel zas až tak nesejde, když jde jenom o normální pubertální vylomeniny, a proto nemají tu svoji telepatii, nebo jak tomu chcete říkat, zapnutou pořád.“

„Ale co kdyby si mysleli, že se děje něco vážnějšího, a podezírali určitou skupinu mláďat, že o tom něco vědí?“ nadhodila jsem.

„Zaměřili by se na ně,“ usoudil Damien. „Ty nám skutečně některé věci nemůžeš říkat!“

„Krucinál,“ řekla Shaunee.

„To je voprůz,“ vzdychla Erin.

„Vám taky než něco dojde...“ poznamenala Afrodita.

Damien si jí schválně nevšímal. „Tohle nějak souvisí se Stevie Rae, vid’?“

Přikývla jsem.

„Hele, když už o ní mluvíme...“ nakousla Shaunee.

„Co se s ní stalo?“ dokončila Erin.

„Nic zvláštního,“ odpověděla Afrodita. „Dohonila mě. Pak se mi znovu objevilo znamení, přestala jsem vyšilovat a vrátila se sem.“

„A kam šla ona?“ zeptal se Damien.

„Myslíš, že jsem nějaká její chůva nebo co? Jak mám do hajzlu vědět, kam se vaše kovbojka zdekovala? Říkala, že nemůže jít se mnou, protože má nějaký problém. Což mimochodem není žádná novina.“

„Jestli se nepřestaneš navážet do Stevie Rae, budeš mít taky problém, konkrétně rozbitou hubu,“ zavrčela Shaunee.

„Já ti ji podržím, aby se necukala, ségra,“ nabídla se Erin.

„Vy dvě máte dohromady jenom jeden mozek nebo co?“ kontrovala Afrodita.

„Ježíšmarjá, nechte už toho!“ zaječela jsem. „Hrozí mi, že umřu. Dvakrát. Dneska se na mě venku vrhlo nějaké strašidlo a já jsem úplně podělaná strachy. Nemám ponětí, co se doopravdy děje se Stevie Rae, a Neferet svolala schůzi rady, aby jí předeštlá svůj válečný plán – jenomže vstoupit do války by byla hrozná chyba. A vy na sebe akorát pitomě štekáte! Mám z vás v hlavě úplný guláš a začínám být fakt nasraná!“

„Radši toho necháme. Napočítala jsem jedno sprosté a dvě skoro sprostá slova. Myslí to vážně,“ řekla Afrodita.

Dvojčata měla co dělat, aby se neusmála. Ježíši, proč všem připadá tak hrozně vtipné, že nerada mluvím sprostě?

„Dobře. Budeme se snažit s Afroditou vycházet,“ prohlásil Damien.

„Kvůli Zoey,“ řekl Jack a rozkošně se na mě usmál.

„Kvůli Zoey,“ pronesly unisono holky.

Při pohledu na moji partu se mi sevřelo srdce. Už zase byli na mojí straně. Ať se stane cokoli, budu se o ně moct opřít.

„Děkuju,“ vypravila jsem ze sebe a zamrkala, abych se nerozbrečela.

„Jé, obejmeme se. Všichni naráz!“ zajásal Jack.

„Jen přes mou mrtvolu,“ řekla Afrodita.

„Nestává se to často, ale souhlasím s Afroditou,“ ozvala se Erin.

„Jo, už musíme jít,“ připomněla Shaunee.

„Vlastně máte pravdu, my už taky musíme, Damiene. Slíbil jsi Starkovi, že se za ním podíváme, než půjdeš na tu schůzi,“ vyhrkl Jack.

„No jo,“ řekl Damien. „Ahoj, Zoey. Uvidíme se za chvíli.“

Kluci spolu s dvojčaty vyšli na chodbu. Holky na mě ještě zavolaly něco na rozloučenou, a když se od nich Damien s Jackem oddělili, začaly rozebírat Starkovy přednosti. Já zůstala s Afroditou.

„Moji kámoši nejsou zas tak zlí, co říkáš?“ podotkla jsem.

Upřela na mě chladné modré oči. „Tví kámoši jsou pakoňové,“ odvětila.

Zakřenila jsem se a šťouchla ji do ramene. „Tím pádem jsi taky pakoň.“

„To mě právě nejvíc děsí,“ řekla. „A když už řešíme tyhle vážné věci – pojď se mnou ke mně. Potřebuju si před tou schůzí něco ujasnit a bez tebe to nepůjde.“

Pokrčila jsem rameny. „Fajn, tak jdeme.“ Abych pravdu řekla, bylo mi do zpěvu. Přátelé už se mnou zase mluvili a vypadalo to, že při troše snahy budou vycházet i s Afroditou. „Hele,“ spustila jsem po cestě. „Všimla sis, že na tebe dvojčata byla ke konci vyloženě milá?“

„Dvojčata trpí těžkou symbiózou. Pevně doufám, že si pro ně brzo přijedou z nějaké laboratoře a začnou na nich provádět pokusy.“

„S tímhle přístupem si moc nepomůžeš,“ varovala jsem ji.

„Co kdybychom se radši soustředily na důležité věci?“

„Jako třeba?“

„Jako třeba na mě a na to, s čím potřebuju pomoci.“ Otevřela dveře a vstoupily jsme do jejího paláce. Tak jsem tomu aspoň v duchu říkala. Nedivte se, vypadalo to tam, jako

kdyby obšlehla zařízení z časopisu *Styl podle Super drbny* – pokud teda nějaký takový existuje. Bohužel asi jo. (Tím nechci říct, že nemám *Super drbnu* ráda! Mám, a jak!)

„Afrodito, už ti někdo řekl, že asi trpíš nějakou poruchou osobnosti?“

„Pár zbytečně drahých cvokařů. Ať se jdou bodnout.“ Přeshla místnost a otevřela ručně malovaný (zřejmě starožitný a šíleně drahý) sekretář, který stál vedle ručně vyřezávané (evidentně starožitné a šíleně drahé) sloupkové postele s nebesy. Začala se štrachat v zásuvkách. „Jo, mimochodem, musíš vymyslet nějakou výmluvu, aby rada tobě, a bohužel taky mně a tvému stádu pakoňů, dovolila chodit do města.“

„Ehe?“

S povzdechem se ke mně otočila. „Tobě to fakticky nedochází? Potřebujeme záminku, abychom mohli občas vypadnout ze školy a zjistit, co má za lubem Stevie Rae a její zrůdy.“

„Už jsem ti říkala, že nedovolím, aby ses do Stevie Rae navážela. Ona za lubem nic nemá.“

„Já si myslím přesný opak, ale ty zjevně o rozumnou diskuzi právě teď nestojíš, a proto tu větu přeformuluju. Musíme zjistit, co mají za lubem ty příšery z kanálů. Co když máš pravdu a Neferet je chce použít proti lidem? Já si na lidi dvakrát nepotrpím, ale válka se mi naprosto hnusí. Podle mě bys to měla blíž prozkoumat.“

„Já? Proč já? A proč mám navíc vymýšlet výmluvy, abychom mohli ven ze školy?“

„Protože ty jsi superhrdinka. Já jsem jenom tvoje mnohem hezčí partačka. A pakoni stádo představuje tvoje věrné poskoky.“

„Paráda,“ řekla jsem.

„Neber si to tak. Určitě něco vymyslíš. V tom jsi dobrá.“

Překvapeně jsem zamžikala. „Tvoje důvěra mě doslova šokuje.“ A nemyslela jsem to ironicky. Ona se totiž vážně tvářila, jako by si byla jistá, že z toho zmatku vybruslím.

„To mi teda není jasné proč.“ Zase se začala hrabat v přečpaném sekretáři. „Já vím líp než kdo jiný, jakou mocí tě

bohyně obdařila. Všechno to nadání, živly, bla, bla, však víš. Takže logicky něco vymyslíš. No konečně! Ach jo, proč nemůžeme mít posluhovačky. Když si musím uklízet sama, nikdy nemůžu nic najít.“ Narovнала se a v ruce držela hezký zelený broušený kalíšek se zelenou svíčkou a ozdobný zapalovač.

„Ty potřebuješ pomoc zapálit svíčku nebo co?“

„Ale ne, ty chytrá. Občas přece jenom pochybuju, jestli si Nyx vybrala dobře.“ Podala mi zlatý zapalovač. „Pomůžeš mi zjistit, jestli jsem ztratila nadání pro zemi.“

8)

Zvedla jsem oči od svíčky a zadívala se na Afroditu. Byla bledá a rty měla stisknuté do tenké bezkrevné čárky. „Tys od té chvíle, co ti zmizelo znamení, nezkusila přivolat svůj živel?“ zeptala jsem se opatrně.

Zavrtěla hlavou a dál se tvářila, jako když ji bolí břicho.

„No, tak to máš vlastně pravdu, s tímhle ti pomoci můžu. Asi bych měla vyvolat kruh.“

„Přesně to jsem myslela.“ Rozechvěle se nadechla. „Tak do toho, ať to máme z krku.“ Přešla ke stěně proti posteli, zůstala tam stát a sevřela svícen v dlaních. „Sever je tady.“

„Fajn.“ Odhodlaně jsem k ní přistoupila, otočila se k východu, zavřela oči a soustředila se. „Při každém nádechu nás naplňuje a dává nám život. Volám k sobě vzduch.“ I bez žluté svíčky, která ho obvykle reprezentuje, a bez Damienova nadání jsem okamžitě pocítila odpověď – zavál kolem mě příjemný větřík.

Otevřela jsem oči a popošla kousek po slunci, tedy po směru hodinových ručiček, k jihu. „Zahřívá nás a dává nám bezpečí a teplo. Volám k sobě oheň.“ S úsměvem jsem si vychutnala horký dotek druhého živlu.

Pokračovala jsem po kruhu k západu. „Omývá nás a ochlazuje. Volám k sobě vodu.“ Vzápětí jsem ucítila, jak mi u nohou šplouchají neviditelné vlnky. Postoupila jsem k Afroditě.

„Připravená?“ zeptala jsem se jí.

Přikývla, zavřela oči a pozvedla svíčku, která symbolizovala její živel.

„Živí nás a chrání. Volám k sobě zemi.“ Cvakla jsem zapalovačem a přidržela plamínek u knotu.

„Jau, sakra!“ vyjekla Afrodita. Upustila svícen, jako by se o něj spálila. Dopadl na dřevěnou podlahu a roztránil se. Afrodita se chvíli dívala na střepy a rozlámanou svíčku u svých nohou, a když vzhledla, leskly se jí oči. „Přišla jsem o nadání.“ Mluvila tak tiše, že skoro šeptala, a po tvářích se jí začaly kutálet slzy. „Nyx mi ho vzala. Čekala jsem, že to udělá. Věděla jsem, že pro takový úžasný dar nejsem dost dobrá.“

„Já myslím, že je to jinak,“ řekla jsem.

„Vždyť jsi to sama viděla. Už nejsem země. Nyx nechce, abych ji zastupovala,“ vzlykla.

„Netvrdím, že nadání pro zemi pořád máš. Ale Nyx ti ho podle mě nevzala proto, že si ho nezasloužíš.“

„Jenže já si ho doopravdy nezasloužím,“ hlesla zničeně.

„Tomu nevěřím. Počkej, dokážu ti to.“

Ustoupila jsem o krok vzad. Tentokrát už bez svíčky jsem zopakovala: „Živí nás a chrání. Volám k sobě zemi.“

Hned mě obklopily vůně a zvuky typické pro jarní louku. Snažila jsem se nevnímat, že se Afrodita rozbrečela ještě víc, přešla jsem do středu svého pomyslného kruhu a přivolala poslední živel. „Žijeme v něm, než se narodíme, a v okamžiku smrti se jím opět stáváme. Volám k sobě ducha.“ Moje duše se rozezpívala a naplnila mě síla pátého živlu.

Nechala jsem se ovládnout mocí, která ke mně vždycky přichází, když přivolám živly, a vztáhla paže. Zaklonila jsem hlavu a místo stropu si představila sametovou čerň nekonečného nočního nebe. Pak jsem se začala modlit – ale ne tak, jak se modlí moje máma a její pitomý manžel, s neupřímnou pokorou a spoustou všelijakých amen a tak.

Já při modlitbě zůstávám tím, kým jsem normálně. Mluvím se svojí bohyní stejně jako s babičkou nebo nejlepší kamarádkou.

Doufám, že Nyx si mojí upřímnosti cení (ale moc jistá si tím nejsem).

„Nyx, stojím v kruhu síly, kterou jsi mi dala, a prosím, abys vyslechla moji modlitbu. Afrodita ztratila věci, na kterých jí hodně záleželo, ale podle mě se to nestalo proto, že o ni už nestojíš. Určitě je to jinak a já bych byla vážně moc ráda, kdybys jí ukázala, že jsi pořád s ní a že to tak zůstane, ať se děje, co chce.“

Nic se nestalo. Zhluboka jsem se nadechla a pořádně se soustředila. Už dřív jsem slyšela Nyktin hlas. Někdy se mnou fakticky mluví, jindy mám prostě jenom taková tušení. *Zrovna teď by něco z toho bodlo*, doplnila jsem ke svojí modlitbě v duchu. Zkoncentrovala jsem se, jak nejvíc to šlo. Zavřela jsem oči a naslouchala tak úporně, až jsem pod víčky začínala šilhat a přestala jsem dýchat. Byla jsem do toho tak zabraná, že jsem málem přeslechla, jak Afrodita šokovaně zalapala po dechu.

Otevřela jsem oči a totéž následně udělala s pusou.

Mezi mnou a Afroditou se vznášel třpytivý stříbrný obraz krásné ženy. Když jsme si později snažily vzpomenout, jak přesně vypadala, zjistily jsme, že si ji pořádně nevybavujeme, ale shodly jsme se na tom, že nám připomínala zhmotněnou duši – což není zrovna perfektní popis.

„Nyx!“ vyhrkla jsem.

Bohyně se na mě usmála a mně se málem rozskočilo srdce radostí. „Zdravím tě, *u-we-tsi-a-ge-ya*,“ oslovila mě čerokézským výrazem pro dceru, stejně jako to dělává babička. „Udělala jsi dobře, že jsi mě zavolala. Měla by ses instinktem řídit častěji, Zoey. Nikdy totiž nelže.“

Pak se otočila k Afroditě. Ta vzlykla a padla před ní na kolena.

„Neplač, milé dítě.“ Nyx natáhla éterickou paži a jako zhmotněný krásný sen ji pohladila po tváři.

„Odpusť mi, Nyx!“ vykřikla Afrodita. „Udělala jsem strašnou spoustu hloupostí a tolik chyb. Všechno mě to moc

mrzí, doopravdy. Nevyčítám ti, žeš mi vzala znamení a nadání pro zemi. Víím, že si ani jedno nezasloužím.“

„Dcero, to jsi špatně pochopila. Já ti znamení nevzala. Zničila ho síla tvé lidskosti, která zároveň zachránila Stevie Rae. Ať chceš nebo ne, vždycky budeš především člověkem, jelikož máš v sobě hluboce zakořeněnou lidskou přirozenost. A právě proto tě hluboce miluji. Nesmíš si však myslet, že jsi teď *pouhý* člověk. Jsi mnohem víc. Co to obnáší, na to musíš přijít sama a zvolit si svou cestu.“ Bohyně ji vzala za ruku a pomohla jí vstát. „Víš, dcero, to nadání pro zemi nepatřilo tobě. Jen jsi ho opatrovala pro Stevie Rae. Země v ní totiž nedokázala plně přebývat, dokud se jí nevrátila lidskost. Svěřila jsem tedy tento vzácný dar tobě a zároveň tě zvolila za vykonavatelku své vůle, která jako jediná mohla Stevie Rae lidskost vrátit.“

„Takže mě netrestáš?“ zeptala se Afrodita.

„Ne, dcero. Ty se dost trestáš sama, i beze mě,“ řekla Nyx laskavě.

„A nezlobíš se na mě?“ zašeptala Afrodita.

Bohyně se zářivě, ale smutně usmála. „Jak jsem už řekla, miluji tě. A to se nikdy nezmění.“

Poznala jsem, že slzy, které se v tu chvíli Afroditě řinuly po tvářích, jsou slzy štěstí.

„Obě vás čeká dlouhá cesta a téměř neustále po ní budete kráčet spolu. Důvěřujte si. Naslouchejte svým instinktům. Spoléhejte na neměnný, tichý hlas ve svém nitru.“

Otočila se ke mně. „*U-we-tsi-a-ge-ya*, hrozí vám veliké nebezpečí.“

„Já víím. Ty tuhle válku určitě nechceš.“

„Nechci, dcero. Ale o tomto nebezpečí nemluvíím.“

„Ale když s tou válkou nesouhlasíš, proč jí prostě nezabrániš? Neferet tě musí poslechnout! Musí se řídit tvými rozkazy!“ vyhrkla jsem. Netušila jsem, proč na ni vlastně takhle vystrašeně naléhám. Bohyně na mě hleděla s úžasným klidem.

Místo odpovědi mi sama položila otázku. „Víš, co je největší dar, který jsem kdy dala svým dětem?“

Začala jsem horečně přemýšlet, ale v hlavě jsem měla jen chaotické bludiště nesmyslných útržků a náznaků správného řešení téhle hádanky.

Vtom zazněl Afroditin silný, jasný hlas. „Svobodná vůle.“

Nyx se usmála. „Zcela správně, dcero. A když jednou někoho obdařím, nikdy už mu svůj dar neodejmu. Vroste totiž do samotné podstaty bytosti, a kdybych se pokusila vynutit si na někom poslušnost a vzala mu nadání, zničila bych ho.“

„Ale Neferet by si to třeba rozmyslela, kdybys s ní promluvila tak jako teď s námi. Je tvoje velekněžka,“ řekla jsem. „Měla by ti naslouchat.“

„Neferet se k mému velkému zármutku rozhodla, že už mi naslouchat nebude. Právě to je nebezpečí, před nímž tě chci varovat. Do Neferetiny mysli se vloudil jiný hlas a ona jeho našeptávání podléhá už velice dlouho. Doufala jsem, že pro lásku ke mně se jí nenechá svést, ale zklamala jsem se. Zoey, Afrodita má v mnoha ohledech pronikavý úsudek. Když ti řekla, že moc člověka změní, měla pravdu. Moc vždy změní jak svého nositele, tak jeho nejbližší – ačkoli myslet si, že je to vždy k horšímu, je příliš zjednodušující.“

Všimla jsem si, že tělo bohyně se začíná mihotat jasnými vlnami, které připomínaly mlhu stoupající z louky za měsíčné noci. Její podoba byla stále neuchopitelnější.

„Počkej! Neodcházej ještě,“ vykřikla jsem. „Potřebuju se tě zeptat na spoustu věcí.“

„Život ti ukáže, jaké volby musíš učinit, aby tvé otázky byly zodpovězeny,“ odvětila.

„Ale řekla jsi, že Neferet poslouchá hlas někoho jiného. Znamená to, že už není tvoje velekněžka?“

„Neferet sešla z mé cesty a zvolila si chaos.“ Obraz bohyně se zachvěl. „Ale nezapomeň, nikdy nikomu nevezmu, co jsem mu jednou dala. Nepodceňuj tedy Neferetinu moc. Nenávist, kterou se pokouší probudit, je nebezpečná síla.“

„Já se bojím, Nyx. Já – vždycky všechno zkazím,“ vypravila jsem ze sebe. „Zvlášť v poslední době.“

Bohyně se zase usmála. „Tvá nedokonalost je součástí tvé moci. Hledej oporu u země a odpovědi v příbězích babiččina lidu.“

„Bylo by jistější, kdybys mi prostě řekla, co potřebuju vědět a co mám dělat.“

„Stejně jako všechny mé děti i ty musíš najít svou cestu, a až ji objevíš, učinit rozhodnutí, které v životě čeká každé dítě země – rozhodnutí mezi chaosem a láskou.“

„Chaos a láska mi občas připadají jako jedno a totéž,“ prohlásila Afrodita. Evidentně se snažila říct to uctivě, ale v jejím hlase se zřetelně ozýval otrávený tón.

Nykty se její poznámka vůbec nedotkla. Jen přikývla a řekla: „To ano, ale když se podíváš lépe, sama poznáš, že chaos i láska jsou sice mocné a lákavé, ale zároveň se od sebe liší jako měsíční světlo od slunečního. Pamatujte... vaše srdce ke mně mají vždy blízko, předrahé dcery...“

Pak v záblesku třpytivého stříbrného světla zmizela.

9)

„No nazdar. Chaos i láska jsou totéž, ale vlastně nejsou. Neferet je pořád mocná, ale už Nyx neposlouchá. A snaží se probudit něco nebezpečného. Jak to myslela? ‚Probudit‘ v abstraktním smyslu, jako že chce vyvolat válku s lidmi, nebo se doslova pokouší probudit nějakou hnusnou příšeru, která nás všechny sežere? Třeba jako to strašidlo, co mě škráblo, a na které jsem se mimochodem vůbec nestačila zeptat. Sakra, sakra, sakra!“ blábolila jsem páté přes deváté, poté co jsme s Afroditou vyběhly z koleje. Bylo skoro jisté, že na schůzi rady přijdeme pozdě.

„Na mě nekoukej. Já mám dost svých nevyřešených problémů. Jsem a zároveň nejsem člověk? Co to má znamenat? A jaktože je moje lidská přirozenost tak šíleně silná? Vždyť nemám lidi ráda!“ Vzdechla a prohrábla si vlasy. „Do prdele, jsem rozcuchaná.“ Obrátila se ke mně. „Je poznat, že jsem brečela?“

„Už se ptáš postě a znovu říkám, že ne. Vypadáš dobře.“

„Krucifix. Já to věděla. Vypadám děsně.“

„Afrodito! Dobře, ne děsně!“

„No jo, ostatním možná stačí, když vypadají *dobře*. U mě je to děsně.“

„To snad není pravda. Právě se nám zjevila naše nesmrtelná bohyně Nyx, mluvila s námi a ty stejně myslíš jen na to, jak vypadáš!“ Zavrtěla jsem hlavou. Tohle bylo i na Afrodity poměry příšerně povrchní.

„Hele, bylo to fantastické. Nyx je úžasná. Upřímně to přiznávám, tak co si stěžuješ?“

„No, když k tobě promluví sama bohyně, asi bys pak měla, já nevím, myslet na důležitější věci, než jsou tvoje věčně dokonalé vlasy,“ vyhrkla jsem zoufale. S touhle holkou mám čelit nebezpečnému zlu, které chce zničit svět? Ach jo. Nyktiny cesty jsou samozřejmě nevyzpytatelné, ale mělo by to snad mít nějaké meze.

„Nyx dobře ví, jaká jsem, a stejně mě má ráda. Jsem, kdo jsem. *Tohle*.“ Máchla před sebou dlaní, dolů a zase nahoru. „Myslelas to vážně, že mám dokonalé vlasy?“

„Jsou dokonalé jako ta tvoje povrchní, otravná póza.“

„Bezva. To se mi ulevilo.“

Zamračila jsem se na ni, ale už jsem nic neřekla. Vyběhly jsme po schodech k zasedacímu sálu naproti knihovně. Nikdy jsem tam nebyla, ale hodněkrát už jsem nakoukla dovnitř, protože dveře zůstávají obvykle otevřené, když je místnost prázdná. Vždycky když jsem šla do knihovny nebo z ní, neodolala jsem a obdivně si prohlížela krásný velikánský kulatý stůl, který sálu vévodí. Dokonce jsem se Damiena zeptala, jestli to náhodou není *ten* kulatý stůl z dob krále Artuše a Camelotu. Odpověděl, že asi ne, ale jistý si tím není.

Dneska ovšem zasedací sál prázdný nebyl. Naopak, tísnila se v něm spousta dospělých upírů, Erebových synů a samozřejmě taky těch pár mláďat z rady prefektů. Naštěstí jsme vklouzly dovnitř, zrovna když Darius zavíral dveře, u nichž následně hodlal v celé své namakané výšce stát na stráži. Afrodita po něm blýskla zářivým provokativním úsměvem a já potlačila hlasitý povzdech, protože jeho oči okamžitě zajiskřily zájmem. Chtěla tam zůstat a zapříst hovor, ale já ji chytla za ruku a doslova odvěkla ke dvěma prázdným židlím vedle Damiena.

„Dík, žes nám držel místo,“ pošeptala jsem mu.

„Rádo se stalo,“ odpověděl tiše a usmál se na mě jako dřív. Zahřálo mě to u srdce a hned mi bylo líp.

Rozhlédla jsem se. Seděly jsme s Afroditou po Damienově pravé ruce. Vedle Afrodity jsem spatřila Lenobii, učitelku jezdeckví. Bavila se s Drakem a Anastasií Lankfordovými. Po levici měl Damien dvojčata. Synchronizovaně na mě kývla, ale evidentně se tady cítila stejně nesvá jako já. Věděla jsem, že radu tvoří nejnadanější členové profesorského sboru, ale některé učitele jsem znala jenom od vidění a nevěděla jsem ani, jak se jmenují, a kromě nich tu bylo i podezřele hodně Erebových synů, v čele s obrovským chlapem, který seděl u dveří. Byl to největší mužský, ať už lidský nebo upíří, jakého jsem v životě viděla. Snažila jsem se na něj nezírat. Napadlo mě, že se zeptám vševěda Damiena, jestli mají bojovníci normálně přístup na zasedání rady, když vtom se ke mně naklonila Afrodita a zašeptala: „To je Ate, velitel Erebových synů. Darius říkal, že tu dneska bude. To je kus chlapa, co?“

Už jsem měla na jazyku, že mi připomíná spíš několik kusů chlapa naskládaných na sebe, když se otevřely jiné dveře na opačné straně sálu a vstoupila Neferet.

Poznala jsem, že se děje něco neobvyklého, ještě než za ní vešla další žena. Neferet na veřejnosti nosila masku poklidné dokonalosti – byla vtělený klid, sebejistota a vyrovnanost. Teď ale vypadala rozhozeně. Krásné rysy měla napjaté, jako by se ovládala jen silou vůle a ta námaha ji vyčerpávala. Po několika krocích ustoupila stranou a my uviděli upírku, která šla za ní.

Jakmile ji dospělí spatřili, překvapeně sebou trhli. Erebovi synové se vmžiku postavili do pozoru a ostatní členové rady je vzápětí napodobili. Damien, dvojčata, Afrodita a já jsme vstali, automaticky v uctivém pozdravu přitiskli sevřené pěsti k srdci a sklonili hlavy jako všichni kolem.

No, přiznám se, že jsem ze své úklony zašilhala nahoru a zvědavě se na nově příchozí koukla. Byla vysoká a hubená. Její plet' měla sytou barvu naleštěného tmavého dřeva a stejně jako třeba mahagon byla hladká a bez poskvrnky. Její jednodušnost narušovalo jen složité safírové tetování, které

působilo absolutně ohromujícím dojmem: tvořily ho totiž dvě siluety bohyně, jaké mají všichni profesori vyšité na náprsních kapsách. Ženské postavy se v dokonalé zrcadlové souměrnosti stáčely po jejích lících kostech až skoro k bradě. Vztaženými pažemi jako by podpíraly měsíční srpek na jejím čele. Neuvěřitelně dlouhé vlasy jí spadaly hluboko pod pas a podobaly se těžkému závoji z lesklého černého hedvábí, oči měla velké, tmavé, mandlového tvaru, nos dlouhý a rovný, rty plné. Nesla se jako královna, dívala se zpříma a pozorně si nás prohlížela. Teprve když se její pohled na vteřinu zastavil u mě a já pocítila jeho sílu, došlo mi, v čem se liší od všech upírů, které jsem kdy viděla – byla stará. Ne v tom smyslu jako normální starý člověk – vypadala odhadem na čtyřicet, ovšem to je na upíří poměry hrozně moc. Dojem stárí u ní nevyvolávaly vrásky nebo povolená kůže. Jednoduše působila věkovitě a důstojně a otevřeně se tím pyšnila, jako by to byl vzácný drahý šperk.

„Vítejte.“ Její přízvuk jsem nedokázala zařadit. Působil trochu jako z Blízkého východu a taky tak nějak britsky. Důležité ale bylo, že dodával jejímu hlasu stejně syté zabarvení, jaké měla její kůže. Místnost se jím celá rozezněla.

Automaticky jsme zareagovali: „Vítej i ty.“

Usmála se a najednou mi hrozně připomněla bohyni, jejíž úsměv jsem měla v živé paměti. Nějak mě přestala nést kolena a ulevilo se mi, když nám pokynula, abychom se posadili.

„Vypadá jako Nyx,“ pošeptala mi Afrodita.

Takže se to nezdálo jenom mně. Přikývla jsem a trochu se sebrala. Nic víc jsem nestačila, protože Neferet se konečně vzchopila a promluvila.

„Stejně jako vás všechny i mě překvapilo, že se naši Škole noci dostalo té vzácné cti a nečekaně nás přijela navštívit Shekina.“

Damien prudce zalapal po dechu a já se na něj tázavě zadívala. Jako správný snaživý studentík měl před sebou papír a v ruce bezvadně ořezanou tužku, aby si mohl v

případě potřeby dělat poznámky. Rychle načmáral pár slov a nenápadně ke mně papír pošoupl, abych si vzkaz přečetla. Stálo tam: SHEKINA=VELEKNĚŽKA VŠECH UPÍRŮ.

Ty bláho. Žádný div, že se Neferet tváří tak rozhozeně.

Shekina se dál mírně usmívala a pokynula Neferet, aby se posadila. Naše velekněžka sklonila hlavu. Mělo to vypadat uctivě, ale mně to připadalo hodně prkenné, jako by se k tomu projevu respektu musela nutit. Sedla si, záda rovná jako pravítko, pořád divně ztuhlá. Shekina zůstala stát a oslovila nás.

„Kdybych sem skutečně přijela pouze na přátelskou návštěvu, samozřejmě bych svůj záměr předem oznámila, abyste byli připraveni. Pouhá přátelská návštěva to však není, stejně jako toto není běžné zasedání rady. Už připuštění Erebových synů k jednání je neobvyklé, ale jejich přítomnost v takovéto chaotické a nebezpečné době chápu. Mnohem více mě udivuje, že zde s námi jsou mlád'ata.“

„Jsou tady, protože...“

Shekina zvedla ruku a Neferetino vysvětlení rázně ut'ala.

Nevím, co mnou zabloumalo víc – jestli Shekinina mocná božská aura, nebo to, jak snadno Neferet umlčela.

Shekininy tmavé oči se upřely na dvojčata, pak na Damiana, Afroditu a nakonec spočinuly na mně. „Ty jsi Zoey Redbirdová,“ řekla.

Odkáslala jsem si a snažila se pod jejím přímým pohledem moc nevrtnět. „Ano, paní.“

„Pak tito čtyři musejí být ona mlád'ata obdařená nadáním pro vzduch, oheň, vodu a zemi.“

„Ano, paní, jsou,“ odvětila jsem.

Přikývla. „Už chápu, proč vás sem přizvali.“ Pootočila se a provrtala Neferet přísným pohledem. „Chceš použít jejich sílu.“

Ztuhla jsem a Neferet taky, i když ona k tomu asi měla jiný důvod. Že by Shekina věděla, co mě napadlo teprve nedávno – že Neferet zneužívá svou moc a snaží se vyvolat válku mezi lidmi a upíry?

Neferet se už ani nepokoušela předstírat zdvořilost. Ostře odsekla: „Chci využít všechny výhody, které nám bohyně poskytla, abych zajistila našemu lidu bezpečí.“ Ostatní dospělí v sále se nervózně ošili. Její nepokrytá neúcta je evidentně zaskočila.

„Jistě. Proto jsem zde.“ Se Shekinou velekněžčino chování ani nehnulo. Obrátila se k členům rady. „Šťastnou shodou okolností jsem právě byla na neohlášené soukromé návštěvě v chicagské Škole noci, když se ke mně donesla zpráva o zdejších tragických událostech. Kdybych byla doma v Benátkách, dozvěděla bych se o nich příliš pozdě, než abych mohla zasáhnout, a nedokázala bych tomuto zabíjení předejít.“

„Předejít, kněžko?“ ozvala se Lenobia. Koukla jsem se po ní. Učitelka jezdeckví vypadala, že je v mnohem větší pohodě než Neferet. Tón jejího hlasu byl nesporně uctivý, ale zároveň vřelý.

„Lenobio, má milá. Moc ráda tě zase vidím,“ řekla Shekina přívětivě.

„Jsem šťastná, že se zase setkáváme.“ Lenobia kývla a její zvláštní stříbřitě plavé vlasy se zavlnily jako vzdušný závoj. „Jistě však mluvím za celou radu, když přiznávám, že ti nerozumím. Patricia Nolanová i Loren Blake jsou mrtví. Pokud jsi chtěla zabránit jejich smrti, přicházíš pozdě.“

„To je pravda,“ řekla Shekina. „A jejich smrt mě velice rmoutí, ale ještě je čas, abychom zabránili dalšímu umírání.“ Odmlčela se a potom pomalu, zřetelně pronesla: „Žádná válka mezi lidmi a upíry nebude.“

Neferet vyskočila tak prudce, že málem převrhla židli. „Nebude? Takže vrahové ujdou trestu za svoje ohavné zločiny?“

Erebovi synové na sobě nedali nic znát, ale vycítila jsem, že je to stejně jako Neferet šokovalo.

„Zavolala jsi policii, Neferet?“ zeptala se Shekina klidným konverzačním tónem, ale síla skrytá v jejím hlase mě pošimrala na kůži a cosi v mém nitru se zachvělo.

„Jestli jsem zavolala *lidskou* policii a požádala je, aby chytili *lidské* vrahy a předali je *lidskému* soudu? Ne, to jsem neudělala.“

„A jsi nezvratně přesvědčená, že u lidí se spravedlnosti nedovoláš? Raději s nimi budeš válčit?“

Neferet přimhouřila oči a probodla Shekinu vzteklým pohledem, ale neodpověděla. Nastalo tíživé ticho a mně zničehonic vytanul na mysli detektiv Marx, polda, který mi pomohl, když Heatha unesla ta hnusná nemrtvá mláďata z tunelů. Zachoval se skvěle. Snažila jsem se mu namluvit, že Heathu unesl bezdomovec a zabil i ty druhé dva lidské kluky, a i když dobře věděl, že lžu, byl ochotný mi důvěřovat a stačilo mu moje slovo, že už žádné nebezpečí nehrozí. Navíc mi přišel na pomoc, když jsem ho nejvíc potřebovala. Vyprávěl mi, že jeho sestra, dvojče, se proměnila v upírku a že si zůstali blízcí, což znamená, že není proti upírům zaujatý. Pracuje na oddělení vražd a je vyšší šarže – určitě by udělal všechno pro to, aby vraha upírů dostal. A stoprocentně není jediný rozumný a čestný člověk v Tulse.

„Zoey Redbirdová, co mi k tomu povíš?“

Shekinina otázka mě dost zaskočila, ale odpověď ze mě vylétla úplně samovolně, jako kdyby kněžka zmáčkla nějaký knoflík. „Já jednoho poctivého lidského poldu znám.“

Shekina se zase usmála jako Nyx a já se trošku uklidnila. „To asi každý z nás. Aspoň to jsem si myslela, než se ke mně donesla zvěst, že jste zde vyhlásili válku, aniž jste dali lidem příležitost, aby si mezi sebou zjednali pořádek.“

„Copak ti nedochází, jak je to směšné?“ Neferetiny mechově zelené oči sršely zlostí. „*Aby si zjednali pořádek.* Ani by je to nenapadlo!“

„V průběhu minulých desetiletí to mnohokrát udělali. A ty to dobře víš, Neferet.“ Shekinin mírný tón ostře kontrastoval se zuřivým hněvem mladší ženy.

„Zabili ji, a potom Lorena.“ Skoro syčela.

Shekina ji vlídně pohládila po ruce. „Nemáš dostatečný odstup. Neuvažuješ racionálně.“

Neferet před jejím dotekem ucukla. „Já jediná tady uvažuji racionálně!“ vyštěkla. „Lidské ohavnosti už příliš dlouho zůstávají bez trestu!“

„Neferet, k těm vraždám došlo teprve nedávno a tys lidem nedala ani možnost, aby viníky ze svých řad sami potrestali. Místo toho je všechny šmahem odsuzuješ a viníš je z nečestného jednání. Všichni lidé takoví nejsou, i když tvá osobní zkušenost s nimi byla bohužel bolestná.“

Shekinina závěrečná slova mi připomněla, s čím se mi Neferet před časem svěřila: když ji označili, bylo to pro ni vysvobození, protože její otec ji už léta zneužíval. To se odehrálo skoro před sto lety. Lorena zavraždili teprve předevčírem, profesorku Nolanovou o den dřív. Došlo mi, že Neferet těmi „ohavnostmi“ nemyslí jen tyhle dva zločiny. Shekina zjevně dospěla ke stejnému závěru.

„Velekněžko Neferet, domnívám se, že jsi k řešení těchto vražd nepřistoupila s nezaujatou myslí. Tvůj úsudek zakalila láska k zesnulým přátelům a touha po pomstě. Nyktina nejvyšší rada s vyhlášením války nesouhlasí a zamítá ho.“

„Jen tak bez důvodu?“ Neferetin vášnivý odpor vystřídala chladná, krutá zášť. Semkla rty. Byla jsem fakticky ráda, že se tak dívá na Shekinu a ne na nás, protože mi z ní běhal mráz po zádech.

„Kdybys uvažovala rozumně, uvědomila by sis, že Nyktina nejvyšší rada nikdy o ničem nerozhoduje bez rozmyslu. Pečlivě situaci zvážila, přestože jsi ji o deklaraci války nezpravila, jak bylo tvou povinností,“ vyčetla jí Shekina jemně. „Dobře víš, sestro, že takto závažnou záležitost jsi měla nejprve předložit radě ke schválení.“

„Na to nebyl čas,“ namítla Neferet ostře.

„Na moudré rozhodnutí je vždycky čas!“ Shekininy oči rozhořčeně zaplály a já se málem přikřčila. A to jsem myslela, že Neferet umí budit hrůzu! Proti Shekině vypadala jako ufnukaná holčička. Starší žena na chvíli zavřela oči a zhluboka se nadechla, aby se uklidnila. Pak laskavým, chápavým tónem pokračovala: „Ani Nyktina nejvyšší rada, ani já nepopíráme, že vražda dvou našich soukmenovců volá

po spravedlivém trestu, ale válka nepřichází v úvahu. Žijeme s lidmi v míru už více než dvě staletí. Nesmíme tento mír porušit kvůli ohavnému činu několika málo náboženských fanatiků.“

„Když budeme slepí k tomu, co se děje tady v Tulse, vypuknou zase hony na čarodějnice. Nezapomínej, že hrůzy v Salemu také začala jen hrstka lidí, náboženských fanatiků, jak říkáš.“

„Mám tu dobu v živé paměti, narodila jsem se ani ne sto let poté. Nyní jsme silnější, než jsme byli v sedmnáctém století. A svět se změnil, Neferet. Pověry nahradilo vědecké poznání. Lidé uvažují mnohem racionálněji.“

„Co všechno se ještě bude muset stát, než ty i velevážená Nyktina nejvyšší rada pochopíte, že nám nezbyvá než se začít bránit?“

„Celý svět by musel změnit své smýšlení a já se modlím k Nyktě, aby se něco takového nikdy nestalo,“ odvětila Shekina důstojně.

Neferet se rozhlédla po místnosti a její pohled utkvěl na veliteli Erebových synů. „Ty a tvoji Synové budete jen trpně přihlížet, jak nás lidé jednoho po druhém vraždí?“ V jejím hlase zazněla promyšlená výzva.

„Žiju, abych chránil druhé, a žádný Erebov syn nedovolí, aby někdo pod jeho ochranou došel úhony. Budeme tebe i tvou školu bránit, Neferet, ale proti rozhodnutí nejvyšší rady se nepostavíme,“ pronesl Ate hlubokým znělým hlasem.

„Kněžko, to, co naznačuješ – tedy že by se Ate měl řídit spíš tvým přáním než vůlí rady – je nehorázné.“ Z Shekinina tónu zmizela veškerá vlídnost. Upřeně se na Neferet zadívala a z jejích očí sálalo rozhořčení.

Neferet dlouho mlčela a pak se náhle zachvěla. Ramena jí poklesla a najednou jako by zestárla.

„Odpusť mi,“ řekla tiše. „Máš pravdu, Shekino. Nemám dostatečný odstup. Měla jsem Patricii i Lorena moc ráda. Zatemnilo mi to mysl. Musím... potřebuju... omluvte mě, prosím,“ vypravila ze sebe. A pak jako šilená vyběhla ze sálu.

10)

Všichni mlčeli. To ticho mi připadalo dlouhé, ale ve skutečnosti nemohlo trvat víc než pár nesnesitelných vteřin. Vidět Neferet v takovém stavu bylo dost zvláštní, a i když jsem věděla, že se zřekla Nykty a chystá něco zatraceně zlého, stejně mě polekalo, že se takhle sesypala.

Zcvokla se? Dělá to všechno, protože je blázen? Když mě Nyx varovala před „temnotou“, myslela tím temnotu v Neferetině pomatené mysli?

„Vaši velekněžku v posledních dnech postihly těžké rány,“ promluvila Shekina. „Její neuvážené jednání to neomlouvá, ale chápu ji. Její bolest zmírní čas a výsledky, které jistě přinese policejní vyšetřování.“ Pohlédla na gigantického bojovníka. „Ate, přeji si, abys místním detektivům poskytl veškerou možnou pomoc. Většina důkazů byla bohužel zřejmě zničena, ale moderní vědecké metody by snad mohly ještě něco odhalit.“ Ate vážně přikývl a Shekininy tmavé oči sklouzly ke mně. „Zoey, jak se jmenuje ten poctivý lidský policista, kterého znáš?“

„Kevin Marx,“ odpověděla jsem.

„Obrátíme se na něj,“ řekl Ate.

Velekněžka se pochvalně usmála a potom pokračovala: „My ostatní...“ Zarazila se a její nebeský úsměv se ještě rozšířil. „Ano, my. Rozhodla jsem se zde zůstat, dokud se Neferet nezotaví.“

Rychle jsem se rozhlédla po sále, protože mě zajímalo, jak na její nečekané oznámení zareagují profesori. V jejich tvářích se zračila celá škála pocitů od šoku přes mírný údiv až po neskrývanou radost. Myslím, že v mojí převládalo to posledně jmenované. No uznejte, co by mohla Neferet provést, když tu s námi bude velekněžka všech upírů?

„Já i Nyktina nejvyšší rada se domníváme, že by život na zdejší škole měl pokračovat pokud možno obvyklým způsobem. Zítra proto opět začne normální vyučování.“

Pár učitelů se zatvářilo rozpačitě, ale nahlas se odvážila promluvit zase jen Lenobia. „Kněžko, všichni se rádi vrátíme ke své práci, ale schází nám dva klíčoví členové sboru.“

„To je pravda, a další důvod, proč zde chci alespoň krátce zůstat. Převezmu po Lorenu Blakeovi semináře poezie.“

Ani jsem se nemusela dívat na absolutně nepoetická dvojčata a bylo mi jasné, že se snaží nedat najevo zklamání. Potlačila jsem úsměv, ale za okamžik už nebyl důvod, protože Shekinina další slova moje veselí spolehlivě vymazala.

„A naštěstí se mi podařilo na letišti ještě zastihnout Erika Nighta. Uvědomuji si, že čerstvě proměnění dospělí obvykle profesorská místa nezastávají, ale jedná se pouze o dočasné řešení nouzové situace. Mláďata mimoto Erika dobře znají, a tak nebudou ztrátu oblíbené profesorky pociťovat tak bolestně, jako kdyby ji nahradil někdo cizí.“

Proboha, Erik se vrací a bude učit předmět, na který chodím. Nemohla jsem se rozhodnout, jestli mám jásat, nebo vyklopit oběd, a tak jsem radši zůstala zticha a hlídala si rozbourěný žaludek.

„Co se týče magické bariéry, kterou Neferet vztyčila, už ji neobnovíme. Souhlasím, že to v prvním okamžiku bylo adekvátní opatření – došlo zde k vraždě a v areálu školy nebyl k dispozici žádný Erebův syn – ale nyní už nejsou takové nouzové prostředky na místě. Odříznout takto školu od světa by se v podstatě rovnalo vyhlášení stavu obležení a to rozhodně nechceme. Navíc jsou tu Erebovi synové, a tudíž jsme v naprostém bezpečí.“ Kývla na Ateho a ten zareagoval

mírnou úklonou. „Byla bych zkrátka ráda, kdyby zdejší život pokračoval v zajetých kolejích. Ti, kdo mají vazby k lidské komunitě, nemusejí své styky s blízkými nijak omezovat. Pamatujte, co se naši předkové často za cenu vlastní krve naučili: Strach a fanatismus se rodí z omezenosti a nevědomosti.“

Nevím, co to do mě v tu chvíli vjelo, ale najednou mě prostě cosi popadlo a ruka mi bez sebemenší účasti mozku sama od sebe vystřelila nahoru, jako bych byla šprt, který právě přišel na geniální řešení slovní úlohy.

„Zoey, chceš k tomu něco dodat?“ vyzvala mě Shekina.

Správně jsem měla říct *Kdepak, vůbec nic!* Z pusy mi ale úplně samo vyletělo: „Kněžko, možná bychom teď mohli zrealizovat jeden můj nápad. Chtěla jsem, aby Dcery temnoty začaly pomáhat jedné lidské charitativní organizaci.“

„Pokračuj, mladá dámo, to mě zajímá.“

Ztěžka jsem polkla. „No, napadlo mě, že by Dcery temnoty mohly nabídnout spolupráci Tulačkám. To je, ehm, charitativní útulek, který se stará o opuštěné kočky a hledá pro ně nový domov. Myslela jsem, no, že by to byl dobrý způsob, jak se sblížit s místními lidmi,“ vypravila jsem ze sebe klopýtavě.

Shekina se zářivě usmála. „Útulek pro kočky – to je přesně ono! Opravdu, Zoey, podle mě je to vynikající myšlenka. Můžeš s nimi navázat kontakt hned zítra, jsi omluvena z dopoledního vyučování.“

„Kněžko, nepřipustím, aby to děvče chodilo mezi lidmi úplně samo,“ namítl okamžitě Ate. „Alespoň do té doby, než vypátráme osoby zodpovědné za vraždu našich soukmenovce“

„Lidi přece nepoznají, že jsme mláďata,“ řekla Afrodita.

Všichni se na ni zadívali. Okamžitě narovнала záda a zvedla bradu.

„Kdo jsi?“ zeptala se jí Shekina.

„Jmenuju se Afrodita, paní,“ odpověděla.

Pozorně jsem velekněžku sledovala. Zajímalo mě, jestli se k ní donesly pomluvy, které o Afroditě rozšířila Neferet – že se k ní Nyx obrátila zády, odňala jí nadání a tak dále. Shekinin výraz se ale nezměnil, vyjadřoval jen zvědavost. „Jaké máš nadání, Afrodito?“ otázala se přímo.

Ztuhla jsem. Krucinál! Vždyť ona už žádné nemá!

„Nyx mě obdařila nadáním pro zemi,“ pronesla. „Ale kromě toho mi dala ještě důležitější schopnost: mám vize, které předznamenávají budoucí nebezpečí.“

Shekina přikývla. „Ano, o tvých vizích jsem slyšela, Afrodito. Mluv dál. Co jsi chtěla říct?“

Hrozně se mi ulevilo. Afrodita to skvěle zahrála do autu, a protože použila minulý čas, vlastně ani nelhala.

„Jenom to, že lidé nás mimo školu stejně nepoznají, protože si zakrýváme znamení. Když bude pro Tulačky dobrovolně pracovat skupina mláďat, budou o tom vědět jenom lidé z útulku, a nepřipadá mi moc pravděpodobné, že by ty vraždy spáchali zrovna oni.“ Pokrčila rameny. „Nemělo by nám nic hrozit.“

„Na tom něco je, Ate,“ podotkla Shekina.

„I tak si myslím, že by je měl vždy doprovázet bojovník,“ trval na svém velitel.

„Jenom by budil pozornost,“ namítla Afrodita.

„Kdyby si rovněž zakryl znamení, tak ne,“ ozval se Darius.

Všichni se otočili pro změnu k němu. Pořád stál u dveří jako obrovská sexy socha.

„Jak se jmenuješ, bojovníku?“

„Darius, kněžko.“ Přitiskl si pěst k srdci a uklonil se.

„Ty bys byl ochoten zakrýt si znamení, Darie?“ zeptala se Shekina. Evidentně byla stejně překvapená jako já. Mláďata si musejí zalíčit znamení, když jdou ven ze školy – taková jsou u nás prostě pravidla. Má to dobrý důvod. Všichni víme, že pubertální mládež (zvlášť kluci) někdy vyvádí pěkné pitomosti, a kdyby se náhodou nějaká parta rozjívěných mláďat (zvlášť kluků) porvala s lidskými pubertáky (nebo ještě hůř, s jejich přehnaně úzkostlivými

rodiči nebo s policií), byl by z toho hrozný průšvih. Ale jakmile upír dokončí proměnu a jeho znamení se rozšíří a vybarví, nic ho nepřinutí ho schovávat. Prostě jde o hrdost, solidaritu, dospělost a tak. A teď tady před námi stál Darius, který se na první pohled musel proměnit teprve nedávno, a chtěl dobrovolně udělat něco, co by většina dospělých (zvláště chlapů) rozhodně odmítla.

Znovu uctivě zasalutoval. „Ano, kněžko, udělám to, abych mohl mláďata doprovázet a ochránit je. Jsem Erebův syn a bezpečí mých svěřenců je pro mě důležitější než nemístná hrdost.“

Shekina se obrátila zpátky k Atemu a pousmála se. „Jak svému bojovníkovi odpovíš?“

Upír nezaváhal ani vteřinu. „Odpovím, že někdy se můžeme od mládí leccemus přiučit.“

„Pak tedy ano. Zoey, zítra představíš svůj záměr lidem z Tulaček, ale vezmeš si s sebou jedno další mládě jako doprovod. Zatím byste měli pro jistotu pracovat ve dvojicích. Darie, ty si zakryješ znamení a doprovázíš je.“

Všichni jsme úklonou přisvědčili.

„A nyní, pokud už nikdo nemá žádné další otázky,“ odmlčela se a přejela pohledem Lenobii, Afroditu, Daria a mě, „nebo připomínky, prohlašuji tuto schůzi rady za skončenou. V nejbližších dnech uspořádám celoškolní očištný rituál. Jakmile jsem dnes vkročila do těchto zdí, vycítila jsem zde žal a strach, a takovou tíhu dokáže sejmout pouze Nyktino požehnání.“ Pár členů rady souhlasně přikývlo.

„Zoey, než zítra odejdeš, přijď prosím za mnou a oznam mi, koho vezmeš s sebou.“

„Jistě,“ odpověděla jsem.

„Buďte požehnáni,“ rozloučila se formálně.

„Buď požehnána,“ odvětili jsme.

Znovu se usmála. Gestem vyzvala Lenobii a Ateho, aby šli s ní, a spolu s nimi vykročila ze sálu.

„Páni,“ vzdychl Damien. Ve tváři měl výraz zbožného obdivu. „Shekina! Toho bych se nikdy nenadál. Je ještě distingovanější, než jsem si představoval. Taky mě napadlo pár věcí, které bych mohl navrhnout, ale zmocnila se mě čirá afázie.“

Stáli jsme na chodbě, kde na nás čekal Jack. Ze sálu pořád ještě vycházeli členové rady a bojovníci, takže kamarád ztlumil hlas do vzrušeného šepotu.

„Damienne, pro jednu necháme tu tvoji příšernou posedlost cizími slovy bez komentáře,“ řekla Shaune.

„Jo, protože na Shekinu obyčejná slova fakticky nestačí,“ přisvědčila Erin.

Afrodita protočila oči a obrátila se ke mně. „Zatím čau. Jdu zkontrolovat, jestli se Daria náhodou taky nezmocnila nějaká afázie.“

„Cože?“ zamumlala jsem popleteně.

„Evidentně nevíš, co to slovo znamená,“ pronesl Damien.

„Daria se afázie hned tak nezmocní, ať už je to, co chce,“ řekla Erin.

„Tomu hrozí něco úplně jiného. A taky to začíná na AF,“ doplnila Shaune.

„Jeden má místo mozku slovník a tyhle dvě jsou telepatky. To je na mě moc. Jděte se laskavě bodnout.“ Vykročila chodbou směrem, kterým odešel Darius. „Jé, a ne abyste se urazili, až vám Zoey řekne, že zítra s sebou do města bere mě,“ dodala ještě a věnovala mi pohled, který jasně říkal, že pro to má svoje důvody a nebudeme o tom diskutovat. Pak pohodila vlasy a odvlhla se.

„Nemůžu ji...“ začala Erin.

„...ani cítit,“ dokončila Shaune.

Povzdychla jsem si. Moje upřímná snaha dokázat kámošům, že Afrodita není tak špatná, zatím k ničemu nevedla. Jak by řekla babička, jeden krok kupředu, dva zpátky. Jak bych řekla já, celé to jde do háje.

„Je otravná jak opice, ale něco mi říká, že s sebou do Tulaček vážně vezmeš právě ji, vid’?“ zeptal se Damien.

„Správný odhad,“ připustila jsem zdráhavě. Nechtěla jsem je zase naštvat, ale i když jsem netušila, co má Afrodita v plánu, určitě to bylo něco důležitého. Třeba chce nějak setřást Daria a jít za Stevie Rae.

„Mohlas nám o tom čtení myšlenek povědět dřív,“ pokračoval, když jsme vyšli z hlavní budovy a zamířili ke kolejím.

„To asi jo, ale říkala jsem si, že čím méně toho budete vědět, tím méně o tom budete přemýšlet a trápit se, co před vámi asi tajím.“

„Teď už to chápu,“ řekla Shaunee.

„Já taky,“ připojila se Erin.

„Jsem rád, že jsi to nemyslela špatně,“ ozval se Jack.

„Ale o Lorenovi jsi nám stejně povědět mohla,“ řekla Erin.

„Když jsme u toho... Až tě to přebolí a tak, moc rády si poslechneme všechny šťavnaté detaily,“ prohlásila Shaunee.

Holky na mě upřely zvědavé pohledy, ale já jen zvedla obočí. „S tím nepočítejte.“

Zatvářily se zklamaně.

„Neplet’te se do jejího soukromí,“ okřikl je Damien. „Ta záležitost s Lorenem pro ni znamenala velké trauma. Otisk, ztráta panenství, *Erik!*“

Poslední slovo jeho přednášky znělo spíš jako hodně divné zakvičení. Už jsem se ho chtěla zeptat, jestli se mu něco nestalo, jenže pak jsem si všimla, že třesí oči přes moje levé rameno, a zaslechla za sebou zřetelné klapnutí, jak někdo zavřel postranní dveře hlavní budovy. V břiše se mi usadila hrozná tíha. Zároveň s dvojčaty a Jackem jsem se otočila a spatřila, jak z nejbližšího křídla, kde se nachází učebna dramatické výchovy, vychází Erik.

„Čau, Damiene. Ahoj, Jacku.“ Přátelsky se na svého bývalého spolubydlícího usmál. Jack se úplně zatetelil radostí a nadšeně ho pozdravil.

Můj žaludek se okamžitě pokusil obrátit naruby. Tahle scénka mi totiž připomněla, proč mám Erika tak moc ráda. Je oblíbený a hezký, až to bolí, ale hlavně je doopravdy milý.

„Shaunee, Erin, jak se máte?“ pokračoval a kývl na ně. Holky se usmály, zamávaly řasami a jednohlasně pronesly „fajn“. Nakonec se podíval na mě. „Ahoj, Zoey.“ Neřekl to vesele a kamarádsky, jako když mluvil s ostatními. Neznělo to ale ani našťavaně, spíš chladně a zdvořile. Nejdřív mě napadlo, že to je celkem příjemná změna, ale pak jsem si vzpomněla, jak dobrý je herec.

„Čau.“ Na víc jsem se nezmohla. Na rozdíl od něj dobrá herečka rozhodně nejsem a bála jsem se, že mi pozná na hlase, jak moc jsem nervózní.

„Zrovna jsme se dozvěděli, že budeš učit dramatařák,“ řekl Damien.

„Jo, moc se na to sice necítím, ale poprosila mě o to Shekina a jí se nedá dost dobře něco odepřít.“

„Profesorka Nolanová by podle mě byla ráda, že za ni nastoupíš právě ty,“ vyletělo mi z pusy úplně automaticky.

Zadíval se na mě. Jeho modré oči byly naprosto bezvýrazné, což působilo hrozně divně. Dřív jsem v nich vídala radost, touhu, něhu a možná i první náznaky lásky. Pak pro změnu bolest a hněv. A teď najednou nic? To přece není možné.

„Máš nové nadání?“ Neřekl to vyloženě hnusně, ale i tak to vyznělo stroze a studeně. „Dokážeš mluvit s mrtvými?“

Zrudla jsem. „N-ne,“ zakoktala jsem. „Jenom... No, jenom jsem myslela, že profesorka Nolanová by byla ráda, že se ujmeš jejich studentů.“

Otevřel pusy a já zahlédla v jeho očích záblesk zlosti, ale nakonec zůstal zticha, jenom se ode mě odvrátil a zahleděl se do tmy. Stiskl rty a prohrábl si husté tmavé vlasy. To gesto jsem znala, dělal to vždycky, když ho něco znejistilo.

„Doufám, že z toho má doopravdy radost. Byla to moje oblíbená učitelka,“ řekl konečně. Nepodíval se na mě při tom.

„Budeme spolu zase bydlet, Eriku?“ zeptal se ostýchavě Jack, když následné ticho začalo být nesnesitelné.

Erik dlouze vydechl a blýskl po něm pohodovým úsměvem. „Bohužel ne. Nastěhovali mě do ubytovny pro učitele.“

„No jasně. Vždycky zapomenu, že už ses proměnil.“ Jack se nervózně zahihňal.

„Mně to taky občas úplně vypadne,“ řekl Erik. „Hele, už musím jít do svého nového bytu, vybalit si a udělat přípravy. Určitě se zas někdy uvidíme.“ Střelil po mně pohledem. „Měj se, Zoey.“

Ty taky. Rty jsem pohnula, ale hlas mi úplně selhal.

„Ahoj, Eriku!“ zavolali za ním ostatní. On už se ale otočil a zamířil zpátky k budově, kde bydlí učitelé.

11)

Zbytek cesty na kolej moji přátelé jen tak žvatlali o ničem a okatě ignorovali skutečnost, že jsme zrovna narazili na mého bývalého a byla to fakticky trapná, nepříjemná scéna. Aspoň mně taková připadala.

Byla jsem totálně rozhozená. Mohla jsem si za to sama, že se se mnou Erik rozešel, ale pořád se mi po něm stýskalo. Hrozně moc. A navíc jsem ho nepřestala mít ráda. Ani trochu. No dobře, zrovna teď se ke mně choval jako blbec, ale přece jen mě přistihl v nejlepším s jiným chlapem – přesněji řečeno dospělým upírem. Ne že by na tomhle detailu záleželo. Podstatné je, že jsem to celé zavinila já a nemůžu s tím nic dělat. A strašně mě to mrzí, protože k Erikovi pořád něco cítím.

„Co si o něm myslíš ty, Červenko?“

„O něm?“ O Erikovi? Je fantastický, nesnesitelný a... Sakra. Došlo mi, že Damien se mě neptá na Erika. Netrpělivě se zamračil. „He?“ zeptala jsem se inteligentně.

Vzdychl. „O tom novém klukovi. O Starkovi. Co si o něm myslíš?“

Pokrčila jsem rameny. „Přišel mi celkem fajn.“

„Fajn a sexy,“ řekla Shaunee.

„Naše oblíbená kombinace,“ doplnila Erin.

„Ty jsi s ním strávil víc času než my ostatní. Co mu říkáš?“ zeptala jsem se Damiena a komentář dvojčat nechala bez poznámky.

„Je v pohodě. Ale připadá mi hodně uzavřený. Škoda že kvůli Běnce nemůže s nikým bydlet. Ten pes je neskutečně obrovský.“

„Je tady nový. Všichni víme, jaké to je. Možná přestane být uzavřený, až si zvykne,“ řekla jsem.

„Je zvláštní, že má takové báječné nadání a nechce ho využívat,“ zamyslel se Damien.

„Možná má pro to svoje důvody.“ Vzpomněla jsem si, jak klidně a sebevědomě se Stark stavěl za svého psa proti dospělým a jak potom skoro zpanikařil, když si myslel, že ho Neferet chce přimět, aby závodil. Bylo to vážně divné. „Když máš neobvyklé schopnosti, někdy se jich trochu bojíš.“ Řekla jsem to spíš pro sebe, ale Damien to zaslechl, usmál se a šťouchl mě do ramene.

„Ty víš o neobvyklých schopnostech svoje, co?“

„To teda jo.“ Oplatila jsem mu úsměv a pokusila se setřást skleslou náladu, která se mě zmocnila po setkání s Erikem.

Najednou se ozvalo zapípání. Shaunee přišla na mobil textovka. Vylovila svůj iPhone z kapsy.

„Zjůva, ségra! Piše mi náš sexy frajer Cole Clifton. On a T. J. nás zvou na klučičí kolej na soukromý festival bourneovských filmů.“

„Po něčem takovém toužím celý život, ségra,“ prohlásila Erin. Pak se holky zahihňaly a svorně zakroutily zadkem. My ostatní jsme obrátili oči v sloup.

„Jo, vy ostatní můžete přijít taky,“ obrátila se Shaunee k Damienovi, Jackovi a mně.

„Bezva,“ řekl Jack. „Ten poslední jsem ještě neviděl. Jak se jmenuje? Teď mi to vypadlo.“

„*Bourneovo ultimátum*,“ odpověděl bez váhání Damien.

„To je ono.“ Jack ho vzal za ruku. „Ty máš takový přehled o filmech! Znáš úplně všechny na světě.“

Damien se začervenal. „Všechny ne. Nejradši mám starou klasiku. To ještě ve filmech hráli opravdu špičkoví herci, jako Gary Cooper, Jimmy Stewart a James Dean. Dneska je spousta herců...“ Zničehonic se zarazil.

„Co je?“ zeptal se Jack.

„James Stark,“ řekl Damien.

„Co s ním?“ ozvala jsem se.

„James Stark se jmenuje postava, kterou hraje James Dean v jednom starém filmu, *Rebel bez příčiny*. To jméno mi hned připadalo povědomé, ale myslel jsem, že ho prostě znám z doslechu, protože je slavný.“

„Tys ten film viděla, ségra?“ obrátila se Erin na Shaunee.

„Ne. Nebo si to aspoň nepamatuju.“

„Hmm,“ zabručela jsem. Já ten film viděla – pochopitelně s Damienem – a teď jsem se zamyslela, jestli se Stark takhle jmenoval, ještě než ho označili, anebo jestli si jako některá mláďata zvolil pro nový život jiné jméno. Jestli udělal to druhé, pak to hodně vypovídalo o tom, jaký je.

„Jdeš taky, Zoey?“ Damienův hlas pronikl do mých nesmyslných úvah a úplně mě vyvedl z míry.

Zvedla jsem hlavu. Upíraly se na mě čtyři páry tázavých očí. „Kam?“

„Prokristáčka, Zoey, prober se! Jdeš s námi na klučíčí kolej zkouknout všechny filmy s Bournem?“ objasnila mi to Erin.

Odpověděla jsem úplně automaticky. „Jo tohle. Ne.“ Byla jsem ráda, že už se mnou kámoši zase mluví, ale na společenský život jsem se ještě necítila. Upřímně řečeno jsem pořád nebyla ve své kůži. Ta bolest zatím nepřešla. Teprve před pár dny jsem se otiskla s dospělým upírem, přišla s ním o panenství a pak zjistila, že mě vůbec nemá rád. O pár hodin později ho někdo brutálně zavraždil. Zlomila jsem srdce oběma svým dalším klukům. Upíři málem vstoupili do války a hned to zas odvolali. Moje nejlepší kámoška už sice není nemrtvá, ale není ani normální mláďe nebo dospělý, a to samé platí o tlupě, se kterou žije. Jenomže o těchhle divných červených mláďatech nemůžu říct žádnému ze svých přátel kromě Afrodity, aby na to nepřišla Neferet. A teď se navíc vrátil jeden z mých bývalých kluků, co jsem jim zlomila srdce, a bude mě učit dramatickou výchovu – jako by všechno tohle drama samo o sobě

nestačilo. „Ne,“ zopakovala jsem s určitostí. „Radši se zajdu podívat na Persefonu.“ No jo, byla jsem u ní celkem nedávno, ale v tu chvíli jsem nutně potřebovala další dávku jejího němého tepla.

„Vážně s námi nechceš?“ zeptal se Damien. „Byli bychom moc rádi, kdybys šla.“

Ostatní s úsměvem přikývli a poslední ledová kra úzkosti v mém břiše roztála.

„Díky, ale dneska se na společnost ještě necítím.“

„Žádný...“ řekla Erin.

„...problém,“ dopověděla Shaunee.

„Tak zatím,“ rozloučil se Jack.

Čekala jsem, že Damien mě obejmě, jak to vždycky dělává, ale místo toho řekl Jackovi: „Běžte napřed. Doprovodím Zoey ke stájím.“

„Dobrý nápad,“ přisvědčil Jack. „Udělám ti zatím popcorn.“

Damien se na něj usmál. „A podržíš mi místo?“

Jack se rozzářil a vlepil mu pusy. „Tobě vždycky.“

Pak s holkami zamířili ke kolejím a my dva jsme vyrazili opačným směrem. Doufala jsem, že to není nějaká symbolická předzvěst toho, kam se budou naše životy dál ubírat.

„Nemusíš mě doprovázet,“ řekla jsem. „Je to odsud jenom kousek.“

„Povídala jsi přece, že když jsi předtím šla ze stájí do jídelny, něco na tebe zaútočilo a poranilo tě na ruce.“

Zvedla jsem obočí. „Já myslela, že mi nevěříš.“

„No, řekněme, že jsem díky Afroditiným vizím změnil názor. A až si hezky popovídáš se svým koněm, můžeš mi brknout na mobil. Zahrajeme si s Jackem na opravdové chlapy a přijdeme pro tebe.“

„Ale prosím tě. Nedělej, jako bys byl nějaká slečinka.“

„No, já možná nejsem, zato Jack jo.“

Zasmáli jsme se. Chtěla jsem s ním dál diskutovat na téma, že doprovod fakticky nepotřebuju, ale v tu chvíli začal zase krákat havran. Jenomže teď, když jsem byla

stoprocentně vzhůru a pořádně se zaposlouchala, mi to znělo spíš jako dost divné skřehotání. Pořád to ale bylo zatraceně protivné.

Ne, *protivné* vlastně není to správné slovo. Daleko výstižnější je *strašidelné*.

„Slyšíš to taky?“ zeptala jsem se.

„Toho krkavce? Jo.“

„Krkavce? Já myslela, že to je havran.“

„Podle mě ne. Pokud si dobře vzpomínám, havrani krákají, kdežto krkavci vydávají zvuk, který vzdáleně připomíná ropuší skřehotání.“ Damien se odmlčel a pták znovu zaskřehotal. Připadalo mi, že je blíž než předtím, a z toho nepěkného zvuku mi na pažích vyskočila husí kůže.

„Ano, tohle je určitě krkavec.“

„Vůbec se mi to nelíbí. Proč tak vyvádí? Je zima, přece teď nevábí samičku nebo tak něco? Ještě k tomu v noci. Neměl by spát?“ Zamžourala jsem do tmy, ale žádného uřvaného ptáka jsem neviděla. I když na tom nebylo nic moc zvláštního. Uznejte, krkavci jsou černí a byla noc. Jenže tenhle konkrétní jako by byl všude a něco na jeho chraptivých skřecích mi nahánělo hrůzu.

„Já o jejich etologii zrovna moc nevím.“ Damien se zarazil a zvědavě se na mě zadíval. „Co ti na tom tak vadí?“

„Než mě posledně něco škráblo, slyšela jsem pleskat křídla. A běhá mi z toho mráz po zádech. Tobě ne?“

„Ne.“

Povzdychla jsem si a čekala, že mi řekne, že mám moc bujnou představivost a nesmím se tolik poddávat stresu, ale překvapil mě.

„Ale ty máš lepší intuici než já. Jestli ti připadá, že na tom ptákově je něco zlověstného, tak ti věřím,“ prohlásil.

„Vážně?“ Zastavili jsme se u schodů před vchodem do stájí a já se k němu otočila a podívala se mu do očí.

Jeho úsměv byl přesně tak vřelý, jak jsem bývala zvyklá.

„Ovšem. Věřím ti, Zoey.“

„I teď?“

„I teď,“ řekl pevně. „A nedovolím, aby se ti něco stalo.“

V tu chvíli krkavec zmlkl a zároveň s tím zmizel i zimničný strach.

Odkašlala jsem si, usilovně zamrkala a konečně ze sebe vypravila: „Děkuju, Damiene.“

Vtom se ozvalo mňaufnutí ve stylu našťvané duchodkyně a ze tmy se vynořila moje tlustá rezavá kočička. Začala se kamarádovi otírat o nohy.

„Nazdárek, maličká,“ řekl a pošimral ji pod bradou. „Vypadá to, že mě přišla vystřídat.“

„Jo, tvoje hlídka je definitivně u konce,“ přisvědčila jsem.

„Kdybys chtěla společnost i na zpáteční cestě, zavolej. Mně to fakt nevadí,“ řekl a pevně mě objal.

„Děkuju.“

„Není vůbec zač, Červenko.“ Začal si broukat „Seasons of Love“ z muzikálu *Bohémové* a za chvíli se mi ztratil z dohledu.

S úsměvem jsem otevřela dveře, které vedly na chodbu oddělující stáje od sportovní haly. Zprava se ke mně nesla vůně sena a koní a najednou mi naplno došlo, že kámoši už mi doopravdy odpustili. Konečně ze mě trochu spadlo napětí. Ach jo, stres! Vážně bych měla dělat jógu nebo něco (jak se znám, tak spíš to něco než jógu). Jestli se budu pořád takhle nervovat, uženu si žaludeční vředy. Nebo se mi udělají vrásky, a to bude teprve katastrofa.

Zahnula jsem vpravo a položila ruku na kliku dveří do stáje, když jsem zaslechla něco jako *brnk!* a pak tlumené bouchnutí. Ozvalo se to zleva. Ohlédla jsem se a zjistila, že dveře sportovní haly jsou otevřené. Vtom jsme ten zvuk zaslechla znovu a zmocnila se mě zvědavost. Takže místo abych jako rozumná bytost šla do stájí, vydala jsem se na opačnou stranu.

Naše sportovní hala vlastně není žádný zázrak. V podstatě je to kryté fotbalové hřiště, ale opravdický fotbal se tam nehraje, takže je to prostě travnatá plocha a kolem ní běžecká dráha. Kluci a holky si sem chodí jen tak začutat a zaběhat. (Já ani na jedno z toho moc nejsem, tohle vím

akorát z doslechu.) Chybí tu okna, protože slunce by mlád'ata jen obtěžovalo, a tak jsou na stěnách plynová světla, ze kterých nás nebolí oči. V tu chvíli byla většina zhasnutá. Proto jsem se zadívala na druhou stranu hřiště, až když jsem odtamtud zaslechla další *brnk!*

Stál tam Stark, zády ke mně, v ruce luk a před sebou takový ten klasický terč s různě barevnými kruhy. V červeném středu vězel divný tlustý šíp. Pokusila jsem se na něj líp zaostřit, ale v příšeří jsem toho moc neviděla a terč byl hodně daleko i od Starka, natož ode mě.

Nala tiše zamručela a mně došlo, že nažloutlá kupa vedle něj je Hraběnka. Rozvalovala se mu u nohou a spala.

„To je teda hlídací pes,“ pošeptala jsem Nale.

Stark si hřbetem ruky otřel čelo, jako by ho měl zpocené, a zakroužil rameny, aby si protáhl ztuhlé svaly. I takhle zdálky vyzařoval sebejistotu a sílu. Byl jiný než ostatní kluci na Škole noci. Jakoby pořád na hraně. Do háje, vlastně jsem nikoho takového nikdy nepotkala ani v lidském světě a samozřejmě to ve mně budilo ohromnou zvědavost. Stála jsem tam, zírala a přemýšlela, do které kategorie krasavců bych ho měla zařadit, když vtom sáhl do toulce u svých nohou, natočil se, pozvedl luk, vydechl a *brnk!* plynulým, neuvěřitelně rychlým pohybem vypustil z tětivy další šíp. Ten odsvištěl jako kulka přímo do středu terče.

Překvapeně jsem zalapala po dechu. Došlo mi totiž, proč mi šíp uprostřed terče připadá tak tlustý. Bylo to ve skutečnosti několik šípů v sobě. Všechny šly do úplně stejného místa. Ohromeně jsem se zadívala zpátky na Starka, který pořád držel lukostřelecký postoj. V tom momentu jsem se rozhodla, do které kategorie patří. Kluk s temnou minulostí.

A jáje. Vážně mě někdo takový zajímá? Sakra, já bych se teď přece neměla o kluky starat vůbec. Skončila jsem s nimi. Nadobro. Už jsem se chtěla otočit a po špičkách se odplížit, když zničehonic promluvil.

„Vím, že tam jsi,“ řekl a ani se ke mně neotočil.

Jako by to byl povel, Hraběnka vstala, zívla a vesele ke mně přiklusala. Zavrtěla ocasem a dunivě štekla na pozdrav. Nala se nahrbila, ale nezačala prskat ani syčet. Dokonce labradorce dovolila, aby si ji očuchala, a nakonec jí kýchlá přímo do nosu.

„Ahoj,“ řekla jsem oběma a podrbala psa za ušima.

Stark se obrátil. Přidržle, na půl pusy se usmíval. Začínalo mi být jasné, že to je jeho obvyklý výraz. Byl tak nějak bledší než u oběda. Přijít na novou školu je vždycky těžké a na každém se to podepíše – i na sexy frajerovi s temnou minulostí.

„Šla jsem do stájí a slyšela, že tady někdo je. Nechtěla jsem tě rušit.“

Pokrčil rameny a chtěl něco říct, ale nejdřív si musel odkašlat, jako by už dlouho s nikým nemluvil. Chráptivě se nadechl a konečně ze sebe vypravil: „V pohodě. Vlastně jsem rád, že jsi přišla. Aspoň tě nemusím hledat.“

„Potřebuješ něco pro Hraběnku?“

„Ne, přivezl jsem všechno, co potřebuje. Chtěl jsem si s tebou jen popovídat.“

Ne, nebyla jsem úplně bez sebe zvědavostí a už vůbec mi to nezalichotilo. Naprosto klidně a s dokonalou lhotejností jsem odvětila: „Tak o co jde?“

Odpověděl mi otázkou. „Ta tetování, co máš navíc, fakticky znamenají, že máš nadání pro všech pět živlů?“

„Jo,“ řekla jsem a dalo mi hodně práce, abych nezaskřípala zuby. Jestli něco nesnáším, tak nová mláďata, co se mě vyptávají na moje schopnosti. Buď se na mě zbožně koukají jako na nějaký zázrak, nebo se mnou jednají jako s bombou, která může každou chvíli vybuchnout. Obojí mi jde hrozně na nervy a není to ani lichotivé, ani zajímavé.

„Na chicagské Škole noci, kam jsem chodil dřív, jsme měli kněžku s nadáním pro oheň. Dokázala zapalovat věci. Umíš to takhle se všemi pěti?“

„Nemůžu zapálit vodu nebo nějaké podobné blbosti.“ Přímé odpovědi jsem se vyhnula.

Zamračil se, zavrtěl hlavou a zase si otřel čelo. Snažila jsem se nevnímat, že je fakticky moc pěkně zpocený. „Neptám se, jestli je dokážeš donutit udělat něco nepřírozeného. Jen chci vědět, jestli máš nad nimi moc a ovládáš je.“

Okamžitě jsem se přestala kochat. „Hele, já vím, že jsi tady nový, ale do toho ti fakt nic není.“

„To znamená, že máš moc, a asi celkem velkou.“

Naštvaně jsem přimhouřila oči. „Opakuju, že ti do toho nic není. Když budeš doopravdy něco potřebovat, jako třeba žrádlo pro psa, obrať se na mě. Jinak mi dej pokoj.“

„Počkej.“ Udělal krok ke mně. „Vyznělo to asi, jako že jsem vlezlý, ale ptám se tě, protože mám dobrý důvod.“

Sarkastický úšklebek byl najednou pryč. Netvářil se ani trochu jako otravný magor, co chce za každou cenu vědět, jak moc jsem vadná. Vypadal jako sympatický, bledý nováček, který se vážně nutně potřebuje na něco zeptat.

„Dobře. Ano, mám celkem velkou moc.“

„A umíš ovládat živly. Takže kdyby se třeba dělo něco zlého, ochránily by tebe i ty, na kterých ti záleží?“

„Tak tohle už je vrchol,“ řekla jsem. „Chceš mně a mým kamarádům vyhrožovat?“

„Do háje, to ne!“ vyhrkl a zvedl otevřenou dlaň, jako když se vzdává. Bohužel to tak trochu přitahovalo pozornost ke skutečnosti, že v druhé ruce pořád drží luk, ze kterého před chvílí posílal šípy přímo do černého. Postřehl, kam míří můj pohled, pomalu se shýbl a položil zbraň na zem. „Nikomu nevyhrožuju. Jenom se ti snažím něco vysvětlit a moc mi to nejde. Koukni, uděláme to takhle. Já ti povím všechno o svém daru.“

Do posledního slova se mu vloudil tak zvláštní tón, že jsem ho s pozdviženým obočím zopakovala: „Daru?“

„Tak se tomu říká, nebo tomu tak aspoň říkají druzí. Díky němu to tak dobře umím s tímhle.“ Kývl směrem k luku u svých nohou.

Nic jsem neřekla, jenom jsem svraстила čelo a netrpělivě čekala, co z něj vyleze dál.

„Ten dar spočívá v tom, že nikdy neminu,“ prohlásil konečně.

„Nikdy nemineš? No a co? Co to má společného se mnou nebo s mým nadáním pro živly?“

Zase zavrtěl hlavou. „Ty mi nerozumíš. Pokaždé zasáhnu cíl, ale ne vždycky je to místo, na které jsem mířil.“

„Vůbec nechápu, o čem mluvíš, Starku.“

„Já vím, já vím. Říkal jsem, že tohle mi moc nejde.“ Prohrábl si vlasy, takže mu zůstaly třet. „Nejlíp ti to asi vysvětlím na příkladu. Slyšelas někdy o upírovi jménem William Chidsey?“

Zavrtěla jsem hlavou. „Ne, ale to ještě nic neznamená. Označili mě teprve před pár měsíci a o upířích politicích vůbec nic nevím.“

„Will nedělal politiku, ale sport. Skoro dvě stě let byl upíří mistr v lukostřelbě a nikdo ho neporazil.“

„Tím pádem byl absolutní mistr světa, protože upíři jsou nejlepší lučištníci ze všech.“

Přikývl. „Přesně. Will to skoro dvě století dokázal každému nandat. To skončilo před šesti měsíci.“

Zamyslela jsem se. „Před šesti měsíci, to znamená v létě. Upíři v létě pořádají svoji verzi olympiády, vid’?“

„Jo, říkají tomu Letní hry.“

„Fajn, takže tenhle Will je hodně dobrý s lukem. Ty evidentně taky. Znáte se dobře?“

„Znali. On umřel. Ale máš pravdu, předtím jsme se znali fakt hodně dobře.“ Odmlčel se, ale za okamžik dodal: „Byl to můj mentor a nejlepší přítel.“

„Jé, to mě mrzí,“ zakoktala jsem rozpačitě.

„Mě taky. Zabil jsem ho.“

12)

„Cos to říkal? Žes ho zabil?“ Musela jsem se určitě přeslechnout.

„Jo, přesně tak. Způsobil to můj dar.“ Stark mluvil úplně klidně, jako by vlastně ani o nic nešlo, ale jeho oči říkaly něco jiného. Naplnily se takovou bolestí, že jsem se musela odvrátit. A cítila to zjevně i Hraběnka, protože odklusala k pánovi, sedla si vedle něj a opřela se mu o nohy. Upřela na něj láskyplný pohled a tiše zakňučela. Stark ji automaticky začal hladit po hlavě. „Stalo se to při Letních hrách. Těsně před finále. Will a já jsme vedli s pořádným náskokem, takže bylo jasné, že zlato a stříbro se bude dělit mezi nás.“ Nedíval se na mě. Koukal se na svůj luk a pořád drbal psa. Nejzvláštnější ale bylo, že k němu tiše přitápala i Nala a začala se mu otírat o nohu (pochopitelně ne tu, o kterou se opírala Běnka) a příst jako sekačka. Stark si toho nevšímal a mluvil dál. „Rozcvičovali jsme se v tréninkovém sektoru. Jsou tam takové dlouhé úzké koridory oddělené bílými plátěnými přepážkami. Will byl vpravo ode mě. Pamatuju se, že jsem natáhl luk a soustředil se jako ještě nikdy v životě. Hrozně moc jsem chtěl vyhrát.“ Zase se zarazil a potřásl hlavou. Sebeironicky se ušklíbl. „Na ničem jiném mi v tu chvíli nezáleželo. Chtěl jsem zlato. Natáhl jsem tětivu a v duchu si řekl: *Chci za každou cenu zasáhnout cíl a porazit Willa*. Vypustil jsem šíp a díval se na střed terče, ale v duchu viděl jen to, jak vítězím nad Willem.“ Sklonil hlavu a

povzdechl si tak silně, že to znělo jako poryv větru. „Šíp zasáhl cíl, který jsem si v duchu představoval. Trefil Willa přímo do srdce a na místě ho zabil.“

Prudce jsem zavrtěla hlavou. „To přece není možné. On stál u tvého terče?“

„Vůbec ne. Stál asi deset kroků vpravo ode mě. Dětila nás jen ta bílá plachta. Mířil jsem před sebe, ale to nehrálo žádnou roli. Šíp šel přímo na něj.“ Obličej mu zkřivila bolest, kterou mu ta vzpomínka pořád působila. „Stalo se to ve vteřině, všechno mám trochu rozmazané. Přepážka byla najednou postříkaná krví a on byl mrtvý.“

„Koukej, Starku, třeba za to nemůžeš. Mohl to být nějaký náhodný zkrat magie.“

„To jsem si taky nejdřív myslel, nebo jsem v to spíš doufal. Tak jsem začal ten svůj *dar* zkoumat.“

Stáhl se mi žaludek. „Zabil jsi ještě někoho dalšího?“

„Ne! Zkoušel jsem to s neživými věcmi. Kolem naší školy jezdí každý den ve stejnou dobu nákladní vlak. Takový ten starodávný, s velkou černou lokomotivou a na konci s červeným služebním vagonem. V Chicagu se takové ještě používají. Vytiskl jsem si jeho fotku a připíchl ji na terč na školní střelnici. V duchu jsem se soustředil na červený vagon a vystřelil.“

„A?“ pobídla jsem ho, když se odmlčel.

„Šíp zmizel. Našel jsem ho až druhý den. Počkal jsem u kolejí a zahlédl ho zapíchnutý ve stěně toho opravdového vagonu.“

„Ty bláho!“

„Už chápeš, o čem mluvím?“ Přešel téměř až ke mně a podíval se mi do očí tak pronikavě, jak to uměl jen on. „Proto jsem chtěl, abys to o mně věděla, a proto jsem se ptal, jestli dokážeš ochránit svoje přátele.“

Můj těžce zkoušený žaludek provedl přemet. „Co chceš udělat?“

„Nic!“ vykřikl. Hraběnka zakňučela a Nala nechala předení i motání pod nohama a upřela na něj ostražitý pohled. Stark si odkašlal a pokusil se trochu zklidnit. „Já

nechci nic udělat. Ale Willa jsem taky zabít nechtěl a stalo se to.“

„Tenkrát jsi o své schopnosti nevěděl. Ted' už ano.“

„Tak trochu jsem to tušil,“ zašeptal.

„Ach ne.“ Na víc jsem se nezmohla.

„Jo,“ řekl a pevně sevřel rty. Pak pokračoval: „Věděl jsem, že na mém daru je něco divného. Měl jsem poslechnout svůj šestý smysl. Měl jsem si dávat větší pozor. Ale neudělal jsem ani jedno a Will je mrtvý. Proto chci, abys znala pravdu, kdybych zase něco zvorala.“

„Počkej! Jestli to správně chápu, tak přece víš, na co doopravdy střílíš, protože cíl v duchu vidíš.“

Sarkasticky zafrkal. „To by bylo fakticky bezva, ale takhle to nefunguje. Jednou jsem byl vážně přesvědčený, že si v klidu zatrénuju a nic se nemůže stát. Šel jsem do parku u naší Školy noci. Široko daleko nebyla ani noha, osobně jsem si to zkontroloval. Vyhlídl jsem si velký starý dub a přidělal na něj terč, přesně doprostřed. To jsem si aspoň myslel.“

Vypadalo to, že čeká nějakou odezvu, tak jsem přikývla. „Jako doprostřed kmene?“

„Přesně! Tam jsem myslel, že mířím – doprostřed stromu. Ale víš, co někteří považují za střed stromu?“

„Ne. Já toho o stromech zrovna moc nevím,“ odvětila jsem trochu přihlouple.

„Já taky ne. Musel jsem si to potom najít. Ve starověku nazývali mocní upíři s nadáním pro zemi střed stromu srdcem. Věřili, že jím může být i zvíře nebo člověk. Vypustil jsem šíp a soustředil se na střed. Na srdce.“ Odmlčel se a dlouho upíral pohled na svůj luk.

„Koho jsi zabil?“ zeptala jsem se tiše. Úplně mimoděk jsem mu položila ruku na rameno. Vlastně ani nevím, proč jsem se ho dotkla. Snad proto, že vypadal, jako když potřebuje něčí blízkost. A možná proto, že mě i po svém doznání a přes všechno nebezpečí přitahoval.

Dal svoji ruku na moji a celý se nahrbil. „Sovu,“ odpověděl smutně. „Šíp ji probodl skrz naskrz. Seděla až

úplně nahoře, na nejvyšší větvi. Spadla na zem a hrozně přitom křičela.“

„Ta sova byla srdce stromu,“ šeptla jsem a vší silou vzdorovala nutkání vzít Starka do náruče.

„Jo, a já ho trefil.“ Konečně se na mě podíval. Snad ještě nikdy jsem neviděla v něčích očích tolik lítosti. Obě zvířata u jeho nohou zjevně taky cítila potřebu být s ním, což aspoň v Nalině případě byla známka neobvyklého soucitu. Napadlo mě, že Stark má kromě schopnosti trefit vždycky cíl asi i jiná nadání, ale rozumně jsem si to nechala pro sebe. Jestli něco fakt nepotřebuje, tak trápit se nějakým dalším *darem*. On mezitím pokračoval: „Chápeš? Jsem nebezpečný, i když třeba vůbec nechci.“

„Jo, asi chápu,“ řekla jsem opatrně. Ruku na jeho rameni jsem nechala a snažila se na něj přenést trochu klidu. „Možná bys měl luk a šípy na čas dát k ledu, dokud se svoje nadání nenaučíš ovládat.“

„Já vím, že bych měl. Jenomže když netrénuju – když úplně přestanu střílet a chci na to zapomenout – mám pocit, jako by mě něco rvalo na kusy. Něco ve mně umírá.“ Odtáhl ruku a ustoupil, takže se kontakt přerušil. „Musíš o mně vědět i tohle: jsem obyčejný zbabělec. Nedokážu tu bolest snést.“

„To, že se chceš vyhnout bolesti, z tebe ještě nedělá zbabělce,“ zopakovala jsem rychle, co mi našeptával vnitřní hlas. „Dělá to z tebe člověka.“

„Mláděta nejsou lidi,“ namítl.

„Já si tím zas až tak jistá nejsem. To nejlepší v každé bytosti je podle mě lidskost, ať už jde o mládě nebo o dospělého upíra.“

„Jsi vždycky taková optimistka?“

Rozesmála jsem se. „Ani náhodou!“

Jeho úsměv byl mnohem míň sarkastický než obvykle a připadal mi opravdovější. „Rozhodně mi nepřipadáš jako nějaká škarohlídka, ale zas moc dlouho tě neznám.“

Ušklíbla jsem se. „No, nejsem vyložená pesimistka. Teda aspoň ještě nedávno jsem nebyla.“ Všechno veselí ze mě

najednou vyprchalo. „Řekněme, že v posledních dnech se dívám na svět dost černě.“

„Co se stalo?“

Prudce jsem zavrtěla hlavou. „Spousta věcí. To by bylo nablouho.“

Zadíval se mi do očí a mě překvapilo, jaké porozumění z něj vyzařuje. Překvapení tím ale neskončila, protože ke mně zase přistoupil blíž a odhrnul mi z tváře pramen vlasů. „Kdyby sis o tom někdy chtěla popovídat, já jsem dobrá vrba. Někdy člověku pomůže, když si vyslechne názor někoho, kdo má odstup.“

„Odstup? Takže ty se chceš dál držet od ostatních?“ zeptala jsem se a bojovala přitom s rozechvěním, které ve mně vyvolávala blízkost jeho těla a lehkost, s jakou se mi dokázal dostat rovnou pod kůži.

Pokrčil rameny a do jeho výrazu se zase vkradl sarkasmus. „Tak je všechno jednodušší. Proto mi ani moc nevadilo, že mě posílají na jinou Školu noci.“

„Na to jsem se tě mimochodem chtěla zeptat.“ Zarazila jsem se a udělala pár krůčků dozadu, jako by se mi v pohybu líp přemýšlelo, ale ve skutečnosti jsem se snažila uniknout z jeho osobního prostoru. Měla jsem ho plnou hlavu a dalo mi dost práce soustředit se a zformulovat otázku tak, aby potom nezačal přemýšlet o věcech, které by mohly být Neferet podezřelé. „Ráda bych věděla, jak ses sem vlastně dostal. Smím se ptát?“

„Ptej se mě, na co chceš, Zoey.“

Výraz v jeho hnědých očích mi říkal, že v těchto obyčejných slovech se skrývá mnohem víc. „Fajn. Takže, musel jsi přestoupit kvůli tomu, co se stalo Willovi?“

„Asi jo. Nevím to ale jistě. Upíři na mojí bývalé škole prostě řekli, že o můj přestup požádala zdejší velekněžka. Někdy se to tak dělá, když se někde objeví mládě s nadáním, které zrovna potřebuje nebo chce jiná škola.“ Zasmál se, ale moc vesele to neznělo. „Naše Škola noci se zase snažila ukrást tu vaši nastupující hereckou hvězdu. Jak se ten kluk jmenuje? Erik Night?“

„Jo. On už ale není mládě. Proměnil se.“ Fakticky se mi vůbec nechtělo ve Starkově přítomnosti myslet na Erika.

„Aha. Vaše škola ho stejně nechtěla pustit a on sám taky o přestup nestál. To mě nikdo nedržel. A já neměl důvod tam zůstat. Když jsem se dozvěděl, že mě chtějí v Tulse, dal jsem si jen podmínku, že už nikdy nebudu závodit. Za žádnou cenu. Evidentně to nevadilo, a tak jsem tady.“ Ironii v jeho tváři vystřídal sladký, tak trochu nejistý výraz. „Začínám být fakticky rád, že o mě Tulsa tak moc stála.“

„Jo.“ Usmála jsem se na něj. Cítila jsem, že jsme na stejné vlně, a byla jsem z toho úplně vedle. „Já taky začínám být ráda, že tě Tulsa přetáhla.“ Vtom mi naplno došlo, co vlastně řekl, a projela mnou hrozná předtucha. Před další otázkou jsem si musela odkašlat. „Dospělí vědí, jak Will umřel?“

V očích se mu znovu mihla bolest a mě ta otázka hned zamrzela. „Asi jo. Na bývalé škole to rozhodně všichni věděli a znáš dospělé – před nimi nic neutajíš.“

„Jo, to fakt znám,“ řekla jsem tiše.

„Hele, zdálo se mi to, nebo máš nějaký problém s Neferet?“

Zaskočeně jsem zamrkala. „Co přesně myslíš?“

„Cítil jsem mezi vámi dvěma napětí nebo co. Měl bych o ní snad něco vědět?“

„Je mocná,“ odpověděla jsem opatrně.

„To mi došlo. Všechny velekněžky jsou mocné.“

Chvilku jsem se rozmýšlela. „Řeknu to takhle. Není úplně taková, jak to na první pohled vypadá, a měl by sis na ni dávat pozor. Nechtěj vědět víc. A taky má neuvěřitelnou schopnost vcítit se do druhých – v podstatě umí číst myšlenky.“

„Dík za upozornění. Dám si bacha.“

Radši jsem se dala na ústup, protože tenhle nový kluk, co měl na jedné straně obrovské charisma a sebevědomí a na druhé byl tak moc zranitelný, mě absolutně fascinoval. Měla jsem sto chutí zapomenout, že se sexem jsem jednou provždycky skončila. Se sexem!? Chtěla jsem říct s kluky.

Skončila jsem s kluky. A se sexem. S kluky. Kristova noho. „Už musím běžet. Čeká na mě kůň,“ vyhrkla jsem.

„Zvířata nenechávej nikdy čekat – umějí se pěkně urazit.“ S úsměvem se podíval na Běнку a podrbl ji za ušima. Už jsem se obrátila k odchodu, ale on mě chytil za zápěstí a pak jeho ruka sklouzla níž a propletl si se mnou prsty. „Hele,“ řekl tiše, „dík, žes to vzala tak v klidu a neutekla přede mnou.“

„Je to smutné, ale tenhle týden jsem zažila věci, proti kterým tvoje divné nadání vypadá v podstatě normálně.“

„Je to smutné, ale rád to slyším.“ Potom zvedl moji ruku ke rtům a políbil ji. Jen tak. Jako by líbal holkám ruce každý den. Nevěděla jsem, jak na to zareagovat. Co má holka správně udělat, když jí kluk políbí ruku? Poděkovat? Nejradši bych mu taky dala pusu a okamžitě jsem si začala v duchu spílat, že něco takového mě nesmí ani napadnout. Dávala jsem se do jeho hnědých očí, když se najednou zeptal: „Povíš to o mně ostatním?“

„Chceš, abych jim to řekla?“

„Ne, leda by to fakticky bylo nutné.“

„V tom případě to nikomu nepovím, dokud to fakticky nebude nutné.“

„Díky, Zoey,“ řekl. Stiskl mi ruku, usmál se a pustil mě.

Chvilku jsem se ještě dívala, jak zvedá ze země luk a odchází zpátky ke koženému toulci. Neohlédl se. Vytáhl šíp, zamířil a znovu neomylně trefil střed terče. Ty bláho. Byl tak strašně záhadný a úžasně sexy a... už fakticky jdu. Otočila jsem se a cestou ke dveřím si říkala, že musím ty svoje hormony konečně dostat pod kontrolu. Pak Stark poprvé zakašlal. Zůstala jsem stát jako přimrazená a doufala, že to je jen obyčejný chrapot a že už neuslyším nic jiného než šípy svištící do terče.

Zakašlal podruhé. Jasně jsem v tom postřehla příšerný bublavý podtón. Pak se ke mně donesla vůně – krásná, strašlivá vůně čerstvé krve. Zatřásla jsem zuby a potlačila svoji nechutnou touhu.

Nechtěla jsem se ohlížet. Radši bych vyběhla ven, zavolala někoho na pomoc a už nikdy v životě se tam nevrátila. Nechtěla jsem být u toho, co se neodvratně blížilo.

„Zoey!“ zavolal na mě vyděšeně. To slovo mělo vlhký přídech.

Obrnila jsem se a otočila se.

Stark klečel na hladkém zlatém písku, ohnutý v pase, a chrлил krev. Hraběnka zoufale kňučela, a i když se dusil a zalykal, natáhl k ní ruku a pohladil ji. Zaslechla jsem, jak jí mezi záchvaty kašle šeptá, že se nic neděje.

Rozběhla jsem se k němu.

Právě když jsem u něj zastavila, zhroutil se. Stačila jsem ho zachytit a přitáhla si ho na klín. Servala jsem mu mikinu, takže zůstal jen v džínách a tričku. Roztrhla jsem ji a otřela mu z obličeje krev, která se řinula z jeho očí, nosu a pusy.

„Ne! Teď ne,“ vypravil ze sebe a z úst se mu vyvalilo víc krve, než jsem mohla hadrem očistit. „Zrovna jsem tě našel, nechci tě hned ztratit.“

„Jsem u tebe. Nejsi sám.“ Snažila jsem se o klidný, konejšivý tón, ale uvnitř jsem byla úplně nepřičetná. *Neber si ho! Zachraň ho, prosím!* křičela jsem v duchu.

„Fajn,“ hlesl a zase se rozkašlal. Z nosu a pusy se mu vyřinula další krev. „Jsem rád, že jsi to ty. Když už to takhle musí být, jsi tu aspoň se mnou.“

„Ššš,“ chlácholila jsem ho. „Seženu pomoc.“ Zavřela jsem oči a udělala první, co mě napadlo. Zavolala jsem Damiena. Soustředila jsem se na vzduch, vítr, báječný letní vánek, a najednou mě po tváři pohladil tázavý závan. *At' sem Damien přijde a přivede nám pomoc!* nařídila jsem mu. Vítr se zatočil jako tornádo a zmizel.

„Zoey!“ vyhrkl znovu Stark a potom se rozkašlal a nemohl přestat.

„Nemluv. Šetři si síly,“ řekla jsem, pevně ho objala paží a volnou rukou mu jemně sčísla z mokrého obličeje vlasy.

„Ty brečíš,“ řekl. „Nebřeč.“

„Já... nemůžu si pomoci,“ vzlykla jsem.

„Měl jsem ti dát opravdovou pusu, ne ti líbat ruku... myslel jsem, že to počká,“ zašeptal mezi zoufalými bublavými nádechy, „...pozdě.“

Pohlédla jsem mu do očí a svět kolem mě najednou přestal existovat. Věděla jsem jen to, že držím Starka v náručí a za okamžik ho navždycky ztratím.

„Není pozdě,“ řekla jsem, sklonila se a přitiskla svoje rty k jeho. Natáhl ruce a objal mě. Pořád měl dost síly, aby mě k sobě dokázal přivínout. Moje slzy se smísily s jeho krví. Byl to nejnádhernější i nejstrašnější polibek mého života a skončil příliš rychle.

Odtáhl se, otočil hlavu a na zem vystříkla záplava jasně červené krve.

„Ššš,“ konejšila jsem ho. Po tváři se mi valily potoky slz. Přitáhla jsem si ho co nejbliž a mumlala: „Jsem tady. Držím tě.“

Hraběnka žalostně zakňučela, lehla si ke svému pánovi a upřela vystrašený pohled na jeho zakrvácený obličej.

„Zoey, než umřu, musím ti něco říct.“

„Dobře, klid. Poslouchám.“

„Slib mi dvě věci,“ vypravil ze sebe slabým hlasem. Přemohl ho kašel a musel se zase odvrátit. Podepřela jsem mu ramena. Když se mi stulil zpátky do náruče, třásl se a kůži měl tak bílou, že byla skoro průsvitná.

„Cokoli chceš.“

Zvedl ruku a dotkl se mojí tváře. „Slib mi, že na mě nezapomeneš.“

„Slibuju,“ odvětila jsem a přitiskla se k jeho dlani blíž. Pokusil se mi palcem setřít slzy, ale jen mě tím rozbředl ještě víc. „Na tebe bych nikdy zapomenout nedokázala.“

„A slib mi, že se postaráš o Běnu.“

„O psa? Ale...“

„Slib mi to!“ Jeho hlas najednou zesílil. „Nedovol, aby ji dali k někomu cizímu. Tebe zná a ví, že jsem tě měl rád.“

„Dobře. Slibuju. Nemusíš mít strach.“

Jakmile jsem to řekla, bezvládně se sesul. „Díky. Mrzí mě, že jsme...“ Jeho slova vyzněla do ztracena. Zavřel oči.

Položil mi hlavu do klína a dal mi ruku kolem pasu. Po tváři mu stékaly rudé slzy a vůbec se nehýbal, kromě křečovitých záchvěvů hrudníku, jak se snažil nadechnout navzdory plicím plným krve.

Najednou mě něco napadlo a zaplavila mě naděje. Musím mu to říct, i kdyby to třeba nebyla pravda.

„Starku, poslouchej.“ Nevypadalo to, že slyší, a tak jsem s ním začloulala. „Starku!“

Pootevřel oči.

„Slyšíš mě?“

Neznatelně kývl. Zakrvácené rty se prohnuly v náznak jeho sarkastického, přidrslého úsměvu. „Dej mi ještě pusu, Zoey,“ zašeptal.

„Musíš mě poslouchat.“ Sklonila jsem se a mluvila mu přímo do ucha. „Tohle možná není konec. Na téhle Škole noci se mláďata po smrti proberou a mění se dál, akorát jinak.“

Zamžoural na mě. „Já – já neumřu?“

„Umřeš, ale zase se probudíš. Mláďata tady vstávají z mrtvých. Mojí nejlepší kámošce se to stalo.“

„Tak mi zatím pohlídej Bětku. Když to půjde, vrátím se pro ni a pro tebe...“ Jeho slova se utopila v příválu krve, která se mu vyřinula z pusy, nosu, očí a uší.

Víc už toho říct nedokázal. Držela jsem ho a bezmocně se dívala, jak z něj vyprchává život. Právě když se naposledy sípavě nadechl, do sportovní haly se vřítíl Damien a za ním Drak Lankford, Afrodita a dvojčata.

13)

Jako první ke mně doběhla Afrodita. Vytáhla mě na nohy a Starkovo mrtvé tělo mi bezvládně sklouzlo z klína. „Máš na puse krev,“ šeptla, vytáhla z kabelky papírový kapesník a podala mi ho.

Otřela jsem si rty a oči. Pak se ke mně vrhl Damien.

„Pojď odsud. Odvedeme tě na kolej, aby ses mohla převléknout,“ řekl. Pevně mě uchopil za jeden loket a Afrodita mě popadla za druhý. Dvojčata se objímala a polykala slzy.

Přiběhlo pár Erebových synů s tmavými nosítky a dekou. Afrodita s Damienem se mě snažili odvést, ale já se nedala. Dál jsem tiše plakala a dívala se, jak bojovníci opatrně zvedají Starkovu zakrvácenou mrtvolu a pokládají ji na nosítka. Potom přes něj přehodili deku a přetáhli mu ji přes obličej.

V tom okamžiku Hraběnka zvedla hlavu a začala výt.

Byl to příšerný zvuk. Krvavou noc zahltil žal, osamělost a zármutek. Dvojčata se rozvzlykala. Afrodita řekla: „Ach bohyně, to je hrůza.“ Damien zašeptal: „Chudinka...“ a pak se taky rozbřečel. Nala se k truchlícímu psovi přitulila a dívala se na něj velkýma smutnými očima, jako by nevěděla, co si počít.

Já to taky nevěděla. Zmocnila se mě zvláštní otupělost, i když jsem pořád nedokázala zarazit slzy. Už jsem se chtěla kamarádům vytrhnout, rozběhnout se k Hraběnce a něco s

tím udělat, když se dovnitř vřítíl Jack. Prudce se zastavil, div se nepřerazil. Šokovaně otevřel pusku, sáhl si na krk a druhou ruku si přitiskl na ústa, ale vyděšený výkřik nezarazil. Chvilí zíral na zahalené tělo na nosítkách, pak mu pohled sklouzl na krvavý písek a nakonec k naříkajícímu psovi. Damien popotáhl, stiskl mi ruku a vykročil ke svému klukovi, jenomže Jack se dlouho nerozhlížel. Rozběhl se k Běnce a klekl si k ní.

„Ty můj pejsánku! Přestaň, než mi to utrhne srdce!“ zaprosil.

Hraběnka sklopila hlavu a dlouze, pátravě se na něj zadívala. Nevěděla jsem, že psi umějí plakat, ale přísahám, že Hraběnka plakala. Z koutků očí se jí valily slzy, stékaly jí po tlamě a nechávaly za sebou tmavé vlhké cestičky.

Jack brečel taky, ale dál k ní něžně, konejšivě mluvil. „Když půjdeš se mnou, slibuju, že tě nenechám samotnou.“

Obrovská zlatá labradorka váhavě vykročila, jako by za těch posledních pár minut zestárla o deset let, a položila mu hlavu na rameno.

Skrz slzy jsem sledovala, jak Jackovi lehce klepe na záda Drak Lankford. „Odved’ ji k sobě do pokoje. Zavolám veterináře a ten jí dá něco na spaní. Buď pořád s ní, truchlí stejně jako kočky, kterým umřel jejich upíří partner. Je to věrná holka,“ zakončil smutně. „Nesmíří se s tím snadno.“

„Z-zůstanu u ní,“ prohlásil Jack rozechvěle, jednou rukou si otřel oči a druhou dál hladil Běнку. Potom ji objal kolem krku a bojovníci vynesli Starkovo tělo ven.

Než vyšli ze dveří, objevila se Neferet. Byla celá rudá a zadýchaná. „Ach ne! Kdo je to?“

„To nové mládě, James Stark,“ odpověděl Drak.

Neferet přistoupila k nosítkám a odhrnula přikrývku. Všichni se zadívali na Starka, ale já ho vidět nechtěla, a tak jsem dál upírala oči na velekněžku. Jako jediná jsem tedy zahlédla záblesk vítězného nadšení a čiré radosti, který jí přelétl po tváři. Hned se ale zhluboka nadechla a nasadila ustaranou masku velekněžky truchlící pro zemřelé mládě.

Čtělo se mi zvracet.

„Odneste ho do márnice. Postarám se o něj,“ řekla a pak, aniž na mě pohlédla, štekla: „Zoey, vezmi si na starost jeho psa.“ Pokynula bojovníkům a vyšla s nimi ven.

Pár vteřin jsem se nezmohla na slovo. Její bezcitnost mě zasáhla stejně tvrdě jako Starkova smrt. Zvláště v takovýchhle momentech, kdy se dělo něco nevýslovně strašného, jsem si pořád v koutku duše přála, aby byla taková, jakou jsem ji viděla, když jsem sem přišla – náhradní matka, která mě bude mít ráda bez výhrad a se vším všudy.

Dívala jsem se, jak odnášejí Starkovo tělo, a hřbetem ruky si osušila slzy. Byli tu jiní, o které jsem se musela postarat. Lidi, kterým jsem se zavázala slibem. Bylo načase přiznat si, že Neferet je zlá, a přestat fňukat.

Obrátila jsem se k Damienovi. „Běž za Jackem a zůstaň s ním. Potřebuje tě víc než já.“

„Vážně to zvládneš?“ zeptal se.

„Já se o ni postarám,“ řekla Afrodita.

„My s ní taky zůstaneme,“ pronesly unisono holky.

Damien kývl, pevně mě sevřel v náruči a pak zamířil k Jackovi. Dřepł si vedle něj a začal Hraběnku taky hladit, zprvu trochu nešikovně, ale postupně získával jistotu a uvolnil se.

„Jsi celá od krve, víš to?“ oslovila mě Afrodita.

Odvrátila jsem se od srdcervoucího pohledu na kluky utěšující Starkova psa a podívala se na sebe. Když jsem dala Starkovi pusu, úplně jsem vůči vůni jeho krve otupěla, protože jinak by mě její sladkost asi dohnala k šílenství. Proto jsem se na svoje nasáklé, lepkavé oblečení zahleděla trochu udiveně.

„Musím se převléknout,“ vyhrkla jsem mnohem rozčileněji, než jsem chtěla. „A potřebuju sprchu.“

„Tak pojd'. Vezmu tě do lázni,“ řekla Afrodita.

„Do jakých lázní?“ opáčila jsem připitoměle. Vůbec jsem nechápala, o čem to mluví. Stark mi zrovna umřel v náruči a ona mě chce táhnout někam do města?

„Tys neslyšela, že mám v pokoji speciálně upravenou sprchu?“

„Zoey by se asi radši umyla u sebe,“ ozvala se Shaunee.

„Jo, určitě teď chce mít kolem sebe svoje věci a soukromí,“ přisadila si Erin.

„To je moc hezké, ale možná si nechce připomínat, že naposled si sama u sebe v koupelně smývala krev, když jí umřela nejlepší kámoška,“ odpálila je Afrodita a povýšeně pokračovala: „Navíc se vsadím, o co chcete, že nemá mramorový hydromasážní box jako já. Udělali mi ho na zakázku, je jediný na celé škole.“

„Hydromasážní box?“ pípla jsem. Připadala jsem si trochu jako ve zlém snu.

Shaunee vzdychla. „To je takový malý vodní ráj.“

Erin vrhla na Afroditu uznalý pohled. „A ty ho máš u sebe v koupelně?“

„Jedna z výhod toho, když je člověk nechutně bohatý a rozmazlený až hanba,“ odvětila.

„No, víš, Červenko,“ řekla Erin zamyšleně a otočila se ke mně, „asi bys ty její lázně měla prubnout. Hydromasážní sprcha dokonale uvolňuje stres.“

Shaunee si otřela oči a naposled popotáhla. „A jestli je dneska večer někdo z nás ve stresu, tak ty.“

„Fajn, tak jo. Půjdu se umýt k ní.“ Ztuhle jsem vykročila ke dveřím, Afroditu z jedné strany a dvojčata z druhé.

Celou cestu jsem cítila na rtech Starkův polibek a noční tmou se neslo přízračné skřehotání krkavců.

* * *

Ukázalo se, že hydromasážní box je mramorový sprchový kout se čtyřmi obřími hlavicemi (dvěma na stropě a dvěma na stěnách), ze kterých tryskají hektolitry báječně teplé vody a omývají člověku tělo za všech stran. Stačilo tam prostě stát a voda ze mě postupně splachovala Starkovu krev. Sledovala jsem, jak se rudé potůčky mění v růžové, až nakonec zůstaly úplně čiré. Z nějakého důvodu to ve mně vyvolalo ještě silnější pocit ztráty a znovu jsem se rozbřečela.

Zdálo se to absurdní, vždyť jsem ho znala prakticky teprve pár hodin, ale Starkův odchod mi zanechal v srdci prázdno. Jak to? Proč se mi po něm tolik stýská, když jsem ho doopravdy vůbec neznala? Ale právě že jsem ho možná znala – třeba se občas lidé setkají a okamžitě si porozumí nějakým zvláštním instinktem, který neuznává ani čas, ani společenské konvence. Těch několik minut ve sportovní hale nám možná stačilo, aby se naše duše poznaly.

Spřízněné duše? Existuje vůbec něco takového?

Když mě z pláče rozbolela hlava a došly mi slzy, zničeně jsem se vypotácela ze sprchy. Afrodita měla na dveřích pověšený velký bílý župan, a tak jsem si ho oblékla a vyšla do jejího milionářského pokoje. Dvojčata už odešla, ale to mě nijak nepřekvapilo.

„Na, vypij to.“ Afrodita mi podala sklenici červeného vína.

Zavrtěla jsem hlavou. „Díky, ale mně alkohol moc nechutná.“

„Jen to vypij. Není to obyčejné víno.“

„Aha...“ Opatrně jsem usrkla, jako bych čekala, že sklenice vybuchne. Výbuch ovšem nastal úplně jinde – v mém těle. „V tom je krev.“ Neřekla jsem to vyčítavě. Obě jsme dobře věděly, co ta její poznámka o „obyčejném víně“ znamenala.

„Udělá ti to dobře,“ řekla. „A tohle taky.“ Na stolku u lenošky ležela otevřená polystyrenová krabice a v ní obrovský mastný cheeseburger z Goldie's. Vedle stál talíř s velkými hranolky a láhev coly, nabitá báječným kofeinem a cukrem.

Hodila jsem do sebe zbytek vína s krví a s udivující chutí se začala ládovat hamburgerem. „Jak víš, že miluju jídlo z Goldie's?“

„Jeich burgery miluje každý. Jsou přišerně nezdravé, tak mě napadlo, že by ti jeden určitě prospěl.“

„Děkuju,“ zahuhlala jsem s plnou pusou.

Afrodita štítivě ohrnula nos, elegantním pohybem mi šlohl z talíře hranolek a pak se posadila na postel. Chvíli mě

nechala v klidu jíst, ale nakonec se neobvykle váhavým tónem zeptala: „Takže tys mu dala pusu, než umřel?“

Nemohla jsem se na ni podívat a burger se mi na jazyku najednou proměnil v kus kartonu. „Jo, dala.“

„Jsi v pohodě?“

„Ne,“ odpověděla jsem tiše. „Byli jsme na jedné vlně a...“ Odmlčela jsem se, protože jsem nedokázala najít správná slova.

„Co teď ohledně něj podnikneš?“

To už jsem vzhlédla. „Je mrtvý. Těžko můžu něco...“ Zarazila jsem se. Jak jsem na to mohla zapomenout? Starkovou smrtí přece všechno nemusí skončit, aspoň na téhle Škole noci a v těchhle dnech ne. Vzápětí se mi vybavila další věc. „Řekla jsem mu o tom,“ vyhrkla jsem.

„O čem?“

„Že možná neumře napořád. Než ztratil vědomí, pověděla jsem mu, že poslední dobou tady mláďata po smrti vstávají z mrtvých a pokračují v trochu jiné proměně.“

„Takže jestli se probudí, první, na co pomyslí, bude, že mu říkála, že neumře napořád. Doufejme, že tam nebude Neferet a nevyčte mu to z hlavy.“

Stáhl se mi žaludek, jednak nadějí a jednak strachem.

„Hele, co bys na mém místě dělala ty? Nechala si ho umřít v náručí a nic mu neřekla?“

Vzdychla. „Nevím. To asi ne. Tobě na něm dost záleží, co?“

„Jo. Vlastně ani nevím proč. Jasně že je, teda byl fakticky pěkný, ale hlavně mi o sobě před smrtí vyprávěl a tak nějak jsme si rozuměli.“ Pokusila jsem si přesně vybavit, co mi Stark všechno vykládal, ale po tom, co jsem mu dala pusu a on následně vykřvácel, jsem v tom měla trochu zmatek. Otrásla jsem se a pořádně se napila coly.

„Takže znova, co ohledně něj podnikneš?“ vrátila se k původní otázce.

„Já nevím, Afrodito! Mám snad napochodovat do márnice a říct Erebovým synům, ať mě pustí dovnitř, že si ke Starkovi jen sednu a počkám, jestli náhodou nevstane z

mrtvých?“ Uvědomila jsem si, že přesně to bych nejradši doopravdy udělala.

„To mi nepřijde jako dobrý nápad,“ poznamenala.

„Netušíme, co to způsobuje, jak dlouho to trvá, ani jestli se to stane pokaždé.“ Zamyslela jsem se. „Počkej, tys Starka viděla v jedné té vizi mojí smrti, vid?“

„Jo.“

„Co měl na obličeji? Modrý srpek, červený srpek nebo dospělé červené tetování?“

Zaváhala. „Já nevím.“

„Jak to? Přece jsi ho jasně poznala.“

„To ano. Pamatovala jsem si jeho oči a tu svůdnou sexy pusu.“

„Takhle o něm nemluv,“ vyštěkla jsem.

Kupodivu se zatvářila provinile. „Promiň, nemyslela jsem to zle. On tě fakticky bere, co?“

„Jo, bere. Tak se snaž vzpomenout, jak v té vizi vypadal.“

Kousla se do rtu. „Nic moc se mi nevybavuje. Zahlédla jsem ho jenom na chvíličku.“

Srdce mi bušilo jako šílené a z toho nečekaného přívalu naděje se mi úplně zatočila hlava. „To ale přece znamená, že není doopravdy mrtvý. Ne docela. Viděla jsi ho v budoucnosti, tím pádem v ní musí být. Vráti se!“

„Může, ale nemusí,“ opravila mě jemně. „Zoey, budoucnost není pevně daná – neustále se mění. Jen si to vezmi, tebe jsem viděla umřít dvakrát. Jednou kvůli tomu, že tě opustili kamarádi. No, a teď už máš svoje vytuplé tři mušketéry zase zpátky.“ Zarazila se. „Promiň. Vím, že sis dneska večer užila pěkné peklo. Nechtěla jsem, aby to vyznělo takhle hnusně. Ale zpátky k tématu. Tvoje stádo pa... chci říct, už nejsi opuštěná, takže ta vize, kde jsi sama a někdo tě vraždí, od té chvíle nejspíš neplatí. Budoucnost se změnila. Když jsem měla tu druhou, ve které byl Stark, měl třeba ještě zůstat naživu. To se mezitím mohlo změnit.“

„Ale taky nemuselo.“

„To ne,“ připustila neochotně. „Ale nedělej si falešné naděje. Jsem věštkyně, žádná expertka na vstávání z mrtvých.“

„To znamená, že potřebujeme někoho, kdo se v nemrtvých mláďatech dokonale vyzná.“ Snažila jsem se nedávat najevo, jak moc optimisticky to vidím, ale Afrodita se na mě smutně zadívala a mně došlo, že mi vidí až do žaludku.

„Jasně. Nerada to přiznávám, ale máš pravdu. Musíš to probrat se Stevie Rae.“

„Půjdu k sobě a zavolám jí, že se sejdeme zítra v Tulačkách. Dokážeš nějak odvést Dariovu pozornost, abych si s ní mohla popovídat?“

„To je ale pitomá otázka. Odvedu jeho pozornost tak, že zapomene, jak se jmenuje,“ zapředla.

„Fuj. Podrobnosti vynech. Hlavně když se na to nebudu muset dívat. Nebo to poslouchat.“ Dál jsem plula na vlně optimismu. Popadla jsem svoji colu.

„Neměj strach. Takové věci dělám jedině v soukromí.“

„Už jsem říkala, že o detaily nestojím.“ Zamířila jsem ke dveřím. „Hele, jak ses vlastně zbavila dvojčat? Čeká mě zítra další usmiřování?“

„Úplně jednoduše. Řekla jsem jim, že když zůstanou, můžeme si vzájemně udělat pedikúru a já jsem první na řadě.“

„Tak to chápu, proč zdrhly.“

Afrodita najednou zvážněla. „Zoey, já to myslím vážně. Nedělej si velké naděje, pokud jde o Starka. Víš přece, že i kdyby se vrátil, nemusí být úplně stejný. Stevie Rae tvrdí, že červená mláďata se už chovají líp, ale rozhodně nejsou normální a ona taky ne.“

„To všechno vím, Afrodito, a stejně jsem přesvědčená, že Stevie Rae je naprosto v pohodě.“

„A já říkám, že na tom se prostě nikdy neshodneme. Jenom chci, abys byla opatrná. Stark už...“

„Mlč!“ Zvedla jsem ruku a zarazila ji. „Nech mi aspoň špetku naděje. Chci věřit, že má ještě šanci.“

Pomalu kývla. „Já vím a to mě právě nejvíc děsí.“

„Jsem hrozně unavená, už se o tom nechci dál bavit.“

„Fajn, to chápu. Jen o tom přemýšlej.“ Už jsem otvírala dveře, když dodala: „Nechceš tady přespat? Abys nebyla sama.“

„Ne, ale díky za nabídku. Koneckonců, tahle kolej je plná holek, doopravdy sama tady nejsem.“ S rukou na klíče jsem se ohlédla. „Díky za péči. Je mi fakt líp. Mnohem líp.“

Rozpačitě to odmávala. Pak se jí podařilo jakž takž nasadit obvyklou pózu. „Vůbec není za co. Ber to takhle: až to tady povedeš, budeš mi dlužit spoustu laskavostí.“

Stevie Rae nezvedala telefon. Dovolala jsem se jen do hlasové schránky, kde mě přivítal její veselý hlas s venkovským přízvukem. Žádný vzkaz jsem nenechala. Co bych jako asi řekla? „Čau, Stevie Rae, tady Zoey. Hele, dneska večer mi v náručí vykrvácel jeden kluk a mě by zajímalo, co se s ním teď bude dít. Probudí se jako krvelačná nemrtvá příšera, bude jen tak trochu divný jako tvoje mláďata, nebo zůstane mrtvý už navždycky? Vážně bych to ráda věděla, protože mě děsně bral, i když jsme se poznali teprve dneska. Fajn, tak se mi ozvi!“ Hm, radši ne. Znělo by to praštěně.

Unaveně jsem sebou plácla do postele a zrovna mě napadlo, že bych tu hrozně chtěla mít Nalu, když se otevřela kočičí dvířka a moje mrzutá číča vřapkala do pokoje. Mňaufla, vyskočila ke mně, uvelebila se mi na prsou, přitiskla mi hlavu ke krku a začala nadšeně příst.

„Jsem strašně ráda, žeš přišla.“ Pošimrala jsem ji za ušima a políbila bílý flíček nad jejím čumáčkem. „Jak je Běnce?“ Zamrkala, kýchlá, zase mi zavrtala hlavu do krku a pokračovala v předení. Vyložila jsem si to tak, že Jack s Damienem se o ni dobře starají.

Nalina kočičí magie způsobila, že mi najednou bylo líp, a tak jsem se pokusila začíst do knížky od své nejoblíbenější upíří autorky Melissy Marrové, ale ani její sexy víly nedokázaly udržet moji pozornost nadlouho.

O čem jsem přemýšlela? Jak jinak, o Starkovi. Sáhla jsem si na rty, kde jsem pořád cítila jeho polibek. Co se to se mnou děje? Proč mám Starka plnou hlavu? No jasně, umřel mi v náručí a bylo to hrozné, opravdu příšerné. Jenomže mezi námi bylo ještě něco víc, nebo spíš mohlo být, aspoň jsem si to myslela. S povzdechem jsem zavřela oči. Fakticky nepřicházelo v úvahu, abych se zapletla s dalším klukem. Ještě jsem se nevzpamatovala ani z toho, jak jsem chodila s Erikem a Heathem.

I když upřímně řečeno, nevzpamatovala jsem se hlavně z Lorena.

Ne, zamilovaná už jsem do něj nebyla. Problém byl, že mi ublížil a pořád to bolelo. Ještě jsem nebyla připravená otevřít srdce někomu dalšímu.

Vzpomněla jsem si, jak mě Stark vzal za ruku, propletl si se mnou prsty a jak se jeho rty dotkly mojí kůže.

„Do háje. Nejsem připravená, ale mému srdci to asi někdo zapomněl sdělit,“ zašeptala jsem.

Co když se Stark opravdu vrátí?

A co by bylo horší – co když ne?

Už jsem nechtěla nikoho ztratit. Z koutku oka se mi vykutálela slza, a tak jsem ji setřela. Lehla jsem si na bok, stočila se do klubíčka a zabořila obličej do Nalina hebkého kožíšku. Byla jsem prostě unavená. Prožila jsem děsný den. Zítra se mi všechno bude zdát lepší. Promluvím si se Stevie Rae a ona mi poradí, co mám se Starkem dělat.

Stejně jsem ale nemohla usnout. Hlavou se mi honily všelijaké myšlenky, hlavně vzpomínky na moje omyly a na lidi, kterým jsem ublížila. Je Starkova smrt trest za to, že jsem zradila Erika a Heathu?

Ne! okřikla mě racionální část mojí mysli. *To je blbost! Nyx takové věci nedělá.* Jenže špatné svědomí mi našeptávalo temnější úvahy. *Když se k někomu zachováš tak hnusně, jako ses zachovala k Erikovi a Heathovi, vymstí se ti to.*

Nech toho! přemlouvala jsem se. *Erik přece dneska nepůsobil nijak zvlášť zničeně. Vlastně se choval jako pitomec, rozhodně ne jako někdo se zlomeným srdcem.*

Jenže to taky nebyla tak docela pravda. Když jsem se zbláznila do Lorena, byli jsme do sebe s Erikem skoro zamilovaní. Co jsem čekala, že udělá – s brekem bude žadonit, abych se k němu vrátila? To sotva. Ublížila jsem mu a on se nechová jako pitomec. Prostě se jen chrání, abych mu už nepůsobila další bolest.

To Heatha jsem ani vidět nemusela a bylo mi jasné, že jemu jsem srdce stoprocentně zlomila. Zнала jsem ho až moc dobře a věděla jsem přesně, jak hluboce se ho to dotklo. Patřil do mého života už od naší první dětské zamilovanosti. Vždycky o mě stál – nejdřív to byla štěněcí láska, pak takové to nezávazné chození na druhém stupni a „vážený vztah“ na střední a nakonec fáze, kdy jsem se s ním otiskla a šíleně toužila po jeho krvi a dalších věcech. Těmi dalšími věcmi myslím konkrétně to, že otisk a sání lidské krve stimulují u mládeže i člověka sexuální receptory, a tudíž jsem od něj chtěla mnohem víc než pár doušků krve. No jo, zní to pěkně nadržene, ale aspoň jsem k sobě upřímná.

Takže jsme se s Heathem otiskli, ale já se pak vyspala s Lorenem a přímo během zmíněné akce se otiskla pro změnu s ním (pořád si nemůžu zvyknout, že už nejsem panna – jsem z toho na nervy a trochu mě to děsí). To můj otisk s Heathem zrušilo. Což prý hrozně bolí, aspoň to tvrdil Loren. S Heathem jsem od té doby nemluvila.

A Stark si myslel, že je zbabělec, protože se chce vyhnout bolesti? Ve srovnání se mnou je vyloženě hrdina. Napadlo mě, jestli by to zvláštní pouto, které nás k sobě táhlo, vydrželo, kdyby se dozvěděl o všech těch hloupostech, které jsem provedla. On mi řekl všechno na rovinu, zato já mu o sobě neprozradila vůbec nic.

A že by bylo o čem povídat. Nemluvě o problémech, které jsem nechala jen tak viset ve vzduchu a ani se je nepokusila vyřešit.

Nesnažila jsem se Heatha zkontaktovat, protože jsem mu hrozně ublížila. A když jsem byla v té upřímné náladě, přiznala jsem si, že se rozhovoru s ním vyhýbám i kvůli tomu, že se bojím jeho reakce.

Heath pro mě představoval úžasnou jistotu. Vždycky jsem se mohla spolehnout na to, že je do mě blázen, i na to, že se mnou chodí už od třetí třídy (někdy i ve chvílích, kdy jsem o to vůbec nestála). A taky že mi pomůže, kdykoli budu potřebovat.

Najednou mi došlo, že Heatha potřebuju. Byla jsem rozbolavělá, skleslá, zmatená a potřebovala jsem vědět, že jsem neztratila úplně všechny... že aspoň jeden z nich mě doopravdy miloval, i když jsem si to nezasloužila.

Můj mobil stál v nabíječce na nočním stolku. Otevřela jsem ho a rychle vyťukala zprávu, než jsem ztratila odvahu.

Jak se mas?

Začnu prostě obyčejnou krátkou textovkou. Až odpoví, teda *jestli* odpoví, přejdu k zásadnějším věcem.

Stulila jsem se zpátky k Nale a snažila se usnout.

Po nějaké době, připadalo mi to jako celá věčnost, jsem se koukla na hodiny. Bylo skoro půl deváté ráno. Jasně, Heath spí. Pořád má zimní prázdniny, a když nemusí vstávat do školy, vždycky vyspává až do oběda. Doslova. *Prostě spí*, opakovala jsem si v duchu úporně.

To by nikdy dřív nevadilo, ozval se vnitřní hlas vyčítavě. *Dřív by mi Heath okamžitě odepsal a prosil, abych se s ním někde sešla. Nikdy by esemesku ode mě nezaspal.*

Možná bych mu měla zavolat.

Aby mi mohl říct, že už mě nikdy v životě nechce vidět? Kousla jsem se do rtu a píchlo mě v břiše. Ne. To nedokážu. Ne po tom, co se dneska stalo. Nesnesla bych, kdyby na mě byl ošklivý. Stačí, že mi určitě něco ošklivého odepíše.

Pokud vůbec odepíše.

Přitáhla jsem si Nalu ještě blíž a zaposlouchala se do jejího předení, abych nemusela myslet na mlčící telefon.

Zítřka, řekla jsem si, když se mě začala zmocňovat neklidná dřimota. *Jestli se mi zítra neozve, zavolám mu.*

Než jsem doopravdy usnula, něco jsem zvenčí zaslechla. Přisahalabych, že to bylo strašidelné krkavčí skřehotání.

14)

Budík jsem měla nařízený na pátou odpoledne (pro mě je to ráno – nezapomeňte, že mláďata mají prohozené noc a den a škola nám začíná v osm večer a končí ve tři ráno), ale vlastně to bylo zbytečné. Tou dobou už jsem byla dávno vzhůru. Když začal zvonit, zrovna jsem hladila Nalu a snažila se nemyslet na Starka, Erika ani Heatha.

Jen napůl při vědomí jsem se začala ploužit po pokoji. Oblékla jsem si džíny a černou mikinu. Chvilí jsem na sebe zírala do zrcadla. No nazdar. Fuj. Už jsem se potřebovala pořádně vyspat, i moje kruhy pod očima měly kruhy pod očima.

Nala se nahrbila a zasyčela. Vzápětí někdo zabouchal na dveře.

„Zoey! Pohni sebou, sakra!“

Otevřela jsem a spatřila velice mrzutou Afroditu v kraťoučké (a ohromně hezké) černé vlněné sukýnce, tmavě fialovém svetříku a fantastických černých kozačkách. Netrpělivě podupávala.

„Co je?“ zeptala jsem se.

„Už jsem tohle přirovnání jednou použila, ale udělám to znovu. Jsi pomalá jak tlustoprd na berlích,“ odvětila.

„Afrodito, jsi hnusná. A taky to neříkám poprvé,“ zamumlala jsem, ospale zamrkala a snažila se trochu probrat. „Náhodou nejsem pomalá, už jsem hotová,“ dodala jsem.

„To teda nejsi. Nemáš ani zakryté znamení.“

„Ježiši. Úplně jsem zapomněla...“ Automaticky jsem se jí podívala na čelo, na kterém nebyla po znamení ani stopa.

„Ano, to je jedna z mála předností toho, že předstírám, že jsem mládě. Nemusím si nic patlat na čelo, když jdu do města.“ Řekla to kousavě, ale v očích se jí kmitla bolest.

„No tak, vzpomeň si, co říkala Nyx. Pro ni jsi pořád výjimečná.“

Protočila oči. „Jasně, *výjimečná*. To je fuk. Mohla bys laskavě pohnout? Čeká na nás Darius a ještě musíš zajít za Shekinou a říct jí, že s sebou bereš mě.“

„Taky potřebuju svoje cereálie,“ doplnila jsem a rychle si nablácala přes složité tetování na obličej krycí krém.

„Na to není čas,“ řekla Afrodita. To už jsme sbíhaly schody. „Musíme dorazit do Tulaček dřív, než ti pitomí lidé zavrou a rozejdou se do svých trapných typicky středostavovských domečků.“

„Ty jsi taky pitomý člověk,“ zašeptala jsem.

„Já jsem *výjimečný* člověk,“ opravila mě a stejně tiše jako já pokračovala: „Kdy za námi přijde Stevie Rae? Nezblázní se, když budeme mít chvilku zpoždění, vid’?“

„Do pytle!“ sykla jsem. „Včera jsem se jí nedovolala.“

„To mě nepřekvapuje. Tam dole v podzemí je mizerný signál. Hele, já Dariovi nějak vysvětlím, proč přijdeš pozdě, a ty jí zkus brknout znova. Snad ti to zvedne.“

„No jo, no jo,“ zabručela jsem.

„Nazdar, Červenko!“ zavolala na mě Shaunee, když jsme šly kolem kuchyně.

„Jak ti je? Je to po ránu lepší?“ zeptala se Erin.

„Je, díky, holky,“ odpověděla jsem s úsměvem. S dvojčaty jen tak něco nehne. Na ně by někdo musel vytáhnout mnohem těžší kalibr než blízké setkání se smrtí, kdyby s nimi chtěl doopravdy začloumat.

„Bezva. Přichystaly jsme ti tvého Hraběte Čokulu,“ řekla Erin.

„Čau, siamky, co takhle se večer sejít, že byste mi udělaly tu slíbenou pedikúru? Mohly bychom se líp poznat, než mě zbavíte toho hnusného kuřího oka, co mám na pravé

noze.“ Afrodita zvedla pravou botu s jehlovým podpatkem a tvářila se, jako že si ji chce rozepnout.

„Tobě jsme taky připravily snídani, Afrodito,“ řekla Erin.

„Jo, máme pro tebe tvého Hraběte Čubkulu,“ rozvedla to Shaunee.

„Vy nemáte vůbec smysl pro humor. Zoey, já dojdou pro Daria a sejdem se na parkovišti. A necourej se.“ Pohodila vlasy a odvlhla se.

„My ji tak nenávidíme,“ pronesly jednohlasně holky.

„Já vím,“ povzdychla jsem si. „Ale včera na mě byla fakt milá.“

„To vypadá na nějakou vážnou duševní poruchu,“ usoudila Erin.

„Jo, podle mě trpí klasickým rozštěpem osobnosti,“ řekla Shaunee. „Páni, třeba ji brzo zavřou do ústavu pro duševně choré!“

„To je vynikající nápad, ségra. Na tobě se mi líbí, že se vždycky na všechno díváš z té lepší stránky.“

„Na, Červenko. Dej si trochu cereálií,“ pobídla mě Shaunee.

S povzdechem jsem se zadívala na lákavou krabici. „Nemám na jídlo čas. Musím jet do Tulaček a spustit náš charitativní projekt.“

„Navrhni jim, ať uspořádají bazar,“ ozvala se Erin.

„Moje slova. Potřebujeme před novou sezonou pořádně probrat šatník a udělat si místo na nové kousky, tak bychom mohly ty staré zrovna střelit,“ přidala se Shaunee.

„Hele, to vůbec není špatný nápad. Mohlo by se to udělat přímo v sídle Tulaček, abychom nemuseli být někde na slunci,“ řekla jsem.

„Ségra, pojď, probereme naše boty,“ rozpálila se Shaunee.

„Jo, nesmíme ztratit ani minutu,“ souhlasila Erin. „Slyšela jsem, že příští sezonu budou in metalické odstíny.“

Začaly nadšeně diskutovat o botách a já se nenápadně vytratila.

Před vchodem stál na stráži Erebův syn, ne Darius, ale někdo stejně velký a zlověstný. Řízně a uctivě mi zasalutoval. Taky jsem ho pozdravila a vyrazila po chodníku k hlavní školní budově. Cestou jsem mījela další mláďata, ale jen jsem na ně kývla. Otevřela jsem mobil a vyťukala číslo kreditního telefonu, který jsem před pár dny koupila Stevie Rae. Tentokrát to naštěstí zvedla hned po prvním zazvonění.

„Ahojky, Zoey!“

„Díkybohu.“ Neoslovila jsem ji jménem, ale stejně jsem radši mluvila potichu. „Snažila jsem se ti dovolat už večer, ale nebrala jsi to.“

„Promiň, Červenko. Máme tady v tunelech špatný signál.“

Povzdychla jsem si. S tím budeme muset něco udělat, ale teď není čas to řešit. „To nevadí. Mohla by ses se mnou za chvíli sejít v Tulačkách? Je to důležité.“

„V Tulačkách? Kde to je?“

„Na křižovatce Šedesáté a Sheridanovy, taková hezká cihlová budova. Hned vedle restaurace Charlie's Chicken. Dostaneš se tam?“

„Snad jo. Budu muset jet autobusem, takže tam asi nedorazím hned. Hele, nemůžeš mě vyzvednout po cestě?“

Chtěla jsem jí vysvětlit, proč se pro ni nemůžu stavit a proč s ní musím tak nutně mluvit, jenomže vtom jsem v pozadí zaslechla výkřik následovaný hrůzostrašným smíchem.

„Ehm, Zoey, musím končit,“ vyhrkla Stevie Rae.

„Stevie Rae, co se tam děje?“

„Nic,“ odpověděla podezřele rychle.

„Stevie Rae...“ spustila jsem, ale skočila mi do řeči.

„Oni nikoho nežerou. Fakticky. Jenom se budu muset postarat, aby si poslíček s pizzou tuhle donášku úplně nepamatoval. Uvidíme se v Tulačkách, čau!“

Zamáčkla mi to. Zavřela jsem telefon (a usilovně si přála, abych mohla zavřít taky oči, stočit se do klubíčka a zase usnout). Místo toho jsem velkými dřevěnými dveřmi

připomínajícími hradní bránu vstoupila do hlavní budovy. Nemáme klasický sekretariát, ale něco jako recepci, kde je k dispozici hezká mladá upírská slečna jménem Taylorová. Není to žádná sekretářka, ale Nyktina novicka. Damien mi vysvětlil, že součástí jejího učení na kněžku je práce pro některou Školu noci – což znamená, že celý den zvedá telefony, kopíruje, zařizuje všechno možné pro profesory a k tomu navíc připravuje v kapli rituály a tak.

„Ahoj, Zoey,“ pozdravila mě s milým úsměvem.

„Dobrý den, slečno Taylorová. Slíbila jsem Shekině, že jí řeknu, kdo se mnou jde do Tulaček, ale nevím, kde bych ji našla.“

„Udělal si kancelář ze zasedacího sálu, a když zrovna neučí, je tam. Výuka ještě nezačala, takže ji tam určitě zastihneš.“

„Děkuju,“ zavolala jsem a rozběhla se chodbou doleva. Pak jsem po točitém schodišti vyšla do poschodí, kde je knihovna a naproti ní zasedací sál. Nevěděla jsem, jestli mám rovnou jít dovnitř, a zrovna jsem se chystala zaklepat, když se ozval Shekinin jasný hlas. „Pojď dál, Zoey.“

Ach jo, dospělí jsou hrozní. Určitě vždycky vědí, kdo jim volá, ještě než zvednou sluchátko. Narovнала jsem se a vstoupila.

Shekina byla oblečená v šatech z něčeho, co vypadalo jako černý samet, a na prsou měla vyšitý znak bohyně, siluetu ženy se vzpaženými rukama, která drží v dlaních měsíc. Usmála se na mě a já znovu užasla nad její exotickou krásou a aurou věkovitosti a moudrosti, která ji obklopovala.

„Vítej, Zoey,“ řekla.

„Vítejte i vy,“ odpověděla jsem automaticky.

„Jak se dnes cítíš? Slyšela jsem, že včera večer zemřelo jedno mládě a tys byla u toho.“

Polkla jsem. „Ano, zůstala jsem se Starkem, když umíral. A cítím se dnes tak dobře, jak je to jen možné.“

„Nechceš tu návštěvu útulku přesunout na jindy? Možná to bude náročné.“

„Já vím, ale stejně tam chci jet dneska. Když mám něco na práci, zvládám všechno líp.“

„Dobře. Ty víš jistě nejlépe, co je pro tebe dobré.“

„Ráda bych s sebou vzala Afroditu, pokud s tím souhlasíte.“

„To je to mládě s nadáním pro zemi, že?“

Nervózně jsem přikývla. „Ano, Nyx jí svěřila zemi.“ Technicky vzato jsem nelhala.

„Země přináší klid. Ti, kdo jsou obdařeni nadáním pro ni, bývají většinou vyrovnaní a spolehliví. Vybrala sis velice správně, mladá kněžko.“

Snažila jsem se netvářit provinile. Vyrovnaná a spolehlivá? Afrodita? Jak by řekla dvojčata – ale prosím vás. „Ona a Darius už na mě čekají, musím jít.“

„Jen okamžik.“ Shekina se zadívala do papíru, který držela v ruce, a pak mi ho podala. „Toto je tvůj nový rozvrh. Neferet tě s mým souhlasem přesunula z upíří sociologie pro začátečníky mezi sextány.“ Významně pohlédla tam, kde mám své neobvyklé znamení, které je plně vybarvené, ačkoli jsem pořád ještě mládě. A k tomu mám samozřejmě další tetování na krku, ramenou, zádech a kolem pasu, jaká žádný jiný dospělý ani mládě nikdy neměli. Shekina je sice nemohla vidět, ale její oči říkaly, že o nich moc dobře ví. „Tvá proměna postupuje neobvykle překotným tempem a základní úroveň výuky tohoto předmětu je pro tebe zcela nedostačující. Jsem toho názoru, a vaše velekněžka se mnou souhlasí, že potřebuješ o životě dospělých vědět podrobnosti, které se běžného terciána ještě netýkají.“

„Ano, paní.“ Na nic lepšího jsem se nezmohla.

„Kvůli přestupu mezi pokročilé se ti trochu změnil rozvrh. Z dopoledního vyučování jsem tě pro dnešek omluvila. Až se vrátíš na odpolední hodiny, říd' se už podle nového rozvrhu.“

„Dobře. Mohla byste prosím omluvit i Afroditu?“

„Už se stalo,“ odpověděla.

Zase jsem ztěžka polkla. „Fajn, díky. Teda děkuju.“ Tohle dospělé čarování mě příšerně znervózňuje. „Ehm, chci

lidem v Tulačkách navrhnout, aby uspořádali bazar, na který Dcery temnoty věnují svoje věci. Celý výtěžek by šel na jejich konto. Myslíte, že to půjde?“

„Podle mě je to vynikající nápad. Dcery i Synové temnoty jistě mohou nabídnout k prodeji mnoho zajímavých věcí.“

Vybavila jsem si dvojčecí sbírku značkových bot, Erikovu kolekci figurek z *Hvězdných válek* (kdo ví, třeba už z nich vyrostl, když je teď „dospělý“) a Damienovu posedlost náhrdelníky pletenými z konopí a musela jsem s ní souhlasit. „Ano, zajímavý je asi to pravé slovo.“

„Dávám ti naprostou volnost v rozhodování o tom, jak svůj dobročinný projekt povedeš. Stejně jako ty jsem toho názoru, že větší propojení s místní komunitou bude užitečné. Segregace plodí nevědomost a ta zase strach. Co se týče těch vražd, už jsem navázala spolupráci s tulskou policií a shodli jsme se, že to musela provést nějaká velice malá skupina silně narušených lidí. I když jsem ti dovolila navázat právě v této době bližší kontakt s lidmi, mám stále jisté obavy, ale věřím, že dobro, které tvůj nápad přinese, za ten risk stojí.“

„Já taky.“

„Pod Dariovou ochranou budete v bezpečí.“

„To jo, je to fakticky chlap jako hora,“ plácla jsem, než jsem si to stačila rozmyslet. Hned jsem zrudla, že jsem řekla takovou blbost.

Shekina se ale usmála. „Ano, skutečně připomíná horu.“

„Fajn, tak já vám dám potom vědět, jak to dopadlo.“

„Přiď mi podat zprávu hned zítra, prosím. A když už mluvíme o zítřku: rozhodla jsem se uspořádat zvláštní novoroční rituál, který očistí školu od negativní energie. Zemřeli dva učitelé a nyní ještě ten ubohý chlapec, a proto musíme celý areál důkladně zbavit zlé moci. Slyšela jsem, že se v očištných obřadech výborně vyznáš, jelikož jsi byla vychována v tradicích svých předků, původních Američanů.“

„Ano!“ Na mém hlase bylo jasně znát, že mě to překvapilo. „Babička se odjakživa drží čerokézské víry a zvyků.“

„Dobře. Byla bych ráda, kdybys očistný rituál vykonala ty a tvoje skupina nadaných spolužáků. Zítra je Silvestr, takže bychom mohli začít přesně o půlnoci. Přivítáme nový rok celoškolním očistným shromážděním u východní zdi.“

„U východní zdi? Ale tam...“ Odmlčela jsem se a trochu se mi zvedl žaludek.

„Ano, tam vrazi zanechali tělo profesorky Nolanové. Je to zároveň velmi mocné místo, a tudíž by se právě tam náš obřad měl odehrávat.“

„Vždyť Neferet už tam jeden rituál vykonala, copak nestačil?“ Velekněžka uspořádala na místě, kde se našla mrtvola profesorky Nolanové, něco jako pohřeb. Během něj vyčarovala kolem školy bariéru, která by ji upozornila na každého, kdo by prošel dovnitř nebo vyšel ven.

„Očista a ochrana jsou dvě zcela odlišné věci, Zoey. Neferet se tehdy soustředila na ochranu, což je v případě takové tragédie naprosto pochopitelná a správná reakce.

Ted' jsme však už získali odstup a musíme hledět do budoucnosti. Proto je nutné očistit se od tíhy minulosti. Rozumíš?“

„Myslím, že ano,“ odpověděla jsem.

„Těším se na tvůj kruh,“ řekla.

„Já taky,“ zalhala jsem.

„Bud' dnes ostražitá a moudrá, Zoey.“

„Vynasnažím se,“ slíbila jsem jí. Pak jsem ji uctivě pozdravila, mírně se uklonila a odešla.

Takže já mám zítra vykonat před očima celé školy očistný rituál a chybí mi představitelka země, i když si každý myslí, že nadání pro ni má Afrodita. A všichni taky mají za to, že Afrodita je pořád mládě. Do háje. Už zase lítám v děsném průšvihů.

15)

Kdybych zbytečně přemýšlela o tom očištném rituálu, asi by mi úplně povolily nervy, a tak jsem si cestou na parkoviště prohlížela nový rozvrh. Shekina nelhala – přesun do pokročilejší skupiny upíří sociologie mi ho pěkně rozházel. První čtyři předměty jsem měla mít v jiném pořadí a dramatická výchova se přesunula ze druhé hodiny až na pátou, před jezdeckví, které jako jediné zůstalo tam, kde bylo.

„Bezva,“ zamumlala jsem si pro sebe. „Takže kromě průšvihů s rituálem se můžu ještě těšit na dnešní dramafák s Erikem.“ Snažila jsem se nějak uklidnit prázdný žaludek, který se pokoušel obrátit naruby. Pak jsem uviděla Afroditu s Dariem. Stáli u parádního černého lexusu. Mám-li být přesná, uviděla jsem jenom obrovského Daria. Afrodita byla schovaná za ním a svůdně na něj mrkala.

„Omlouvám se, že mi to tak trvalo,“ řekla jsem a sedla si dozadu. Afrodita ladně vklouzla na sedadlo spolujezdce.

„To vůbec nevádí. Žádný problém,“ pronesla.

Obrátila jsem oči v sloup. Takže teď najednou nevádí, že jsem pomalá? To je tak absolutně průhledné...

„Hele, Afrodito,“ oslovila jsem ji mile, když se Darius hladce rozjel. „Zapiš si do diáře zítřejší půlnoc.“

„Cože?“ Vrhla na mě přes rameno pohled, který mi jasně naznačoval, že bych se měla vsáknout do koženého polstrování, aby mohla být s Dariem sama.

„Zítřa, půlnoc, ty, já, Damien, dvojčata, velká akce za účasti celé školy, vyvolávání kruhu a očistný rituál.“

Udiveně vyřeštila modré oči. „Tak to bude...“ vydechla s mírným náznakem hysterie.

„Super!“ skočila jsem jí do řeči, než stačila zakončit větu výrazem typu *totální katastrofa*.

„Už se na to těším,“ prohlásil Darius a vře se na Afroditu usmál. „Váš kruh má jedinečnou moc.“

Afrodita se vzpamatovala, oplatila mu úsměv a svým normálním svůdným (a mírně otravným) hlasem opáčila: „No, slovo *jedinečný* to celkem vystihuje.“

„Nikdy jsem se nesetkal s tolika úžasně nadanými mláďaty,“ řekl.

„Zlato, já jsem nadaná v mnoha směrech,“ zabroukala, naklonila se k němu a tiše se zasmála.

To je přesně ono, běželo mi hlavou. Kousala jsem se do tváře, až mi skoro tekla krev, a panikařila, zatímco Afrodita nestoudně a přišerně průhledně flirtovala s Dariem. *On ani nikdo jiný – kromě Afrodity a Stevie Rae – nemá ponětí, co se v naší partě teď děje.* A tři členové zmíněné party to vlastně taky doopravdy nevědí, takže mi sotva poradí, jak mám vyvolat kruh bez jednoho z pětice živlů. Dobře jsem si vzpomínala, jak to dopadlo, když se Afrodita u sebe v pokoji pokusila oslovit zemi. Každý by okamžitě poznal, že už nadání nemá. Jak to proboha vysvětlíme?

Damien a dvojčata se na mě určitě znovu naštvou, až zjistí, že jsem před nimi zase něco tajila. Paráda.

Potřebuju, aby se během vyvolávání stalo něco strašně neobvyklého, aby se na to všichni koukali a ne všímali si nepodstatných detailů, jako že země už Afroditu neposlouchá. Vlastně ne. Potřebuju dlouhé prázdniny. Nebo extra silný ibuprofen.

Prohrábla jsem kabelku, ale žádný jsem neobjevila – prášky navíc mláďatům skoro vůbec nezabírají, takže by mi stejně nepomohl. V něco neobvyklého, co by odpoutalo pozornost davu, jsem taky doufat nemohla. Vypadalo to, že

se můžu těšit akorát tak na hrozný průšvih, koňskou dávku stresu a neurotický průjem.

Darius našel sídlo Tulaček bez problémů. Byla to sympatická cihlová budova s velkými okny, ve kterých byly vystavené všelijaké věci pro kočky. V duchu jsem si poznamenala, že musím Nale koupit nějaký dárek. Moje kočka je dost mrzutá i normálně, natož kdyby si usmyslela, že jsem jí byla nevěrná (v překladu: je ze mě cítit spousta cizích koček) a ani jsem se nenamáhala jí koupit něco hezkého na usmířenou.

Darius nám podržel dveře. Vstoupili jsme do jasně osvětleného obchodu. Všichni tři jsme měli sluneční brýle, ale stejně nám to prudké světlo bylo nepříjemné. Podívala jsem se na Afroditu a vzpomněla si, že je vlastně zase člověk, a tím pádem světlo vadí jen dvěma z nás.

„Vítejte v Tulačkách. Jste tady poprvé?“

Přestala jsem koukat na Afroditu a otočila se k...

Jeptišce?

Překvapeně jsem zamžikala a potlačila nutkání protřít si oči. Jeptiška se na mě ze svého místa za pultem usmála. Její tmavohnědé oči se energicky třpytily. Na bledé tváři orámované takovou tou černobílou věcí, co jeptišky nosí na hlavě, bylo sice znát, že je stará, ale pleť měla nečekaně hladkou.

„Slečno?“ oslovila mě znovu, ale usmívat se nepřestala.

„Ehm, no, jo. Teda ano. Ještě jsem v Tulačkách nikdy nebyla,“ vykoktala jsem nepříliš inteligentně. Byla jsem úplně zmatená. Co tady dělá jeptiška? Potom jsem periferním viděním zahlédla další postavu v černém hábitu a došlo mi, že v chodbě za obchodem se pohybují *další*. Jeptišky? Je jich tady hodně? A neraní je mrtvice, až zjistí, že pro ně chtějí dobrovolně pracovat upíří mláďata?

„Výborně. Noví návštěvníci jsou u nás vždy vítáni. Co pro vás můžeme udělat?“

„Nevěděla jsem, že v Tulačkách pracují benediktinky,“ ozvala se k mému údivu Afrodita.

„Ach ano. Provozujeme tenhle útulek už dva roky. Kočky jsou velice duchovní stvoření, nemyslíte?“

Afrodita zafrkala. „Duchovní? Lidé je zabíjeli, protože je považovali za společnice čarodějnic a vtělení ďábla. Když vám černá kočka přeběhne přes cestu, znamená to prý smůlu. To je podle vás známka duchovnosti?“

Nejradši bych jí za takovou neúctu dala facku, ale s jeptiškou to ani nehnulo. „Možná je to tím, že kočky jsou odjakživa spojovány se ženami, co říkáte? Zvlášť s takovými, které jejich okolí obecně považovalo za moudré. Ve společnosti, kde měli moc převážně muži, jim přirozeně byla přičítána zlá moc.“

Afrodita sebou překvapeně trhla. „Přesně to si myslím. Ale udivuje mě, že si něco podobného myslíte i vy,“ řekla upřímně. Všimla jsem si, že Darius si přestal naoko prohlížet vystavené zboží a se zjevným zájmem jejich debatu poslouchá.

„Mladá dámo, to, že mám na hlavě plachetku, neznamená, že nejsem schopná myslet a samostatně uvažovat. A za svůj život jsem zaručeně narazila na mužskou dominanci častěji než vy.“ Doprovodila svoje slova úsměvem, takže nevyzněla tak stroze, jak mohla.

„Plachetka! Tak se tomu říká,“ vyletělo mi z pusy a hned mě začaly pálit tváře, jak jsem zrudla.

„Ano, přesně tak, plachetka nebo závoj.“

„Promiňte. Já... Ještě nikdy jsem žádnou jeptišku nepotkala,“ pípla jsem a začervenala se ještě víc.

„Na tom není nic divného. Je nás hodně málo. Jsem sestra Marie Anděla, abatyše našeho malého opatství a vedoucí Tulaček.“ Obrátila se k Afroditě. „Poznala jste naši řeholi, protože jste katolička, milé dítě?“

Afrodita vyprskla smíchy. „Katolička nejsem ani náhodou. Ale můj otec je Charles LaFont.“

Sestra Marie Anděla chápavě přikývla. „Aha, náš starosta. Pak pochopitelně víte o našich dobročinných aktivitách.“ Potom zvedla obočí, protože si uvědomila, co

mimo jiné znamená, že Afrodita je jediná dcera tulského starosty. „Vy jste upíří mládě.“

Nezdálo se, že by ji to nějak zvlášť vyděsilo, a já si řekla, že tohle je celkem dobrá chvíle jí sdělit, že Satan dorazil v plné síle. Zhluboka jsem se nadechla, natáhla k ní ruku a vychrlila ze sebe: „Ano, Afrodita je mládě a stejně tak i já. Jmenuju se Zoey Redbirdová a jsem předsedkyně Dcer temnoty.“

Čekala jsem, že nastane kravál, ale nic takového se nestalo.

Sestra Marie Anděla si s odpovědí dala načas. Pak přijala moji ruku a pevně ji stiskla ve svojí teplé dlaní. „Vítej, Zoey Redbirdová.“ Pozorně si prohlédla mě, Afroditu a nakonec Daria. Zvedla jedno šedé obočí a oslovila ho: „Vy mi připadáte na mládě trochu velký.“

Sklopil hlavu v uctivé úkloně. „Máte dobrý postřeh, kněžko. Jsem dospělý upír a Erebův syn.“

Bezva. Řekl jí kněžko. Znovu jsem se přichystala na kravál, ale zase se nic nestalo.

„Ach ano, rozumím. Vy jste jejich tělesný strážce.“ Otočila se zpátky ke mně. „To znamená, že vy dvě musíte být důležité mladé ženy, když se o vás takhle starají.“

„No, jak už jsem říkala, jsem předsedkyně Dcer temnoty a...“

„Jsme důležité,“ přerušila mě zase Afrodita, „ale to není jediný důvod, proč je s námi Darius. V posledních dnech někdo zavraždil dva upíry a naše velekněžka nám nedovolila opustit školní areál bez ochrany.“

Nevěřicně jsem se na ni zadívala. Nikdy dřív jsem si nevšimla, že by trpěla chorobnou ukecaností.

„Dva? Já slyšela jen o jedné vraždě.“

„Před třemi dny zabili našeho oficiálního básníka.“ Jeho jméno jsem vyslovit nedokázala.

Sestra Marie Anděla se zatvářila otřeseně. „To je příšerné. Přidám ho na seznam těch, za které se modlíme.“

„Vy byste se modlila za upíra?“ Ta otázka mi uklouzla úplně mimoděk a do tváří se mi vzápětí zase nahrnula krev.

„Samožřejmě, a mé sestry také.“

„Promiňte. Teď si to vůbec nevykládejte špatně, ale vy si nemyslíte, že všichni upíři přijdou do pekla, protože uctívají bohyni?“ zeptala jsem se.

„Má milá, já věřím, že vaše Nyx je pouze další vtělení naší požehnané matky Marie. Navíc se vždy řídím veršem 7:1 z Matoušova evangelia, který říká: ‚Nesud'te, abyste nebyli souzeni.‘“

„Škoda že věřící to neberou jako vy,“ poznamenala jsem.

„Někteří ano, má milá. Neházej je všechny do jednoho pytle. Nezapomínej, že to ‚nesud'te‘ platí pro obě strany. Tak, jak můžou Tulačky pomoci Škole noci?“

Pořád jsem ještě úplně nepochopila, jak je možné, že téhle jeptišce upíři vůbec nevadí, ale vzchopila jsem se a soustředila se. „Jako předsedkyně Dcer temnoty bych ráda zapojila naši studentskou organizaci do nějaké místní charitativní činnosti.“

Hřejivý úsměv sestry Marie Anděly byl zpátky. „A logicky tě napadl útulek pro kočky.“

Taky jsem se na ni usmála. „Ano. Víte, mě označili teprve nedávno a připadá mi divné, že je naše škola tak odříznutá od zbytku města, když přitom stojí přímo v centru. To podle mě není správné.“ Povídalo se mi s ní vážně příjemně a měla jsem chuť se jí se vším svěřit. „Proto jsem přišla...“ Koutkem oka jsem zaznamenala, že Afrodita se mračí, a rychle se opravila: „...jsme přišly. Moc rády bychom tady pracovaly jako dobrovolnice a získaly pro Tulačky nějaké peníze. Jako třeba že uspořádáme bazar a výtěžek vám věnujeme.“

„Peníze i zdatné dobrovolníky potřebujeme vždycky. Máš kočku, Zoey?“

Můj úsměv se rozšířil. „Nala má ve skutečnosti mě, a kdyby tady byla, důrazně by vám to vysvětlila.“

„Ano, vidím, že skutečně kočku máš,“ řekla. „A vy, bojovníku?“

„Již před šesti lety si mě vyvolila Nefertiti, nejkrásnější trojbarevná kočka na světě,“ odvětil Darius.

„A ty?“

Afrodita se najednou rozpačitě ošila a mně došlo, že jsem ji s kočkou nikdy neviděla.

„Ne, já žádnou nemám,“ řekla. Všichni tři jsme na ni zůstali zírat a ona odmítavě pokrčila rameny. „Nevím proč, žádná si mě nikdy nevybrala.“

„Nemáš je ráda?“ zeptala se jeptiška.

„Ale mám, nevadí mi nebo tak něco. Vypadá to, že ony nemají rády mě,“ přiznala.

„Hmm,“ zafuněla jsem, ale asi jsem svoje pobavení moc dobře nezamaskovala, protože Afrodita mě provrtala vražedným pohledem.

„Na tom samozřejmě nesejde,“ vložila se do toho hladce sestra Marie Anděla. „Pro každého ochotného dobrovolníka se práce najde.“

Ty bláho, ta si nedělala legraci, když říkala, že práce se najde. Jen jsem jí oznámila, že můžeme několik hodin zůstat, než budeme muset zpátky do školy, už nás začala prohánět. Afrodita automaticky utvořila dvojici s Dariem. Vzala svůj úkol, to jest „zabav ochranku, ať si Zoey může pokecat se Stevie Rae“ (která ještě nedorazila), velice vážně a očividně si to užívala. Sestra Marie Anděla je poslala dozadu do samotného útulku, aby spolu se sestrou Biankou a sestrou Fátimou, dvěma dalšími jeptiškami ve službě, čistili záchody a česali kočky. Svoje dvě kolegyně nám představila úplně poklidně, jako by na tom, že se u nich za dobrovolníky hlásí mláďata a dospělí upíři (se zakrytým znamením), nebylo nic divného. Jsem poměrně chápavá, a tak jsem se tou dobou už přestala děsit nějaké scény. Došlo mi, že tyhle zbožné ženy praktikují víru úplně jinak než můj protivný tupčím a jeho suita přísluhovačů z církve věřících. (Tušíte správně, za ta pěkná nesrozumitelná slova můžete poděkovat Damienovi.)

Mě sestra Marie Anděla bohužel poslala do pekla zvaného inventarizace zboží. Jeptiškám zrovna přišla dodávka kočičích hraček – velká dodávka, jmenovitě obrovská bedna plná asi tak dvou set načepýřených

myšovitých věcíček – a vedoucí mě pověřila tím, abych každou tu nesmyslnou mrsku zvlášť zaregistrovala do jejich elektronické databáze. Pak mě bleskově naučila zacházet s „ultramoderní“ (tak to nazvala ona!) počítačovou pokladnou, rázně zavelela: „Necháme dnes otevřeno až do noci a ty máš na starosti krám,“ a odkráčela do svojí kanceláře, která se nacházela vedle prodejní místnosti a přes chodbu od sekce s kočkami čekajícími na adopci.

No, vlastně mě tam nenechala úplně samotnou a bezradnou. Pořád jsem na ni viděla přes skleněnou přepážku, která zabírala skoro celou stěnu, a ona zase měla na očích mě. Sice byla evidentně dost zaměstnaná, vyřizovala telefony a dělala něco na počítači, ale každou chvíli jsem pocítila, že se na mě dívá.

Stejně mi připadalo super, že nás sestra Marie Anděla žena, která má být v podstatě provdaná za Krista – takhle skvěle přijala. Napadlo mě, že měla možná pravdu, třeba skutečně neprávem házím všechny lidi, kteří věří v boha (kromě těch, co věří v Nyx), do jednoho pytle. Když se v něčem spletu, přiznávám to dost nerada, zvlášť poslední dobou, kdy jsem to musela dělat celkem často, ale tyhle tři ženy se závojem mě rozhodně donutily se nad tím pořádně zamyslet.

Netypicky usilovně jsem dumala nad náboženstvím a byla až po lokty ponořená v kočících hračkách, když vtom zvonek nade dveřmi vesele zacinkal a dovnitř vstoupila Stevie Rae.

Zářivě jsme se na sebe usmály. Ani nevíte, jaká je to nádhera, když vaše nejlepší kámoška už není mrtvá. Ani nemrtvá. Zas vypadala jako moje Stevie Rae: krátké kudrnaté blond vlasy, dolíčky, staré známé kovbojské džíny s košilí zastrčenou za pas (hrůza, já vím). Zbožňuju ji a je mi fuk, že se příšerně nevkusně obléká. A rozhodně jsem o ní nehodlala ani trošku pochybovat, jak se mě snažila donutit protivná Afrodita.

„Zoey! Ježkovy voči, mně se po tobě tak šíleně stýskalo! Hele, už jsi slyšela, co bude?“ vyhrkla se svým roztomilým venkovským přízvukem.

„Co bude?“

„No přece...“

Nedopověděla to, protože v tom okamžiku sestra Marie Anděla zaťukala na sklo a tázavě zvedla stříbrné obočí. Ukázala jsem na Stevie Rae a rty naznačila *kamarádka*. Jeptiška si na čelo prstem nakreslila měsíční srpek. Stevie Rae na ni přihloupale zírala s otevřenou pusou. Kývla jsem. Abatyše taky přikývla, usmála se a zamávala Stevie Rae na pozdrav. Pak zase zvedla sluchátko.

„Zoey!“ zašeptala kámoška. „To je jeptiška.“

„Jo,“ odvětila jsem normálně nahlas. „Já vím. Sestra Marie Anděla je tady vedoucí. Vzadu u koček jsou ještě dvě další a taky jsou tam Afrodita s jedním Erebovým synem, ale ten nás rušit nebude, protože Afrodita ho zaměstnává dost nechutným flirtováním.“

„Tfu! Z jejího flirtování se mi vždycky zvedá kýbl. Ale počkej, k věci. Jeptišky?“ Nechápatě zamrkala. „A ony vědí, že jsme mláďata a tak?“

Usoudila jsem, že tím *a tak* myslí sebe, a proto jsem přikývla. (Rozhodně jsem neměla v plánu jeptiškám vysvětlovat, že existují nějáci červení upíři.) „Jo. Asi jim to vůbec nevadí, protože si myslí, že Nyx je jenom jiná podoba Panny Marie. A navíc nerady někoho nespravedlivě soudí.“

„No, to s tím odsuzováním je sice moc fajn, ale Nyx a Panenka Marie? Ty brd'ó, něco tak divného už jsem neslyšela fakt dlouho.“

„Tak to musí trhat rekord, protože když jsi byla mrtvá a potom nemrtvá, musela jsi slyšet spoustu divných věcí.“

Stevie Rae vážně přikývla. „Jo, to byly kolikrát věci, že by to porazilo vola, jak říká tat'ka.“

Zavrtěla jsem hlavou, zakřenila se a nadšeně ji objala. „Stevie Rae, ty bláznivko, tys mi tak strašně chyběla!“

16)

Naše objetí přerušil nechutně zurčivý vodotrysk Afroditina chichotání, které se k nám doneslo z kočičí sekce. Obě jsme obrátily oči v sloup.

„Co že tam dělá a s kým?“

Povzdychla jsem si. „Směly jsme jít do města jen pod podmínkou, že nás doprovodí Erebův syn, a tenhle bojovník, jmenuje se Darius...“

„Musí to být parádní kus, když se kvůli němu Afrodita může takhle přetrhout.“

„To teda je. No, Darius se nabídl, že s námi půjde. Slíbila mi, že ho zabaví, abychom si my dvě mohly pokecat.“

„Chudinka, taková dřina,“ podotkla Stevie Rae sarkasticky.

„Prosím tebe – všichni víme, že je tak trochu běhna,“ řekla jsem.

„Tak trochu?“

„Snažím se být milá.“

„Jo tak. Fajn. Já taky. Tak ona zabavuje toho sexy bojovníka, abychom si mohly popovídat.“

„Jo, a...“

Přerušilo nás ostré dvojí zaklepání na sklo. Podívaly jsme se na sestru Marii Andělu, a ta hlasitě, aby to bylo slyšet i přes přepážku, zavolala: „Mluvit se dá i při práci!“

Honem jsme přikývly, jako bychom z ní měly vítr. (No, kdo nemá z jeptišek trochu strach?)

„Víš co, vyndej z té bedny všechny tyhle šedorůžové puntíkové myšky, co jsou vycpané šantou, a podávej mi je. Já je budu načítat do inventáře,“ navrhla jsem a zamávala podivným zařízením připomínajícím pistolí, se kterým mě jeptiška naučila zacházet. „Budeme počítat hračky a povídat si u toho.“

„Jasná páka.“ Stevie Rae se začala přehrabovat v hnědé poštovní bedně.

„Tak co bude?“ zeptala jsem se a načítala myši jako střelec v nějaké staré videohře.

„Jo, to jsem ti chtěla říct hned na začátku! Podrž se! Kenny Chesney bude mít koncert v nové BOK Aréně!“

Zůstala jsem na ni zírat. Dlouho. Beze slova.

„Co je? Víš přece, že Kennyho žeru.“

„Stevie Rae,“ vypravila jsem ze sebe konečně. „Jdeme z průšvihu do průšvihu, řešíme životně důležité věci a ty vysiluješ z nějakého trapného kotlíkáře?“

„Takhle o něm nemluv, Zoey. Není žádný kotlíkář a už vůbec není trapný.“

„Dobře, odvolávám. Kotlíkář jsi ty.“

„Jak chceš,“ odvětila. „Ale až se mi podaří dolů do podzemí dostat internetovou přípojku a budu si konečně moci objednat lístky, nepočítej s tím, že vezmu jeden i pro tebe.“

Nevěřicně jsem potřásla hlavou. „Počítače? V kanále?“

„Jeptišky? V kočičím útulku?“ kontrovala.

Zhluboka jsem se nadechla. „No jo, to je fakt. Všechno je teď strašně divné. Radši změním téma. Jak se máš? Stýskalo se mi po tobě.“

Stevie Rae se rázem přestala mračit a předvedla úsměv s dolíčky. „Mám se fajn. Co ty? Taky se mi stýskalo.“

„Samý zmatek a stres,“ odpověděla jsem. „Teď podávej ty fialové přišernosti z peří. Myslím, že šedorůžové myši už došly.“

„Fialového peří je tady spousta, to nám vydrží hezky dlouho.“ Začala mi podávat podlouhlé, dost strašidelné chumáče. (Tohle Nale rozhodně nekoupím, beztak by akorát

leknutím vyletěla z kůže.) „Jaký zmatek a stres? Jako obvykle, nebo nějaké nové vzrůšo?“

„Nové vzrůšo, jak jinak.“ Podívala jsem se jí do očí a ztlumila hlas. „Včera večer mi umřel v náručí kluk jménem Stark.“ Zarazila jsem se, protože kámoška sebou trhla, jako by ji ta slova zabolela. Musela jsem ale pokračovat. „Nevíš, jestli se probudí?“

Stevie Rae chvíli mlčela a dál mi podávala hračky. Nechala jsem ji přemýšlet. Nakonec vzhledla. „Hrozně ráda bych ti řekla, že se probudí a bude zas úplně v pořádku. Ale já prostě nevím.“

„Jak dlouho to trvá?“

Zavrtěla hlavou a zatvářila se opravdu rozčileně. „Nevím! Nepamatuju se na to. Tenkrát jsem čas vůbec nevnímala.“

„A co si pamatuješ?“ zeptala jsem se jemně.

„Že jsem se probudila a měla hlad – hrozný hlad. Bylo to příšerné, Zoey. Potřebovala jsem krev. A ona mi ji dala, byla tam.“ Zkřivila při té vzpomínce rty. „Byla to první věc, co jsem po probuzení udělala. Napila jsem se z ní.“

„Z Neferet?“ zašeptala jsem.

Přikývla.

„Kde to bylo?“

„V té ohavné márnici. Víš, tam kus od hlavní budovy u jižní zdi, kde rostou borovice. Je tam kremační pec.“

Otřásla jsem se. O školní kremační peci už jsem slyšela. Všechna mláďata o ní vědí. Tam mělo tělo Stevie Rae správně skončit.

„Co se stalo pak? Když ses nakrmila?“

„Odvedla mě do tunelů k ostatním. Hodně za námi chodila. Někdy nám přivedla k jídlu nějakého bezdomovce.“ Odvrátila pohled, ale já v jejích očích stačila postřehnout bolest a výčitky. Ona je taková citlivá duše, vážně hodná holka. Muselo být pro ni strašné vzpomínat na dobu, kdy si udržovala sotva špetku lidskosti. „Nerada na to myslím, Zoey. A ještě míň ráda o tom mluvím.“

„Já vím a mrzí mě, že to vytahuju, ale je to důležité. Potřebuju vědět, co se se Starkem bude dít, jestli se vrátí.“

Zpřímá se na mě podívala a najednou promluvila úplně cizím hlasem. „Nevím, co se s ním bude dít. Kolikrát ani netuším, co se vlastně děje se mnou.“

„Ty jsi teď přece jiná. Proměnila ses.“

V jejích očích se najednou zableskl hněv. „Jo, proměnila, ale ani náhodou to není tak jednoduché jako u normálních upírů. Lidskost je pro mě pořád věc volby a spousta problémů není tak černobílá, jak to na první pohled vypadá.“ Přimhouřila oči. „Říkalas, že ten kluk se jmenoval Stark? Nikoho takového si nepamatuju.“

„Byl nový. Zrovna ten den k nám přestoupil ze Školy noci v Chicagu.“

„Jaký byl, než umřel?“

„Fajn,“ řekla jsem automaticky, ale potom se zarazila. Došlo mi, že o jeho povaze ve skutečnosti nic nevím, a poprvé jsem se zeptala sama sebe, jestli si ho nemaluju moc růžově jen proto, že mě přitahoval. Přiznal přece, že zabil svého mentora – jak jsem nad tím mohla jen tak mávnout rukou?

„Zoey? Co je?“

„Začínala jsem ho mít ráda. Doopravdy ráda, ale moc dobře jsem ho vlastně neznala,“ vysvětlila jsem nakonec. Najednou se mi nechtělo Stevie Rae vykládat podrobnosti.

Její napjatý výraz povolil a zase vypadala jako moje nej kámoška. „Jestli ti na něm záleží, dostaň ho z márnice a pryč ze školy. Někde ho na pár dní schovej a počkej, jestli se probudí. Jestli jo, bude mít hlad a asi bude dost vyšilovat. Budeš ho muset nakrmit, Zoey.“

Rozechvělou rukou jsem si přejela po čele a odhrnula si z obličeje vlasy. „Dobře... Fajn... Něco vymyslím. Nějak to přece musí jít.“

„Kdyby se vrátil, přived’ ho ke mně. Může zůstat s námi,“ nabídla mi.

„Fajn,“ zopakovala jsem. Najednou se mi z toho úplně zatočila hlava. „Na škole se teď děje taková spousta věcí... Je to tam jiné než dřív.“

„V čem? Pověz mi o tom a třeba společně na něco přijdeme.“

„No, zaprvé k nám přijela na návštěvu Shekina.“

„To zní povědomě. Není to náhodou nějaká veledůležitá osoba?“

„Přesně. Nejhlavnější velekněžka ze všech veleknězek. A v podstatě Neferet sprdla před celou školní radou.“

„Kurňa, to je škoda, že jsem u toho nebyla.“

„Jo, bylo to super, ale trochu mě to vyděsilo. Uznej, Shekina je tak mocná, že může vynadat Neferet – naskakuje mi z toho husí kůže.“

Stevie Rae přikývla. „Co přesně Shekina říkala?“

„Víš přece, jak Neferet odřízla školu od okolí, i když zrovna předčasně ukončila prázdniny a zavolala všechny zpátky.“

„Vím.“ Znovu kývla.

„Shekina školu zase otevřela.“ Naklonila jsem se k ní blíž, a i když jsem celou dobu skoro šeptala, ztlumila jsem hlas ještě víc. „A odvolala válku.“

„Týýýjovka! To muselo Neferet děsně vytočit,“ sykla Stevie Rae.

„Slabé slovo. Shekina je fajn, aspoň mi to tak zatím připadá. Ale už chápeš, proč mě její moc děsí, ne?“

„Jasně, ale taky to znamená, že máš možná na své straně někoho daleko vlivnějšího než Neferet. To je přece dobře, že tu válku zatlhla.“

„No, to je, jenomže Shekina se mimo jiné chystá uspořádat pro celou školu velký očištný rituál a já ho mám vést. Já a můj kruh fantasticky nadaných mláďat. Takže dvojčata za vodu a oheň, pán vzduchu Damien a jako hlavní hvězda programu Afrodita a její země.“

„A jéje,“ zamumlala Stevie Rae. „Ehm, má Afrodita pořád ještě nadání pro zemi?“

„Ne. Ani špetku,“ odpověděla jsem.

„Dokáže to aspoň předstírat?“

„Ne.“

„Zkusila to?“

„Jo. Svíčka jí dá ránu a vyletí jí z ruky. To není průšvih, ale vysloveně průser.“

„No, menší potíže by to způsobit mohlo,“ přisvědčila Stevie Rae.

„Spíš větší. A Neferet to určitě nějak obrátí proti mně a všem nakuká, že se mnou není něco v pořádku. Nebo ještě hůř, že něco není v pořádku s Afroditou, Damienem a dvojčaty.“

„Sakryš, to je blbý. Strašně ráda bych ti nějak pomohla.“ Zničehonic se rozzářila. „Hele, možná ti fakt pomůžu! Co kdybych se potají vplížila do školy a schovala se za Afroditou? Vsadím boty, že když přivoláš zemi a budeš se soustředit na mě a já zase na zemi, svíčka chytne a nikdo si ničeho nevšimne.“

Už jsem chtěla s díky odmítnout – bylo to moc riskantní, určitě by ji chytli a pak by se o ní všichni dozvěděli. Ale zarazila jsem se. Co by na tom vlastně bylo špatného, kdyby se objevila? Kdyby prostě přišla, žádné plížení a schovávání. Známé teplo v podbřišku mi napovídalo, že jsem možná (pro změnu) narazila na správnou žílu.

„To vůbec není špatný nápad.“

„Fakticky? Mám se schovat? Levou zadní, stačí říct kdy a kde.“

„A co kdyby ses neschovala? Nechtěla bys udělat takový malý coming out?“

„Zoey, já mám Damiena a lidi jako on ráda, ale lesba fakt nejsem. Uznávám, že už jsem hrozně dlouho s nikým nechodila, ale ještě teď jsem celá rozklepaná, když si vzpomenu na Drewa Partaina. Pamatuješ, jak jsem se mu líbila, než jsem umřela a začala šílet?“

„Kristova noho. Takže zaprvé, pamatuju si, že za tebou pálil. Zadruhé, už nejsi mrtvá ani šílená, takže by ses mu asi pořád líbila, kdyby věděl, že jsi naživu. A tím se dostávám k zatřetí. Nemyslela jsem coming out, jako že jsi

homosexuální. Prostě bys přede všemi předvedla, kdo teď jsi.“ Ukázala jsem na její vybarvené znamení, které si před výletem do města pečlivě zalíčila.

Stevie Rae na mě chvíli třeštila oči. Zjevně jsem ji totálně šokovala. Když se konečně zmohla na slovo, mluvila ochraptěle. „Ale to se přece nikdo nesmí dozvědět.“

„Proč ne?“ opáčila jsem klidně.

„Protože když se dozvedí o mně, dozvedí se i o ostatních.“

„No a?“

„To by byl průšvih,“ řekla.

„Proč?“

„Zoey, už jsem ti přece vysvětlovala, že to nejsou normální mláďata.“

„Stevie Rae, copak na tom záleží?“

Zamrkala. „Ty tomu nerozumíš. Oni nejsou normální a já taky ne.“

Dlouze jsem se na ni zadívala a rovnala si v hlavě, co vím – že Stevie Rae znovu získala svoji lidskost, ale taky něco, co jsem si nechtěla za žádnou cenu připustit – že v ní i přesto zůstala temná místa, která nemůžu pochopit.

Uvědomila jsem si, že se musím rozhodnout. Buď jí věřím, nebo ne. A když jsem ten problém definovala takhle jednoduše, vlastně jsem vůbec neváhala.

„Vím, že nejsi úplně stejná jako dřív, ale věřím ti. Věřím v lidskost v tobě a nikdy v ni věřit nepřestanu.“

Stevie Rae měla evidentně slzy na krajíčku. „Doopravdy?“

„Na sto procent.“

Zhluboka se nadechla. „Fajn, tak jak zní plán?“

„No, úplně dopodrobna to ještě rozmyšlené nemám, ale jsem přesvědčená, že dospělí i mláďata by o tobě a ostatních měli vědět, zvláště teď, když umřelo další mládě. Sice o vás nemáme ani zdaleka tolik informací, kolik by bylo potřeba, ale asi se shodneme, že vás nějak stvořila Neferet, nebo aspoň otevřela dveře něčemu, co vás stvořilo, ne?“

„Podle mě jo. Pořád mám strach, že může moje mláďata nějak ovládat, nebo na ně přinejmenším mít velký vliv, i když jsou teď jiná a ona už za námi nechodí.“

„Tím pádem je přece chyba, že o vás z dospělých ví jenom ona! Zvlášť jestli s vámi pořád dokáže nějak manipulovat a když brzo možná vstane z mrtvých další mládě!“ Potom mě napadlo ještě něco. „Stark měl zvláštní dar. Byl lukostřelec, a když na něco zamířil, nikdy neminul. Jako že absolutně nikdy.“

„Tak o toho by ona rozhodně stála,“ řekla Stevie Rae. „Než jsem se proměnila, všechny nás zneužívala, nebo se o to aspoň snažila.“ Omluvně pokrčila rameny. „Vážně mě mrzí, že si pořádně nepamatuju, co se před mojí proměnou dělo. Ostatní taky říkají, že to všechno mají úplně rozmazané. Můžu akorát tak hádat.“

„No, já jsem s vámi strávila jen chvilku, ale i slepý by poznal, že Neferet nechystá nic dobrého.“

„To mě moc nepřekvapuje, Červenko.“

„Jasně. Ale tím se dostáváme zpátky k tématu. Když o vás budou všichni vědět, pro Neferet bude logicky mnohem těžší využít vás pro ten svůj praštěný plán na ovládnutí zeměkoule, nebo co to vlastně chystá za hnusárnu.“

„Ona chce ovládnout zeměkouli?“

„Nevím. Ale připadá mi, že by to byl její styl.“

„To je fakt,“ souhlasila.

„Tak co na to říkáš?“

Na chvilku se odmlčela a já ji nechala v klidu uvažovat. Nebyla to žádná maličkost. Stevie Rae a její mláďata byli podle všeho něco úplně nového. A kdyby Stark taky vstal z mrtvých jako červené mládě, znamenalo by to, že vznikl nový druh upíra a Stevie Rae je první dospělá. A být první svého druhu s sebou nese ohromnou zodpovědnost. O tom já rozhodně vím svoje.

„Asi máš pravdu,“ pronesla nakonec hlasem sotva silnějším než šepot. „Ale já mám strach. Co když si o nás normální upíři budou myslet, že jsme zrůdy?“

„Vy nejste zrůdy,“ řekla jsem s mnohem větší jistotou, než jsem ve skutečnosti cítila. „Nedovolím, aby se tobě nebo ostatním něco stalo.“

„Čestné slovo?“

„Čestné slovo. Navíc máme ideální podmínky. Shekina je mocnější než Neferet a školu hlídají mraky Erebových synů.“

„V čem je to výhoda?“

„Když Neferet začne řádit, zvládnou ji.“

„Zoey, neměla bys to brát jako způsob, jak Neferet přede všemi znemožnit,“ řekla Stevie Rae a trochu pobledla.

To se mnou pěkně zamávalo. „Nic takového bych neudělala!“ vyhrkla jsem zbytečně nahlas a už tišeji dodala: „Nikdy bych tě takhle nezneužila.“

„Nemyslím to tak, že to chceš udělat schválně a jenom kvůli Neferet. Spíš mi nepřipadá moc rozumné vystoupit proti ní takhle otevřeně. Podle mě nám Erebovi synové ani Shekina moc nepomůžou. Neferet není jen normálně šílená, je v tom něco víc. Říká mi to instinkt. Něco o tom asi podvědomě vím, ale nemůžu si to vybavit. V každém případě je nebezpečná. Hrozně moc. Něco hluboko v ní se změnilo a rozhodně ne k lepšímu.“

„Škoda že si nepamatuješ, co všechno se s tebou dělo.“

Zkřivila tvář. „Mě to někdy taky mrzí, ale většinou jsem spíš děsně ráda. Zažila jsem ošklivé věci, Zoey.“

„Já vím,“ řekla jsem posmutněle.

Pár minut jsme mlčky počítaly hračky, ponořené v úvahách o smrti a temnotě. Proti mé vůli se mi vybavilo, jak to bylo hrozné, když mi Stevie Rae umírala v náručí, a jaká noční můra nastala potom, když jsem ji našla nemrtvou, jak se z posledních sil drží zbytku svojí lidské přirozenosti. Podívala jsem se na ni. Nervózně si kousala ret a hledala v bedně další fialové chumáče. Vypadala vyděšeně, moc mladě a navzdory novým schopnostem a zodpovědnosti až příliš zranitelně.

„No tak,“ řekla jsem tiše. „Dobře to dopadne. Slibuju. Určitě v tom svoji roli sehraje Nyx.“

„Myslíš, že je na naší straně?“

„Určitě. Zítra o půlnoci se prostě sejdem u východní zdi a vykonáme očistný rituál.“ Jí jsem nemusela vysvětlovat, že je to mocné místo, i když je spojené se smrtí. „Dokážeš se nějak dostat do školy a schovat se někde poblíž, dokud nezačnu přivolávat zemi?“

„Jo,“ přisvědčila váhavě. Evidentně se mnou ještě úplně stoprocentně nesouhlasila. „Hele, kdybych se nakonec rozhodla přijít, měla bych s sebou vzít taky ostatní?“

„To nechám na tobě. Když se rozhodneš, že to je dobré řešení, přiveď je. Já jsem pro.“

„Musím si to rozmyslet. A prodiskutovat to s nimi.“

„Jasně, v pohodě. Ať se rozhodneš přijít nebo zůstat v utajení, a ať přivedeš svoje mláďata nebo ne, věřím, že se rozhodneš správně.“

Široce se na mě usmála. „Jsi hodná, že to bereš takhle, Zoey.“

„Myslím to úplně vážně.“ A protože pod tím úsměvem pořád vypadala hodně ustaraně a nerozhodně, na chvíli jsem změnila téma. „Hele, chceš slyšet, jaké nové vzrůšo mě ještě čeká?“

„Aby ne!“

„Až tady skončíme, musím zpátky na odpoledku, a protože se mi v tomhle pololetí změnil rozvrh, mám pátou hodinu dramatařák, který teď bude učit zbrusu nový profesor, kterého všichni žerou a který mě nemůže ani cítit. Erik Night.“

„A jéje,“ hlesla Stevie Rae.

„Přesně. Nečekám, že budu mít samá áčka.“

„No, za něco by ti přece jenom áčko dát mohl,“ opáčila a rošťácky se usklíbala.

„Tak to ani náhodou. Se sexem jsem skončila. Provždycky. Navěky. Už jsem se spálila dost. A to je od tebe pěkně ošklivé, naznačovat, že bych se pro áčko vyspala s učitelem.“

„Ale ne, Červenko. Nemyslela jsem, že ti ho dá za sex. Spíš ti připíchne obří vyšité šarlatové áčko na tričko, jako za starých dobrých časů.“

„Ehe?“ Jako obvykle jsem neměla páru, o čem je řeč.

Vzdychla. „Jako v *Šarlatovém písmenu*. Hlavní hrdinka musela nosit na šatech červené A, protože zahrnula manželovi a vyspala se s někým jiným. Měla bys víc číst, Zoey.“

„Bezva. A to přirovnání se ti fakt moc povedlo. Hned se cítím líp.“

„Tak se nezlob.“ Hodila po mně chuchvalec perí. „Dělala jsem si jen srandu.“

Pořád jsem se na ni mračila, když jí najednou zazvonil mobil. Podívala se na číslo a povzdychla si. Střelila pohledem po sestře Marii Anděle, která soustředěně upírala oči na monitor, a zvedla to. „Nazdar, Venuše, co se děje?“

Záměrně to řekla hodně zvesela. Chvilku poslouchala a veselost z ní *rázem* vyprchala. „Ne! Říkala jsem, že se hned vrátím, a *potom* si všichni dáme něco k jídlu.“ Další pauza – zamračení – pak se ode mě napůl odvrátila a ztlumila hlas. „Ne! Řekla jsem něco k jídlu, ne někoho. Chovejte se tam slušně, lidi. Za vteřinku tady skončím a přijedu. Čau.“

Otočila se ke mně a na ustarané tváři měla nasazený totálně falešný úsměv. „Tak, o čem jsme to mluvily?“

„Stevie Rae, prosím tě, neříkej mi, že tvoje mláďata tam někoho žerou.“

17)

„Jasně že nežerou!“ Stevie Rae do těch slov vložila patřičnou dávku rozhořčení – takovou, že sestra Marie Anděla zvedla oči od počítače, podívala se na nás a zamračila se.

Zamávaly jsme jí s hračkami v ruce. Pěkně nás sjela pohledem, ale její obličej se hned zase rozzářil hřejivým úsměvem a otočila se zpátky k monitoru.

„Stevie Rae, jak na tom tvoje mláďata doopravdy jsou?“ zeptala jsem se šepem a s novou vervou se pustila do načítání fialových příšerek.

Až moc lhostejně pokrčila rameny. „Jenom mají hlad, nic víc. Znáš pubertáky, pořád by jen jedli.“

„A kde přesně berete jídlo?“

„Hlavně od kluků, co roznášejí pizzu,“ odpověděla.

„Oni vysávají poslíčky?“ vypískla jsem vyděšeně.

„Ne! Vždycky zavoláme z mobilu a dáme jim adresu některé budovy, která je blízko nádraží a vchodu do našich tunelů. Obvykle řekneme, že děláme přesčas v Uměleckém centru nebo že bydlíme v tom novém loftovém komplexu, a potom čekáme, až dorazí.“ Zaváhala.

„A pak?“ pobídla jsem ji netrpělivě.

„Pak ho zastavíme, než dojde ke vchodu, sebereme mu pizzu, já zařídím, aby si nás nepamatoval, a on v pohodě odejde. Takže jíme pizzu, ne poslíčky,“ vychrlila ze sebe na jeden nádech.

„Vy kradete pizzu?“

„No jo, ale pořád je to lepší než zakusovat kluky, co ji nosí, ne?“

„To asi ano.“ Protočila jsem oči. „A k tomu ještě vykrádáš tu krevní banku v centru?“

„Jak jsem říkala. Lepší než žrát poslíčky.“

„Vidíš, další důvod, proč byste se měli ukázat světu.“

„Protože krademe pizzu a krev? Musíme o tom dospělým vůbec říkat? Beztak to bude parádní rodeo, není nutné do toho tahat ještě naši drobnou kriminalitu.“

„Nejde o to, že krást se nemá, ale o to, že nemáte žádné peníze ani žádnou možnost si *legálně*,“ přísně jsem ji probodla pohledem, „zajistit obživu.“

„Skoro si přeju, aby se ke mně zase přidala Afrodita. Má spoustu prachů a slušnou sbírku zlatých kreditek,“ zamumlala Stevie Rae.

„Jenže to bys musela snášet její kecy,“ připomněla jsem jí.

Zamračila se. „Je fakticky škoda, že se jí nemůžu pohrabat v hlavě jako těm klukům s pizzou. Nařídila bych jí, že už má být navždycky hodná, a všem by se nám ulevilo.“

„Stevie Rae, v těch tunelech vážně nemůžete zůstat.“

„Mně se tam líbí,“ prohlásila zarputile.

„Jsou hnusné, vlhké a špinavé.“

„Vypadají mnohem líp, než když jsi tam tenkrát byla, a daly by se s nimi udělat zázraky, kdyby se ještě sem tam něco předělalo.“

Zůstala jsem na ni zírat.

„No dobře, zázraky asi úplně ne.“

„To je fuk. Pořád tvrdím, že potřebujete peníze, vliv a ochranu, a to vám může poskytnout jedině škola.“

Stevie Rae se na mě zpříma zahleděla a zčistajasna vypadala mnohem starší a dospělejší, než jsem ji kdy viděla. „Profesorce Nolanové, Lorenu Blakeovi ani tomu tvému Starkovi peníze, vliv a ochrana školy moc nepomohly.“

Na to jsem argument nenašla. Měla pravdu, ale hluboko v duši jsem stejně cítila jistotu, že všichni, zvlášť upíři, by o ní

a jejích červených mláďatech měli vědět. Povzdychla jsem si. „Hele, já vím, že to není zrovna neprůstřelný plán, ale jsem absolutně přesvědčená, že se o vás svět musí dozvědět.“

„Tím absolutně chceš naznačit, že ti to říká ten instinkt, kterým ti napovídá Nyx?“

„Jo,“ přisvědčila jsem.

Vzdychla si ještě ustaraněji a vyčerpaněji než já. (Ty bláho, a já myslela, že to snad ani nejde!) „Tak dobře. Zítra se mnou počítej. Spoléhám na tebe, že to vyjde, Zoey.“

„O to se postarám.“ V duchu jsem se pomodlila k Nyktě: *Ona spoléhá na mě a já na tebe...*

Když jsme se Stevie Rae zanesly do inventáře poslední hračku ze zdánlivě bezedné bedny, podívala jsem se na hodiny a došlo mi, že jestli nepohneme, přijdeme pozdě do školy. A Stevie Rae se zase potřebovala vrátit ke svojí partě mláďat dřív, než spáchají nějaký horší zločin než krádež pizzy. Rychle jsme se rozloučily a já jí naposled připomněla, že se uvidíme další den při rituálu. Byla kapku pobledlá, ale objala mě a slíbila, že přijde. Potom jsem nakoukla do kanceláře sestry Marie Anděly.

„Promiňte, paní.“ Netušila jsem, jak má člověk správně oslovit jeptišku, když chce být dokonale zdvořilý a odpoutat její pozornost od laptopu, kde právě naprosto evidentně chatuje přes ICQ.

Paní posloužilo dobře, protože vzhledla a usmála se na mě. „Už máš všechno v databázi, Zoey?“

„Ano, a musíme zpátky do školy.“

Koukla se na hodiny a překvapeně vykulila oči. „Ty má dobroto! Vůbec jsem si nevšimla, že už je takhle pozdě. A zapomněla jsem, že máte trochu přehozený denní režim.“

Přikývla jsem. „Určitě vám to připadá divné.“

„Prostě to budu brát tak, že jste noční tvorové – podobně jako naše milé kočkovité šelmy. Ty přece taky dávají přednost noci. To mi připomíná: vyhovovalo by vám, kdybychom prodloužili sobotní otevírací dobu a vy jste měly večerní služby?“

„To by bylo bezva. Ale ještě to musí schválit naše kněžka, takže jí o tom povím a pak vám zavolám. A co říkáte tomu nápadu, že uspořádáme bazar? Můžu ho začít organizovat?“

„Ano. Mluvila jsem telefonicky s radou církevních představitelů a po kratší diskuzi jsme se shodli, že to je dobrý nápad.“

Všimla jsem si, že se do jejího hlasu vkradl chlad a ještě víc narovнала už tak vzpřímená záda. „Všem se spolupráce s mláďaty nezamlouvá, co?“ podotkla jsem.

Přestala se mračit. „Tím se nemusíš trápit, Zoey. Mnohokrát jsem si už musela prošlapat vlastní cestu, chopit se mačety a prosekat se plevem i jinými nepříjemnými překážkami.“

Vyvalila jsem oči. Ani na vteřinu jsem nezapochybovala, že tahle drsná jeptiška to vůbec nemyslí obrazně. Něco v jejích slovech mě zarazilo a přimělo se zeptat: „Ta rada církevních představitelů, se kterou jste mluvila, to jsou jenom lidé z vaší církve, nebo i z jiných?“

„Benediktinky nejsou samostatná církev, jsme řeholní řád a naše opatství neslouží jako farnost. Církevní radu tvoří několik předních členů místních náboženských obcí.“

„Třeba církve věřících?“

Zamračila se. „Ano. Věřící mají v radě poměrně silné zastoupení, protože jejich náboženská obec je velice početná.“

„Vsadím se, že ten plevel, co jste prosekávala, byli právě oni,“ zamumlala jsem.

„Promiň, Zoey, přeslechla jsem, co jsi říkala.“ Rošťácky přimhouřila oči a bezúspěšně se snažila potlačit úsměv.

„Ale nic. Jen jsem nahlas přemýšlela.“

„Hrozný zlovyk. Může ti způsobit spoustu nepříjemností, když si na něj nedáš pozor,“ poznamenala a nakonec se přece jen naplno usmála.

„Jako bych to nevěděla,“ řekla jsem. „Takže s tím bazarem fakticky nebude žádný problém? Kdyby s tím přece jen bylo moc starostí, vymyslíme nějaký jiný způsob, jak...“

Sestra Marie Anděla zvedla ruku a já sklapla. Bez okolků prohlásila: „Domluv se s vaší velekněžkou, který den v příštím měsíci by vám vyhovoval. My se vám přizpůsobíme.“

„Fajn, dobře.“ Byla jsem pyšná na to, že se můj dobrovolnický projekt takhle pěkně rozjíždí. „Teď už ale musím dojít pro Afroditu a rozloučit se. Dostaly jsme volno jen na dopoledne a musíme se vrátit.“

„Myslím, že tvoji přátelé jsou už celkem dlouho hotoví, ačkoli je po celou dobu něco trochu...“ Odmlčela se a v očích jí zase zahrály jiskry, „...rozptylovalo.“

„Co?“ Tohle se mnou dost zamávalo. Moc se mi líbilo, že sestra Marie Anděla si nic nedělá z mláďat a upírů, ale tenhle blahosklonný přístup k Afroditiným hrátkám s Dariem mi připadal snad až moc svobodomyslný.

Jeptiška mi asi vyčetla z tváře, co se mi honí hlavou, protože se rozesmála, položila mi ruce na ramena, otočila mě čelem vzad a postrčila k útulku. „Běž tam a uvidíš,“ řekla.

Naprosto zmateně jsem přešla chodbou k místnosti, kde bydlely kočky určené k adopci. Jeptišky jsem nikde neviděla, ale Afrodita s Dariem seděli vedle sebe v „herním koutku“, otočení zády ke vchodu a namáčkli na sebe jako milenci. Dělali něco rukama (fuj). Vlastně to vypadalo, že mají vysloveně plné ruce práce (fuj na druhou). Teatrálně jsem si odkašlala. Místo aby od sebe provinile ucukli, Darius se ohlédl a široce se na mě usmál. Afrodita (běhna jedna) se ani neotočila, aby se podívala, kdo je přistihl v nejlepším. Ty jo, vždyť jsem to nemusela být já, ale jeptiška nebo něčí máma!

„Ehm, moc nerada vám kazím tuhleto hezkou chvilku, ale už musíme jet,“ řekla jsem sarkasticky.

Afrodita si otráveně povzdychla, konečně se uráčila otočit a prohlásila: „Dobře, vyrazíme. Ale ona jede se mnou.“ V tu chvíli jsem zjistila, co to těma rukama doopravdy dělali.

„To je kočka!“ vyhrkla jsem.

„Čau, blesku. To by člověk v kočičím útulku nečekal.“

„Je děsně ošklivá,“ pokračovala jsem.

„Takhle o ní nemluv,“ ohradila se Afrodita uraženě a pokusila se vstát, náruč plnou mamutí bílé kočky. Darius ji přidržel za loket, aby si nekecla zpátky na zadek. „Vůbec není ošklivá, je jedinečná a určitě stojí spoustu peněz.“

„Tady mají jen toulavé kočky,“ namítla jsem. „Za všechny se platí stejná symbolická suma.“

Afrodita kočku mimoděk pořád hladila a ta příšera s neskutečně rozpláclym čumákem zavřela pichlavé oči a začala příst. Sem tam se zadrhla jako porouchaný motor, což určitě znamenalo, že má střeva ucpaná tunou chlupů. Afrodita si jejích výpadků z rytmu vůbec nevšímala a s láskyplným úsměvem se zadívala do jejího rozplesklého obličeje. „Maleficent je zcela jistě čistokrevná peršanka a v těchhle hrozných podmínkách se ocitla, protože jako jediná přežila nějakou strašlivou tragédii.“ Nakrčila dokonalý nosánek a povýšeně se rozhlédla po čist'ounkých klecích s kočkami všech tvarů a velikostí. „Na takovém ordinárním místě nemá co pohledávat.“

„Jak že jsi říkala, že se jmenuje? Maleficent? Není to ta zlá čarodějnice z Disneyho *Šípkové Růženky*?“

„Ano. A ta je mimochodem mnohem zajímavější než nechutně přeslazená blbá princezna Jitřenka. Mně se to jméno líbí. Má zvuk.“

Váhavě jsem k obří kouli bílých chlupů natáhla ruku a chtěla si ji pohladit. Maleficent pootevřela oči a výhružně na mě zavrčela. „Víš, že to v překladu znamená *zloba*?“ zeptala jsem se a rychle ucukla z dosahu drápů.

„No právě, *zloba* je přece ohromně úderné slovo,“ prohlásila Afrodita a zamilovaně na kočku zamlaskala.

„Má ostříhané drápy?“

„Kdepak,“ řekla šťastně. „Jsou jako břitvy, vyškrábla by ti oko raz dva.“

„Paráda,“ odvětila jsem.

„Podle mého názoru je stejně jedinečná a krásná jako její nová majitelka,“ ozval se Darius. Všimla jsem si, že Maleficent se od něj nechá hladit, a i když při tom nebezpečně mhouří oči, nevrčí.

„Podle mého názoru vám oběma kape na maják. Ale jak chcete. Jedeme. Umírám hlady. Nesnídala jsem a oběd už jsme taky prošvihli, budeme si muset koupit něco po cestě.“

„Vezmu Maleficent věci,“ řekl Darius a došel pro hezkou tašku, která měla vepředu nápis *Pro vaši novou kočičku* vyvedený v ozdobné kurzívě.

„Už jsi za ni zaplatila?“ zeptala jsem se.

„A kolik,“ ozval se od dveří uznalý hlas sestry Marie Anděly. Všimla jsem si, že Afroditu s Maleficent obchází velice opatrně a obloukem, přesně mimo dosah bílých pracek. „Je úžasné, že se tyhle dvě našly.“

„Chcete říct, že nikdo jiný se k té kočce nedokázal přiblížit?“ zeptala jsem se.

„Vůbec nikdo,“ odpověděla sestra s širokým úsměvem. „Až do okamžiku, kdy do dveří tohoto útulku vstoupila krásná Afrodita. Sestra Bianca i sestra Fátima povídaly, že to byl hotový zázrak, jak se k ní Maleficent hned měla.“

Afroditin úsměv byl na sto procent pravý a neličený. Vypadala díky němu mladší a tak jí slušel, až to bralo u srdce. „Čekala na mě,“ prohlásila.

„Ano,“ souhlasila jeptiška. „To tedy čekala. Hodíte se k sobě.“ Podívala se na mě a Daria a dál mluvila k nám všem. „Myslím, že Tulačky a Škola noci také vytvoří dobrý tým. Mám tušení, že společně v budoucnu dokážeme velké věci.“ Vztáhla k nám pravou ruku a řekla: „Ať vaše kroky střeží zrak naší požehnané matky.“

Zamumlali jsme díky. Měla jsem nepochopitelné nutkání ji obejmout, ale její oblečení – závoj a takové to černé roucho, šaty nebo co to je – od takových projevů emocí odrazovalo. Tak jsem se na ni místo toho usmívala jako blbeček a celou cestu k autu jí mávala.

„Šklebila ses a mávala jako cvok,“ řekla Afrodita, když čekala, až jí Darius otevře dveře a pomůže jí usadit se s ploskonosou Maleficent na přední sedadlo lexusu. Kočka vztekle šhubala ocasem.

„To bylo zdvořilé loučení. A navíc je mi sympatická,“ bránila jsem se a svoje dveře si otevřela sama. Vklouzla jsem

na zadní sedadlo, zapnula si pás, a když jsem zvedla oči, ocitla jsem se tváří v tvář s Maleficent, která se rozvalovala Afroditě na prsou a opírala se jí předními packami o rameno, takže mohla pohodlně koukat přes opěrku a hypnotizovat mě. „Ehm, Afrodito, neměla bys ji dát do přepravky nebo něco?“

„Proboha! Jak můžeš být tak zlá a bezohledná? Ji do žádné přepravky nikdo cpát nebude.“ Afrodita to monstrem pohládila a po autě se rozletěla mračna bílých chlupů, které se na nás vzápětí snesly jako odporný sníh.

„Kristova noho, nerozčiluj se hned. Myslela jsem jen, aby se jí nic nestalo,“ zalhala jsem. Ve skutečnosti jsem nechtěla, aby se něco stalo mně. Maleficent koukalo z očí, že by si k obědu dala pořádný kusanec Zoey. To mi něco připomnělo. „Poslyš, mám děsný hlad,“ obrátila jsem se na Daria ve chvíli, kdy nastartoval. „Měli bychom se někde stavít, dám si jenom něco rychlého.“

„V pohodě. Na co máš chuť?“ zeptal se.

Podívala jsem se na hodiny na palubní desce. Bylo neuvěřitelných jedenáct večer. „No, touhle dobou už budou mít otevřeno málokde.“ Afrodita zabrblala svojí kočce do ucha něco o „pitomých lidech, co chodí spát trapně brzo“, ale to jsem radši nechala bez komentáře. Rozhlédla jsem se a snažila se vzpomenout si, jaké jsou tady v okolí slušné fastfoody (jako že všechno, jen ne McDonald). A pak se ke mně pootevřeným okýnkem donesla nádherná povědomá vůně. V puse se mi seběhly sliny a vzápětí jsem si všimla velkého žluto-červeného neonového nápisu na sousední budově. „Mňam! Jdeme do Charlie's Chicken!“

„Tam je všechno hrozně masné,“ namítla Afrodita.

„V tom je právě to kouzlo. S Heathem jsme sem chodili každou chvíli. Mají tu všechny základní stavební kameny zdravé životosprávy: omastek, bramborovou kaši a colu.“

„Dělá se mi z tebe zle,“ řekla.

„Platím já.“

„Tak to jo,“ přisvědčila okamžitě.

18)

Šly jsme se s Afroditou najíst. Darius dobrovolně zůstal v autě s Maleficent, což podle mě dalekosáhle překračovalo jeho služební povinnosti.

„Vůbec si ho nezasloužíš,“ řekla jsem jí. Na to, jak bylo pozdě, bylo v Charlie's narváno, takže jsme se chvíli postrkovaly s ostatními ve stádě jako ovce, až jsme vybojovaly místo ve frontě za obézní ženskou se zkaženými zuby a vyplešlým chlapem, který smrděl jako zapařené nohy.

„Jasně že si ho nezasloužím,“ odvětila Afrodita.

Překvapeně jsem na ni zamrkala. „Pardon, můžeš to zopakovat? Asi jsem se přeslechla.“

Zafrkala. „Myslíš, že nevím, jak jsem na svoje kluky hnusná? Prosím tebe. Jsem sebestředná, ne blbá. Daria ty moje manýry za pár měsíců přestanou bavit a já mu dám kopačky těsně předtím, než by mi je dal sám, ale do té doby si bezvadně užijeme.“

„Napadlo tě, že by sis mohla ty manýry odpustit a být na něj hodná?“

Podívala se mi do očí. „Vlastně napadlo. Možná to s Dariem zkusím jinak.“ Po chvilce dodala: „Vybrala si mě.“

„Kdo?“

„Maleficent.“

„Jo, to jo. Je to tvoje kočka. Vybrala si tě jako Nala mě a Daria ta jeho kočka, jak se jmenuje... no...“

„Nefertiti,“ pomohla mi.

„Jasně, Nefertiti. Co je na tom tak zvláštního? Je to normální. Kočky si vybírají svoje mláďata nebo dospělé. Skoro každý upír má...“

V tom okamžiku mi došlo, proč je z toho Afrodita tak rozhozená.

„Dokazuje to, že patřím mezi vás,“ řekla tlumeně. „Pořád jsem součást všeho, co...“ Zarazila se. Mluvila tak tiše, že jsem se k ní musela naklonit. „Součást upířího světa. Nejsem úplný outsider.“

„To by přece ani nešlo,“ odvětila jsem šeptem. „Jsi členka Dcer temnoty. Chodiš do Školy noci. A hlavně jsi součástí Nykty.“

„Jenže od chvíle, co se mi stalo tohle,“ dotkla se čela, na němž už neměla žádné znamení, které by si musela zakrývat, „jsem měla pocit, že doopravdy nepatřím nikam. Díky Maleficent vím, že to není pravda.“

„Hm,“ zahučela jsem. Její upřímnost mě dost zaskočila.

Hned se naštěstí vzpamatovala, pokrčila rameny a pokračovala zas jako naše stará známá děsná Afrodita. „Ale žádný zázrak to taky není. Můj život pořád stojí za prd. A až sním tohle laciné masné svinstvo, určitě se mi ke všemu udělá spousta uhrů.“

„Tuky jsou náhodou dobré pro zdraví vlasů a nehtů. Jako vitamin E.“ Šťouchla jsem ji do ramene. „Řekni, co chceš, a já objednáám pro obě.“

„Mají tady něco dietního?“

„Neblbni. V Charlie's tohle slovo neznají.“

„Mají colu light,“ namítla.

Zadívala jsem se na její dokonalou postavu velikosti 36 a ušklíbala se. „Jako bys ji zrovna ty potřebovala.“

Tenhle fast food dělá svému názvu čest, a tak jsme za chvíli už seděly u jakž takž čistého stolku a cpaly se masným smaženým kuřetem a hranolky se spoustou kečupu.

Ale nemyslete si, že jsem to brala jako nějakou nouzovku. Sice jsem to do sebe házela nadzvukovou rychlostí, protože jsme musely zpátky do školy a protože by nebylo zdvořilé nechávat Daria trčet v autě s kočičí variantou

d'ábla, ale i tak jsem si každé sousto báječně užívala. Po pár měsících výživného luxusního stravování ve školní jídelně moje chuťové buňky doslova šilely po něčem ohavně dobrém a absolutně nezdravém. Mňam.

„Hele,“ řekla jsem mezi dvěma sousty, „mluvila jsem se Stevie Rae.“

„Já vím, zaslechla jsem ten její příšerný buranský přízvuk.“ Afroditá vychovaně obírala kuřecí paličku, a když jsem si prisolila už tak přesolené hranolky, nakřčila nos. „Budeš nafouklá jako chciplá ryba.“

„No a co? Tak budu chvíli nosit volné mikiny, než to organismus vyloučí.“ Ukousla jsem si obrovský kus kuřete a zakřenila se na ni.

Otřásla se. „Jsi nechutná. Vůbec nechápu, proč s tebou kamarádím. Zjevně procházím krizí identity. Tak co dělá Stevie Rae a její zoo?“

„My jsme o ní a jejích mlád'atech ani moc nemluvily,“ odvětila jsem. Nechtěla jsem před ní přiznat, že Stevie Rae vážně není úplně jako dřív a ani to nepopírá.

„Když jste se nebavily o těch magorech, tak byl hlavní téma asi Stark, co?“

„Jo. Nevypadá to s ním moc nadějně.“

„Samozřejmě, vždyť je mrtvý. Nebo nemrtvý. Ani jedno z toho není zrovna výhra. Dozvěděla ses, za jak dlouho by se tak mohl probudit? Nebo budeme prostě čekat, a vzdáme to, až když začne smrdět?“

„Takhle nemluv!“

„Sorry, vždycky zapomenu, že se ti líbil. Co Stevie Rae povídala?“

„Bohužel mi nic moc konkrétního neřekla. Z toho, co se dělo před její proměnou, si skoro nic nepamatuje. Prý by bylo nejlepší ukrást jeho tělo a pak čekat, jestli se probudí. Jestli jo, bude hned potřebovat potravu.“

„Potravu? Jako že hamburger s hranolky, nebo otevřenou žílu?“

„To druhé.“

„Tfuj. Hele, já vím, že tebe to vzájemné vysávání docela bere, ale mně se z toho pořád dělá zle.“

„Mně taky, ale nemůžu popřít, že je to zážitek,“ zamumlala jsem rozpačitě.

Dlouze, pátravě se na mě zadívala. „V učebnici sociologie jsem četla, že to hodně připomíná sex. Že je to možná i lepší.“

Pokrčila jsem rameny.

„S tímhle na mě nechod'. Chci detaily.“

„No dobře, tak jo. Fakticky se to podobá sexu.“

Rozšířily se jí zorničky. „Dobrému sexu?“

„Jo. Ale má to vedlejší účinky a ty už tak skvělé nejsou.“ Vzpomněla jsem si na Heatha a usoudila, že je nejvyšší čas změnit téma. „Koukni, musím vymyslet nějaký způsob, jak ukrást z márnice Starkovu dočasnou mrtvolu, a pak ji schovat někde, kde ji budeme moct sledovat. A jestli se probudí, budeme ho muset nakrmit...“

„Počkej, to je snad tvoje věc, ne? Já se od žádného kluka vysávat nenechám, ani za zlaté prase!“

„Dobře, oprava, *já* ho budu muset nakrmit.“ Ta představa mi vůbec nepřipadala odpudivá, ale Afrodité jsem to vykládat nehodlala. „Ale nemám páru, jak ho ukrást a kde ho potom schovat.“

„Podle mě ho nemůžeš jen tak někam odtáhnout. Neferet ho určitě hlídá jako ostříž.“

„To máš pravdu – Stevie Rae to říkala taky.“ Pořádně jsem si lokla coly.

„Měla by sis pořídit chůvičku.“

„Co?“

„Takovou tu mrňavou kameru, kterou používají bohaté paničky na mateřské. Sledují přes ni svoje zlatíčka, když v jedenáct dopoledne vysedávají v klubu a nasávají martini.“

„Afrodito, ty jsi z úplně jiné planety než já.“

„Díky za pochvalu,“ odvětila. „Ale já to myslím vážně, bylo by to řešení. Stavíme se v RadioShacku a já ti jednu koupím. Ten Damienův kluk, Jack, to s elektronikou celkem umí, ne?“

„Jo, to umí.“

„Může ji nainstalovat přímo do márnice a obrazovku dáme k tobě do pokoje. Anebo vezmeme rovnou ten typ s přenosným monitorem, který můžeš mít pořád u sebe. Já na něj mám, tak co.“

„Myslíš to vážně?“

„Jasně.“

„Paráda! Představa, že budu mít ve skříni mrtvého Starka, mě upřímně řečeno moc nebrala.“

„Ble, nech toho.“ Chvilku jsme se spokojeně ládovaly, než Afrodita znovu spustila. „Říkala kovbojka ještě něco?“

„Jasně, mluvily jsme o tobě,“ řekla jsem provokativně.

„O mně?“ Zatvářila se našťavaně.

„No, vlastně doopravdy ani ne. Probíraly jsme hlavně to, že zítra při očištném rituálu bude představovat zemi.“

„Jako že se schová za mě, aby to vypadalo, že ji ztělesňuju já?“

„Ehm, ne tak docela. Spíš jako že ty ve správnou chvíli ustoupíš a Stevie Rae to vezme za tebe.“

„Před celou školou?“

„Jasně.“

„Děláš si srandu, že jo?“

„Ne.“

„A ona s tím souhlasila?“

„Jo,“ řekla jsem s větší jistotou, než jsem ve skutečnosti cítila.

Afrodita chvíli zamyšleně žvýkala a nakonec přikývla. „Už rozumím. Spoléháš na to, že když vypukne kravál, Shekina tě zachrání.“

„Přesněji řečeno nás všechny. Tebe, mě, Stevie Rae, červená mláďata a Starka, jestli vstane z mrtvých. Myslím, že když se o nich všichni dozvědí, Neferet je nebude moct tak snadno zneužít ke svým temným rejdům.“

„To zní jak z nějakého pitomého béčkového filmu.“

„Možná, ale já to myslím smrtelně vážně. A měli bychom to tak brát všichni. Neferet je nebezpečná. Chtěla rozpoutat

válku proti lidem a podle mě to bude zkoušet dál.“ Po chvilce jsem váhavě dodala: „A já z ní mám špatný pocit.“

„Do hajzlu. Jaký konkrétně?“

„No, já se ho vlastně nejdřív snažila ignorovat, ale mám ho od chvíle, co se nám zjevila Nyx.“

„Neblbni, Zoey. Vždyť tě před ní instinkt varuje už pár měsíců.“

Zavrtěla jsem hlavou. „Tohle je něco jiného. Horšího. A Stevie Rae to cítí taky.“ Zase jsem se zarazila a pak pokračovala: „A po tom včerejším útoku se bojím noci.“

„Noci?“

„Noci,“ zopakovala jsem.

„Zoey, my jsme přece noční tvorové. Jak se můžeš noci bát?“

„Já nevím! Prostě mám pořád pocit, že po mně něco jde. Co cítíš ty?“

Povzdychla si. „V jakém smyslu přesně?“

„No, jaký máš pocit z noci nebo z Neferet nebo prostě z čehokoli! Zaregistrovala jsi nějaké nové negativní vlny nebo tak?“

„Nevím. Já jsem o žádných vlnách poslední dobou nepřemýšlela, mám svých problémů dost.“

Naštěstí jsem měla plné ruce kuřete a hranolků, takže jsem ji nemohla uškrtit. „No, tak co kdyby sis na to udělala trochu času? Nechci tě obtěžovat, ale je to celkem důležité, víš?“ Ztlumila jsem hlas, i když všichni kolem se věnovali svým porcím mastnoty a my jsme jim byly vcelku ukradené. „Měla jsi přece vize mojí smrti. Dvě vize a v jedné z nich Neferet stoprocentně byla.“

„To možná vysvětluje, proč z ní najednou máš špatný pocit.“ U posledních dvou slov nakreslila do vzduchu uvozovky. „A třeba vidíš strašidla, protože jsi vedle z toho, že jsem tě viděla umřít.“

„Určitě je to něco víc. Za posledních pár týdnů jsem prošla vším možným, ale strach jsem nikdy neměla. Teda myslím takovýhle hrozný strach, že se mi z něj chce brečet. Já...“ Odmlčela jsem se. Zaslechla jsem totiž známý smích.

Podívala jsem se k pultu a najednou zaboha nemohla popadnout dech, jako kdyby mě někdo praštil do žaludku.

Nesl tác se svojí oblíbenou kombinací (menu číslo 3 s extra velkými hranolky) a miniaturním boxem pro děti. Znáte to, holky si tyhle dětské porce vždycky objednávají na rande, aby to vypadalo, že toho moc nesnědí, a jakmile se potom vrátí domů, vyluxujou ledničku odshora dolů. Vedle něj šla holka. Nic nenesla, zato mu strkala ruku do přední kapsy džínů (do *přední* kapsy!) a snažila se mu tam nacpat ruličku bankovek. On je ale hrozně lechtivý, a proto se smál jako blázen, i když jinak byl nepřírozeně bledý a pod očima měl kruhy připomínající modřiny. Ona se na něj koketně usmívala.

„Co je?“ zeptala se Afrodita.

Dál jsem jenom seděla a zírala, a tak se otočila a podívala se, na co civím.

„Hele, není to ten tamten? Cos s ním chodila, když jsi ještě byla člověk?“

„Heath,“ vypravila jsem ze sebe skoro neslyšně.

Bylo to naprosto nemožné. Dětila nás celá délka místnosti a tím pádem mě nemohl slyšet, ale jakmile jsem vyslovila jeho jméno, prudce zvedl hlavu a zadíval se přímo na mě. Smích se mu z tváře okamžitě vytratil. Celý se zachvěl – doopravdy zachvěl, jako by mu pohled na mě způsobil bolest. Holka vedle něj si přestala hrát s jeho kapsou. Podívala se stejným směrem jako on, uviděla mě a vykulila oči. Heath se k ní rychle otočil a já mu odečetla ze rtů, jak říká: „Potřebuju si s ní promluvit.“ Vážně přikývla, vzala mu tác a odnesla ho ke stolku, který byl co nejdál od našeho. Heath pomalu zamířil ke mně.

„Ahoj, Zoey,“ řekl a jeho hlas byl tak přiškrcený, že jsem ho skoro nepoznávala.

„Čau,“ odpověděla jsem. Rty jsem měla úplně ztuhlé a v obličejí cítila horko a mráz zároveň.

„Takže se ti nic nestalo? Nejsi zraněná nebo něco?“ zeptal se tiše s intenzitou, která by spíš seděla na někoho staršího než na osmnáctiletého kluka.

„Jsem v pohodě,“ vypravila jsem ze sebe.

Dlouze vydechl, jako by už celé dny zadržoval dech, odtrhl ode mě oči a zadíval se do prázdna, jako by mě nemohl ani vidět. Za chvíli se ale vzchopil a obrátil se zpátky. „Tenkrát v noci se něco stalo...“ začal, ale zarazil se a významně pohlédl na Afroditu.

„Hm, ehm, Heathe, tohle je moje, ehm, kamarádka z ehm, Školy noci, Afrodita,“ vykotala jsem. Sotva jsem dokázala mluvit.

Heath se na mě tázavě podíval.

Nic jsem neříkala a Afrodita s povzdechem a svým obvyklým sarkastickým netrpělivým tónem prohlásila: „Zoey se snaží vyjádřit, že o otiscích a podobných věcech můžeš přede mnou klidně mluvit.“ Odmlčela se a zvedla obočí. Když jsem se pořád nezmohla na slovo, napověděla mi. „Nemusí přede mnou nic tajit, vid', že ne, Zoey?“ Nepomohlo to, a tak pokrčila rameny a pokračovala: „Ale třeba si s ním chceš promluvit o samotě. To vůbec nevádí. Počkám v autě a...“

Konečně se mi podařilo prorazit přehradu bolesti, která mi blokovala hlasivky. „Ne! Zůstaň. Heathe, před Afroditou můžeš v pohodě mluvit.“

Přikývl a rychle odvrátil pohled, ale záblesk dotčenosti a zklamání, který mu na chvíličku zakalil teplé hnědé oči, mi neunikl.

Jasně, chtěl si se mnou popovídat o samotě.

Jenže to nešlo. Nezvládla bych ocitnout se s ním a jeho raněnými city sama. Ještě ne. Ne tak brzo potom, co jsem ztratila Lorena, Erika i Starka. Nerozdýchala bych, až by mi řekl, jak moc mě nenávidí a jak lituje, že se mnou kdy chodil. Před Afroditou nic takového nevysloví. Já Heathu znám. Ano, rozejde se se mnou, ale (na rozdíl od Erika) mi nebude před ostatními nadávat a dělat hnusné scény. Rodiče ho vychovali fakticky dobře. Je skrz naskrz džentlmen a to se nikdy nezmění.

Když se na mě zase podíval, měl ve tváři přísně neutrální výraz. „Fajn. Tak dál. Tehdy v noci se něco stalo. Myslím, že náš otisk je přerušenej.“

Kývla jsem, ale dalo mi to hodně práce.

„Takže je pryč. Doopravdy?“

„Ano. Je úplně pryč.“

„Proč?“ zeptal se.

Zhluboka jsem se nadechla. „Nahradil ho otisk s někým jiným.“

Měl sklopenou hlavu, ale teď ji prudce zvedl, jako bych mu dala facku. „Tys byla s jiným člověkem?“

„Ne!“

Zatnul čelist a zase ji povolil. „Tak s tím upířím klukem, jaks mi o něm povídala? S Erikem?“

„Ne,“ odpověděla jsem tiše.

Tentokrát se neodvrátil. Vůbec se nesnažil maskovat bolest v očích ani v hlase. „Ty máš ještě někoho jinýho? Kromě toho, cos mi o něm říkala?“

Chtěla jsem mu vysvětlit, že jsem někoho měla, ale že už není naživu a že to byl obrovský omyl, ale nepustil mě ke slovu.

„Tys to s ním dělala.“

Neformuloval to jako otázku, ale já stejně přikývla. Beztak to už věděl. Náš otisk byl hodně silný, a i kdyby jeho prostřednictvím náhodou necítil, co jsme s Lorenem dělali, domyslel by si, že se určitě stalo něco zásadního, když to rozbilo naše pouto.

„Jak jsi mohla, Zo? Jak jsi mi to mohla udělat? Nám všem?“

„Promiň, Heathe. Nechtěla jsem ti ublížit. Prostě jsem...“

„Ne!“ Zvedl ruku, jako by mohl moje slova zarazit fyzicky. „Nevykládej mi tady hovadiny. Miloval jsem tě od základky. Když ses vyspala s jiným, ublížilas mi. Pro to neexistuje omluva.“

„Ty jsi tady taky s někým jiným,“ vmísila se do toho ostře Afrodita a její slova jako by rozsekla hustou atmosféru mezi námi třemi.

Heath se k ní obrátil a v očích mu vztekly blýsklo. „*Kamarádka* mě přemluvila, abych poprvý po spoustě dní vyšel z domu. *Kamarádka*,“ zdůraznil ještě jednou. Otočil se zas ke mně a já si uvědomila, že vypadá pobledle a nemocně. „To je Casey Youngová. Pamatuješ se na ni? Taky jste spolu dřív kamarádily.“

Zadívala jsem se ke stolu, kde Casey seděla, sama a evidentně hodně v rozpacích. Nějak jsem ji nepoznala, když přišli, ale teď se mi při pohledu na husté kaštanové vlasy, hezké medově zlaté oči a roztomilé pihy všechno vybavilo. Heath měl pravdu, kamarádily jsme se. Nebyla moje nejlepší kámoška jako Kayla, ale občas jsme spolu někam zašly a bavily se. Heath se k ní vždycky choval jako k mladší ségře. Ona ho měla ráda, ale nikdy jsem z ní neměla pocit, že by mi ho chtěla přebrat, na rozdíl od té falešné mrchy Kayly. Casey si všimla, že se na ni dívám, váhavě zvedla ruku a smutně na mě zamávala. Zmohla jsem se na zatřepotání prstů.

„Viš, co se stane člověku, když se přeruší jeho otisk s upírem?“ Heathova slova mě rázem přiměla podívat se zas na něj. Už nemluvil chladně ani smutně, ale ostře, jako by si s každým slovem odsekl kousíček duše.

„Hodně... hodně to bolí,“ odpověděla jsem.

„Bolí? To je slabý slovo, Zoey. Nejdřív jsem myslel, žeš umřela. A v tu chvíli jsem strašně moc chtěl bejt taky mrtvej. Vlastně ve mně v tu chvíli doopravdy něco umřelo.“

„Heathe,“ zašeptala jsem, naprosto šokovaná tím, jakou příšernou věc jsem způsobila. „Já se tak moc o...“

Jenže on ještě neskončil. „Potom jsem ale pochopil, že jseš naživu, protože jsem pořád trochu cítil, co se s tebou děje.“ Zkřivil rty. „Co s tebou dělá *on*. A pak už jsem jenom věděl, že mám v duši prázdnou tam, kdes dřív bejvala ty. Pořád mám pocit, že mě kus schází. Velkej kus. A pořád to bolí. Každý den.“ Zavřel před tou bolestí oči a zavrtěl hlavou. „Ani jsi mi nezavolala.“

„Chtěla jsem,“ řekla jsem provinile.

„No jo vlastně, počkej. Dneska ráno jsi mi poslala esemesku. Děkuju mockrát,“ vyštěkl kousavě.

„Heathe, já si s tebou o tom chtěla promluvit, ale nešlo to. Stalo se...“ Odmlčela jsem se a snažila se přijít na nějaký způsob, jak mu v pár větách říct všechno o Lorenovi. Jenomže to bylo zbytečné. Prostě jsem to nedokázala vysvětlit, ne takhle bez přípravy, ne tady. Nakonec jsem řekla jen: „Udělala jsem chybu. Mrzí mě to.“

Znovu zavrtěl hlavou. „To nestačí, Zoey. V tomhle případě ne. Víš, jak jsi mi tvrdila, že tě tak moc miluju a chci jen kvůli tomu otisku?“

„Ano.“ Obrnila jsem se a čekala, že to na mě vybalí – jak mě nikdy nemiloval a nikdy doopravdy nechtěl, jak je rád, že se mě zbavil a se mnou i bolesti a toho pitomého pouta.

„Tenkrát jsem řekl, že se pleteš. A to pořád platí. Zamiloval jsem se do tebe už ve třetí třídě a miluju tě i teď. Chci tě i teď. Asi o tebe budu vždycky stát.“ Oči se mu leskly potlačovanými slzami. „Ale už tě nikdy nechci vidět. Milovat tě strašně bolí, Zoey.“

Pomalu se vrátil ke Casey. Když došel k jejímu stolu, něco mu řekla, ale moc tiše, takže jsem ji neslyšela. Přikývl. Už si mě dál nevšimli. Nechali jídlo netknuté ležet, Casey vzala Heatha v podpaží a jednou provždycky ho odvedla z mého života.

19)

Afrodita mě popadla za ruku, zvedla mě ze židle a vyvedla ven. Nebránila jsem se. Darius nás sotva zahlédl a nadzvukovou rychlostí vyletěl z auta.

„Kdo vás ohrožuje?“ vykřikl.

Afrodita zavrtěla hlavou. „Nikdo, měly jsme jen menší výstup s jejím bývalým. Nech to být a jedem, ať už jsme odsud pryč.“

Zabručel a sedl si zpátky za volant. Afrodita mě usadila dozadu. Ani jsem nevěděla, že brečím, dokud mi přes brumlající Maleficent nepodala hrst kleenexů.

„Máš na nose nudli a rozmazal se ti make up,“ řekla.

„Díky,“ zamumlala jsem a vysmrkala se.

„Nestalo se jí nic?“ zeptal se Darius a zadíval se na mě zpětným zrcátkem.

„Ne, přejde to. Normální rozchody stojí taky za houby, ale tohle byl fakticky děs.“

„Nemluvte o mně, jako bych tu nebyla,“ zafňukala jsem a otřela si oči.

„Zvládneš to?“ oslovil mě poslušně.

„Když řekne, že ne, vrátíš se tam, abys toho pitomce zabil?“ zajímala se Afrodita.

Z pusy se mi vydral překvapený výbuch smíchu. „Nechci, aby ho zabil, a ano, zvládnu to.“

Afrodita pokrčila rameny. „Jak chceš, ale ten kluk by si to rozhodně zasloužil.“ Pak zatahala Daria za ruku a ukázala

na řadu obchodů, ke které jsme se blížili. „Zlato, mohl bys mi zastavit u RadioShacku? Můj pitomý iPod Touch pořád blbne, koupím si nový.“

„Nevadí?“ zeptal se mě.

„Vůbec ne. Potřebuju se trochu vzpamatovat, než se vrátím do školy. Ale, no, zůstaneš se mnou v autě?“

„Ovšem, kněžko.“ Mile se na mě v zrcátku usmál a já si chvilku připadala děsně provinile.

„Za vteřinku jsem zpátky. Hezky mi hlídejte Maleficent.“ Afrodita nacpala kočku Dariovi na klín a odsprintovala k obchodu.

Bojovník uchlácholil syčící potvoru a otočil se ke mně. „Kdybys chtěla, můžu s tím chlapcem promluvit.“

„Ne, děkuju.“ Ještě jednou jsem se vysmrkala a osušila si tváře. „Měl právo se na mě zlobit. Udělala jsem blbost.“

„Lidé, kteří se sblíží s upírem, se často bolestně zklamou,“ řekl rozvážně, jako by si rozmýšlel každé slovo. „Být lidským partnerem upíra, zvláště když se jedná o mocnou velekněžku, je náročný úkol.“

„Já nejsem upír ani velekněžka,“ namítla jsem zoufale. „Jsem jenom mládě.“

Odmlčel se a zjevně uvažoval, jak nejlíp vyjádřit, co má na mysli. Promluvil, teprve když se Afrodita vrátila s údajným iPodem.

„Zoey, uvědom si, že velekněžkou se nikdo nestane přes noc. Každá začne poznávat své možnosti už jako mládě a její moc od počátku postupně narůstá. Ty také poznáváš rozsah své moci. Zdaleka nejsi obyčejné mládě a nikdy nebudeš. Tvé skutky se vždy budou tvého okolí hluboce dotýkat.“

„Viš, už jsem si začínala myslet, že tu svoji ‚bezvadnou‘ odlišnost konečně zvládám, a teď se mi to zase úplně vymklo z rukou.“

Afrodita přesunula Maleficent k sobě na klín, otočila se dozadu a zadívala se na mě. „Být něco extra není taková zábava, jak sis původně myslela, co?“

Čekala jsem, že to doprovodí sarkastickým protivným úšklebkem, ale nestalo se. Místo toho jsem v jejích očích našla pochopení.

„Teď jsi doopravdy milá,“ podotkla jsem.

„Evidentně jsem se od tebe nakazila,“ odvětila. „Ale snažím se to vnímat pozitivně.“

„Jak pozitivně?“

„Jako že skoro všichni ostatní si o mně stejně pořád myslí, že jsem hnusná ježibaba,“ prohlásila, spokojeně se usmála a začala se mazlit s kočkou.

„Podle mě jsi nedostižná,“ ozval se Darius, pohladil Maleficent a ta začala příst.

„To máš naprostou pravdu.“ Afrodita se k němu naklonila a vlepila mu na tvář mlaskavou pusu. Kočka se ocitla mezi nimi jako ve svěráku a rázně si postěžovala.

Já jsem vydala dávivý zvuk a předstírala, že zvracím do zmačkaných kapesníků, ale když na mě Afrodita mrkla, usmála jsem se na ni a najednou mi bylo o trochu líp. *Aspoň to mám za sebou*, řekla jsem si v duchu. *Erik mě nenávidí. Stark je mrtvý, ale i kdyby se probral, jenom mu pomůžu, aby se srovnal se svojí nemrtvostí, a tím to hasne. Po téhle šílené scéně s Heathem mám tím pádem problémy s kluky na hezky dlouho vyřešené.*

Na dramaťák jsem samozřejmě přišla pozdě. Kvůli změně rozvrhu mě přeřadili do pokročilejší skupiny, ale to pro mě nebyl problém. Než mě označili, chodila jsem na Jižní střední taky do pokročilých a divadlo mám moc ráda. To neznamená, že jsem nějaká skvělá herečka, ale snažím se.

Logicky jsem se ocitla mezi úplně neznámými spolužáky. Když jsem otevřela dveře, zůstala jsem stát a přemýšlela, kam si mám sednout. Doopravdy, za žádnou cenu jsem nechtěla Erika (profesora Nighta?) vyrušit z přednášky o Shakespearových hrách.

„Sedni si, kam chceš, Zoey,“ oslovil mě najednou. Přitom se vůbec nepodíval mým směrem. Řekl to věčným, profesionálním, dokonce až trochu nudným tónem. Jinými

slovy přesně jako učitel. Neptejte se mě, jak věděl, že tam mezi dveřmi stojím právě já, protože to taky netuším.

Rychle jsem vykročila a sedla si do první prázdné lavice, která mi padla do oka. Bohužel byla úplně vepředu. Kývla jsem na Beccu Adamsovou, která seděla za mnou. Oplatila mi pozdrav, ale dost nepřítomně, protože evidentně nehodlala ani na vteřinu odtrhnout pohled od Erika. Vlastně jsem ji moc dobře neznala. Je blondatá a hezká, zkrátka běžné mládě (občas mám pocit, že na naší škole připadá na každou „normální“ holku pět blondýnek), a nedávno vstoupila do Dcer temnoty. Myslím, že jsem ji párkrát viděla s Afroditinými bývalými kamarádkami, ale jinak o ní nic nevím a nemám na ni žádný názor. I když tím, jak natahovala krk, aby přese mě líp mohla hltat očima Erika, si moje sympatie zrovna nezískala.

Ne! Erik už není můj kluk. Nesmím vyvádět, když po něm jede jiná holka. Prostě si toho nebudu všímat. Dokonce bych se s ní mohla schválně skamarádit, aby všichni viděli, že už je to absolutně za mnou. Jo, přesně to...

„Nazdar, Červenko!“

Tenhle veselý pozdrav, který mě vytrhl z dementních úvah, zašeptal Cole Clifton, velice blondatý, velice sladký a velice vysoký kluk, který zrovna teď chodí se Shaunee (což znamená, že je taky velice odvážný). „Čau,“ odpověděla jsem a široce se na něj usmála.

„No to je skvělé, Zoey se hlásí dobrovolně. Děkuju, Zoey.“

„He?“ Zmateně jsem se na Erika zadívala.

Jeho úsměv studil a oči připomínaly modrý led. „Něco jsi říkala a já myslel, že mi chceš dělat partnerku v shakespearovské improvizaci.“

Ztěžka jsem polkla. „Aha. Ehm. Já...“ Už jsem se z té shakespearovské improvizace (ať už to bylo cokoli) chtěla vyvlíknout, jenomže v tu chvíli se do jeho studených očí vkradl výsměch, jako kdyby se těšil na to, jak zbaběle couvnu a totálně se ztrapním. Okamžitě jsem změnila názor. Nenechám se od Erika Nighta celé pololetí ponižovat a

šikanovat. Odkášlala jsem si a narovнала záda. „Samozřejmě, moc ráda.“

Záblesk překvapení v těch překrásných modrých očích mě škodolibě potěšil. Dlouho mi to ale nevydrželo, protože vzápětí řekl: „Výborně. Tak pojď sem nahoru a vezmi si jednu kopii naší scény.“

Sakra, sakra, sakra.

„Dobře.“ Vystoupila jsem na pódium v přední části třídy a zůstala stát vedle Erika. „Jak jsem vám vysvětloval, než přišla Zoey a vyrušila nás, improvizace Shakespearových textů je vynikající způsob jak si procvičit charakterizaci postavy. Ano, není to úplně obvyklé, protože v inscenacích Shakespeara se improvizace nepoužívá, herci se přesně drží autorského textu. A právě proto bývá hodně zajímavé, když nějakou slavnou scénu změníte.“ Ukázal na krátký scénář, který jsem svírala ve zpocené dlani. „Tady máme začátek scény mezi Othellem a Desdemonou...“

„My děláme *Othella*?“ vypískla jsem a žaludek se mi stáhl do vystrašené kuličky. Právě jeden Othellov monolog mi Erik nedávno láskyplně zarecitoval před celou školou.

„Ano.“ Podíval se mi do očí. „Vadí ti na tom něco?“

Jo! „Ne,“ zalhala jsem. „Jenom mě to překvapilo.“ Panebože! Co když s ním budu muset improvizovat nějakou milostnou scénu? Netušila jsem, jestli je mi tak hrozně špatně z toho, že to chci, nebo že o to nestojím.

„Fajn. Víš, o čem ta hra je, vid’?“

Přikývla jsem. Jasně že to vím. Othello je Maur (takže černocho) a oženil se s Desdemonou (holkou bílou jako sníh). Jsou do sebe hrozně zamilovaní, jenomže Jago, to je hnusák, co na Othella děsně žárlí, zařídí, aby to vypadalo, že Desdemona Othellovi zahýbá. Othello Desdemonu nakonec uškrtí.

Do háje.

„Fajn,“ zopakoval. „Náš výstup je ze samého konce hry. Othello v něm obviňuje Desdemonu. Začneme několika skutečnými replikami, které jsem okopíroval do scénáře. Až se tě zeptám, jestli ses pomodlila, začni improvizovat. Snaž

se držet zápletky, ale vyjádří ji současným jazykem. Chápeš?“

Bohužel jsem to chápala až moc dobře. „Ano.“

„Výborně. Tak začneme.“

A potom Erik Night udělal to, co jsem v jeho podání viděla už několikrát: vstoupil do postavy a proměnil se v ni. Pootočil se, takže už se mi nedíval do tváře, a začal recitovat Othellův text. Všimla jsem si, že odložil scénář a říká to z paměti.

To je ten hřích, to je ten hřích, má duše.

Ne, já ho nevyslovím, cudné hvězdy.

To je ten hřích. Ne, neproleju krev.

Poranit kůži bělejší než sníh...

Prísahám, že se proměnil i fyzicky, a i když jsem umírala nervozitou a studem, protože mi bylo jasné, že tohle skončí jako zoufale veřejná a trapná scéna, stejně jsem musela obdivovat jeho neuvěřitelný talent.

Pak se ke mně otočil a položil mi ruce na ramena. Srdce se mi rozbušilo tak hlasitě, že jsem neslyšela vlastní myšlenky.

...nevím, kde najdu Prométheův žár,

co znovu zažehne tvé světlo. Růže,

jedenkrát utržená, neroste,

jen chřadne. Přivoním k ní, dokud žije.

Načež mě naprosto šokoval, protože se sklonil a políbil mě. Hrubě a něžně, rozhněvaně a vyčítavě, ale s vášní. Jako by nechtěl, aby se naše rty odpoutaly. Připravil mě o dech. Dělalo se mi špatně. Točila se mi z něj hlava.

Ty bláho, já s ním chci zase chodit, hrozně moc!

Pak recitoval dál, a já se snažila vzpamatovat, než zazní moje narážka.

*Jak krutý je můj pláč! Takhle pláče jenom nebe,
když musí srazit to, co miluje.
Probouzí se.*

„Kdo je to? Othello?“ Vzhledla jsem od papíru a zamrkala, aby to vypadalo, že mě probudila jeho pusa.

„Ano, já.“

Kristova noho! Ta další replika byla fakticky šílená! Ztěžka jsem polkla a můj hlas tím pádem zněl hrozně zadýchaně. „Půjďte už spát, pane?“

„Pomodlila ses večer, Desdemono?“

Erikova hezká tvář se dost děsivě zkrivila napětím. Věřte mi, že jsem se ani nemusela moc namáhat, abych vypadala vystrašeně. „Ano, můj pane,“ přečetla jsem rychle poslední řádek svého scénáře.

„To je dobře. Pro to, co se ti dnes stane, budeš potřebovat čistou duši!“ začal improvizovat, ale pořád vypadal jako Othello, který zešilel žárlivostí.

„Stalo se něco? Vůbec nevím, o čem mluvíš.“ Ani trošku mi nedělalo potíže se do téhle improvizace vžít. Zapomněla jsem, že jsme ve třídě a máme publikum. Viděla jsem jen Erikova Othella a přesně jsem věděla, jak je Desdemona vystrašená a zničená, když pomyslí, že by ho měla ztratit.

„Jen přemýšlej!“ procedil skrz zaťaté zuby. „Jestli jsi udělala něco, čeho lituješ, musíš teď požádat o odpuštění. Dnes se stane něco, po čem se pro tebe všechno změní.“

Jeho prsty se mi zaryly do ramen a mně bylo jasné, že tam budu mít modřiny, ale neucukla jsem. Dál jsem se upřeně dívala do očí, které jsem tak dobře znala, a snažila se v nich najít toho Erika, který mě snad měl pořád rád. Ze znečitlivělých rukou mi vyklouzl nepotřebný scénář.

„Ale já nevím, co bych podle tebe měla říct!“ vykřikla jsem a snažila se nezapomenout, že Desdemona nebyla jako já. *Ona* se ničím neprovinila.

„Pravdu!“ zařval a do očí se mu vkradl šílený svit. „Chci, abys přiznala, jak moc jsi mě zradila!“

„Ale já tě nezahladila!“ Učila jsem, jak mě za víčky páli slzy. „V srdci ne. Moje srdce tě nikdy nezahladilo.“

Erikův Othello přebil všechno ostatní – Heatha, Starka, Lorena. Existovali jsme jen my dva a já mu zoufale potřebovala vysvětlit, že jsem ho nezahladila podvádět. Že ho nechci podvádět ani teď.

„Tak to musí být úplně černé a seschlé, protože tys mě zahladila a ne že ne.“

Jeho ruce se posunuly z mých ramen výš, až ke krku. Věděla jsem, že cítí můj tep, třepotající se jako vyděšený pták. „Ne! To, co jsem udělala, byl omyl! Jestli jsem zahladila něčí srdce, tak svoje, a dokonce natřikrát.“

„Tak chceš zahladit i to moje, abys v tom nebyla sama?“ Sevřel mi hrdlo a já spatřila, že má taky v očích slzy.

„Ne, můj pane,“ řekla jsem, abych se zase aspoň trochu vrátila do role. „Jenom chci, abys mi odpustil a...“

„Odpustil!“ přerušil mě hlasitě. „Proč bych to jako měl dělat? Miloval jsem tě a tys mi zahladila.“

Zavrtěla jsem hlavou. „Celé to byla lež.“

„Přiznáváš, žeš mi celou dobu jen lhal?“ Jeho stisk zesílil.

Zalapala jsem po dechu. „Ne! To jsi pochopil úplně špatně. Ničemu nerozumíš. Všechno, co jsem měla s ním, byla lež. On lhal. Odhadl jsi ho přesně, od začátku jsi měl pravdu.“

„Pozdě,“ řekl zastřeně. „Přišla jsi na to moc pozdě.“

„Nemusí být pozdě. Odpusť mi a dej mi ještě šanci. Přece to neskončíme takhle.“

Ve tváři se mu vystřídal několik protichůdných emocí. Zlost a dokonce nenávisť jsem rozeznala snadno, ale zahlédla jsem i smutek a možná, opravdu jen možná i něco jako naději. Tiše čekala hluboko v hřejivě blankytných duhovkách.

Zničehonic ale spolu se smutkem zmizela. „Ne. Chovala ses jako děvka a dostaneš, co si děvka zaslouží!“

Vypadal už doslova jako cvok a zdálo se, že je najednou mnohem vyšší. Tyčil se nade mnou jako hora. Přistoupil

těsně ke mně, jednu ruku mi sundal z krku a přitáhl si mě tak, abych se nemohla ani hnout. Druhou dlaní mi objal celé hrdlo – tak byla velká. Stiskl a naše těla se o sebe opřela. Zaplavil mě příval žhavé touhy. Věděla jsem, že je to špatné a zvrácené, ale srdce mi tak divoce bušilo nejenom strachem a nervozitou. Upřeně jsem se mu dívala do očí, cítila Desdemoninu hrůzu i vlastní vášeň a z jeho napjatého těla jsem vyčetla to samé. Byl Othello, šílený žárlivostí a vztekem, ale zároveň taky Erik, kluk, který mě právě začínal milovat, když mě přistihl s jiným mužem, a hrozně mu to ublížilo.

Jeho tvář se skláněla tak těsně k mojí, že jsem na kůži cítila jeho dech. Jeho vůni jsem dobře znala a právě tahle důvěrnost rozhodla. Místo abych se odtáhla nebo pokračovala v improvizaci a „omdlela“ mu v náručí, jako že jsem mrtvá, objala jsem ho, přitáhla k sobě a překonala ten kousek, který dělil naše rty.

Dala jsem do toho polibku všechno. Veškerou bolest, zármutek, touhu, lásku. Otevřel ústa a oplatil mi touhu touhou, bolest bolestí a lásku láskou.

V tu chvíli zazvonil ten pitomý zvonek.

20)

Do háje. Zvonek měl průraznost požárního poplachu. Erik okamžitě ucukl a celá třída propukla v jásot a pokřiky typu „Ju-hůůůůů!“ a „Hustý!“ Kdyby mě Erik nedržel za ruku, asi bych upadla.

„Ukloň se,“ zamumlal, abych to slyšela jen já. „Usmívej se.“

Nějak jsem se přinutit ho poslechnout a tvářit se, jako by se mi právě úplně neroztříštil svět. Pak se začali spolužáci rozcházet a Erik zase promluvil svým učitelským tónem.

„Připomínám, že se máte podívat na *Julia Caesara*, zítra budeme improvizovat podle něj. Všem vám to dneska šlo.“

Konečně jsme tam zůstali jen my dva. „Eriku, musíme si promluvit,“ řekla jsem.

Honem pustil moji ruku, jako by se spálil. „Měla bys jít, nebo přijdeš pozdě i na další hodinu.“ Otočil se, vykročil ke svému kabinetu a s prásknutím za sebou zabouchl dveře.

Kousla jsem se do rtu, abych se nerozbrečela, a s obličejem rudým hanbou jsem vyběhla z učebny. Co to sakra mělo znamenat? No, v jednom jsem měla jasno: pořád na Erika Nigtha působím. Sice hlavně v tom smyslu, že má hroznou chuť mě uškrtit, ale co. Aspoň si už nehraje na dospělého, necitelného a lhostejného, jak se snažil předtím. Od našeho polibku mě pořád ještě bolela pusa, tak byl intenzivní. Lehce jsem si přejela prstem dolní ret.

Zpomalila jsem do chůze. Mlád'at, která kolem mě procházela cestou na další hodinu, jsem si nevšímalá a vlastně jsem si vůbec neuvědomila, kde jsem, dokud se v koruně stromu u chodníku neozvalo skřehotavé krkavčí volání.

Zůstala jsem stát jako přimražená a zachvěla se. Zadívala jsem se do větví ponořených ve tmě a noc se vzápětí zavlnila a zaleskla jako lůž kanoucí z černé svíčky. Něco na tom – na té věci tam nahore, ať už to bylo cokoli – mi zvedalo žaludek a měnilo nohy v gumu.

Odkdy jsem takováhle trpná oběť? Taková vyděšená malá holka?

„Kdo jsi?“ zaječela jsem do tmy. „Co chceš?“ Narovнала jsem se a rozhodla se, že už mám téhle pitomé hry na schovávanou plné zuby. Heath mi možná zlomil srdce, jsem zmatená ze Starka a s Erikem jsem to absolutně zkaňhala, takže už se z toho nikdy nevyhrabu, ale tohle si líbit nenechám. Nakráčím tam mezi ty stromy, přivolám vítr, seřesu tu zatracenou věc na zem a rozbiju jí držku. Už mě nebavilo pořád se klepat a bát a být úplně mimo...

Než jsem stačila sejít z chodníku, zčistajasna se vedle mě objevil Darius. Ty bláho, na takového obra uměl být děsivě tichý a rychlý.

„Zoey, musíš jít se mnou,“ řekl.

„Co se stalo?“

„Jde o Afroditu.“

Žaludek se mi stáhl tak hrozně, že jsem se málem pozvracela. „Neumírá, vid', že ne?“

„Ne, ale potřebuje tě. Hned.“

Víc říkat nemusel. Jeho ztrhaná tvář a smrtelně vážný hlas mluvily samy za sebe. Když neumírala, znamenalo to, že musí mít vizi.

„Dobře, tak jdeme.“ Vyrazila jsem ke koleji a snažila se s Dariem udržet krok.

Bojovník se po chvilce zastavil a zadíval se na mě tak pronikavě, že mě z toho svrbělo po celém těle. „Důvěřuješ mi?“ zeptal se úsečně.

Kývla jsem.

„Tak se uvolni a věř, že jsi se mnou v naprostém bezpečí.“

„Dobře.“ Netušila jsem, o čem mluví, ale když mě chytil za ruku, nic jsem nenamítala.

„Hlavně se neboj,“ řekl.

Chtěla jsem zase přikývnout (a taky obrátit oči v sloup), jenomže v tom okamžiku mi z plic zmizel všechn vzduch. Darius totiž doslova vystřelil kupředu a vzal mě s sebou. Bylo to fakt šílené, nikdy jsem nic podobného nezažila, a to už je co říct, protože v posledních pár měsících jsem měla šílených zážitků až až. Připadala jsem si jako na takovém tom pojízdném chodníku, co jsou na letištích, ale tenhle „chodník“ tvořila Dariova aura nebo něco a pohybovali jsme se tak rychle, že se všechno kolem nás proměnilo v rozmazanou šmouhu.

Za dvě vteřiny jsme stáli před dívčí kolejí a ten časový údaj berte doslova.

„Do prkýnka! Jak jsi to udělal?“ Lapala jsem po dechu, a jakmile mi pustil ruku, začala jsem si roztřeseně sčesávat vlasy z obličeje. Připadala jsem si, jako bych právě slezla z nadzvukového harleye.

„Erebovi synové jsou zdatní bojovníci obdaření mocnými, nezbadatelnými schopnostmi,“ pronesl záhadně.

„Nekecej.“ Už jsem měla na jazyku, že kromě toho taky mluví, jako kdyby vypadli z komparsu *Pána prstenů*, ale nechtěla jsem být drzá.

„Je u sebe v pokoji,“ řekl, vystrkal mě do schodů a otevřel mi dveře. „Požádala mě, ať tě co nejrychleji přivedu.“

„No, tos teda splnil do puntíku,“ poznamenala jsem a ohlédla se. „Jé, mohl bys prosím zajít za Lenobií a vysvětlit jí, proč jsem nepřišla na hodinu?“

„Ovšem, kněžko,“ odvětil a zase zmizel. Ty brd'ó. Rychle jsem vešla dovnitř. Pořád ještě se mi trochu motala hlava. Společenská místnost byla prázdná – všichni (kromě Afrodity a mě) byli ve třídách, takže jsem nemusela odpovídat na žádné otravné otázky a rovnou vyběhla nahoru

k jejímu pokoji. Hlasitě jsem zaklepala a bez vyzvání vstoupila.

V místnosti svítila jen jedna malá svíčka. Afrodita seděla na posteli s koleny přitaženými k hrudníku. Opírala si o ně lokty a tvář měla schovanou v dlaních. Vedle ní ležela Maleficent stočená do chlupatého klubka. Když jsem vešla dovnitř, podívala se na mě a tlumeně zavrčela.

„Ahoj, jak ti je?“ zeptala jsem se.

Afrodita se zachvěla, se zjevnou námahou zvedla hlavu a otevřela oči.

„Bohyně! Co se ti stalo?“ Vykročila jsem k ní a rozsvítila lampičku od Tiffanyho na jejím nočním stolku. Maleficent se narovнала a varovně na mě zasyčela, a tak jsem na ni houkla: „Zkus něco a já tě vyhodím z okna, přivolám déšť a skončíš mokrá jako krysa.“

„Neboj se, Maleficent. Zoey je hnusná, ale neublíží mi,“ rekla Afrodita vyčerpaně.

Kočka ještě naposled zavrčela, ale potom se stočila zpátky. Obrátila jsem se k její paničce. Oči měla podlité krví tak strašně, že v bělmech nezůstala ani jediná světlá skvrnka, a nebyla to taková ta zarudlost, jako když máte alergii na pyly a projdete se po louce. Byly zářivě červené. Jako by plavaly v čerstvé krvi.

„Tahle byla fakticky hrozná.“ Třásl se jí hlas a zněla naprosto příšerně, tvář měla bílou jako křída. „M-mohla bys mi podat z ledničky láhev vody?“

Rychle jsem přešla k její miniledničce a vyndala láhev pramenité vody z Fidži. Pak jsem vzala z koupelny zlatě vyšíváný ručník (kristova noho, ona je tak nechutně bohatá!), trochu té ledové vody na něj vylila a vrátila se k ní.

„Napij se, pak zavři oči a dej si tohle na obličej.“

„Vypadám děsně, vid’?“

„Jo.“

Hltavě si lokla, jako když umírá žízni, potom si položila přes oči studený mokrý ručník a s vysíleným povzdechem se opřela o hromadu luxusních polštářků. Maleficent mě pořád

pozorovala zpod přimhouřených víček a já ji provokativně ignorovala.

„Už se ti tohle stalo s očima někdy dřív?“

„Jako jestli už mě někdy takhle strašně bolely?“

Po kratičkém zaváhání jsem se rozhodla, že jí řeknu pravdu. Jen co vstane, narazí na nějaké zrcadlo a přijde na to tak jako tak. „Jako jestli už ti někdy zrudly úplně dokrvava.“

Překvapeně sebou škubla a zvedla ruku k obkladu, ale nakonec ji nechala zase klesnout a odevzdaně svésila ramena. „Už se nedivím, že se Darius tak vyděsil a vyletěl odsud, jako by ho honilo sto čertů.“

„Určitě to přejde. Hlavně je nech chvíli zavřený, to pomůže.“

Teatrálně si povzdychla. „Jestli mě ty pitomé vize zohaví, parádně se naštvu.“

„Afrodito,“ řekla jsem a snažila se nedat na hlase znát, že se usmívám. „Jsi tak hezká, že tě nic zohavit nemůže. To do nás všech přece hustíš od té doby, co tě znám.“

„Máš pravdu. I s červenýma očima jsem hezčí než všichni ostatní. Dík, žes mi to připomněla. Ale aspoň vidíš, jak moc mě tyhle zasrané vize ničí, když potom dokážu takhle ztratit hlavu.“

„Když jsme u těch zasejřených vizí, povíš mi, o čem tahle nová byla?“

„Hele, ono by tě vážně nebylo, kdybys občas řekla něco sprostého. Pro lásku bohyně, zasejřený přece vůbec nic neznamená.“

„Neodbíhej laskavě od tématu.“

„Jak chceš. Ale pak si nestěžuj, když ti někdo řekne, že jsi trapná a ubohá. Tamhle na psacím stole leží papír. Je na něm napsaná básnička. Vidiš ho?“

Přešla jsem k jejímu drahému toaletnímu stolku. Na nablýskané desce ležel jediný list papíru. Zvedla jsem ho. „Mám ho,“ řekla jsem.

„Fajn. Měla by sis to přečíst. Jsem zvědavá, jestli přijdeš na to, co to má sakra znamenat. Já básničkám vůbec nerozumím. Poezie je *kurevsky* nudná.“

Ostentativně předposlední slovo vypíchla. Schválně jsem si toho nevšímal a soustředila se na báseň. Jakmile jsem se na ni líp podívala, začala mě svědit kůže a na pažích mi naskočila husina, jako by v místnosti byl průvan.

„Tos psala ty?“

„To určitě. Nesnášela jsem ani dětská říkadla, když jsem byla malá, sotva bych teď začala skládat básničky.“

„Neptala jsem se, jestli jsi ji složila, ale jestli jsi tohle vlastnoručně napsala.“

„Trpíš náhlým poklesem IQ? Ano, Zoey. Viděla jsem tuhle básničku ve svojí příšerné a šíleně nepříjemné vizi a napsala ji. Lépe řečeno opsala. Takhle to stačí?“

Zadívala jsem se na ni, jak leží mezi polštáři na drahé posteli s nebesy s obkladem ze zlatě vyšívaného ručníku a jednou rukou hladí svoji příšernou kočku, a znechuceně jsem zavrtěla hlavou. Vypadala v tu chvíli jako stoprocentní rozmazlená primadona. „Víš ty co? Kdybych tě teď zadusila polštářem, nikdo by se po tobě nesháněl. A než by tě našli, ta tvoje hnusná kočka by tě sežrala, stejně jako všechny usvědčující materiály.“

„Maleficient by mě nikdy nesežrala. Zakousla by tě dřív, než by ses na něco zmohla. A Darius by se po mně určitě sháněl. Nech si ty kecy, přečti si tu básničku a vysvětli mi ji.“

„Ty jsi věštkyně. Kdo jiný by měl vědět, co tyhle věci znamenají?“ Zahleděla jsem se znovu na papír. Co mě na tom písmu tak zneklidňuje?

„Jo, jsem věštkyně. Mám vize. Výklad nechávám na jiných. Jsem prostě jen mimořádně atraktivní orákulum. Učednice velekněžky jsi tady ty, pokud jsi na to zapoměla, tak se zklidni a vykládej.“

„No jo, dobře. Přečtu to nahlas. Někdy člověk básničku líp pochopí, když ji slyší.“

„Mně je to fuk. Hlavně už něco dělej.“

Odkašlala jsem si a začala číst:

Pradávný spí, leč jednou vstane

*až síla země zalije se svatou krví
nalezne cíl; královna Tsi Sgili neustane
dokud ho z žaláře nevyplaví*

*Svobodu z mrtvé ruky přijme
děsivý krásou, hrůzostrašný zjevem
ztracené vlády se opět ujme
ženy pokleknou před jeho hněvem*

*Kalonův sladký zpěv nás doprovází
když vraždíme žárem, ze kterého mrazí*

Odmlčela jsem se a snažila se přijít na to, co to má znamenat a proč jsem tak rozrušená.

„Dost hrozné, co?“ ozvala se Afrodita. „Žádná láska, růžičky a šťastný konec.“

„To teda ani náhodou. Tak se na to podíváme. Co je síla země a kdy se zalévá nějakou svatou krví?“

„Nemám páru.“

„Hmm.“ Kousla jsem se do tváře a zamyslela se. „No, když něco nebo někoho zabiješ, tak krev teče na zem a svým způsobem ji zalévá. A ta síla by mohla patřit té zabité bytosti. Třeba kdyby to byl nějaký mocný člověk.“

„Nebo mocný upír. Připomíná mi to, jak jsem našla mrtvou profesorku Nolanovou.“ Afrodita při té vzpomínce zdaleka nemluvila svým obvyklým jedovatým tónem. „Vypadalo to, jako kdyby krvácela sama země.“

„To je fakt. Takže ten, kdo umře nebo koho někdo zabije, by mohla být ta královna Tsi Sgili. Královna přece musí být mocná.“

„A kdo tahle ta královna Tsi nevímjakkdál jako má být?“

„Zdá se mi to nějak povědomé. Možná je to čerokézské jméno. Tak mě napadá, že...“ Vtom jsem šokovaně zalapala po dechu, protože mi zničehonic došlo, co mi na tom písmu tak vadí.

„Co je?“ Afrodita se posadila, sundala si z obličeje ručník a zamžourala na mě. „Co se stalo?“

* ŠKOLA NOCI 4 *

„To písmo,“ vypravila jsem ze sebe nezřetelně. Rty jsem měla jako z ledu. „To je rukopis mojí babičky.“

21)

„Tvoji babičky?“ užasla Afrodita. „Víš to jistě?“

„Stoprocentně.“

„Ale to není možné. Vždyť jsem to před pár minutami napsala já.“

„Hele, Darius mě k tobě prakticky transportoval. To přece taky není možné, ale stalo se to.“

„Jasně, pako. Děláš, jako bys nikdy neviděla *Star Trek*.“

„Chytilas tu nárážku na transportování. Tím pádem jsi taky pako,“ opáčila jsem blahosklonně.

„Nejsem. Akorát se kamarádím se spoustou magorů.“

„Hele, jsem si úplně jistá, že je to babiččino písmo, a dokážu ti to. Mám od ní v pokoji dopis. Skočím pro něj. Třeba máš pravdu...“ Zvedla jsem obočí, „...výjimečně, a jenom se mi to zdá.“ Už jsem chtěla vyběhnout, ale ještě jsem se zarazila a ukázala jí papír s básničkou. „Vypadá tvoje písmo takhle?“

Vzala si ho ode mě a zamrkala, aby líp viděla. Ve tváři se jí objevil otřesený výraz, takže jsem věděla, co odpoví.

„Do hajzlu! Takhle teda rozhodně nepíšu!“

„Za chvíli jsem zpátky.“

Pokusila jsem se nechat ten zmatek na chvíli stranou, rozběhla se chodbou ke svému pokoji a prudce rozrazila dveře. Přivítalo mě Nalino mrzuté „mňáá-uf!“. Zřejmě jsem ji vytrhla z odpoledního šlofika.

Za okamžik už jsem držela poslední přáníčko, které mi babička poslala. Vystavila jsem si ho na psacím stole (daleko levnější verzi toho, co má u sebe Afrodita). Mělo vepředu obrázek tří přísně se tvářících jeptišek (ty bláho, to je náhoda!), pod kterým byl nápis: *Dobrá zpráva je, že se za tebe modlí.* Vevnitř stálo: *Ta špatná, že jsou jenom tři.* Zahihňala jsem se a běžela s ním hned zase zpátky. Cestou mě napadlo, jestli by to sestře Marii Anděle připadalo vtipné, nebo urážlivé. Vsadila bych se, že by se tomu zasmála, a řekla jsem si, že se jí na to někdy zeptám.

Sotva jsem vpadla do Afroditina pokoje, už ke mně natáhla ruku. „Ukaž to.“ Podala jsem jí přání, společně s ní se nad ním sklonila a pozorně se zadívala na krátký vzkaz, který k tomu babička připsala. Afrodita pak vedle něj položila papír s básničkou a porovnaly jsme rukopis.

„To je fakticky divné!“ vykřikla a zavrtěla hlavou. Byl totiž naprosto shodný. „Přísahala bych, že jsem tuhle básničku před pár minutami sama zapsala, ale tohle je naprosto jistě písmo tvojí babičky, a ne moje.“ Vzhledla ke mně. Příšerná krvavá bělma dodávala jejímu obličejí ještě popelavější tón než normálně. „Měla bys jí zavolat.“

„Hned. Ale nejdřív mi řekni, co všechno si z té vize pamatuješ.“

„Nevadí, když přitom zase zavřu oči a dám si na ně ručník?“

„Vůbec ne. Počkej, znova ti ho namočím. A zrovna se taky napij. Vypadáš, no, dost blbě.“

„Ještě aby ne. Je mi blbě.“ Nalila do sebe zbytek vody z Fidži, já jí navlhčila obklad a podala ho zpátky. Položila si ho přes oči, znova si lehla do polštářů a bezděky začala zas hladit předoucí Maleficent. „Moc ráda bych věděla, co má tohle všechno znamenat,“ řekla.

„Já to už asi vím.“

„Nekecej. Vyčetla jsi to z té básničky?“

„Ne, takhle jsem to nemyslela. Podle mě to souvisí s tím špatným pocitem, který máme já a Stevie Rae z Neferet.“

Něco chystá – něco horšího než svoje obvyklé ubohé intriky. Myslím, že to začalo být vážné, když zabili Lorena.“

„Vůbec bych se nedivila, kdybys měla pravdu, ale v téhle vizi se Neferet vůbec neobjevila.“

„Tak mi pověz, co v ní bylo.“

„No, ve srovnání s jinými, co jsem poslední dobou měla, byla kratší a neobvykle jasná. Bylo léto, hezký den. Uprostřed nějakého pole, nebo vlastně spíš louky, seděla žena, ale nepoznala jsem, kdo to je. Opodál jsem viděla skalní výběžek a taky jsem slyšela bublat potok nebo říčku. Ta žena seděla na velké bílé prošívané dece s krajkou. Pamatuju se, jak mě napadlo, že válet po zemi bílou deku není moc dobrý nápad. Zůstaly by na ní přece fleky od trávy.“

„Nezůstaly.“ Už zase se mi špatně mluvilo, protože mi úplně znecitlivěly rty. „Je bavlněná a dá se snadno vyprat.“

„Ty víš, co jsem viděla?“

„Takovou deku má babička.“

„Tím pádem to byla tvoje babička, kdo držel tu básničku. Do obličeje jsem jí neviděla. Vlastně jsem z ní neviděla skoro nic. Seděla se zkříženýma nohama a já jsem stála jakoby za ní a koukala jí přes rameno. A jakmile jsem začala číst tu básničku, všechno ostatní zmizelo, soustředila jsem se jen na ni.“

„Proč jsi ji opsala?“

Pokrčila rameny. „Vlastně nevím. Zkrátka jsem musela. Zapsala jsem si ji ještě v té vizi. Pak jsem se z ní probrala, uviděla Daria, řekla mu, ať tě přivede, a potom jsem asi omdlela.“

„To je všechno?“

„Co bys ještě chtěla? Opsala jsem celou tu zatracenou říkanku, to snad stačí, ne?“

„Ale tvoje vize obvykle varují před nějakou děsnou katastrofou. Kde tady máš jaké varování?“

„Žádné tam nebylo. Vlastně jsem ani neměla žádnou zlou předtuchu nebo něco. Byla tam prostě jen ta básnička. A ta louka byla fakticky hezká, teda na přírodu. Jak jsem říkala,

byl hezký letní den. Všechno mi připadalo úplně v pohodě, dokud jsem se neprobudila a nezjistila, že mě příšerně bolí hlava a oči.“

„No, já mám dost zlých předtuch za nás obě,“ prohlásila jsem a vytáhla z kabelky telefon. Podívala jsem se, kolik je hodin. Skoro tři ráno. Do pytle! Babička určitě tvrdě spí. A navíc mi došlo, že jsem s výjimkou toho divadýlka s Erikem prošvihla celý vyučovací den. Bezva. Sklesle jsem si povzdychla. Věděla jsem, že babička se zlobit nebude, zato u profesorů jsem si tak jistá nebyla.

Zvedla mi to po prvním zazvonění.

„Ptáčátko! Jsem moc ráda, že voláš.“

„Babi, mrzí mě, že tě ruším takhle pozdě v noci. Určitě už jsi spala a já tě budím,“ vychrlila jsem ze sebe.

„Kdepak, *u-we-tsi-a-ge-ya*, jsem vzhůru. Před pár hodinami mě probudil sen o tobě a od té chvíle se modlím.“

Důvěrně známý čerokézský výraz pro dceru ve mně vyvolal pocit lásky a bezpečí a já si v tu chvíli hrozně moc přála, aby babiččina levandulová farma nebyla od Tulsy hodinu a půl autem. Nejradši bych se za ní rovnou rozjela a nechala se obejmout. Ona by mi určitě řekla, že se všechno spraví, jako v době, kdy si máma vzala tupčima a změnila se ve vzornou ženušku a náboženskou fanatičku.

Jenže teď už nejsem malá. Moje současné problémy babiččina náruč nespraví. Stává se ze mě velekněžka a závisí na mně osudy druhých. Nyx si mě vyvolila, a tak musím být silná.

„Zlatíčko? Co je? Co se ti stalo?“

„Nic, babi, jsem v pořádku,“ ujistila jsem ji rychle. Cítila jsem se provinile, protože jsem v jejím hlase rozeznala obavy. „Afrodita jenom měla další vizi, která byla tak trochu o tobě.“

„Zase mi něco hrozí?“

Neubránila jsem se úsměvu. Dokud myslela, že se něco stalo mně, mluvila vystrašeně a rozrušeně, ale když zjistila, že je asi v nebezpečí jenom ona sama, hned zněla odvážně a nebojácně. Babička je prostě super!

„Ne, myslím, že ne,“ odpověděla jsem.

„Já taky myslím, že ne,“ přisvědčila Afrodita.

„Afrodita říká, že ti nic nehrozí. Aspoň právě teď ne.“

„Tak to ráda slyším,“ odvětila babička klidně a věčně.

„Já taky. Jenže problém je v tom, babi, že nechápeme, o čem ta její vize byla. Obvykle obsahují nějaké jasné varování. Tentokrát viděla jenom tebe, jak držíš kus papíru s básničkou, a věděla, že ji musí opsat.“ To, že si ji zapsala babiččiným rukopisem, jsem vynechala. Už tak to bylo divné, nepotřebovala jsem to komplikovat. „Jenomže ta básnička nedává žádný smysl, ani jedna z nás jí nerozumí.“

„Možná bys mi ji měla přečíst. Třeba ji budu znát.“

„Přesně to nás taky napadlo. Tak poslouchej.“

Afrodita mi naslepo papír podala a já začala číst:

*Pradávný spí, leč jednou vstane
až síla země zalije se svatou krví
nalezne cíl; královna Tsi Sgili neustane*

V tu chvíli mě babička přerušila. „Vyslovuje se to t-si s-gi-li,“ řekla a na druhé slovo položila zvláštní důraz. Její hlas zněl přidušeně, skoro šeptala.

„Něco se děje, babi?“

„Čti dál, u-we-tsi-a-ge-ya,“ řekla rázně a daleko sebejistěji. Poslušně jsem navázala předchozím veršem a vyslovila ho správně.

*Nalezne cíl; královna Tsi Sgili neustane
dokud ho z žaláře nevyplaví*

*Svobodu z mrtvé ruky přijme
děsivý krásou, hrůzostrašný zjevem
ztracené vlády se opět ujme
ženy pokleknou před jeho hněvem*

Kalonův sladký zpěv nás doprovází

když vraždíme žárem, ze kterého mrazí

Babička vyjekla: „Velký duchu, stůj při nás!“

„Babi? Co se děje?“

„Nejdřív Tsi Sgili a potom Kalona. To je zlé, Zoey. Opravdu moc zlé.“

Strach v jejím hlase mě úplně rozhodil. „Kdo jsou Tsi Sgili a Kalona? Co je na nich zlého?“

„Ona tu básničku zná?“ zeptala se Afrodita, posadila se a sundala si z obličejce obklad. Všimla jsem si, že se jí oči vracejí do normálu a není takbledá jako před chvílí.

„Babi, můžu tě dát na hlasitý odposlech?“

„Samozřejmě, ptáčku.“

Stiskla jsem tlačítko a sedla si k Afroditě na postel. „Už jsem ho zapnula, babi. Jsem tu jenom já a Afrodita.“

„Afrodita a já,“ opravila mě automaticky.

Protočila jsem oči. „Beru zpět, babi, Afrodita a já.“

„Paní Redbirdová, vy tu básničku znáte?“ zeptala se spolužačka.

„Zlatíčko, říkej mi babičko. A ne, neznám ji v tom smyslu, že bych ji někdy četla. Ale slyšela jsem o ní, tedy spíš o téhle legendě. Můj lid si ji předává z generace na generaci.“

„Proč tě zmínka o Tsi Sgili a Kalonovi tak vyděsila?“ zeptala jsem se.

„Jsou to čerokézští d'áblové. Nejhorší temní duchové.“ Babička se odmlčela a já slyšela, jak v telefonu něco šustí. „Zoey, než budeme o těch bytostech mluvit dál, zapálím vykuřovadlo. Mám tu šalvěj a levanduli a kouř budu rozhánět holubicím pírkem. Měla bys udělat to samé, ptáčátko.“

Hrozně mě to překvapilo. Vykuřování už po staletí patří k čerokézským rituálům, zvlášť když jde o očišťování, vymítání nebo ochranu. Babička se pravidelně očišťuje kouřem a já si vždycky myslela, že je to prostě způsob, jak uctít Velkého ducha a očistit svoji duši. Nikdy jsem nezažila,

* NEZKROTNÁ *

že by babička použila vykuřovadlo, když se o něčem mluvilo.

„Zoey, udělej to, a hned,“ řekla přísně.

22)

Když mi babička něco nařídí, jednoduše poslechnu. „Dobře, už na to jdu. Mám v pokoji vykuřovadlo, doběhnu pro něj.“ Podívala jsem se na Afroditu. Přikývla a netrpělivě zatřepala prsty.

„Z jakých bylin?“ zeptala se babička.

„Z bílé šalvěže a levandule. Mám ho v šuplíku mezi tričky.“

„Výborně. To je skvělé. Je pro tebe osobní, ale jeho magie se ještě neuvolnila. Dobře.“

Ve vteřině jsem byla zpátky.

„V tomhle to můžeš zapálit,“ řekla Afrodita a podala mi levandulově fialovou misku s reliéfním vzorem hroznů a vinných listů, který se táhl po celém obvodu. Byla překrásná a evidentně starožitná a cenná. Afrodita pokrčila rameny. „No jo, byla drahá.“

Protočila jsem oči. „Fajn. Babi, už mám i misku.“

„Máš nějaké pírko? Nejlépe z mírumilovného ptáka, třeba holubí, nebo z ptáka ochránce, sokolí nebo orlí.“

„No, to nemám, babi.“ Tázavě jsem se obrátila na Afroditu.

„Já taky ne,“ odvětila.

„To nevadí, bez toho se obejdeme. Jsi připravená, Zoey?“

Mávala jsem zapáleným svazečkem sušených bylin, dokud plamen nezhasl a z vykuřovadla nezačal stoupat dým.

Pak jsem ho položila do fialové misky a postavila ji mezi nás. „Hotovo. Doutná přesně, jak má.“

„Nahánějte kouř k sobě, děvčata, a soustřeďte svoje myšlenky na ochranu a dobré duchy. Myslete na svoji bohyni a na to, jak moc vás miluje.“

Zařídily jsme se podle jejích pokynů. Zvolna jsme k sobě rukama přiháněly kouř a pomalu ho vdechovaly.

Maleficent kýchla, zabručela, seskočila z postele a prchla do koupelny. Upřímně řečeno mi nijak nescházela.

„Teď mě dobře poslouchajte a hlavně zůstaňte u kadidelnice,“ pokračovala babička. Slyšela jsem, jak provádí tři očistné nádechy. „Nejprve byste měly vědět, že Tsi Sgili jsou čerokézské čarodějky. Nenechte se ale tím slovem zmást. Nejsou jako mírumilovné vyznavačky krásné wiccanské víry ani jako moudré Nyktiny kněžky, které znáte a respektujete. Tsi Sgili jsou vyvrženky, které opustily svůj kmen. Jsou skrz naskrz zlé. Zabíjejí pro potěšení, radují se ze smrti. Svou kouzelnou moc čerpají ze strachu a bolesti svých obětí. Živí se smrtí. K mučení a zabíjení využívají *ane li sgi*.“

„Co to znamená, babi?“

„Znamená to, že využívají mimosmyslové vnímání a dokážou zabít pouhou myšlenkou.“

Afrodita po mně střelila pohledem. Obě nás v tu chvíli zjevně napadlo totéž: mimosmyslové vnímání ovládá Neferet.

„A co ta královna, o které se mluví v té básničce?“ zeptala se Afrodita.

„O žádné královně Tsi Sgili jsem nikdy neslyšela. Jsou to samotářky a nemají žádnou hierarchii. Ale já o nich zase tolik nevím.“

„Kalona taky patří mezi Tsi Sgili?“ zeptala jsem se.

„Ne. Kalona je horší, mnohem horší. Tsi Sgili jsou zlé a nebezpečné, ale pořád jsou to lidské bytosti a tím pádem mají lidské slabosti a dá se jim čelit běžnými prostředky.“

Odmlčela se a znovu se třikrát obřadně nadechla. Když potom pokračovala, ztišila hlas, jako by se bála, aby ji někdo

neslyšel. Nepůsobila vyloženě ustrašeně, spíš opatrně. Opatrně a hrozně vážně.

„Kalona, otec krakounů, nebyl člověk. Jeho samého i jeho zruďné potomky obvykle nazýváme d'ábly, ale to není tak úplně přesné. Asi nejlepší výraz, kterým ho můžu popsat, je anděl.“

Když babička řekla slovo *krakouni*, zamrazilo mě v zádech. Potom mi teprve došlo, co povídala dál, a překvapeně jsem zamrkala. „Anděl? Jako ti v bibli?“

„To by snad měli být ti dobří, ne?“ vmísila se do toho Afrodita.

„Ano, ale nezapomeňte, že podle křesťanské tradice byl nejzářivější a nejkrásnější z andělů Lucifer, než upadl v nemilost.“

„To je pravda. Na to jsem nepomyslela,“ řekla Afrodita. „Takže tenhle Kalona je padlý anděl, který si vybral zlo?“

„Svým způsobem ano. Za dávných časů andělé žili na zemi mezi lidmi a měli s nimi děti. Mnoho starých národů o této době vypráví ve svých legendách. V bibli se jim říká nefilim, v překladu taky obři nebo zruďy. Řekové a Římané je nazývali olympskými bohy. Ale ať už vystupují pod jakýmkoli jménem, všechny příběhy o nich se shodují ve dvou věcech: zaprvé že byli krásní a mocní, zadruhé že se křížili s lidmi.“

„Ještě aby ne,“ poznamenala Afrodita. „Jestli byli fakticky tak sexy, holky se určitě mohly přetrhnout, aby je dostaly do postele.“

„No, byly to úchvatné bytosti. Čerokézové si vyprávějí o jednom andělovi, který byl tak krásný, že se to ani nedá popsat. Měl křídla barvy noci a dokázal se proměnit ve stvoření podobné obrovskému krkavci. Můj lid ho zprvu přivítal jako boha, který k nim sestoupil z nebes. Zpívali jsme mu a tančili pro něj. Naše pole se zelenala. Ženy rodily spoustu dětí.“

Jenomže věci se postupně změnily. Nevím proč, ty příběhy jsou příliš staré a mnohé se v průběhu věků ztratily.

Soudím, že soužití s bohem je zkrátka obtížné, i kdyby byl sebekrásnější.

Moje babička mi zpívala píseň, ve které se vypráví, že Kalona se změnil, když začal líhat s pannami našeho kmene. Jakmile prý jednu poprvé pomiloval, zmocnila se ho posedlost. Bez žen už nemohl být, bez ustání po nich toužil a zároveň je začal nenávidět za to, že v něm vyvolávají chtíč.“

Afrodita zafrkala. „Vsadím se, že ten chtíč byl čistě jeho problém. Žádná holka nestojí o děvkaře, i kdyby to byl nejkrásnější chlap na světě.“

„Máš pravdu, Afrodito. V babiččině písni se říká, že panny od něj odvrátily tvář a tehdy se z něj stalo monstrum. Svou božskou silou si podrobil naše muže, a tak mohl beztrestně znásilňovat naše ženy. Jeho nenávisť k nim pořád rostla a byla skutečně děsivá, protože zároveň přetrvávala i jeho posedlost. Jednou jsem o něm slyšela vyprávět jednu starou vědmu a ta říkala, že pro Kalonu byly čerokézské ženy vodou, vzduchem i potravou – podstatou jeho života. Tolik je nenáviděl právě proto, že je tolik potřeboval.“ Znovu se odmlčela, a když pokračovala, v hlase jí zaznělo znechucení a já si dokázala živě představit její opovrhlivý výraz.

„Ženy, které znásilnil, otěhotněly, ale většinou porodily mrtvé věci, které se nepodobaly žádnému mláděti, jaké příroda zná. Čas od času ale některé z Kalonových dětí přece jen přežilo, i když nebylo lidské. Pověst praví, že jeho potomci byli krkavci s lidskýma očima a údy.“

„Fůůůj, tělo jako pták a nohy a oči jako člověk? To je hnus,“ vyjekla Afrodita.

Otřásla jsem se. „Poslední dobou slýchám krkavce, je jich tady kolem spousta. Myslím, že jeden mě dokonce napadl. Ohnala jsem se po něm a on mě škrábl do ruky.“

„Cože? Kdy?“ řekla ostře babička.

„Slyším je v noci. Připadalo mi divné, že dělají takový kravál. A... a včera jsem byla venku a ucítila jsem, jak kolem mě něco lítá, nějaký hnusný neviditelný pták. Tak jsem ho praštila, doběhla jsem ke škole, schovala se za dveře a přivolala oheň, protože ta věc kolem sebe šířila zimu.“

„Zabralo to? Oheň toho tvora zahnal?“

„Ano, ale od té doby cítím, že mě něco sleduje.“

„Krakouni.“ Její hlas byl tvrdý jako ocel. „Pronásledují tě duchové Kalonových ďábelských dětí.“

„Já je slyšela taky,“ řekla Afrodita a zase zbledla. „A taky jsem se divila, proč posledních pár nocí tak otravujou.“

„Od té chvíle, co zabili profesorku Nolanovou,“ podotkla jsem.

„Ano, taky jsem si jich poprvé všimla někdy tou dobou. Proboha, babičko! Myslíte, že to nějak souvisí se smrtí profesorky Nolanové a Lorena Blakea?“

„To asi ne. Krakouni přišli o svou tělesnou podstatu a zůstali po nich jen duchové, kteří dokážou ohrozit pouze ty, kdo jsou staří nebo blízko smrti. Poranili tě ošklivě, zlatíčko?“

Bezděky jsem se podívala na ruku, kde nezůstalo ani škrábnutí. „Ne. Hned se to zahojilo.“

Babička zaváhala a potom řekla: „Nikdy jsem neslyšela, že by krakoun vážně ublížil mladému člověku plnému života. Jsou to zlovolní skřeti, temní duchové, kteří rádi straší živé a týrají umírající. Pochybuju, že by dokázali způsobit smrt zdravého dospělého upíra, ale možná je ta úmrtí přilákala ke Škole noci a teď z nich čerpají sílu. Buďte opatrné. Jsou to strašná stvoření, a když se někde objeví, nevěstí to nic dobrého.“

Zatímco babička mluvila, sklouzl mi pohled zpátky k básničce. Nemohla jsem odtrhnout oči od verše *Svobodu z mrtvé ruky přijme*.

„Co se s Kalonou stalo?“ přerušila jsem ji.

„Zkázu mu nakonec přinesl jeho nenasytný chtíč. Bojovníci všech kmenů se ho léta snažili přemoci silou, ale nešlo to. Byl stvořením legend a kouzel, a proto ho mohly porazit právě zas jen legendy a kouzla.“

„Jak to teda bylo?“ zeptala se Afrodita.

„Naše Ghigua svolala na tajnou poradu vědmy všech kmenů.“

„Kdo je Ghigua?“ zeptala jsem se.

„Tak říkají Čerokézové nejváženější ženě kmene. Je to vědma, vyjednaváčka a často je v důvěrném spojení s Velkým duchem. Každý kmen si takovou vyvolí ze svého středu, aby ho zastupovala v radě žen.“

„V podstatě něco jako velekněžka?“ podotkla jsem.

„Ano, to je dobré přirovnání. Naše Ghigua tedy svolala ostatní vědmy. Sešly se potají na jediném místě, kde je Kalona nemohl špehovat – v jeskyni hluboko v nitru země.“

„Proč tam za nimi nemohl?“ zeptala se Afrodita.

„Kalona choval k zemi odpor. Byl stvořením nebes a tam taky správně patřil.“

„Tak proč ho Velký duch nebo někdo neposlal zpátky domů?“ namítla jsem.

„Kvůli svobodné vůli,“ odpověděla babička. „Kalona si mohl svobodně zvolit svou cestu, stejně jako ty a Afrodita.“

„Svobodná vůle je někdy pěkný opruz,“ zamumlala jsem.

Babička se zasmála a ten známý veselý zvuk způsobil, že jsem se trochu uvolnila. „Někdy ano, *u-we-tsi-a-ge-ya*. Ale vědmy měly taky svobodnou vůli a právě ta náš lid zachránila.“

„Co udělaly?“ zeptala se Afrodita.

„Pomocí ženské magie vytvořily pannu tak překrásnou, že jí Kalona nemohl odolat.“

„Jak to myslíš, vytvořily? Jako že nějakou holku předělaly kouzlem, aby byla hezčí?“

„Ne, *u-we-tsi-a-ge-ya*, doslova vytvořily. Nejlepší hrnčířka mezi vědmami uhnětla z hlíny tělo a namalovala mu tvář, jaké nebylo rovno. Nejšikovnější prادلena upředla té dívce dlouhé tmavé vlasy, které jí ve vlnách spadaly až k štihlému pasu. Nejlepší švadlena jí ušila šaty bílé jako úplněk a všechny společně je ozdobily mušlemi, korálky a peříčky. Nejlepší běžkyně jí pohladila nohy a obdařila je rychlostí. A nejnadanější zpěvačka jí pošeptala sladká něžná slůvka, aby získala neodolatelně nádherný hlas.

Potom se všechny řízly do dlaně a vlastní krví nakreslily na její tělo znaky symbolizující posvátnou sedmu: sever, jih, východ, západ, nahoře, dole a ducha. Nakonec se vzaly za

ruce, utvořily kolem krásné hliněné figury kruh a společnou silou jí vdechly život.“

„To nemyslíš vážně, babi! Ony oživily něco jako figurínu?“ vyhrkla jsem.

„Tak praví pověst,“ řekla. „Co ti na tom připadá tak zvláštní, mladá dámo? Není to o nic podivnější, než že jistá dívka dokáže ovládat všech pět živlů.“

„Ehm,“ pronesla jsem výmluvně a její pokárání mi vehnalo červeň do tváří. „To máš asi pravdu.“

„Jasně že má. Buď zticha a nech ji, ať nám to dopoví,“ okřikla mě Afrodita.

„Promiň, babi,“ zamumlala jsem.

„Nesmíš zapomínat, že magie skutečně existuje, ptáčátko,“ napomenula mě babička. „Takové věci neber na lehkou váhu, je to nebezpečné.“

„Budu si to pamatovat,“ ujistila jsem ji. Bylo vážně ironické, že zrovna já pochybuju o moci kouzel.

„Takže zpátky k příběhu,“ vrátila se babička k vyprávění. „Vědmy vdechly dívce život a pojmenovaly ji A-ya.“

„Jé, tohle slovo znám. Znamená to ‚já‘,“ skočila jsem jí do řeči.

„Zcela správně, *u-we-tsi-a-ge-ya*. Nazvaly ji tak, protože v sobě měla kousek každé z nich – všechny vědmy jí daly část svého já.“

„To je fantastické,“ ozvala se Afrodita.

„Nikomu o A-ye neřekly, manželům, dcerám, synům ani otcům. Když druhý den vyšlo slunce, vyvedly ji z jeskyně k potůčku, v němž se Kalona každé ráno koupával. Celou cestu jí našeptávaly, co má udělat.“

Tam ji tedy poprvé spatřil. V paprscích jitřního slunce si česala vlasy a zpívala dívčí píseň. A přesně jak ženy očekávaly, Kalona po ní okamžitě mocně zatoužil. A-ya udělala, k čemu ji stvořily – nadpřirozenou rychlostí se před ním dala na útek. Pronásledoval ji. Prahla po ní tak silně, že bez váhání vběhl do jeskyně, v níž mu zmizela. Nevšiml si, že za ním jdou vědmy, a neslyšel ani jejich tiché zařikávání.

Polapil A-yu až hluboko v zemských útrokách. Ona však nezačala křičet ani se mu nevzpírala. Místo toho ho ta nejkrásnější z panen uvítala hebkými pažemi a povolným klínem. Jakmile do ní však pronikl, měkké svůdné tělo se opět proměnilo v to, z čeho vzešlo – zemi a ducha. Hliněné údy ho spoutaly a duch ho pohltil jako tekutý písek. Vědmy zpěvem požádaly matku Zemi, aby zapečetila jeskyni a navždy Kalonu uvěznila v A-yině objetí. A tam, na hrudi země, spočívá dodnes.“

Zamrkala jsem, jako bych se po dlouhé době vynořila z vody, a sklouzla jsem pohledem k papíru, který ležel na posteli vedle misky s vykuřovadlem. „Ale co ta básnička?“

„No, Kalonovým uvězněním legenda nekončí. V okamžiku, kdy se jeho hrobka uzavřela, všechny jeho děti, strašliví krakouni, začaly lidskými hlasy zpívat píseň, která předpovídala, že Kalona se jednoho dne vrátí, a líčila, jak hrozně se pomstí lidstvu, zvláště ženám. Její přesné znění se nedochovalo. Dokonce i moje babička znala jen pár úryvků, které jí kdysi pošeptala zase její babička. Nikdo si nechtěl tu píseň pamatovat. Zabývat se takovými ohavnostmi prý nosí smůlu. Ale z matky na dceru se po generace předávaly aspoň střípky, a proto vím, že se tam mluvilo o Tsi Sgili a krvácející zemi a o tom, že jejich otec ve své děsivé kráse znovu povstane.“ Babička se odmlčela a já s Afroditou jsme se otřeseně zadívaly na básničku. Po chvilce pokračovala: „Bohužel to vypadá, že ty verše z vize a krkavčí píseň jsou jedno a totéž. Je to varování, že se Kalona brzy vrátí.“

23)

„Určitě je to varování,“ řekla vážně Afrodita. „Všechny moje vize varují před nějakou možnou tragédií. Tahle tím pádem nebyla jiná.“

„Asi máte pravdu.“ Směřovala jsem to jak jí, tak babičce.

„A když lidé Afroditina varování uposlechnou, ke katastrofě často vůbec nedojde, vidíte?“ zeptala se babička.

Afrodita se netvářila moc jistě, tak jsem odpověděla místo ní a vložila do svého tónu víc sebejistoty, než jsem doopravdy cítila. „Ano. Jedna její vize ti zachránila život.“

„Mně a několika dalším lidem, kteří by tenkrát na tom mostě taky zahynuli,“ přisvědčila babička.

„Stačilo vymyslet způsob, jak zabránit té nehodě, kterou viděla. Teď musíme udělat něco podobného.“

„Souhlasím, Zoey. Afrodita je Nyktin posel a bohyně se vás jednoznačně snaží varovat.“

„A taky zjevně chce, abyste nám s tím pomohla,“ ozvala se Afrodita. „Viděla jsem vás, jak tu básničku čtete.“ Zaváhala a otočila se ke mně. Přikývla jsem. Bylo jasné, co jí chce ještě říct. „Navíc jsem ji opsala vašim písmem.“

Zaslechla jsem, jak babička zalapala po dechu. „Víš to jistě?“

„Ano,“ vmísila jsem se do toho. „Došla jsem pro jeden tvůj dopis a porovnaly jsme to. Je to stoprocentně tvůj rukopis.“

„V tom případě uznávám, že si Nyx opravdu žádá mou pomoc.“

„Na tom není nic divného,“ podotkla jsem. „Jsi jediná Ghigua, kterou známe.“

„Ale srdíčko, já nejsem žádná Ghigua! Tu volí celý kmen a krom toho, tenhle úřad už dlouhá léta nikdo nezastává.“

„Já pro vás rozhodně hlasuju,“ prohlásila Afrodita.

„Já taky,“ řekla jsem. „A vsadím se, že Damien a dvojčata by byli taky pro. No, a my přece jsme svým způsobem kmen.“

Babička se rozesmála. „Tak to je jiná. Vůli kmene se vzpírat nemůžu.“

„Měla byste přijet,“ ozvala se najednou Afrodita.

Překvapeně jsem se na ni podívala. Zvolna, smrtelně vážně kývla. Soustředila jsem se na to, co mi napovídá instinkt, a srdce se mi vyděšeně rozbušilo. Afrodita měla pravdu.

„Děkuju za pozvání, Afrodito, ale já jsem radši tady na svojí levandulové farmě. Budeme si telefonovat nebo posílat zprávy.“

„Babi, věříš mi?“ zeptala jsem se.

„Ovšemže ti věřím, dcero,“ odpověděla bez váhání.

„Musíš přijet,“ oznámila jsem jí prostě.

Nastalo ticho. Úplně jsem babičku viděla, jak přemýšlí. „Jenom si sbalím pár věcí,“ řekla nakonec.

„Přivezte nějaká peříčka,“ navrhla Afrodita. „Vsadím se, že jsme nevykuřovaly naposled.“

„Ano, holčičko,“ přisvědčila babička.

„Přijed’ hned, babi.“ Cítila jsem, že je to fakticky naléhavé, a vůbec se mi to nelíbilo.

„Teď v noci, ptáčátko? Nemůžu počkat těch pár hodin, než se rozední?“

„Ne.“ Jakmile jsem to řekla, z telefonu se ozvalo drsné, strašidelné krkavčí zaskřehotání, tak hlasité, jako by ten pták byl přímo vedle ní v jejím útulném obývacím pokoji. „Babi! Je všechno v pořádku?“

„Jsou to jen duchové, *u-we-tsi-a-ge-ya*. Mohli by mi doopravdy ublížit, jen kdybych byla blízko smrti, a můžeš si být jistá, že já se ještě umřít nechystám,“ odvětila zarputile.

Vzpomněla jsem si na mrazivý děs, který kolem sebe šířili, a na bolestivý škrábanec na hřbetu své ruky. Nebyla jsem si jejich neškodností zdaleka tak jistá jako ona. „Pospěš si, babi. Prosím. Budu mnohem klidnější, až tu budeš s námi.“

„Já taky,“ přidala se Afrodita.

„Za dvě hodinky jsem tam. Mám tě ráda, ptáčku.“

„Já tebe taky, babi.“

Už jsem chtěla zavěsit, ale babička ještě nedomluvila. „A mám ráda i tebe, Afrodito. Možná jsi mi už podruhé zachránila život.“

„Nashle. Těším se na vás,“ vyhrkla spolužačka.

Zaklapla jsem mobil a překvapeně si všimla, že Afrodityny oči, už zase skoro čisté a jasné, se lesknou slzami a že má trochu červené tváře. Ucítila můj pohled, trhla ramenem a oči si otřela. Vypadala hodně rozpačitě. „Co koukáš? Tvoje babička mi připadá fajn. To je zločin?“

„Viš, začínám si myslet, že tam někde uvnitř se schovává hodná Afrodita.“

„No, radši se moc netěš. Jakmile vystrčí hlavu, drapnu ji a utopím ve vaně.“

Jen jsem se začala smát.

„Neměla bys náhodou jít? Máš spoustu práce.“

„He?“

Vzdychla. „Musíš sehnat svoje stádo, říct jim o té básničce a zařídít, aby tady tvoje babička mohla zůstat, nejlíp přímo u Shekiny, protože s Neferet teď zrovna nejlepší kámošky nejste, a taky musíš domluvit s Jackem, aby nainstaloval do márnice tu chůvičku. Hezky si to všechno užij.“

„No jo, do háje. Máš pravdu. Co budeš mezitím dělat ty?“

„Odpočívát, abych nabrala nové síly a mohla investovat svůj úžasný inteligenční kvocient do té nesmyslné básničky.“

„Jako že si hodláš zdřímnout?“

„Přesně. No tak, nemrač se. Zazdily jsme celý jeden vyučovací den.“

„Ty jsi zazdila celý den. Já přišla na dramafák, který učí můj bývalý, právě včas, abych s ním před celou třídou sehrála příšernou, neskutečně trapnou improvizaci.“

„Jůůůů! Vyprávěj, přeháněj!“

„Na to si počkáš,“ houkla jsem na ni přes rameno a vykročila ven.

Damiena s dvojčaty jsem našla velice snadno. Byli dole ve společenské místnosti a cpali se preclíky a pečenými chipsy. (Brr! Tohle zdravé jídlo, které nám dospělí nutí, mi pěkně leze krkem.) Jakmile jsem vešla, všichni zmlkli a pak začali plácát páté přes deváté, z čehož jasně plynulo, že se předtím bavili o mně.

„Zlatíčko, zrovna jsme se doslechli, co se stalo na dramafáku,“ vyhrkl Damien a soucitně mě pohladil po ruce.

„Jo, ale s největší radostí si poslechneme ještě nějaké detaily,“ nadhodila Shaunee.

„Konkrétně nějaké detaily přímo z první ruky,“ řekla Erin.

„Což jsi ty,“ zakončila Shaunee.

Povzdychla jsem si. „Dělali jsme improvizaci. On mi dal pusu. Celá třída začala šílet. Zazvonilo a všichni vypadli na chodbu. Já zůstala. On zdrhnul. Konec.“

„Ne, ne, ne. Takhle snadno se z toho nevyvlíkneš,“ zaprotestovala Erin.

„Jo, tohle už nám vyslepičila Becca a podala to daleko líp. Poslyš, ségra, mně připadá, že ta holka po Erikovi jede,“ prohlásila Shaunee.

„Nepovídej. Ušetříme Července práci a vyškrábeme jí oči?“ zeptala se Erin. „Už jsem nikomu nevyškrábala oči ani nepamatuju.“

„Vy jste obě tak banální,“ řekl Damien. „Erik a Zoey se rozešli, pokud vám to uniklo.“

„Jediné, co je tady banální, jsou ty tvoje úlovky ze slovníku,“ odsekla Erin.

„Banále,“ doplnila ji Shaunee.

„Do prkvančic! Přestaňte se do sebe navážet! Tady se dějou smrtelně vážné věci, vedle kterých je můj ubohý milostný život naprosto k smíchu. Ne že by normálně nebyl. Já si teď dojdou pro colu a zkusím v kuchyni vyhrabat nějaké opravdické chipsy. Vy zatím šupem padejte nahoru do Afroditina pokoje, sejdeme se tam. Máme problém a potřebujeme ho vyřešit.“

„Problém?“ ozval se Damien. „Jaký problém?“

„Jako obvykle. Děs, drastické zvraty, konec světa. Nic nového,“ odvětila jsem.

Všichni tři na mě chvíli zůstali zírat a pak zamumlali: „Dobře, fajn. Už jdeme.“

„A Damiane,“ dodala jsem ještě, „dojdi pro Jacka. Potřebujeme ho.“

Damien se zatvářil udiveně, pak šťastně a nakonec trochu smutně. „Nevadí, když s sebou vezme Hraběnku? Ona se od něj nehne ani na krok.“

„V pohodě, jenom ho upozorni, že Afrodita si pořídila kočku, která je něco jako její hodně chlupatý klon.“

„Ježíši, to snad ne,“ zanaříkala dvojčata.

Zavrtěla jsem hlavou a zamířila do kuchyně. Byla jsem pevně rozhodnutá, že tentokrát mě z nich hlava nerozbolí.

„Proboha, já asi omdlím!“ Jack se začal ovívat, strašlivě zbledl a vrhl podezíravý pohled na okno zakryté těžkými závěsy. Hraběnka, která se tísnila v Afroditině pokoji spolu s námi včetně prskající Maleficent, se o něj opřela a zakňučela. Jack se jako první vůbec zmohl na slovo, když jsme jim s Afroditou vyložily všechno o vizi, básničce a babiččině příběhu o Tsi Sgili, krakounech a Kalonovi.

„Ty jo, tak to byla ta nejstrašidelnější historka, jakou jsem kdy slyšela,“ zasípala Shaunee, jako by nemohla dýchat. „Horší než všechny díly *Saw* dohromady, fakticky.“

„Vůbec o tom nemluv, ségra, u čtyřky jsem se málem zjevila strachy,“ řekla Erin. „Ale máš pravdu. Tenhle Kalona je daleko hnusnější. Jsem ráda, že sem tvoje babička přijede, Zoey, to byl dobrý nápad.“

„Souhlas,“ přisvědčila Shaunee.

„Zoey!“ zanařikal Jack a nervózně začal Běнку drbat za ušima. „Když si představím, jak tvoje zlatá babička sedí na svojí sladké levandulové farmě někde v prérii a za okny jí skřehotají ty hnusné krkavčí příšery, běhá mi mráz po zádech.“

„Vy jste vážně super,“ podotkla Afrodita. „Zoey je už takhle bez sebe strachy a vy tři to ještě musíte rozmazávat.“

„Do háje! Moc se omlouvám, Zoey!“ pípl Jack zkroušeně, chytil Damiena za ruku a druhou dál hladil psa. Vypadalo to, že má slzy na krajíčku.

Čekala jsem, že dvojčata jako obvykle začnou na Afroditu uraženě syčet, ale místo toho se na sebe podívala a otočila se ke mně.

„Promiň, Červenko,“ řekla Erin.

„Jo, ježi... teda Afrodita má pravdu. Neměly jsme tě ještě víc děsit,“ doplnila Shaunee.

„To mě podržte. Zdálo se mi to, nebo siamky vážně uznaly, že jsem měla v něčem pravdu?“ Afrodita si přitiskla na čelo hřbet ruky a předstírala, že na ni jdou mdloby.

„Jestli tě to utěší,“ nakousla Shaunee.

„Pořád tě nemůžeme ani cítit,“ dokončila Erin.

„Hele, berte ohled na chudinku Běнку a nehádejte se. Včera si prožila příšerný den.“ Dřepla jsem si před zlatou labradorku a vzala její hlavu do dlaní. Dívala se na mě klidně a moudře, jako by už teď všemu rozuměla daleko líp než my. „Ty jsi mnohem hodnější než my všichni dohromady, vid’?“

Olízla mi obličej a já se usmála. Připomínala mi Starka, když ještě žil, dýchal a překypoval sebevědomím, a najednou jsem usilovně zadoufala, že se ke svému psovi (a ke mně) vrátí. Sice by mi to akorát ještě víc zkomplikovalo už tak pořádně zmotaný život, ale zároveň ve mně ta naděje

vyvolávala pocit, že všechno možná není tak černé, jak se zdá. Moje bláhové snění ukončil Damien.

„Ukaž mi tu báseň.“ Jako správný učenec se zaměřil rovnou na podstatu problému a emocionální výlevy si nechal na jindy.

Byla jsem z celého srdce vděčná, že se do rozboru zapojí další mozek. Vstala jsem a podala mu papír.

„Zprvė, výraz básně je v tomhle případě poněkud zavádějící,“ prohlásil.

„Babička povídala, že je to píseň,“ řekla jsem.

„To taky není přesné. Aspoň podle mého názoru.“

Damienovy názory jsem rozhodně brala vážně, zvláště když se týkaly něčeho intelektuálního, a tak jsem se zeptala: „Co to teda správně má být?“

„Prorocství,“ odpověděl.

„Do hajzlu! To je fakt!“ vyhrkla Afrodita.

„Bohužel jsem nucena s ní souhlasit,“ řekla Shaunee.

„Temná budoucnost v totálně nesrozumitelné rýmované verzi. Jo, vážně to bude prorocství,“ usoudila Erin.

„Jako to v *Pánovi prstenů* o návratu krále?“ zeptal se Jack.

Damien se na něj usmál. „Ano, přesně takové.“

Všichni se obrátili na mě. „No, já si myslím to co vy,“ zakoktala jsem.

„Fajn. Teď si ho rozebereme.“ Damien si ho znovu pozorně přečetl. „Je napsané v rýmovém schématu *abab cdcd ee* a rozdělené do tří slok.“

„Záleží na tom?“ zeptala jsem se. „Vždyť jsme se shodli, že to není básnička, ale prorocství, tak je snad jedno, jak se rýmuje, ne?“

„No, stoprocentně jistý si nejsem, ale když už má formu básně, měli bychom ho analyzovat pomocí básnických pravidel.“

„To zní logicky,“ uznala jsem.

„Sloky mají v poezii obdobnou funkci jako odstavce v prozaickém textu – každá pojednává o samostatném tematickém celku, ale vzájemně na sebe navazují.“

„Není úžasný?“ Jack se širokým úsměvem objal Hraběnkou.

„Ty bláho, ten kluk je bedna,“ pronesla Shaunee.

„Totální intoš,“ přisvědčila Erin.

„Bolí mě z něj hlava, a to se jen koukám,“ zamumlala Afrodita.

„To znamená, že nejdřív se musíme podívat na každou sloku zvlášť,“ pokračovala jsem. „Vid’?“

„Tím nic nezkazíme,“ odpověděl.

„Přečti to nahlas,“ navrhla Afrodita. „Dávalo to větší smysl, když mi to Zoey četla.“

Odkašlal si a svým nejlepším recitačním hlasem přednesl první sloku.

*Pradávný spí, leč jednou vstane
až síla země zalije se svatou krví
nalezne cíl; královna Tsi Sgili neustane
dokud ho z žaláře nevyplaví*

„Ten pradávný nemůže být nikdo jiný než Kalona,“ řekl.

„Afroditu a mě zase napadlo, že země se může zalít krví, když někoho zavraždí. Jako když umřela profesorka Nolanová.“ Odmlčela jsem se a polkla. Správně jsem měla dodat ještě Lorenovo jméno, ale nedokázala jsem ho vyslovit.

„Když jsem ji našla, bylo... bylo tam v trávě tolik krve, že... že se všechna nevsákla, a doopravdy to vypadalo, jako když krvácí samotná země.“ Afroditě se při té vzpomínce roztřásl hlas.

„Přesně, byla doslova zalitá krví,“ přisvědčila jsem. „A kdyby takhle zabili nějakého mocného člověka nebo upíra, vysvětlovalo by to tu narážku na sílu.“

„Dobře, to dává smysl, zvlášť když se podíváme na další dva verše. Za tím vším zjevně stojí ta královna Tsi Sgili.“ Damien se zarazil a svrástil čelo. Pak pokračoval: „I když by to vlastně mohl být dvojsmysl. Tsi Sgili sice způsobí

všechno to, o čem se píše dál, ale ta svatá krev, která vyplaví Kalonu z žaláře, může být její.“

„Fuj, to je hnus,“ ozvala se Shaunee.

„Kdo ta královna Tsi Sgili může být?“ nadhodila Erin.

„To nevíme. Babička o nikom takovém nikdy neslyšela. Ona vlastně o Tsi Sgili obecně moc neví, kromě toho, že jsou nebezpečné a čerpají sílu ze smrti,“ řekla jsem.

„V tom případě si musíme dávat pozor, jestli se někdo takový neobjeví,“ prohlásil Damien.

„I když nemáme ani tucha, kdo by to mohl být?“ namítla Shaunee.

„Tucha máme,“ opáčila Erin. „Zoeyina babička říkala, že Tsi Sgili čerpají svoji moc ze smrti, tím pádem to musí být někdo, komu prospívá, když někdo jiný umře.“

„Taky povídala, že Tsi Sgili umí něco, co se jmenuje... *ane... ane li...* jak to bylo, Zoey?“ řekla Afrodita.

„*Ane li sgi.* To je něco jako mimosmyslové vnímání.“ Zhluboka jsem se nadechla a donutila se vyslovit, co se mi honilo hlavou. „A my všichni známe upírku, na kterou by takhle charakteristika seděla.“

„Neferet,“ zašeptal Damien.

„No, rozhodně víme, že není taková, jak se tváří,“ zamyslela se Erin.

„Ale je doopravdy tak zlá, jak by taková Tsi Sgili měla být?“ řekla Shaunee.

Vyměnily jsme si s Afroditou pohled. Rozhodla jsem se, že jim řeknu všechno, a kývla jsem.

„Sešla z Nyktiny cesty,“ potvrdila Afrodita.

Dvojčata zalapala po dechu. Jack objal Hraběnku a přísahala bych, že zakňučel jako pes.

„Víte to jistě?“ zeptal se Damien rozechvěle.

„Jo. Úplně jistě,“ odpověděla jsem.

„Pak je dost dobře možné, že tou královnou z proroctví je ona.“

Zvedl se mi žaludek. Jednotlivé dílky skládačky začaly zapadat do sebe. „Neferet je od smrti profesorky Nolanové a Lorena nějaká jiná.“

„Bohyně! Chceš říct, že má s těmi příšernými vraždami něco společného?“ vyjekl Jack.

„Nevím, jestli v nich má přímo prsty, nebo je jen využívá ve svůj prospěch,“ řekla jsem. Najednou se mi vybavilo, jak jsem Lorena přistihla s Neferet těsně předtím, než umřel. Byli milenci, to by poznal i slepý. A on do ní byl doopravdy zamilovaný, kdežto ona ho využila, aby mi ublížila. Navedla svého milence, aby mě svedl a otiskl se se mnou. Copak by něco takového udělala, kdyby ho skutečně měla ráda?

Co když se její láska zvrhla v něco stejně zvráceného jako ona sama? Je možné, že zavraždila někoho, s kým měla poměr?

„Ale vždyť jsme všichni mysleli, že ty vraždy spáchal nějaký věřící,“ ozvala se Shaunee.

„Třeba královna Tsi Sgili chtěla, aby to tak vypadalo,“ odvětil Damien. Vyhnul se Neferetinu jménu, což mi připadalo jako dobrý nápad.

„Máš pravdu. Nejdřív ty vraždy, potom má Afrodita hned několik vizí po sobě, ve kterých mě někdo zabije – a nejmíň v jedné je Neferet u toho – a nakonec tohle proroctví. To by byla moc velká shoda náhod. Asi to vážně mělo jen vypadat jako zločin spáchaný z náboženského fanatismu,“ prohlásila jsem a vzpomněla si na všechny ty milé jeptišky, které jsem ten den potkala. Teď už jsem si nemohla dál namlouvat, že všichni křesťané jsou omezení pitomci, kteří chtějí zatnout típec každému, kdo má jinou víru.

„Ve skutečnosti museli ti učitelé umřít kvůli své síle,“ řekla Afrodita. „Protože Neferet se pokouší probudit Kalonu.“

„Hele, od teď o ní budeme mluvit jako o královně, dobře?“ skočila jsem jí rychle do řeči.

Všichni přikývli, kromě Afrodity, která jen pokrčila rameny. „Proč ne.“

„Počkat, to proroctví ale možná říká, že Kalona povstane, když královna zemře. Dejme tomu, že královna je ta, kdo si myslíme. Nedokážu si představit, že by se obětovala, aby otevřela cestu k moci někomu jinému,“ namítl Damien.

„Třeba nezná to proroctví celé. Babička přece povídala, že tu krakouní píseň nikdo nezapsal a dochovalo se jen pár slov. V podstatě se už před staletími ztratila.“

„A sakra,“ vyhrkla Afrodita.

Všichni jsme se na ni podívali. „Co je?“ zeptala jsem se.

„Koukněte, možná se pletu, ale co když Kalona z toho svého hrobu, nebo jak tomu chcete říkat, nějakým způsobem komunikuje? Je tam už hrozně dlouho. Co když země, která ho vězní, ztrácí na síle? Kalona je nesmrtelný. Třeba se dokáže lidem nějak dostat do hlavy. Nyx to umí. Našeptává nám rady. Co když to on dokáže taky?“

„Našeptává! To přece říkala Nyx – že Neferet naslouchá našeptávání někoho jiného.“ Při tom pomýšlení jsem se otřásla a můj instinkt mi jasně naznačil, že jsme na správné stopě.

„Logicky vzato, nejsnáze by se dostal do hlavy někomu, kdo je přívržencem smrti a zla,“ usoudil Damien.

„Jako třeba Tsi Sgili,“ řekla Erin.

„A nejlíp hned jejich královně,“ dodala Shaunee.

„Do pytle,“ povzdychla jsem si.

24)

„Dobře, přejdeme k další sloce,“ řekl Damien a začal číst:

*Svobodu z mrtvé ruky přijme
děsivý krásou, hrůzostrašný zjevem
ztracené vlády opět se ujme
ženy pokleknou před jeho hněvem*

„A na závěr tu máme dvojverší.“ Nadechl se:

*Kalonův sladký zpěv nás doprovází
když vraždíme žárem, ze kterého mrazí*

„Většina z toho je bohužel jasná až moc,“ řekla Erin. Všichni jsme na ni vyvalili oči. „Hele, přiznávám to jen pod nátlakem, ale když jsem minulé pololetí chodila na seminář poezie, sem tam jsem se něco i naučila. A co má být? A navíc, když vynechám ten první verš, mluví se tam v podstatě jen o tom, že až bude Kalona volný, začne zase znásilňovat ženy a ubližovat jim.“

„Jenže právě ten první verš popisuje, co ho osvobodí,“ vložil se do toho Damien. „Nějaká mrtvá ruka, a když to vztáhneme k první sloce, právě tahle ruka způsobí něco tak strašného, že se země zalije krví.“

„Jo, ale tam se přece říká, že země se zalije krví kvůli královně Tsi Sgili. Jestli to je ta, kdo myslíme, tak to nesedí. Ona přece není mrtvá,“ namítla jsem.

„Není to jenom nějaká metafora? Mrtvý přece nemůže nic zalít krví. To nedává smysl, což je přesně důvod, proč poezii odjakživa nesnáším,“ řekla Afrodita. „Kdyby se to všechno vážně vztahovalo k jedné osobě, tak by ta Tsi Sgili musela být mrtvá a zároveň krváčet. Jenže z mrtvých krev neteče. Teda teče, ale jenom chvíli po smrti.“

„Ne! To ne!“ Najednou mi došlo, o kom se v tom proroctví mluví, podlomily se mi nohy a klesla jsem na postel.

„Zoey? Co se stalo?“ zeptal se Damien a začal mě ovívat listem papíru.

„Jestli mi pozvracíš postel, zabiju tě,“ řekla Afrodita.

Nevšimala jsem si jí a chytla jsem Damiena za ruku. „Je to Stevie Rae – byla mrtvá a pak nemrtvá. A krev jí rozhodně téct může. Umí ovládat myšlenky a země jí dává hodně velkou moc. Co když ta královna je ona?“

„Navíc má červené tetování, to by taky mohlo něco znamenat. Ta holka, kterou podle pověsti vědmy stvořily pro Kalonu, byla přece pokreslená rudými symboly,“ poznamenala Erin.

„No, to je docela slušná náhoda,“ řekla Shaunee.

„Stevie Rae? Proboha! Stevie Rae!“ zajíkl se Jack a zbledl ještě víc než já.

„Já vím, miláčku, já vím. Je to hrozná představa,“ zamumlal Damien.

Afrodita se na mě pronikavě zadívala. „Nemůžu než souhlasit, že by to mohla být Stevie Rae.“

„Ale to přece není možné. Stevie Rae byla hrozná, když ztratila lidskou přirozenost,“ pronesl Damien zamyšleně. „Jenže pak se proměnila a teď je zase jako dřív. Podle mě nemůže být královna Tsi Sgili, protože stoprocentně není zlá.“

Afrodita po mně zase střelila pohledem a řekla: „Koukněte, Stevie Rae není stejná jako dřív.“

„A na tom není vůbec nic divného, protože si prožila hodně špatných věcí,“ skočila jsem jí rychle do řeči. Za žádnou cenu jsem nehodlala uvěřit, že Stevie Rae je zlá. Jiná, to ano. Ale zlá? Ani náhodou. Pak mě napadlo ještě něco. „Mnohem pravděpodobnější bude, že Tsi Sgili je některé jiné z těch hnusných mláďat. No uznej, sama jsi říkala, že jsou pořád...“ Zarazila jsem se a konečně si všimla, že Afrodita mi nenápadně rukou naznačuje, ať okamžitě zmlknu. Damien a dvojčata na mě zírali s otevřenou pusou.

„Ehm. Nezapomněla jsi náhodou, že o těch dalších mláďatech někteří přítomní nevědí?“ řekla Afrodita. Pak nad zmatenými výrazy mých kamarádů ohrnula nos. „No, teď už je to venku. Tohle vysvětlování laskavě přenechám Zoey. Tak do toho, Červenko, pověz tady pakoňům o rudém postrachu kanálů.“

Do prkýnka. Já zapomněla, že jsme jim neřekly o červených mláďatech.

Rozhodla jsem se, že budu drsná. Řeknu prostě pravdu, holou, nepřikrášlenou pravdu a tečka. A když nebudu vědět, jak dál, prostě se rozbřečím.

„Fajn. Pamatujete na ty další kluky a holky, co umřeli?“

Dost ztuhle přikývli.

„Na hnusáka Elliotta, Elizabeth bez příjmení a... no, prostě další?“

Zase kývli.

„Neumřeli. Stalo se jim to co Stevie Rae, i když ne tak docela to samé. Dost těžko se to vysvětluje.“ Odmlčela jsem se a chvílku hledala správná slova. „Zkrátka jsou pořád naživu a místo modrých znamení mají červená. Žijou se Stevie Rae v podzemních chodbách.“

Kupodivu mě z trápení vysvobodil drahoušek Jack. „Tohle je další věc, kterou jsi nám nemohla říct, protože jsi nechtěla, aby na to někdo z nás náhodou pomyslel, když by ho mohla zaslechnout Neferet, která je ve skutečnosti zlá a nesmí zjistit, co víš, že jo?“

„Jacku, teď bych ti nejradši dala pusu,“ vyhrkla jsem.

„Ale kuš.“ Zahihňal se a pohládl Hraběnce uši.

Podívala jsem se na zbytek svojí party. Rozdýchají Damien a dvojčata další dávku mých lží takhle snadno? Podívali se na sebe.

První promluvil Damien. „Tahle nemrtvá mláďata jsou Neferetina práce, nemám pravdu?“

Zaváhala jsem. Chtěla jsem je ušetřit pravdy tak dlouho, jak to jen bude možné.

Afrodita to rozhodla za mě. „Ano. Je za tím určitě Neferet. Proto vám Zoey nechtěla o těch dalších mláďatech říct. Neferet je nebezpečná a ona vás před ní chtěla chránit.“ Zadívala se na mě. „Ale teď už je pozdě. Nemůžeme to dál tajit.“

„Přesně,“ přisvědčila jsem zdráhavě. „Musíte to vědět.“

„Dobře,“ řekl Damien odhodlaně. Natáhl se k Jackovi a vzal ho za ruku, kterou zrovna nehladil Běňku. „Je nejvyšší čas, abychom se dozvěděli všechno. Jsme připravení a nebojíme se.“

„Jenom trošičku,“ upřesnil Jack.

„Tak do toho! Vždyť víš, že nejvíc na světě milujeme pořádné šťavnaté drby,“ řekla Erin.

„A tohle vypadá na drby nejvyššího kalibru,“ připojila Shaune.

„Siamky, tohle nejsou drby. Vždyť to nesmíte pustit dál,“ namítla znechuceně Afrodita.

„No jo, to přece víme,“ prohlásila Shaune.

„Teď to ještě dál pustit nesmíme, ale když si počkáme, jednou to bude stát za to,“ vysvětlila Erin.

„Bezva,“ přerušil je Damien. „Povídej, Zoey.“

Zhluboka jsem se nadechla a všechno jim vyklopila. O tom, jak jsem poprvé viděla „duchy“ a jak se ukázalo, že to byl ten zmetek Elliott a Elizabeth bez příjmení (na kterou jsem později musela zaútočit ohněm a doopravdy, jednou provždy ji zabít, když jsem zachraňovala Heathu), kteří vstali z mrtvých. Pověděla jsem jim o tunelech a co se tam stalo, když jsem šla pro Heathu. Řekla jsem jim všechno o Stevie Rae, opravdu všechno. Nakonec jsem se jim svěřila se svým přesvědčením, že Stark se možná taky probudí.

Když jsem skončila, kamarádi dlouho zaraženě mlčeli.

„Ty bláho,“ ozval se Jack. Otočil se k Afroditě. „A tys byla jediná, komu o tom mohla říct, protože dospělí z nějakého důvodu nedokážou číst tvoje myšlenky?“

„Ano,“ odpověděla. Viděla jsem, jak napřimuje záda a nasazuje chladný, povýšený výraz. Evidentně se připravovala na to, že se obrátí proti ní a řeknou, že teď už všechno vědí a ji už nikdo nepotřebuje.

„To muselo být těžké, když jsme se k tobě my ostatní navíc chovali ošklivě,“ pokračoval Jack.

Udiveně zamrkala.

„Ano,“ přidal se Damien. „Omlouvám se za některé věci, co jsem ti řekl. Držela jsi při Zoey, když jsme se na ni my vykašlali.“

„Taky mě to mrzí,“ řekla Shaunee.

„Nerada to přiznávám, ale mě taky,“ prohlásila Erin.

Afrodita vypadala úplně šokovaně. Usmála jsem se a nenápadně na ni mrkla. Nahlas jsem to neřekla, ale zdálo se, že se z ní právě stala členka pakoního stáda.

„Tak, lidi, teď už víte všechno, ale pořád máme spoustu práce.“ Hned se ke mně otočili. „Stevie Rae myslí, že nesmíme dovolit, aby u Starka byla Neferet, kdyby se probudil. Udělala by z něj svoji loutku.“

„Ble,“ řekla Shaunee.

„Je to tím odpornější, že to býval takový krasavec,“ vzdychla Erin.

„Třeba z něj krasavec zase bude,“ poznamenal Jack. Pak zalapal po dechu a zakryl Hraběnce uši. „A jestli o něm budeme dál mluvit, měli bychom mu říkat jen iniciálami nebo něco. Víte, abychom netrápili Běnků.“

Zadívala jsem se do Hraběncových hnědých očí. Na chvíli jsem se v nich úplně ztratila a přísahám, že jsem v nich zahlédla bolest, zármutek a hlubokou, nezměrnou laskavost.

„Souhlas. Od teď mu budeme říkat prostě J. S.“ Ulevilo se i mně, protože takhle to přece jen tak docela nevypadalo, jako když se bavíme o něm. Nechtěla jsem si pořád

připomínat, jak moc jsme si rozuměli těsně předtím, než umřel.

„Zoey původně chtěla odnést, ehm, jeho tělo a schovat ho u sebe ve skříni nebo někde, ale mě samozřejmě napadlo něco mnohem lepšího.“ Afrodita udělala dramatickou pauzu, aby si získala patřičnou pozornost. „Koupila jsem chůvičku.“

„Super!“ vykřikl Jack. „Nedávno jsem o nich slyšel v jedné talkshow. Hrozný případ. Díky té kameře přistihli jednu děsnou a s prominutím *tlustou, mizerně oblečenou* chůvu, jak příšerně cloumá s docela malým miminkem.“

„Takže víš, jak fungují?“ zeptala se Afrodita.

„Jo,“ odpověděl.

„Výborně. Musíš se nepozorovaně dostat do márnice, nainstalovat tam kameru a monitor přinést Zoey. Máš na to?“

Jack zbledl jako stěna. „Do márnice? Myslíš to místo, kam se ukládají mrtvolky?“

„Takhle o tom nesmíš přemýšlet,“ vložila jsem se do toho rychle. „J. S. vlastně jenom spí, akorát u toho nedýchá.“

„Aha,“ řekl, ale zjevně jsem ho moc nepřesvědčila.

„Zvládneš to?“ zeptala jsem se a byla v tu chvíli strašně ráda, že o elektronice nic nevím a tím pádem to nemůžu udělat sama.

„Ano, zvládnou. Slibuju,“ prohlásil odhodlaně a objal Hraběnkou kolem krku.

„Bezva, tak to máme jeden problém vyřešený.“ Aspoň dokud se Stark nevzbudí (jestli se teda vzbudí), ale doufala jsem, že to ještě pár dní potrvá. Neměla jsem sílu čelit všem důsledkům jeho zmrtvýchvstání hned teď. Vlastně pro mě bylo těžké na něj být jen myslet, a tak jsem rychle změnila téma. „Musíme ještě jednou pořádně rozebrat to proroctví. Mám strach, že ten verš o ruce mrtvého doopravdy mluví o Stevie Rae.“

„Já jsem pořád přesvědčený, že Stevie Rae nemá s tím padlým andělem nic společného,“ řekl Damien.

„Ale těchhle nových upírů je víc, ne?“ podotkl Jack.

„No, dospělých ne,“ vysvětlila jsem jim. „Stevie Rae je jediná, kdo dokončil proměnu. Ale jejích mláďat je celkem hodně.“

„Bylo by logičtější, kdyby to byl někdo z nich,“ trval na svém Damien.

„Správně, Stevie Rae by se s žádným padouchem nikdy nezapletla,“ řekla Erin.

„Ani náhodou,“ podpořila ji Shaunee.

Afrodita se na mě jen mlčky dívala.

„Zoey přece povídala, že ti ostatní kluci a holky jsou pěkně hnusní,“ nadhodil Jack.

„To teda jsou,“ přisvědčila Afrodita. „Připomínají mi...“ Zarazila se a potom se jí rozsvítily oči. „...připomínají mi dělníky. Ble.“

„Afrodito, na dělnících není vůbec nic špatného,“ zaúpěla jsem zoufale.

„Prosím? Slyším tě, ale nějak ti nerozumím.“

Obrátila jsem oči v sloup. „Fajn, berte to tak, že červená mláďata jsou možná odporná jen podle Afroditinych nesmyslných měřítek. Já jsem je viděla jen předtím, než se Stevie Rae proměnila, a ona tvrdí, že se jim vrátila lidskost a chovají se slušně, takže nebudu dělat předčasné závěry.“

„No, ať už jsou vážně hnusní nebo je tady naše Super drbna jen diskriminuje, měli bychom si na ně dávat pozor,“ prohlásil Damien. „Musíme zjistit, co dělají. S kým se baví. Co si myslí. Pak se nám třeba podaří odhalit, jestli se ten démon někoho z nich snaží kontaktovat a zneužít ke svým makabrozním rejdům.“

„Maka-co?“ zeptala se Shaunee.

„Co-brózním?“ doplnila Erin.

„To znamená ‚hrůzným‘,“ pošeptal jim Jack.

„V tom případě mám pro tebe dobrou zprávu. Stevie Rae a její červená mláďata přijdou zítra na rituál,“ oznámila jsem.

Kamarádi na mě vytřeštili oči.

Podívala jsem se na Afroditu. Vzdychla. „Já už nemám nadání pro zemi,“ přiznala. Pak si přejela hřbetem ruky po

čele a rozmazala si falešné tetování. „Nejsem už ani mládě. Proměnila jsem se zpátky v člověka.“

„Ale není ani obyčejný člověk,“ dodala jsem. „Pořád má vize, což byste si asi domysleli sami, když pro nás zapsala to proroctví. A taky je pořád hodně důležitá pro Nyx.“ Usmála jsem se na ni. „Bohyně nám to řekla osobně.“

„Ty brd'ó, to je absolutně šílené!“ vyjekl Jack.

„Je to uhnutější než tady naši kluci,“ pronesla Shaunee.

„Což samozřejmě vůbec nemyslí jako urážku,“ dodala Erin.

„Takže Afrodita, stejně jako Stevie Rae a červená mláďata, se proměnila v něco úplně nového, co tu ještě nikdy nebylo,“ řekl Damien zamyšleně.

„Už to tak vypadá,“ přisvědčila jsem.

„Věci se mění,“ pronesl zvolna. „Mění se samotný řád světa.“

Zamrazilo mě v zádech. „To je dobře, nebo špatně?“

„To ještě nemůžeme vědět,“ řekl. „Ale myslím, že se to brzo ukáže.“

„Děsí mě to,“ pípl Jack.

Zadívala jsem se na ně. Všichni vypadali vystrašeně a nejistě. Takhle jsem to nemohla nechat. Potřebovali jsme být silní, držet spolu a vzájemně si věřit.

„Mě ne.“ Ve chvíli, kdy jsem to vyslovila, to byla obrovská ostudná lež. Ale pokračovala jsem, a čím déle jsem mluvila, tím víc jsem tomu sama věřila. „Když se něco mění, může to na první pohled být divné, nebo třeba i *uhnuté*.“ Zazubila jsem se na Damiena s Jackem a oni mi úsměv váhavě oplatili. „Jenomže bez změny by nebyl žádný vývoj. I my se měníme, jak dospíváme. Uznejte, nebýt téhle změny, Stevie Rae by byla mrtvá. To si vždycky připomenu, když toho na mě začne být moc. A navíc,“ přejela jsem všechny pohledem, „pořád máme jeden druhého. Změny se dají snášet mnohem líp, když na to člověk není sám.“

Bylo na nich doslova vidět, jak z nich padá nejistota. Napadlo mě, že jednoho dne, za hodně dlouho, ze mě možná přece jen bude celkem ucházející velekněžka.

„Tak jaký je plán?“ zeptal se Damien.

„Ty a Jack nainstalujete do márnice chůvičku. Jak myslíte, že by to šlo udělat, aby vás nikdo neviděl?“

„Podle mě nebude problém zinscenovat menší maskovací manévr,“ pronesl zadumaně Jack a zadíval se na Hraběnkou a Maleficent, která na labradorku celou „schůzi“ výhruzně vrčela z koupelny. „Teda když nám Afrodita trochu vypomůže.“

„Jak chcete. Ale ne abyste si potom stěžovali, až moje kočička toho psa zakousne. A jestli J. S. doopravdy vstane a zjistí, že jeho pejsánek má čumák na hadry, určitě se pěkně naštve.“

„Ehm, prosím vás, zkuste to zařídit tak, aby se ten váš manévr nezvrhl v masakr,“ podotkla jsem.

„Jasně,“ odvětili Damien s Jackem jednohlasně.

„Já půjdu Shekině říct, že za mnou přijede babička a že pro ni potřebuju pokoj pro hosty,“ pokračovala jsem.

„A my se budeme držet hezky daleko od Neferet,“ řekla Erin.

„Přesně,“ souhlasila Shaunee. „Což bychom mimochodem měli dělat všichni kromě Červenky a Afrodity.“

Už jsem jí to chtěla schválit, ale Afrodita nás všechny vyšokovala, protože hlasitě vykřikla: „Ne!“

„Proč ne? Neferet se přece musíme vyhýbat. Kdyby ji napadlo, že se nám podívá do hlavy, zjistí, co všechno víme o Stevie Rae a těch ostatních. A jestli je doopravdy královna Tsi Sgili, dojde jí, že víme i o ní, o krakounech a dokonce o Kalonovi,“ namítl rozladěně Damien.

„Počkej,“ zarazila jsem ho a otočila se k Afroditě. „Vysvětli mi, proč by se podle tebe neměli Neferet vyhýbat.“

„To je přece jasné. Když se pakoni začnou před Neferet schovávat, všimne si toho a tím spíš se bude na jejich myšlenky soustředit. Bude se jim hrabat v hlavě tak dlouho, dokud něco nenajde. Ale co když se Damien, Jack i siamky budou chovat úplně normálně? Nepůjdou jí z cesty, ale

naopak ji budou zdravít, ptát se jí na úkoly a stěžovat si, že tady máme jenom samé zdravé jídlo?“

„To bychom si ani nemuseli vymýšlet,“ poznamenal Jack.

„Přesně. A když Neferet náhodou potkáte, Jack bude například myslet na to, jak je těžké tahat s sebou všude depresivního psa. Damien zase na domácí úkoly a na to, jaké má Jack krásné oči. A dvojčata, jak se nepozorovaně dostat ze školy a stihnout zimní výprodej bot u Sakse, který mimochodem začíná příští týden.“

„Cože? Tak brzo?“ vyjekla Shaune.

„Já to věděla. Bylo přece jasné, že letos to spustí dřív. Po té pitomé sněhové kalamitě jim určitě zbylo mnohem víc zboží než obvykle, a proto museli posunout termín, aby předběhli ostatní,“ usoudila Erin.

„Katastrofa, ségra. Prostě katastrofa,“ vzdychla Shaune.

„To je ono. Když se pakoni budou chovat jako trapní pitomečci, Neferet ani nenapadne jim věnovat pozornost, protože v hloubi duše si o nich přesně tohle myslí,“ řekla Afrodita.

„Ty myslíš, že nás vážně má za trapné pitomečky?“ zeptal se Damien.

„Mě zatím pokaždé podcenila. Logicky podceňuje i vás,“ vmísila jsem se do diskuze.

„Jestli to tak skutečně je, pak máme velikou výhodu,“ řekl.

„Aspoň dokud si svůj omyl neuvědomí,“ dodala Afrodita.

„No, doufejme, že jí to ještě nějaký čas vydrží,“ prohlásila jsem. „Fajn, od téhle chvíle bychom se měli držet co nejvíc pohromadě. Babička sice říkala, že krakouni jsou jen duchové, ale já jsem si skoro na sto procent jistá, že na mě včera jeden zaútočil – a bolelo to. Navíc z nich mám dost špatný pocit. Prý můžou ublížit jenom starým lidem, kteří už jsou na pokraji smrti, ale co když Kalona sílí a oni s ním? Co když teď už dokážou ublížit i těm, kdo nejsou ani staří, ani nemocní?“

„Nestraš mě,“ pípl Jack.

„Jen se hezky boj,“ opáčila jsem. „Když se budeš bát, budeš aspoň opatrnější.“

„Já se nechci plížit po márnici a mít u toho strach,“ postěžoval si.

„Koukni, ber to tak, že J. S. vážně jenom spí,“ konejšil ho Damien a vzal ho kolem ramen. „Pojď, odvedeme Hraběnku zpátky ke mně a naplánujeme náš diverzní manévř.“ Podíval se na Afroditu. „Půjdeš s námi, vid’?“

Povzdychla si. „Potřebujete moji kočku.“

Nebyla to otázka, ale oba kluci stejně přikývli a rošťácky se ušklíbli.

„Tak já jdu. Maleficent ale zůstane tady, dokud to nespustíme naostro.“

„Samozřejmě,“ řekl Damien.

Otočila jsem se k dvojčatům. „Vás asi nemusím přemlouvat, abyste se držely pohromadě, co?“

„Ne,“ odpověděla Erin.

„Hele, mohly bychom zajít pro další bylinky na vykuřování,“ napadlo Shaunee.

„Bezva. Neuškodí, když očistíme naše pokoje,“ přisvědčila jsem.

„Levou,“ řekla Shaunee.

„Zadní,“ doplnila Erin.

„Ale to může počkat, ne?“ vložil se do toho Jack. „Nejdřív byste nám mohly pomoci s naším manévrem, holky.“

„No, znáš Belzebuba. Není to zrovna klid’as,“ namítla Shaunee.

Jack se zakřenil a přikývl. „Přesně proto ho potřebujeme.“

„Chudinka Běnka,“ vzdychla Erin.

„Co máš na programu ty, Červenko?“ zeptal se.

„Půjdu za Shekinou a poprosím ji, aby tady babička mohla zůstat.“ Koukla jsem se na hodiny. „Měla by dorazit každou chvíli.“

„Výborně, takže každý ví, co má dělat. Dáme se do práce,“ uzavřel Damien.

Všichni jsme se zvedli a zamířili ke dveřím. Afrodita zůstala se mnou trochu pozadu. „Tak za chvíli zas tady, jo? Vypadá to, že my dvě jsme na sebe tak nějak zbyly.“

Usmála jsem se na ni. „Hezky sis to zavařila, co?“

Protočila oči, vytáhla z kabelky zrcátko a s jistotou profesionála si nakreslila nové znamení. Pak vyšla ven. Byla jsem jen kousek za ní, a tak jsem dobře slyšela, jak si mumlá: „Jasně... jo... bezva... debilní vize, po kterých mám červené oči, nemožní kamarádi, pradávné zlo... Nechci vědět, co přijde dál...“

25)

Když jsem šla od dívčích kolejí k hlavní školní budově, rozhodla jsem se, že nemůžu za Shekinou přijít celá napjatá a vystresovaná, a tak jsem provedla pár hlubokých očištných nádechů, zklidnila se, srovnala si myšlenky a silou vůle obrátila pozornost ke konejšivé kráse noci. Bylo nezvykle teplo. Plynové lampy vrhaly dekorativní stíny na zimní stromy a živé ploty, ze spadaneho listí na trávnících se linula zemitá skořicová vůně. Mezi budovami přecházely skupinky spolužáků. Většina z nich mířila na koleje nebo do jídelny. Smáli se a povídali si. Sem tam mě někdo hlasitě pozdravil, jiní mi jen uctivě salutovali. Došlo mi, že mám přes veškeré nepříjemnosti celkem optimistickou náladu. Nejsem v tom sama. Kamarádi v tom jsou se mnou a poprvé po dlouhé době vědí úplně všechno. Nelžu jim, nic nezamlčuju. Pověděla jsem jim čistou pravdu a mám z toho vážně, doopravdy radost.

Z příšeří se vynořila Nala, rozběhla se ke mně, mňaufla a vyčítavě se na mě podívala, načež se naprosto nečekaně odrazila a vyskočila mi do náruče. Málem jsem se přerazila, abych ji chytila.

„Hele, taky jsi mě mohla varovat!“ pokárala jsem ji, ale potom jsem jí dala pusu na bílý flek nad čumákem a polechtala ji za ušima. Šly jsme dál. Frekventovanou část areálu jsme brzo nechaly za sebou a ocitly se v mnohem klidnější zóně před knihovnou a ubytovnou pro profesory.

Noc byla vážně překrásná, na jasné oklahomské obloze se třpytila spousta hvězd. Nala mi zavrtila hlavu do ramene a spokojeně předla. Pak zničehonic ztuhla.

„Nalo? Co se...?“

Vtom jsem to uslyšela. Skřehotání. Ozývalo se tak blízko, že jsem se zadívala do dřímotných stínů nejbližšího stromu a čekala, že tam toho krkavce uvidím. K jeho volání se přidal další, pak třetí a čtvrtý. Ten zvuk ve mně vzbudil nepopsatelný děs. V tu chvíli jsem najisto poznala, že to nejsou obyčejní krkavci. Jejich křik se sice hodně podobal ptačímu, ale když jsem se zaposlouchala pořádně, v tom zdánlivě všedním krákorání jsem rozeznala ozvěnu smrti, strachu a šílenství. Teplý, voňavý vánek, který jsem cítila ještě před okamžikem, vystřídala ledová nicota, jako kdybych se ocitla v mauzoleu. V žilách mi ztuhla krev.

Nala táhle, výhružně zasyčela a zadívala se mi přes rameno do tmy obklopující jindy tak důvěrně známé a přívětivé staré duby. Teď byly jiné. V jejich korunách se skrývaly nestvůry. Bezděky jsem přidala do kroku a rozhlédla se, ale nikde kolem najednou nebyla ani noha. Zašly jsme příliš daleko za roh a zůstaly samy ve tmě, která halila bůhvíco.

Krkavci se zase rozkřičeli. Zježily se mi z toho chloupky na rukou a na zátylku. Nala hrdelně zavrčela a znovu zasyčela. Ucítila jsem kolem sebe pleskat křídla, tak blízko, že mě ovíval studený vzduch, který vířila, a potom mě udeřil ten zápach. Jako shnilé maso a hnis. Odporně nasládlá vůně smrti. V krku mě začala pálit kyselá chuť hrůzy.

Krkavců přibývalo, aspoň podle hlasů, a v temnotě jsem rozeznala zmítající se stíny stínů a mezi nimi cosi lesklého, ostrého a zahnutého. Jak to, že mají zobáky, od kterých se odráží záře plynových světél, když jsou to jen duchové? Jak to, že páchnou smrtí a rozkladem? A jestli to už nejsou duchové, co to znamená?

Zastavila jsem se a váhala, jestli se mám rozběhnout dopředu, nebo utíkat zpátky. A jak jsem tam stála, ochromená panickou hrůzou a nerozhodností, černota halící

nejbližší strom se zavlnila a snesla se ke mně. Srdce mi tlouklo tak prudce, až to bolelo, a zmocnil se mě takový děs, že jsem se nemohla pohnout ani promluvit. Jenom jsem úzkostně zalapala po dechu a dívala se, jak se to blíží. Příšerná křídla vířila ledový zatuchlý vzduch a ta věc byla stále blíž. Už jsem ji viděla, lidské oči v znetvořené ptačí tváři... paže... lidské paže s pokroucenýma zrůdnýma rukama, proměněnýma v roztřepené špinavé pařáty. Netvor otevřel zahnutý zobák, a když zakřičel, zakmital v něm rozeklaný jazyk.

„Ne!“ zaječela jsem, pevně sevřela syčící kočku a klopýtavě ucouvla. „Nech mě!“ Otočila jsem se a dala se do běhu.

Chytil mě. Na ramena mi dopadly neskutečně studené dlaně. Vykřikla jsem a upustila Nalu. Kočka dopadla na zem, přikrčila se a začala na přízrak prskat. Ovinul mě těmi hnusnými křídly a znehybnil. Přitiskl mě zády k sobě, jakoby v parodii objetí. Naklonil hlavu přes moje rameno a jeho zobák mi spočinul na krku, přesně v bodě, kde mi pod kůží zběsile bušila krev. Pomalu vystrčil červený rozeklaný jazyk a olízl mě, jako by chtěl nejdřív ochutnat, než mě sežere celou.

Byla jsem naprosto ztuhlá strachy. Věděla jsem, že mi prořízne hrdlo. Afrodítina vize se naplní, jenom mě nezabije Neferet, ale démon! *Ne! Ach bohyně, to ne!* zaznělo mi v hlavě. *Duchu! Sežeň pomoc!*

„Zoey?“ Rázem se kolem mě zatočil tázavý vítr, ve kterém zněl Damienův hlas.

„Damiene, pomoc...“ zašeptala jsem z posledních sil.

„*Zachraň Zoey!*“ vykřikl.

Zuřivý poryv větru odhodil netvora z mých zad, ale ta věc mi ještě stačila přejet zobákem po krku. Padla jsem na kolena a ruka mi vystřelila k pálicí ráně. Čekala jsem, že ucítím, jak se mi mezi prsty řine horká hustá krev, ale nahmatala jsem jen naběhlý škrábanec. Bolel jako čert.

Zaslechla jsem, jak za mnou zase pleskají křídla, vyskočila jsem a prudce se otočila. Ofoukl mě vítr, jenže

tentokrát nestudil ani nepáchl smrtí. Bylo v něm něco důvěrně známého. Nesl v sobě veškerou sílu Damienova přátelství. Vědomí, že nejsem sama, že moji kamarádi mě neopustili, proniklo ochromující mlhou paniky, která mi halila mysl, jako meč pomstychtivé bohyně a já najednou zase byla při smyslech. Duchové, nestvůrní ptáci, poskoci plnící Neferetina ohavná přání – na tom v tu chvíli nezáleželo. Věděla jsem o něčem, před čím nic z toho neobstojí.

Rychle jsem se zorientovala, obrátila se k východu, zvedla ruce nad hlavu, zavřela oči a vytěsnila zlé posměvačné skřeky ptačích příšer. „Větre! Zaduj, mocně, silně, bez milosti, a ukaž těmhle stvůrám, jak skončí ti, kdo útočí na bohyninu milovanou!“ Vymrštila jsem paže k tvorům, kteří se hemžili ve tmě. Vichr nejdřív smetl toho nejbližšího – toho, co se mi pokusil podříznout krk – a odhodil ho na kamennou zeď, která ohraničuje školní areál. Příšera se sesunula na zem a pak jako by se rozplynula a vsákla. Nezůstala po ní ani stopa.

„Všechny!“ zakřičela jsem. Strach propůjčil mému hlasu sílu a naléhavost. „Odfoukni je všechny!“ Znovu jsem máchla rukama a pocítila chmurné uspokojení, protože vřískavý chechot nestvůr, které se schovávaly ve větvích stromů, vystřídal vyděšené skřeky a potom naprosté ticho. Když jsem si byla jistá, že jsou pryč, nechala jsem roztřesené paže klesnout. „Ve jménu svojí bohyně Nyx ti děkuju, větre. Propouštím tě. Vzkaž prosím Damienovi, že se mi nic nestalo. Jsem v pořádku.“

Jenže vítr ještě chvílku zůstal. Jemně mě polaskal po tváři a najednou už jsem v něm necítila jen Damienovu přítomnost. Prostoupilo ho zřetelné teplo s dráždivým kořeněným podtónem, který mi okamžitě připomněl Shaune, a vůně životadárného jarního deště, který nemohl vyvolat nikdo jiný než Erin. Trojice živlů mých přátel se smísila, vánek mi obtočil hrdlo jako hedvábný šátek a zmírnil pálení v ráně, kterou mi způsobil krakoun. Když bolest ustoupila úplně, vítr se rozplynul a odnesl s sebou i

teplo ohně a hojivý dotek vody. Zůstala jen klidná noc a ticho.

Sáhla jsem si na krk a přejela po něm prsty. Nic. Ani škrábnutí. Zavřela jsem oči a mlčky vyslala k Nyktě děkovnou modlitbu. *Díky za kamarády*. S jejich pomocí jsem vyvázla z jedné smrti, kterou předpovídaly Afrodityny vize. Jednu mám za sebou... druhá mě teprve čeká...

Zvedla jsem Nalu, pevně ji k sobě přitiskla a vykročila po chodníku. Celé tělo se mi pořád chvělo vypětím a nešlo to zastavit.

Cítila jsem se nejistá a zranitelná. Instinkt mi napověděl, že by mě takhle nikdo neměl vidět. Hned za dveřmi vylidněné školní budovy jsem proto zavolala ducha a zahalila se do ticha a stínů. Tak jsem mohla projít téměř prázdnými chodbami nepozorovaně. Přímou ve škole jsem to ještě nikdy neudělala a byl to divný pocit, jako bych byla úplně odříznutá od světa a neskrývala jen svoje tělo, ale i myšlenky. Jak jsem se blížila k zasedacímu sálu, strach smíšený s radostí z vítězství slábl. Uklidnila jsem se a začala dýchat trochu volněji.

V hloubi srdce jsem věděla, že jsem právě skutečně unikla smrti, nebo přinejmenším její temné předzvěsti. Kdyby se mnou Damien pořád ještě nemluvil, nedokázala bych ze sebe setřást ochromující hrůzu z krakounů a přivolat na pomoc živly. A i když mi ostří na krk nepřitiskla přímo Neferet, byla jsem přesvědčená, že je s tím vším nějak spojená.

Ptáte se, jestli jsem měla strach? Jasně, a jaký!

Ale na druhou stranu jsem pořád dýchala a zůstala více méně vcelku. (No jo, zrovna v ten moment jsem byla neviditelná, ale to je vedlejší.) Dokázala bych krakouny porazit znovu? Dokud zůstanou v téhle formě, napůl duchové, napůl hmotné bytosti, pak ano – když mi pomůžou kamarádi a živly.

Dokázala bych to, kdyby získali úplnou fyzickou podobu a veškerou někdejší sílu?

Zachvěla jsem se. Děsilo mě i pouhé pomyšlení na něco takového.

A tak jsem udělala, co v takovéhle situaci každý rozumný puberťák – rozhodla se, že teď na to myslet nebudu. Vybavil se mi citát: *Každý den má dost vlastního trápení*, a jak jsem se nořila stále hloub do báječného oceánu popírání pravdy, zaměstnávala jsem svoji mysl tím, že jsem vzpomínala, z čeho to je.

Neslyšně jsem vyplula do schodů a zamířila k zasedací síni naproti knihovně. Byla jsem si jistá, že Shekinu najdu právě tam. Když jsem se ale zastavila přede dveřmi, zaslechla jsem až moc povědomý hlas a v tu chvíli jsem byla ztraceně ráda, že jsem poslechla instinkt a skryla se.

„Takže připouštíš, že to cítíš taky? Že něco není v pořádku?“

„Ano, Neferet. Bez váhání přiznávám, že nemám z této školy dobrý pocit, ale pokud si vzpomínáš, když jsme před pěti lety tento areál od mnichů z Cascia Hall kupovali, zásadně jsem s tím nesouhlasila.“

„Potřebovali jsme v téhle oblasti Školu noci,“ namítla Neferet.

„Tento argument nakonec nejvyšší radu přesvědčil a škola byla otevřena. Nesouhlasila jsem s tím tenkrát, a nesouhlasím s tím ani teď. Ty nedávné tragédie pouze dokazují, že tu nemáme co pohledávat.“

„Ty vraždy naopak svědčí o tom, že naše přítomnost je zde potřeba, tady i na celém světě!“ řekla Neferet ostře. Slyšela jsem, jak se zhluboka nadechuje. Zřejmě se jen stěží ovládala. Když pokračovala, její hlas zněl mnohem klidněji. „Ten špatný pocit, o kterém jsme mluvily, nemá nic společného s tvými výhradami vůči téhle škole. Je to něco jiného, zlověstnějšího, a už několik měsíců se to stále zhoršuje.“

Shekina neodpověděla hned, nastalo delší ticho. „Cítím zde přítomnost zlé vůle, ale nedokážu ji přesně pojmenovat. Zdá se skrytá, pohřbená pod něčím, s čím jsem se doposud nesetkala.“

„Já bych ji snad pojmenovat mohla,“ řekla Neferet.

„Máš nějaké podezření?“

„Došla jsem k závěru, že to zlo se ukrývá pod maskou dítěte, a proto je tak těžké ho odhalit.“

„Nevím, jak to myslíš, Neferet. Chceš říct, že některé z mláďat v sobě tají zlo?“

„Nerada o tom mluvím, ale v hloubi duše jsem si téměř jistá.“ Velekněžčin hlas byl plný smutku, jako kdyby to pro ni bylo tak obtížné, že má slzy na krajíčku.

Věděla jsem, že to stoprocentně hraje.

„Ptám se tě znovu, máš nějaké podezření?“

„Jedná se o konkrétní osobu. Shekino, sestro, nesmírně mě to rmoutí, ale to skryté zlo, které cítíme já i ty, se objevilo a začalo sílit v okamžiku, kdy do této Školy noci přišla jistá studentka.“ Odmlčela se. Bylo mi naprosto jasné, jak bude pokračovat, ale když to doopravdy řekla, stejně to byl šok. „Obávám se, že Zoey Redbirdová skrývá hrozné tajemství.“

„Zoey?! Ale ona je přece nejnadanější mládě všech dob! Nejenže nikdo před ní neovládal moc všech pěti živlů – žádné mládě také nikdy nebylo obklopeno tolika nadanými vrstevníky. Každý z jejích nejbližších přátel dokáže zhmotnit jeden živl. Jak by někdo s takovým darem mohl ukrývat zlo?“

„Já nevím!“ Neferet se zlomil hlas a já poznala, že brečí.

„Jsem její mentorka. Chápeš vůbec, jakou trýzeň mi působí na něco takového jen pomyslet, natož o tom otevřeně mluvit?“

„Jaké máš pro své přesvědčení důkazy?“ zeptala se Shekina. Ulevilo se mi, protože se nezdálo, že by s Neferet nějak nadšeně souhlasila.

„Hned několik dní poté, co ji označili, přivolala duchy a ti málem zabili chlapce, s nímž měla jako člověk milostný poměr.“

Zamžikala jsem, jako bych dostala ránu do hlavy. Já že měla s Heathem milostný poměr? Tak to ani náhodou! A Neferet to dobře ví! Ty hnusné duchy jsem navíc nepřivolala

já, ale Afrodita. Je fakt, že Heatha málem sežrali, a vlastně šli i po Erikovi, ale já je s pomocí Stevie Rae, Damiena a dvojčat zahnala.

„Za měsíc pak byli uneseni a brutálně zavražděni dva lidští chlapci. Někdo jim vysál z těla všechnu krev. I tihle hoši ji, řekněme, *důvěrně* znali. Když pak zmizel třetí, také člověk a také její známý, po okolí se začala šířit panika a v tu chvíli ho Zoey *zachránila*.“

No to snad ne! Neferet všechno úplně překrucuje a lže, jak když tiskne! Ty fotbalisty ze Sdružené střední jsem v žádném případě neznala důvěrně a zavraždila je ta příšerná nemrtvá mláďata z tunelů! Ano, Heathu jsem zachránila (už podruhé, ach jo), ale ne naoko, doopravdy! Před jejími odpornými krvelačnými (ne že by na tom bylo něco zlého) poskoky!

„A dál?“ zeptala se Shekina. Její hlas naštěstí zůstal klidný, pořád se nezdálo, že ji Neferet o svojí verzi přesvědčila.

„Tohle je snad nejtěžší ze všeho, ale nemůžu to zamlčet. Patricia Nolanová měla k Zoey hodně blízko. Trávily spolu poměrně dost času, než ji zavraždili.“

Začalo mi hučet v uších. Jasně, měla jsem profesorku Nolanovou ráda a ona myslím měla celkem ráda mě, ale nějak extrémně blízké jsme si rozhodně nebyly a potkávaly jsme se jen na hodinách, jindy ne.

Najednou mi došlo, z čeho mě obviní dál, ale do poslední vteřiny se mi tomu nechtělo věřit.

„A mám vážné podezření, že Zoey začala spát s Lorenem Blakem, zřejmě jen pár dní předtím, než byl zavražděn. Vlastně jsem si naprosto jistá, že se otiskli.“ Neferet se zoufale rozvzlykala.

„Proč jsi nic z toho neohlásila nejvyšší radě?“ otázala se přísně Shekina.

„Co jsem jim měla říct? Že si myslím, že nejnadanější mláďe na světě je spolčené se zlem? Jak bych mohla vznést takovéhle obvinění proti dítěti, když se moje podezření

zakládá jen na zvláštních shodách okolností, domněnkách a pocitech?“

Vždyť přesně to právě dělá!

„Ale Neferet, když se nějaké mládě zaplete s učitelem, je povinností velekněžky to okamžitě zarazit a nahlásit nejvyšší radě.“

„Já vím!“ Slyšela jsem, že pořád brečí. „Udělala jsem chybu. Měla jsem něco říct. Možná bych tak zabránila jeho smrti.“

Nastalo dlouhé ticho. Nakonec Shekina řekla: „Ty a Loren jste byli milenci, nemám pravdu?“

„Byli,“ vzlykla Neferet.

„Nenapadlo tě, že kvůli svému vztahu k němu jsi možná proti Zoey předpojatá?“

„Jistěže napadlo.“ Rádoby statečně se vzchopila. „To je jeden z důvodů, proč jsem o svém podezření nechtěla s nikým mluvit.“

„Nahlédla jsi do jejích myšlenek?“ zeptala se Shekina.

S rozechvěním jsem čekala, co Neferet odpoví.

„Zkusila jsem to, ale není to možné. Její myšlenky přečíst nejdu.“

„Co její přátelé? Ta ostatní mláďata se zvláštním nadáním?“

Do háje! Sakra!

„Pravidelně je sleduju. Nic pozoruhodného jsem nezachytila. Zatím.“

Shekina si povzdechla. „Dobře že tu zůstávám až do konce pololetí. Budu Zoey a její blízké okolí také pozorovat a zkoumat. Stále je zde možnost, dokonce velká pravděpodobnost, že je ve středu těchto událostí pouze zdánlivě a všechno se kolem ní točí jen proto, že je to skutečně výjimečně nadaná dívka. Třeba není příčinou toho, co se děje, a Nyx ji k nám naopak vyslala, aby pomohla zabránit zlu, s nímž nemá nic společného.“

„V to z celého srdce doufám,“ odvětila Neferet.

Lháčka jedna mizerná!

„Budeme ji sledovat. Velmi pozorně,“ uzavřela Shekina.

„Dávej si pozor, aby po tobě nežádala nějaké laskavosti,“ dodala ještě Neferet.

Co? Laskavosti? Já po ní nikdy žádnou laskavost nechtěla! Vtom ve mně hrklo a uvědomila jsem si, o co se snaží. Takhle bude vypadat podezřele, až přijdu poprosit, jestli mě může navštívit babička a zůstat ve škole. Ta mrcha!

Zaplavila mě strašlivá úzkost. Jak může Neferet vědět, že sem babička jede?

Shekininu reakci přehlušil hrozný randál zvenčí. Přenesla jsem se k velkému oknu. Závěsy byly v noci roztažené, takže jsem viděla přímo na hlavní prostranství před školou. A když jsem spatřila, co se tam dole děje, musela jsem si přitisknout ruku na pusu, abych se hlasitě nerozchechtala.

Hraběnka se s zuřivým štekotem hnala za bělostnou naježenou Maleficent, která vřískala, syčela a mňoukala. Za labradorkou se řítila Afrodita a ječela: „K noze! Stůj! Poslechni, krucinál!“ V patách se jí držel Damien, rozhazoval rukama a křičel: „Běňko! K noze!“ Pole uzavíral obrovský, věčně načuřený Belzebub, který letěl jako namydlený blesk a evidentně hodlal Hraběnce natrhnout zadek.

„Kristepane! Belzebube! Zlatíčko!“ Na scénu vběhla Shaunee a hulákala, co jí plíce stačily.

Erin samozřejmě nezůstala pozadu. „Belzebube! Běňko! Stůjte!“

V chodbě se najednou objevil Darius a já se honem schovala za závěs, protože jsem si nebyla jistá, jestli moje maskování neprohlédne. Zjevně si mě ale nevšiml. Ani nemohl, protože se vůbec nerozhlížel a vběhl rovnou do zasedacího sálu. Vykoukla jsem škvírkou a zaslechla, jak říká Neferet, aby s ním urychleně šla ven, protože tam „vypuklo pozdvižení“. Velekněžka bez váhání odpěchala to štekání, mňoukání a ječení zarazit.

Neuniklo mi, že po Jackovi není tam venku ani stopa.

Tomu říkám maskovací manévr!

26)

Znovu jsem poslechla instinkt a místo abych odložila přelud neviditelnosti před zasedacím sálem, rychle jsem se vrátila až pod schody. Tam jsem maskování zrušila, poděkovala duchu a zcela viditelná vyrazila zase nahoru. Celou dobu jsem si opakovala: *Bud' klidná... chovej se normálně... Neferet lže a Shekina je ohromně moudrá...*

Zastavila jsem se u dveří sálu a zaťukala.

„Pojď dál, Zoey!“ zavolala na mě Shekina.

Radši jsem moc nedumala, jestli o mně věděla i předtím. Nasadila jsem úsměv a vstoupila. Přitiskla jsem pěst k hrudi a uctivě se uklonila. „Dobrý den, Shekino.“

„Vítej, Zoey Redbirdová,“ odvětila. V jejím hlase nebyly žádné rozpaky ani nedůvěra. „Jak dopadla tvoje návštěva u dam z Tulaček?“

Zazubila jsem se. „Vy jste věděla, že ten útulek spravují benediktinské jeptišky?“

Oplatila mi úsměv. „To jsem tedy nevěděla, ale myslela jsem si, že takovou organizaci povedou ženy. Ty totiž už odpradávná cítí s kočkami zvláštní souznění. Jak se tvá nabídka laskavým sestrám zamlouvala?“

„Moc. Byly opravdu milé. A Afrodita tam adoptovala kočku, i když výstižnější by asi bylo říct, že Maleficent adoptovala ji.“

„Maleficent? To je neobvyklé jméno.“

„Je, ale k ní se hodí. Ten rozruch venku.“ Trhla jsem hlavou směrem k chodbě a přední části školy. Obě jsme se zaposlouchaly. Štěkot, mňoukání a hulákání pořád ještě neutichly. „Určitě se ukáže, že to všechno začala Maleficent.“

„To znamená, že jeptišky jsou vám dvojnásob vděčné. Nabídlý jste jim dobrovolnou pracovní sílu a zbavily jste je jednoho obzvlášť náročného představitele kočičího plemene, že?“

„Přesně tak. Abych nezapomněla, sestra Marie Anděla chtěla, abych s vámi domluvila nějaký vhodný termín pro ten bazar. Prý se nám přizpůsobí. Kromě toho prodlouží o sobotách otevírací dobu, abychom tam mohly pracovat.“

„To je vynikající. Zjistím u Neferet, které datum bude škole nejlépe vyhovovat.“ Na okamžik se odmlčela a potom se zeptala: „Zoey, Neferet je tvá mentorka, že?“

V hlavě se mi rozezněl poplašný zvonek, ale ovládla jsem se a zůstala klidná. Chtěla jsem jí na všechno odpovědět tak upřímně, jak to jen půjde. Nic špatného jsem přece neprovedla!

„Ano, Neferet je moje mentorka.“

„A máte k sobě blízký vztah?“

„Měly jsme. Když jsem sem přišla, byly jsme si hodně blízké. Víte, s mámou si už pár let nerozumím a připadalo mi, že Neferet je přesně taková, jaká by správná máma měla být,“ řekla jsem pravdivě.

„Ale teď už to tak není?“ zeptala se ohleduplně.

„Ne.“

„Pročpak?“

Zaváhala jsem a pečlivě si rozvážila každé slovo. Chtěla jsem Shekině povědět tolik pravdy, kolik bude možné. Chvilí jsem dokonce uvažovala, že se jí svěřím se vším – o Stevie Rae, o proroctví a o tom, čeho se tak bojíme – ale instinkt mě varoval, ať si to ještě nechám pro sebe. Zítra se to stejně dozví. Do té doby jsem nehodlala dát Neferet sebemenší signál, že se něco děje – že bude muset přiznat, co způsobila a co se s ní stalo.

„Nejsem si stoprocentně jistá,“ řekla jsem.

„Tak mi aspoň pověz, co si myslíš.“

„No, připadá mi, že se poslední dobou změnila, a já nevím proč. Možná to má něco společného s určitými osobními neshodami, které jsme řešily. Jestli vám to nevadí, radši bych o tom nemluvila.“

„Jistě že ne. Naprosto chápu, že se o svých soukromých záležitostech nechceš šířit. Ale přeji si, abys věděla, že když si budeš potřebovat o něčem promluvit, můžeš se na mě s důvěrou obrátit. Už je to dávno, co jsem byla mládě, ale stále si dobře vzpomínám, jak těžce jsem se vyrovnávala se svou mocí. Často mě tížil takový pocit zodpovědnosti, že jsem pod jeho vahou nedokázala udělat ani krok.“

„Ano,“ vypravila jsem ze sebe a musela spolknout slzy.

„Přesně tak mi to občas taky připadá.“

Dívala se na mě zpříma, ale vřele a laskavě. „Časem se to zlepší. To ti mohu slíbit.“

„To fakticky doufám,“ řekla jsem. „Jedna věc by to ale mohla zlepšit hned teď. Moje babička by za mnou ráda přijela na krátkou návštěvu. Máme se opravdu moc rády. Chtěla jsem k ní zajet o zimních prázdninách, ale, no, ty skončily dřív, než měly. Tak babičku napadlo, že přijede sem a stráví se mnou pár dní. Dovolíte, aby tady zůstala?“

Pátravě se na mě zadívala. „V učitelské ubytovně máme pokoje pro hosty, ale vzhledem k mé přítomnosti a zvýšení počtu Erebových synů jsou bohužel všechny obsazené.“

„Nemohla by zůstat v mém pokoji? Moje spolubydlící Stevie Rae před měsícem umřela a novou mi nepřidělili, takže je tam volná postel a tak.“

„Nevidím důvod, proč by to nešlo. Pokud tvé babičce nebude vadit, že má kolem sebe tolik mláďat...“

Široce jsem se usmála. „Babička děti miluje. A spoustu mých kamarádů už zná. Všichni ji mají rádi.“

„Když je tomu tak, upozorním Erebovy syny i Neferet, že tvá babička zde může s mým svolením zůstat a ubytovat se ve tvém pokoji. Ale nezapomínej, Zoey, že dožadovat se

výjimečného zacházení není vždy moudré, přestože máš neobyčejné nadání.“

Pevně jsem se jí zadívala do očí. „Tohle je první výjimka, o kterou za celou tu dobu, co jsem tady, žádám.“ Pak jsem si na něco vzpomněla a opravila se. „Ne, počkejte. Druhá. Ta první byla, že jsem poprosila, abych si mohla nechat nějaké věci svojí spolubydlící, když umřela.“

Shekina zvolna přikývla a já strašně moc doufala, že mi věří. Nejradši bych zařvala: *Ověřte si to u ostatních učitelů! Ti vědí, že žádné zvláštní zacházení nevyžaduju!* Ale nic jsem říct nemohla, protože Shekina by okamžitě poznala, že jsem slyšela její rozhovor s Neferet.

„Dobře. Vydala ses správnou cestou. Dary naší bohyně nám nedávají právo na nějaké výsady, naopak na nás kladou zodpovědnost.“

„To už jsem pochopila,“ prohlásila jsem bez váhání.

„Ano, vypadá to tak,“ odvětila. „Tak, určitě máš nějaké domácí úkoly a potřebuješ se přichystat na zítřejší rituál, a proto se rozloučíme. Dobrou noc a buď požehnána.“

„Buďte požehnána.“ Formálně jsem jí zasalutovala, uklonila se a vyšla z místnosti.

Vlastně to nedopadlo vůbec špatně. Jasně, Neferet o mně navykládala spoustu lží a jen dokázala, že je zlá, vypočítavá mrcha, ale to už pro mě nebyla žádná novinka. Shekina není hloupá a nenechá se od Neferet jen tak lehce oblbnout (*na rozdíl od Lorena, ozval se hlásek v mojí hlavě*). Babička za chvíli dorazí do školy a pomůže nám rozluštit proroctví.

Kámoši konečně vědí úplně všechno, takže se nemusím pořád na něco vymlouvat nebo se jim vyhýbat, a můžu se spolehnout, že budou stát vždycky při mně. Pouhé pomýšlení na krakouny mi sice nahání hrůzu, ale když při mě stojí přátelé, dá se to vydržet. A zítra se všichni dozvědí o Stevie Rae i o červených mláďatech a Neferet bude mít po tajemství. Potom třeba Stark vstane z mrtvých a bude úplně jako dřív. Vždyť to všechno vlastně vůbec nevypadá špatně! S dementním úsměvem na rtech jsem otevřela vstupní dveře a nabourala do Erika.

„Jé, pardon, nekoukal jsem na...“ vyhrkl a automaticky natáhl ruce, aby mě přidržel, ale vtom si všiml, koho že to skoro sejmul. „Jé,“ zopakoval, tentokrát už mnohem míň mile. „To jsi ty.“

Vymanila jsem se z jeho sevření, o krok ucouvla a odhrnula si vlasy z obličeje. Když jsem se podívala do jeho chladných modrých očí, bylo to jako skočit šipku do ledové vody – a já už měla jeho studených sprch dost.

„Hele, chci si s tebou o něčem promluvit.“ Zahradila jsem mu cestu, takže kolem mě nemohl proklouznout dovnitř.

„Posluž si.“

„Když jsi mě dneska líbal, líbilo se ti to. A to tak, že hodně.“

Jeho výsměšný úšklebek zaváněl divadlem na sto honů. „No a co? Nikdy jsem netvrdil, že tě líbám nerad. Problém je v tom, že tě rádo líbá až moc chlapů.“

Cítila jsem, jak rudnu. „Takhle se mnou nemluv!“

„Proč ne? Říkám jen pravdu. Líbala ses se svým lidským klukem, se mnou a s Blakem. Tomu já říkám až moc chlapů.“

„Odkdy se z tebe stal takovýhle pitomec? O Heathovi jsi věděl. Nescházela jsem se s ním potají. Věděl jsi, že jsem se s ním otiskla, ale že mě to trápí, protože mám zároveň ráda tebe.“

„Fajn, a co Blake? To mi vysvětlí.“

„S Lorenem to byl omyl!“ zaječela jsem a moje sebeovládání bylo rázem v háji. Už mě nebavilo, jak se do mě Erik pořád naváží kvůli něčemu, co si i tak sama vyčítám. „Měl jsi pravdu. Využíval mě. Akorát to nedělal proto, aby mě dostal do postele – tím mě jenom chtěl přesvědčit, že je do mě zamilovaný. Byl jsi přece u té scény mezi mnou a Neferet. Víš, že tady jde o mnohem víc, než kdo tuší. Loren mě svedl, protože mu to poručila jeho *skutečná* milenka Neferet, a já mu uvěřila, že mě miluje, protože jsem jedinečná.“ Vztekla jsem si otřela slzy, které mi bezděky začaly stékat po tvářích. „Ve skutečnosti chtěl, aby se na mě

naštvali všichni kamarádi a abych zůstala sama, raněná a rozrušená, protože v tom stavu bych nedokázala využít svoje schopnosti. A taky by mu to dokonale vyšlo, kdyby mě nepodržela Afrodita. Vysvětlila bych ti to hned tehdy, ale tys mi nedal ani na vteřinu šanci.“

Prohrábl si husté tmavé vlasy. „Viděl jsem, jak se s tebou miluje.“

„Víš, co jsi doopravdy viděl? Viděl jsi, jak mě využívá. Jak dělám největší chybu svého života, aspoň prozatím. To jsi viděl, nic jiného.“

„Ublížila jsi mi,“ řekl tiše, beze stopy vzteku a pitomé arogance.

„Já vím a moc mě to mrzí. Ale asi jsme neměli zas tolik společného, když nedokážeme jeden druhému odpustit.“

„Tak ty mi máš co odpouštět?“

Už zase začínal. Téhle jeho uražené pózy už jsem měla plné zuby. Hněvivě jsem přimhouřila oči a štěkla: „To teda mám! Tvrdil jsi, že mě máš rád, a pak jsi klidně řekl, že jsem děvka. Ztrapnil jsi mě před kamarády. A taky před celou třídou. A to všechno jen proto, žes vůbec netušil, o co jde! To znamená, že taky nejsi tak docela bez viny.“

Prekvapeně zamrkal. „Jenomže já jsem nevěděl, že jde o něco víc.“

„Tak až si příště budeš chtít na někom vylít vztek, nejdřív se zamysli, jestli ti náhodou něco neuniká.“

„Takže teď už mě nemůžeš ani cítit?“

„To není pravda. Stýská se mi po tobě.“

Zůstali jsme na sebe koukat. Ani jeden z nás nevěděl, kam tohle směřuje.

„Mně po tobě taky,“ řekl nakonec.

Srdce mi maličko poskočilo.

„Možná spolu můžeme zase mluvit,“ navrhla jsem. „A pořád na sebe neječet.“

Hrozně dlouho se na mě jen díval. Snažila jsem se mu vyčíst z očí, na co myslí, ale zrcadlil se v nich pouze můj vlastní zmatek.

Zazvonil mi mobil. Vytáhla jsem ho z kapsy. „Promiň, to je babička,“ řekla jsem a zvedla to. „Ahoj, babi, ty už jsi tady?“ Řekla, že zrovna zastavila na parkovišti, a já kývla. „Dobře, budu tam za pár minut. Už se na tebe moc těším! Zatím!“

„Tvoje babička přijela?“ zeptal se Erik.

„Jo.“ Pořád jsem se usmívala. „Pár dní u mě zůstane. Zimní prázdniny byly kratší a já se za ní nedostala.“

„Aha, tak to jo. No, určitě se zas někdy uvidíme.“

„Ehm, nechtěl bys mě doprovodit na parkoviště? Babička říkala, že si sbalí pár věcí, takže určitě přijela buď s jedním obrovským kufrem, nebo s deseti malými. Dospělý upír si s tím poradí líp než malé bezmocné mládě.“

Zarazila jsem se. Napadlo mě, že jsem asi (zase) přestřelila a ještě není správná chvíle mluvit s ním tímhle tónem. A taky že ano. Do očí se mu vrátil rezervovaný výraz.

V tom momentu vyšel ze dveří za mnou upír v uniformě Erebových synů.

„Promiň,“ oslovil ho Erik. „Tohle je Zoey Redbirdová. Právě jí přijela návštěva. Mohl bys jít s ní a pomoci jim se zavazadly?“

Bojovník mi uctivě zasalutoval. „Jmenuji se Stephan a je mi potěšením být ti k službám, mladá kněžko.“

Nasadila jsem úsměv a poděkovala. Pak jsem se obrátila k Erikovi. „My se ještě uvidíme, vid’?“

„Jasně. Vždyť tě učím.“ Pozdravil mě a vešel dovnitř.

Parkoviště bylo hned za rohem hlavní budovy, takže procházka s bojovníkem v trapném tichu netrvala dlouho. Babička stála mezi spoustou aut a mávala mi. Zamávala jsem na ni taky a zamířili jsme k ní.

„Páni, tady musí být fakt hodně dospělých,“ podotkla jsem při pohledu na zaplněná parkovací místa.

„Do vaší Školy noci přicestovalo mnoho Erebových synů,“ odvětil Stephan.

Zamyšleně jsem přikývla.

Podíval se na mě. „Není třeba se bát, kněžko, jsi v naprostém bezpečí,“ řekl s klidnou sebedůvěrou.

Usmála jsem se na něj, ale v duchu si pomyslela: *Kdybys tak věděl...* Nahlas jsem to samozřejmě neřekla.

„Zoey! Broučku! Konečně.“ Babička mě objala a já se k ní pevně přitiskla a vdechla důvěrně známou vůni levandule a domova.

„Babi, já jsem tak ráda, že jsi přijela!“

„Já taky, miláčku, já taky.“ Přivinula si mě blíž.

Stephan se jí uctivě uklonil a chopil se hory tašek.

„Babi, ty tu chceš zůstat celý rok?“ zeptala jsem se a vesele se ohlédla na přečpaný kufr.

„Člověk má být připravený na všechny možnosti.“ Vzala mě v podpaží a vyrazily jsme k dívčí koleji. Stephan se vlácel za námi.

Babička se ke mně po chvilce naklonila a zašeptala: „Škola je úplně obklíčená.“

Zamrazilo mě v zádech. „Kým?“

„Krkavci.“ Vyslovila to, jako kdyby měla na jazyku ošklivou pachut'. „Posedávají kolem celého areálu, ale za školní zdí není ani jeden.“

„To bude tím, že jsem je odfoukla.“

„Vážně?“ zamumlala. „Dobrá práce, ptáčátko!“

„Mám z nich hrozný strach, babi,“ odvětila jsem tiše.

„Připadá mi, že se jim vrací fyzická podoba.“

„Já vím, zlatíčko, já vím.“

Rozechvěle jsme se k sobě přitiskly a rychle zamířily do mého pokoje. Noc jako by z nás nespouštěla zrak.

27)

Přesně jak jsem čekala, v mém pokoji bylo doslova narváno.

„Babičko Redbirdová!“ vykřikl Damien a vrhl se jí do náruče. Pak jí začal květnatě představovat Jacka, do toho se s ní přivítala i dvojčata a nakonec babička pevně a srdečně objala Afroditu, která se tvářila hodně rozpačitě, ale potěšeně. Než si ty dvě všechno vyříkaly, Damien a holky se otočili ke mně.

„Nestalo se ti nic, Zoey?“ zeptal se Damien šeptem.

„Jo, báli jsme se o tebe,“ řekla Shaunee.

„Děje se tady něco fakticky strašidelného,“ podotkla Erin.

„Nic mi není.“ Kradmo jsem se podívala po Jackovi, který babičce nadšeně a dost nesouvisle vykládal, jak moc zbožňuje levanduli. „Ale jen díky tomu, že jste mi pomohli.“

„Od toho nás přece máš, Červenko. Nenecháme tě v tom samotnou,“ prohlásil Damien.

„Naše slova,“ řekly unisono holky.

„Zoey? Není tohle pes?“ Babička si právě všimla, že hora žlutých chlupů v nohách mojí postele se vrtí a že na ni všechny přítomné kočky syčí.

„Ano, babi. To je na dlouhé vyprávění.“

„Čí je?“ zeptala se a opatrně Hraběnku pohladila po hlavě.

„No, vlastně moje. Aspoň prozatím,“ ozval se Jack.

„Myslím, že je nejvyšší čas tvojí babičce vysvětlit, jak je to se Stevie Rae a tak dál,“ navrhla Afroditá.

„Se Stevie Rae? Tobě je po ní pořád smutno, holčičko?“

„Ne tak docela, babi,“ řekla jsem zdráhavě. „Víš, musím ti povědět hodně věcí.“

„Tak do toho. Něco mi říká, že zbytečné zdržování si nemůžeme dovolit,“ odpověděla.

„Nejdřív ti ale chci říct, že jsem se ti s ničím nemohla svěřit dřív, protože to souvisí s Neferet – a ona je zlá. A umí číst myšlenky. Takže by ti mohla vlézt do hlavy a zjistit, co víš, a to by byl průšvih.“

Babička se zamyslela, přitáhla si od mého psacího stolu židli a udělala si pohodlí. „Jacku, chlapče, nemohl bys mi přinést sklenici studené vody? Mám hroznou žízeň.“

„V ledničce u mě v pokoji je voda z Fidži,“ ozvala se Afroditá.

„To by bylo báječné,“ usmála se babička.

„Skoč tam pro ni, ale na nic jiného nesahej,“ nařídila Afroditá Jackovi.

„Ani na...“

„Ani na.“

Jack našpulil pusu, ale vyskočil a rozběhl se babičce pro pití.

„Hádám, že vy všichni víte, co se mi Zoey chystá říct,“ oslovila babička ostatní, když se vrátil.

Přikývli. Viseli na ní očima jako písklata na mámě.

„A jak to děláte, že vám Neferet v hlavě nic nenajde?“

„No, zatím jsme si to ještě neověřili v praxi, ale chceme se pořád soustředit na povrchní pubertácké záležitosti,“ vysvětlil Damien.

„Třeba na výprodeje bot a podobně,“ upřesnila Erin.

„A podobně ve smyslu pěkní kluci a trable s domácími úkoly,“ doplnila Shaunee.

„Tak ji ani nenapadne podívat se hloub,“ uzavřela jsem. „Neferet nás totiž podceňuje. Jenomže u tebe stejnou chybu neudělá, babi. Ví, že vyznáváš čerokézskou víru a máš blízko

k duši své rodné země. Mohla by se ti hrabat v hlavě, i když na povrchu najde něco úplně nezajímavého.“

„V tom případě svou mysl vyprázdním a využiju meditační techniky, které jsem se naučila už jako dítě a od té doby je denně procvičuju.“ Babička se sebejistě usmála. „Mně se do hlavy nepodívá, protože ji tam nepustím.“

„A co když je královnou Tsi Sgili?“

Její úsměv se vytratil. „Myslíš, že je to možné, *u-we-tsi-a-ge-ya*?“

„Nám připadá, že je.“

„Pak jsme všichni ve velikém nebezpečí. Jen povídej.“

Tak jsem se do toho pustila a Afrodita, Damien, dvojčata i Jack mi pomáhali. Vyložili jsme babičce hezky popořadě všechno do posledního detailu, i když jsem se popravdě schválně nezmněla, že Stevie Rae už není jako dřív. Afrodita se po mně přísně podívala, ale nic neřekla.

Babiččina větrem ošlehaná tvář byla stále vážnější. Nakonec jsem všem vyličila, jak na mě zaútočil krakoun, a vysvětlila jsem babičce, že Stark možná není mrtvý nadobro, a proto jsme se Stevie Rae a Afroditou vymyslely způsob, jak mít jeho tělo pořád na očích, i když je to samozřejmě morbidní a děsivé.

„Jack dostal za úkol nainstalovat do márnice chůvičku,“ zakončila jsem proslov. „Podařilo se ti to, Jacku? Váš maskovací manévr jsem viděla.“ Široce jsem se usmála na Hraběnkou a podržela ji za ušima. Tlumeně štěkla a olízla mi obličej. Maleficent s Belzebubem, kteří se k sobě tulili u dveří (postrachy v kočičí podobě se očividně přitahují – koho by to napadlo?), zvedli hlavy a jednohlasně zasyčeli. Zato Nala dál pospávala na mém polštáři a sotva pootevřela oko.

„No jo, já jsem na to pro samou radost málem zapomněl!“ Jack vyskočil a došel si pro svoji pánskou kabelku – nebo „mošničku“, jak tomu on sám říkal – kterou nechal ležet na podlaze u dveří. Když se vrátil na místo, vytáhl z ní zvláštní věcičku, co vypadala jako maličká televize. Chvilku si hrál s nějakými čudlíky a pak mi ji s

vítězným úsměvem podal. „Voilà! Na tomhle se můžeš dívat, jak spí. Aspoň doufám, že fakt jen spí.“

Všichni se namáčkli ke mně, aby se mi mohli koukat přes rameno. Dodala jsem si odvalu a zmáčkla tlačítko ON. Na mrňavé obrazovce se objevil černobílý obraz malé místnosti. Na jednom konci byla velikánská věc připomínající troubu, viditelné stěny lemovaly kovové regály a uprostřed stál kovový stůl (o délce lidského těla) a na něm ležela postava zakrytá prostěradlem.

„Fujho,“ vykvikla dvojčata.

„To není zrovna pěkný pohled,“ podotkla Afrodita.

„Radši bychom to měli vypnout, když je tady s námi jisté zvíře,“ řekl Jack.

Byla jsem pro všemi deseti a zmáčkla OFF. Špehovat mrtvolu mi nedělalo moc dobře.

„To je tělo toho chlapce?“ zeptala se mírně pobledlá babička.

Jack přikývl. „Jo. Podíval jsem se pod prostěradlo a zkontroloval to.“ Zesmutněl a začal rozechvěle hladit Hraběnkou. Labradorka mu položila hlavu do klína a vzdychla, což ho asi uklidnilo, protože taky vzdychl a objal ji. „Prostě, no, prostě jsem si pořád opakoval, že spí.“

„Vypadal jako mrtvý?“ Nechtěla jsem ho trápit, ale musela jsem to vědět.

Jack zase přikývl, semknul rty a zarytě mlčel.

„Děláte správnou věc,“ prohlásila s jistotou babička. „Neferetinou největší výhodou je utajení. Všichni v ní vidí mocnou Nyktinu velekněžku, zastánkyni dobra. Schovává se za tou fasádou už velice dlouho, a proto může beztravně páchat hrozná zvěrstva – pokud tedy máte ve všem pravdu.“

„Ukázat zítra celé škole Stevie Rae a červená mláďata je teda podle tebe dobrý nápad?“ chtěla jsem se ujistit.

„Ano. Když se zlo schovává a získává tak na síle, je třeba ho odhalit.“

„Bezva!“ vyhrkla jsem.

„Bezva!“ zopakovali ostatní jako ozvěna.

Jack najednou zívá. „Jejda! Promiňte, to neznamená, že se nudím nebo něco,“ řekl rychle.

„To by mě ani nenapadlo, ale vždyť už skoro svítá a prožili jste pěkně náročný den,“ prohlásila babička. „Myslím, že bychom se všichni měli pořádně prospat. A kromě toho, není náhodou po večerce? Kluci už nemají na dívčí koleji co dělat.“

„Do háje! Na to jsme úplně zapomněli. Už tak toho máme dost, další průser rozhodně nepotřebujeme!“ vyjekl Jack, pak se zatvářil příšerně provinile a pípá: „Omlouvám se, babičko. Nechtěl jsem mluvit sprostě.“

Usmála se a pohladila ho po tváři. „Nic se nestalo, broučku. A teď už honem do postele!“

Asi nikoho nepřekvapí, že jsme ji všichni okamžitě poslechli, řekla to totiž úplně jako správná máma. Jack s Damienem a Hraběnkou se zvedli a zamířili ke dveřím.

„Ještě něco,“ zarazila jsem je, než odešli, „Běnka nemá kvůli tomu maskovacímu manévru průšvih, že ne?“

Damien zavrtěl hlavou. „Ne. Hodili jsme to na Maleficent, a když všichni pochopili, jaký je to postrach, proti Hraběnce už nikdo neřekl ani slovo.“

„Moje kočička není žádný postrach,“ ozvala se Afrodita. „Je prostě skvělá herečka.“

Po klucích odešla i dvojčata. Holky objaly babičku a pak zvedly ospalého Belzebuba. „Čau u snídaně,“ rozloučily se se mnou.

V pokoji s námi zůstaly jen Afrodita, Maleficent a Nala, která spala jako dřevo.

„No, já už taky půjdu,“ řekla Afrodita. „Zítra to bude pořádný záhul.“

„Nechceš přespát tady s námi?“ nabídla jsem jí.

Zvedla dokonalé blond obočí a vrhla znechucený pohled na dvě stejné válečky.

Protočila jsem oči. „Ty jsi tak rozmazlená. Přenechám ti svoji postel a vyspím se ve spacáku.“

„Už u tebe Afrodita někdy zůstala na noc?“ zeptala se babička.

Afrodita zafrkala. „Ani náhodou. Kdybyste viděla můj pokoj, babičko, určitě byste pochopila, proč jsem radši tam.“

„Navíc si o ní všichni myslí, že je hnusná ježibaba. U kamarádů nepřespává.“ Záměrně jsem vynechala, že s největší pravděpodobností občas přespává u kluků. To babička fakticky vědět nemusí.

„Díky,“ řekla Afrodita.

„Kdyby u tebe přespala, zvlášť dneska když jsem tady já, nepřipadalo by to Neferet podezřelé? Shekina jí o mojí návštěvě určitě už řekla.“

„To asi jo,“ uznala jsem.

„Podezřelé je slabé slovo. Bylo by to absolutně nepochopitelné,“ prohlásila Afrodita.

„V tom případě se musíš vrátit k sobě. Nesmíme zavdávat Neferet žádnou příčinu, aby se na nás zaměřila ještě víc než doposud,“ řekla babička. „Bez ochrany ale nezůstaneš.“ Trochu ztuhle vstala a došla k hromadě zavazadel. Prohrábla svoji hezkou modrou příruční kabelu, které říkala „toaletní taštička“.

Nejdřív vyndala krásný lapač snů. Tvořil ho kruh ovitý kůží a vypletený levandulově fialovou bavlnkou. Uprostřed té pavučiny spočíval hladký tyrkys, nádherně modrý jako letní nebe. Na spodku kruhu byly navázané tři řady perlově šedých holubičích períček. Babička lapač podala Afroditě.

„Ten je úžasný!“ vyhrkla. „Vážně, hrozně se mi líbí.“

„To jsem ráda, děvenko. Spousta lidí si myslí, že lapače snů jen zachycují noční můry – nebo ani to ne. V poslední době jsem jich pár vyrobila, a když jsem do jejich středu vplétala ochranný tyrkys, přála jsem si, aby do našich životů nevpuštěl kromě špatných snů ani jakékoli jiné zlo. Vezmi si ho a pověš na okno. Ať tě ve spánku ochraňuje jeho duch!“

„Děkuju, babičko,“ řekla Afrodita upřímně.

„A ještě něco.“ Babička se obrátila zpátky k tašce, zase do ní sáhla a vytáhla smetanově bílou vysokou svíci. „Dej si ji k posteli a nech ji hořet celou noc. Při posledním úplňku

jsem nad ní vyslovila ochranné formule a nechala ji nasáknout měsíční paprsky.“

„Ochrana tě poslední dobou nějak bere, babi, co?“ podotkla jsem pobaveně. Zním ji sedmnáct let a už jsem si zvykla, že nějakým záhadným způsobem vždycky ví, co by normálně vědět vůbec neměla – třeba že přijede nečekaná návštěva nebo že se blíží tornádo (uměla to už před vynalezením radaru Doppler 8) nebo, jako teď, že budeme potřebovat ochranu.

„Člověk se má vždycky mít na pozoru, *u-we-tsi-a-ge-ya*.“ Vzala Afroditin obličej do dlaní a lehce ji políbila na čelo. „Dobrou noc, dceruško, a ať se ti něco hezkého zdá.“

Afrodita usilovně zamrkala a já poznala, že je jí do breku. „Dobrou,“ vypravila ze sebe, zamávala a vystřelila na chodbu.

Babička se chvilku jen mlčky, zamyšleně dívala na zavřené dveře. Nakonec řekla: „Jsem si jistá, že to děvče nikdy nepoznalo teplo mateřské lásky.“

„Tos uhodla, babi,“ přisvědčila jsem. „Ještě nedávno byla hrozná, nikdo ji nemohl vystát, zvlášť já ne, ale teď mi připadá, že to všechno byla jenom póza. Ne že by najednou byla svatá. Je děsně rozmazlená, povrchní a někdy umí být fakticky hnusná, ale je...“ Zarazila jsem se a snažila se najít pro Afroditu nějaké výstižné pojmenování.

„Tvoje kamarádka,“ dopověděla za mě.

„Víš, že máš nepřírozeně blízko k dokonalosti?“ podotkla jsem.

Babička se šibalsky ušklíbla. „Vím. Máme to v rodině. Pojd', pověsíme náš lapač snů a zapálíme měsíční svíčku, a ty pak půjdeš spát, potřebuješ to.“

„Ty spát nebudeš? Zburcovala jsem tě uprostřed noci a říkalas, že už jsi stejně byla pár hodin vzhůru.“

„To víš, že si na chvilku zdřímnu, ale pak mám nějaké plány. Nedostanu se do města zas moc často, a než se moje upíří rodina prospí, zajedu vyřídít pár nákupů a dopřeju si luxusní oběd v Chalkboard.“

„Mňam! Tam jsem byla naposledy s tebou.“

„Tak víš co, ospalko? Zjistím, jestli to tam pořád je tak dobré, a až bude příště doopravdy pod mrakem a deštivo, zajdeme si tam společně.“

„Vlastně tam dneska půjdeš na průzkum, jestli náhodou neztratili úroveň.“ Přitáhla jsem k oknu židli a začala zkoumat, kam by šel pověsit lapač snů.

„Přesně tak. Zlatíčko, co chceš udělat s tou chůvičkou?“ Babička zvedla malou obrazovku. I když byla vypnutá, držela ji opatrně, jako nevybuchlý granát.

Povzdychla jsem si. „Afrodita říkala, že má audio režim. Vidiš tam někde knoflík na zvuk?“

„To bude asi tenhle.“ Babička zmáčkla tlačítko a vzápětí se rozsvítila zelená kontrolka.

„Super, tak to necháme zapnuté bez obrazu, ne? Postavím si ji k posteli, a když se bude něco dít, určitě to uslyším.“

„Rozhodně lepší než dívat se celou noc na mrtvého,“ pronesla zachmuřeně a položila obrazovku na můj noční stolek. Pak se na mě podívala. „Ptáčátko, roztáhni závěsy a pověš ten lapač blíž k oknu. Chceme se chránit před tím, co je venku, ne vevnitř.“

„No jo vlastně.“

Oběma rukama jsem uchopila silné závěsy a roztáhla je. Ochromila mě čirá hrůza, protože se mi před očima objevila ohavná tvář velkého černého ptáka s příšernýma rudýma očima, které vypadaly jako lidské. Netvor se držel rámu okna lidskýma rukama a nohama. Z hrozivě zahnutého zobáku vyjel rozeklaný červený jazyk. Zrůda tlumeně zakrákorala, výsměšně a výhružně zároveň.

Nemohla jsem se ani hnout. Ty zmutované rudé oči, lidské oči v obličejí nestvůrného ptáka, mě přimrazily na místě. Ten pradávný tvor byl dítětem násilí a zla. Zastudilo mě na ramenou, za která mě nedávno jedna z těchhle příšer popadla. Vybavil se mi dotek jejího odporného jazyka a palčivá bolest, kterou mi způsobila, když se mi pokusila zobákem podříznout krk.

Nala zasyčela a zamňoukala a vzápětí ke mně přiběhla babička. Viděla jsem ji v tmavém okenním skle. „Přivolej ke mně vítr, Zoey!“ přikázala mi.

„Větre! Přijď, babička tě potřebuje,“ vykřikla jsem, ale od děsivého pohledu krakouna jsem se odtrhnout nedokázala.

Ucítila jsem vedle sebe poryv vzduchu, tam dole, kde stála babička.

„*U-no-le!*“ zvolala. „Odnes tohle té stvůře a vzkaž jí mé varování.“ Pozvedla dlaně spojené do hrsti a foukla to, co v nich držela, přímo na příšeru krčící se za oknem. „*Ahiya'a A-s-gi-na!*“

Vítr, který jsem sice vykouzlila já, ale teď už ho ovládala moje babička, indiánská vědma, zachytil třpytivý modrý prášek, který sfoukla z dlaní, a protáhl se s ním škvírkami mezi tabulkami zatavenými v olovu. Krakoun se náhle ocitl v jiskřícím víru. Jeho nepřírozeně lidské oči se překvapeně rozšířily. Vítr zadul ještě silněji a prášek pohltil celé krakounovo tělo. Z otevřeného zobáku se vydral strašlivý skřek, netvor zoufale zamával křídly a zmizel.

„Už můžeš ten vítr propustit, *u-we-tsi-a-ge-ya*,“ řekla babička, vzala mě za ruku a podepřela mě.

„D-děkuju, větre. Můžeš jít,“ vypravila jsem ze sebe otřeseně.

„Děkuji ti, *u-no-le*,“ zamumlala babička a obrátila se zas ke mně. „Ten lapač. Pověš ho.“

Chvějícíma se rukama jsem ho přivázala k záclonové tyči a rychle zataáhla závěsy. Babička mi pomohla slézt ze židle. Vzala jsem do náruče Nalu, všechny tři jsme se k sobě přitiskly a rozklepaly se jako ratlíci.

„Už je pryč... je po všem...“ mumlala babička pořád dokola.

Vůbec jsem si neuvědomila, že nám oběma tečou slzy, dokud mě naposled nestiskla a neodešla pro kapesníky. Ztěžka jsem dosedla na postel a mazlila se s Nalou.

„Dík.“ Otřela jsem si obličej a vysmrkala se. „Nemám brnknout ostatním?“ zeptala jsem se.

„Co myslíš, vyděsí je to hodně?“

„K smrti,“ odpověděla jsem.

„Tak to asi bude lepší, když znovu přivoláš vítr. Můžeš mu říct, aby co nejsilněji zavál kolem kolejí a odfoukl všechno, co číhá venku?“

„Jasně, ale nejdřív se musím přestat třást.“

Babička se usmála a něžně mi odhrnula vlasy z obličeje.

„Zvládla jsi to dobře, *u-we-tsi-a-ge-ya*.“

„Vyděsila jsem se a ztuhla, stejně jako posledně!“

„Ne, bez mrknutí jsi čelila pohledu d'ábla, přivolala jsi vítr a poručila mu, aby mě poslouchal,“ opáčila.

„Jen díky tomu, žeš mi to nařídila.“

„Příště už to dokážeš beze mě. Budeš silnější a sama uděláš, co bude potřeba.“

„Cos to na něj foukla za modrý prášek?“

„Drcený tyrkys. Mám ho plný váček, dám ti ho. Je to velice mocný ochranný kámen.“

„Je ho dost i pro ostatní?“

„Ne, ale připíšu si ho na nákupní seznam. Seženu pár kamenů, hmoždír a paličku a nadrtím si ho sama. Aspoň aktivně využiju čas, než se vzbudíš.“

„Co jsi to křičela?“ zeptala jsem se.

„*Ahiya 'a A-s-gi-na* znamená ‚odejdi, d'áble‘.“

„A *u-no-le* je vítr?“

„Ano, zlatíčko.“

„Babi, měla ta věc skutečné tělo, nebo to byl jen duch?“

„Myslím, že něco mezi tím. Ale k fyzické podobě to mělo opravdu hodně blízko.“

„To znamená, že Kalona je pořád silnější,“ řekla jsem.

„Zřejmě ano.“

„Já mám strach.“

Objala mě a začala mě hladit po vlasech, jako když jsem byla malá. „Neboj se, *u-we-tsi-a-ge-ya*. Otec těch démonů brzo zjistí, že dnešní ženy se nedají snadno ovládat.“

„Byla jsi vážně hustá, babi.“

Usmála se. „Ty taky, dcero.“

28)

Babička pyšně přihlížela, jak volám zpátky vítr a žádám ho, aby provál celým areálem školy, hlavně kolem kolejí. Zaposlouchaly jsme se, jestli neuslyšíme křik démonů, ale ozýval se jen uklidňující svist větru. Já jsem se pak unaveně převlékla do pyžama a konečně si vlezla do postele. Babička zapálila ochrannou úplňkovou svíci a já se stočila s Nalou do klubíčka. Poslouchala jsem, jak si babička češe dlouhé stříbrné vlasy a provádí další důvěrně známé večerní rituály. Uklidňovalo mě to.

Už jsem usínala, když mě znovu probral její tichý hlas. „*U-we-tsi-a-ge-ya*, musíš mi něco slíbit.“

„Dobře, babi,“ odpověděla jsem ospale.

„Slib mi, že ať se stane cokoli, budeš mít pořád na paměti, že Kalona se nesmí dostat zpátky k moci. Nic a nikdo není důležitější než tohle.“

Polekala jsem se a rázem byla zase úplně bdělá. „Jak to myslíš?“

„Přesně tak, jak to říkám. Nedovol, aby něco odvedlo tvoji pozornost od skutečného cíle.“

„To zní, jako bys tady neměla být se mnou, až budu potřebovat srovnat.“ Srdce se mi vystrašeně rozbušilo.

Posadila se na kraj mojí postele. „Hodlám tu s tebou být ještě hodně dlouho, holčičko, a ty to dobře víš. Ale stejně chci, abys mi to slíbila. Ber to tak, že pomůžes staré ženské klidněji spát.“

Zamračila jsem se. „Ty nejsi žádná stará ženská.“

„Slib mi to,“ nedala se.

„Slibuju. A ty mi na oplátku slib, že nedovolíš, aby se ti něco stalo,“ řekla jsem.

„Vynasnažím se, slibuju,“ prohlásila s úsměvem. „Otoč se, učešu tě, než usneš. To přivolává hezké sny.“

S povzdechem jsem se překulila na druhý bok a do spánku mě provázel babiččin laskavý dotek a tiché pobrukování čerokézské ukolébavky.

Zprvu jsem si myslela, že se ty tlumené hlasy ozývají z chůvičky, a tak jsem v polospánku sáhla po obrazovce, se zatajeným dechem zapnula video a hned si ulehčeně oddychla, protože jsem spatřila jen osamocený stůl a na něm zahalené tělo v naprosto nezměněné poloze. Zase jsem obraz vypnula a pohlédla na babiččinu prázdnou, pečlivě ustlanou postel. Usmála jsem se a rozhlédla se kolem sebe. Babička pokoj evidentně před odjezdem na nákupy uklidila. Podívala jsem se na Nalu a ta na mě ospale zamžourala.

„Promiň. Asi se mi něco zdálo. Mám moc bujnou fantazii.“ Úplňková svíčka pořád hořela, ale byla o hodně menší, než když jsem šla spát. Koukla jsem se na hodiny a ke své radosti zjistila, že jsou teprve dvě odpoledne. Mohla jsem ještě pár hodin v klidu odpočívat. Zase jsem si lehla a přitáhla si deku k bradě.

Jenže pak se znovu ozvaly tlumené hlasy a tentokrát někdo i lehce zaťukal na dveře. V žádném případě se mi to nezdálo. Nala mrzutě a ospale mňaufla. Z celého srdce jsem s ní souhlasila.

„Jestli jsou to dvojčata a chtějí mě vytáhnout na výprodej bot, tak je uškrtím,“ slíbila jsem kočce a tu tahle vyhlídka evidentně potěšila. Pak jsem si odkašlala a zavolala: „Ano? Pojd'te dál.“

Dveře se otevřely a za nimi k mému překvapení stála Shekina s Afroditou a Neferet. Afrodita brečela. Okamžitě jsem se posadila a odhrnula si z obličeje šíleně rozcuchané vlasy. „Co se stalo?“

Všechny tři vešly dovnitř. Afrodita si sedla ke mně na postel. Podívala jsem se na ni, pak na Shekinu a nakonec na Neferet. V jejich tvářích se zračil smutek a nic víc, ale na svoji mentorku jsem se dívala nejpozorněji. Strašně moc jsem chtěla vidět za tu její pečlivě udržovanou fasádu – a přála jsem si, aby ji konečně prokoukl každý.

„Co se stalo?“ zopakovala jsem.

„Děvenko,“ oslovila mě smutně a laskavě Shekina, „jde o tvou babičku.“

„O babičku? Kde je?“ Nikdo nic neřekl a mně se sevřel žaludek. Popadla jsem Afroditu za ruku a stiskla ji. „Tak mluv!“

„Měla autonehodu. Hodně ošklivou. Nezvládla řízení na hlavní ulici, protože... protože jí do předního skla vletěl velký černý pták. Sjela ze silnice a čelně narazila do sloupu.“ Po tvářích se jí koulely slzy, ale hlas se jí netrásl. „Je na jednotce intenzivní péče v nemocnici svatého Jana.“

Chvilku jsem se nezmohla na slovo, jen jsem zírala na babiččinu prázdnou postel a levandulový polštářek, který na ní nechala ležet. Vždycky kolem sebe ráda měla vůni svojí bylinky.

„Jela na oběd do restaurace Chalkboard. Říkala mi to těsně předtím, než...“ Zarazila jsem se. Vybavilo se mi, jak jsme se o tom bavily a já roztáhla závěsy a uviděla toho odporného krakouna. Poslouchal nás a tím pádem přesně věděl, kam babička v poledne pojede. Pak si na ni počkal a vytlačil ji ze silnice.

„Než co?“ Nezaopatřenému pozorovateli by Neferetin tón asi připadal ustaraný – jak by u správné přítelkyně a mentorky měl být. Ale když jsem se jí podívala do smaragdových očí, viděla jsem jen chladné, vypočítavé nepřátelství.

„Než jsme si šly lehnout.“ Snažila jsem se nedat najevo, jak moc se mi Neferet hnusí a že je mi jasné, jak je ve skutečnosti zlá a zvrácená. „Proto vím, kam jela. Řekla mi, co se přes den chystá dělat, zatímco budu spát.“ Odvrátila jsem se od ní a podívala se na Shekinu. „Musím za ní.“

„Ale ovšem, má milá,“ odvětila. „Darius už čeká u auta.“

„Můžu jet s ní?“ zeptala se Afrodita.

„Už včera jsi přišla o celý vyučovací den, nedovolím...“

„Prosím,“ skočila jsem Neferet do řeči a prosebně se zadívala na Shekinu. „Nechci jet sama.“

„Nemyslíš, že rodina je důležitější než pár zameškaných hodin?“ obrátila se Shekina na naši velekněžku.

Neferet zaváhala jen na chvíličku. „Samozřejmě. Jen bych byla nerada, kdyby Afrodita zůstala pozadu.“

„Vezmu si do nemocnice učení a všechno dohoním.“ Afrodita jí věnovala široký chlácholivý úsměv, falešný jak prsa Pamelý Andersonové.

„Pak jsme dohodnuté. Afrodita doprovodí Zoey do nemocnice a Darius se postará, aby byly v bezpečí. Zůstaň, jak dlouho budeš chtít, Zoey. A kdyby škola mohla pro tvoji babičku něco udělat, hned se na mě obrať,“ řekla Shekina laskavě.

„Děkuju.“

Když obě ženy odcházely, na Neferet jsem se ani nepodívala.

„Kráva jedna hnusná!“ štěkla Afrodita a vrhla vražedný pohled na dveře. „Jako by ji někdy dřív zajímalo, jestli jsem v něčem pozadu. Prostě ji štve, že jsme se skamarádily.“

Fajn... Dobře. Budu se soustředit. Musím za babičkou, ale nejdřív se zamyslím, jestli není potřeba zařídit něco tady. Nesmím zapomínat, co jsem jí slíbila.

Hřbetem ruky jsem si otřela slzy, rychle vykročila k prádelníku a vytáhla z něj džíny a mikinu. „Neferet vadí, že jsme kámošky, protože ani jedné z nás nevidí do hlavy. Ale Damiena, Jacka a dvojčata špehovat může a to si piš, že dneska kolem nich bude čmuchat.“

„Musíme je varovat,“ řekla Afrodita.

Přikývla jsem. „To musíme. Ta chůvička nemá takový dosah, aby fungovala i v nemocnici, vid’?“

„Asi ne. Pokud vím, dá se použít jen na pár set metrů.“

„Odnes ji dvojčatům, než se obléknu. Pověz jim, co se stalo a ať varují Damiena s Jackem před Neferet.“ Zhluboka

jsem se nadechla a pokračovala: „Včera večer nás za oknem špehoval krakoun.“

„Ach, bohyně!“

„Byla to hrůza.“ Otrásla jsem se. „Babička na něj foukla drcený tyrkys a já jí zavolala na pomoc vítr, takže jsme ho zahnalý, ale nevím, jak dlouho nás poslouchal.“

„Tak to jsi chtěla říct. Ten krakoun musel vědět, že tvoje babička pojede do restaurace.“

„Za tu bouračku může on,“ přisvědčila jsem.

„On anebo Neferet,“ dodala.

„Nebo oba společně.“ Vzala jsem z nočního stolku chůvičku. „Odnes ji dvojčatům. Počkej,“ zastavila jsem ji ještě, než vyšla z pokoje. Přešla jsem k babiččině modré toaletní taštičce a podívala se do kapsy na zip, kterou nechala otevřenou. Hned navrchu jsem našla váček z jelenice. Pro jistotu jsem do něj nakoukla a potom ho s úlevou podala Afroditě. „Tohle je zbytek toho tyrkysového prášku. Ať se o něj holky podělí s kluky. Pověz jim, že je to mocná ochrana, ale máme ho málo.“

Kývla. „Vyřídím.“

„Pospěš si. Až se vrátíš, budu připravená na cestu.“

„Ona se uzdraví, Zoey. Je sice na jipce, ale měla zapnutý pás a pořád je naživu.“

„Musí žít,“ odvětila jsem a oči se mi zase zalily slzami.

„Nevím, co bych si jinak počala.“

Cesta do nemocnice svatého Jana netrvala dlouho a proběhla v tichosti. Samozřejmě jako na potvoru svítilo slunce, a přestože jsme měli tmavé brýle a Lexus kouřová skla, nebylo nám to zrovna příjemné. (Tím *my* myslím sebe a Daria, Afrodita měla evidentně co dělat, aby se nevyklonila z okýnka a nezačala se opalovat.) Darius nás vysadil u vchodu na pohotovost a jel zaparkovat.

V nemocnici jsem za svůj život moc času nestrávila, ale její pach jsem stejně měla hluboce zakořeněný v paměti – a příjemné vzpomínky to nebyly. Z dezinfekce překrývající oděr nemoci se mi dělalo zle. Došly jsme s Afroditou k

informační přepážce a milá starší paní v lososově růžovém plášti nás nasměrovala na jednotku intenzivní péče.

Vypadalo to tam příšerně, to vám teda povím. Před dvojími lítačkami s červeným nápisem JIP jsme se obě na okamžik zastavily, jako bychom si nebyly jisté, že doopravdy smíme dovnitř. Pak jsem si připomněla, že tam leží babička, a rázně vstoupila na oddělení, které bylo jako vystřižené z hororu.

„Nedívej se tam,“ pošeptala mi Afrodita, když mi oči bezděky zatékaly k proskleným stěnám nemocničních pokojů a klopýtla jsem. Nekecám. Ty pokoje neměly normální stěny, ale skleněné přepážky, takže každý, kdo šel kolem, viděl ty staré umírající chudáky, jak chodí na nočník a tak. „Půjdeme přímo k sesterně, tam ti poví, jak na tom babička je.“

„Jak to, že se tady takhle vyznáš?“ zeptala jsem se taky šeptem.

„Táta se dvakrát předávkoval a právě sem ho odvezli.“

Šokovaně jsem se na ni zadívala. „Fakticky?“

Pokrčila rameny. „Ty by sis občas nešlehla, kdybys měla za manželku moji mámu?“

No, asi šlehla, ale radši jsem si to nechala pro sebe. Navíc jsme zrovna došly k sesterně.

„Co pro vás můžu udělat?“ optala se nás blond'atá paní s postavou připomínající kvádr.

„Přišla jsem za svojí babičkou, Sylvii Redbirdovou.“

„A jmenujete se?“

„Zoey Redbirdová,“ odpověděla jsem.

Sestra se koukla do nějaké tabulky a pak se na mě usmála. „Mám vás tady uvedenou jako nejbližší příbuznou. Vydržte chvíličku, teď je u ní zrovna doktor. Počkejte tamhle na konci chodby v odpočívárně, řeknu mu, ať tam za vámi přijde.“

„Nemůžu jít rovnou k ní?“

„Až u ní pan doktor skončí.“

„Dobře, počkám.“ Udělala jsem pár kroků a pak se zarazila. „Nezůstává nikdy sama, vidíte?“

„Ne, proto tu máme prosklené stěny. Žádný pacient na intenzivní péči nezůstává nikdy bez dohledu.“

No, babička rozhodně potřebuje něco víc, než aby na ni občas někdo hodil pohled přes sklo. „Pošlete pana doktora za mnou hned, jak bude hotový, ano?“

„Samozřejmě.“

Šly jsme s Afroditou do odpočívárny, která působila skoro stejně sterilně a strašidelně jako zbytek oddělení.

„Tohle se mi vůbec nelíbí.“ Nedokázala bych sedět, a tak jsem přecházela sem a tam před neskutečně ošklivou modře květovanou pohovkou.

„Potřebuje lepší ochranu než to, že se na ni čas od času mrkne oknem nějaká sestřička,“ řekla Afrodita.

„Krakouni nejradši ubližují umírajícím starým lidem. Dokázali být nepřijemní už dřív, ale teď jsou silnější a babička je stará a...“ Nedořekla jsem to. Nedokázala jsem vyslovit pravdu, na to byla moc hrozná.

„Je zraněná,“ prohlásila pevně Afrodita. „Nic víc. Ale souhlasím, že je v ohrožení.“

„Myslíš, že by mi dovolili k ní zavolat medicinmana?“

„Ty nějakého znáš?“

„No, já ne, ale babička má jednoho známého, jmenuje se John Whitehorse, jsou přátelé už strašně dlouho. Povídala, že je v radě starších. Určitě má na něj v mobilu číslo. On nějakého medicinmana znát bude.“

„Podle mě to není špatný nápad,“ usoudila.

„Jak se jí daří?“ Do odpočívárny vstoupil Darius.

„Ještě nevíme. Čekáme na doktora. Zrovna řešíme, že bychom možná měly zavolat jednoho známého babičky Redbirdové a sehnat přes něj medicinmana, aby tu s ní zůstal.“

„Nebylo by jednodušší požádat o to Neferet? Je to naše velekněžka a mimoto i léčitelka.“

„Ne!“ vyhrkly jsme s Afroditou jednohlasně.

Darius se zmateně zamračil, ale zrovna se objevil doktor, takže jsme mu nemusely nic vysvětlovat.

„Zoey Redbirdová?“

Byl to vysoký hubený pán. Podala jsem mu ruku. „To jsem já.“

S velkou vážností mi jí potřásl. Měl pevný stisk a silnou, příjemnou dlaň. „Já jsem doktor Ruffing. Starám se o vaši babičku.“

„Jak jí je?“ Samotnou mě překvapilo, jak normálně zní můj hlas, když mám přitom hrdlo úplně stažené strachem.

„Pojďte, posadíme se,“ řekl.

„Já radši zůstanu stát,“ odvětila jsem a pokusila se o omluvný úsměv. „Jsem nervózní, nevydržela bych sedět.“

Jeho úsměv byl daleko věrohodnější než můj a laskavost v jeho tváři mě potěšila. „Dobře. Vaše babička prodělala těžkou nehodu. Utrpěla zranění hlavy a pravou ruku má zlomenou na třech místech. Bezpečnostní pás jí pohmoždil hrudník a airbagy jí způsobily spáleniny v obličeji, ale obojí jí zachránilo život.“

„Uzdraví se?“ Nezmohla jsem se na víc než šepot.

„Má dobrou prognózu, ale víc budeme vědět až za dvacet čtyři hodin,“ odpověděl doktor Ruffing.

„Je vzhůru?“

„Ne. Uvedl jsem ji do kómatu, abych...“

„Do kómatu!“ Zapotácela jsem se. Najednou mi bylo horko, zpotila jsem se a na kraji zorného pole se mi roztančily zářivé tečky. Darius mě chytil za loket a odvedl k pohovce.

„Dýchejte zvolna. Soustředte se na hluboké nádechy.“ Doktor Ruffing si dřepł přede mě, dlouhými prsty mi obemkl zápěstí a změřil tep.

„Promiňte, omlouvám se. Nic mi není,“ vypravila jsem ze sebe a utřela si pot z čela. „To jen to slovo kóma, hrozně mě vyděsilo.“

„Ve skutečnosti na tom není nic zlého. Uvedl jsem ji do něj, aby se její mozek mohl v klidu zotavit,“ vysvětlil. „Snad tak zabráníme nekontrolovatelnému otoku.“

„A co když ne?“

Poplácal mě po koleni a vstal. „Vezmeme to hezky popořadě, krok za krokem, jeden problém po druhém.“

„Můžu ji vidět?“

„Ano, ale potřebuje naprostý klid.“ Chystal se mě odvést k lůžkovým pokojům.

„Může jít Afrodita se mnou?“

„Zatím návštěvy pouze po jednom,“ řekl.

„V pohodě,“ ozvala se Afrodita. „My tady na tebe počkáme. Hlavně se ničeho neboj. Ať vypadá, jak chce, je to pořád tvoje babička.“

Přikývla jsem a kousla se do tváře, abych se nerozbrečela.

Šla jsem za doktorem do skleněné kukaně kousek od sesterny. Předě dveřmi jsme se zastavili. Doktor se na mě zadíval. „Je napojená k hodně přístrojům a hadičkám. Vypadá to strašidelně, ale ve skutečnosti to není tak hrozné.“

„Dýchá sama?“

„Ano, a srdce jí bije silně a pravidelně. Jste připravená?“

Přikývla jsem a on mi otevřel dveře. Když jsem vstoupila, zaslechla jsem zřetelný, děsivý zvuk ptačích křidel.

„Slyšel jste to?“ zeptala jsem se šepem lékaře.

„Co?“

Podívala jsem se mu do upřímně nechápavých očí a jasně poznala, že on krakouní křídla nezaslechl.

„Nic, promiňte.“

Položil mi ruku na rameno. „Musí to pro vás být těžké, ale věřte mi, že vaše babička je zdravá a silná. Má výborné vyhlídky na uzdravení.“

Pomalu jsem došla k posteli. Babička vypadala tak drobná a křehká, že jsem se neudržela a po tvářích se mi začaly kutálet slzy. Obličej měla plný modřin a spálenin. Roztržený ret jí zašili pár stehy, další měla na bradě. Skoro celou hlavu jí obtáčely obvazy, pravou ruku měla v sádře, ze které trčely divné kovové šrouby.

„Chcete se mě ještě na něco zeptat?“ ozval se tiše doktor Ruffing.

„Ano,“ odpověděla jsem bez váhání, aniž jsem z ní spustila oči. „Babička je Čerokézka a určitě by se cítila líp,

kdybych k ní zavolala medicinmana.“ Teprve v tu chvíli jsem se odpoutala od její tváře a podívala se na něj. „Neznamená to, že vám nevěřím, o léčení tady vůbec nejde. Poskytl by jí duchovní oporu.“

„No, zavolat ho samozřejmě smíte, ale nemůže ji navštívit, dokud ji nepropustíme z intenzivní péče.“

Stálo mě hodně sil, abych na něj nezařvala: *jenže ona toho medicinmana potřebuje právě tady na jipce!*

Doktor mluvil dál, tiše, ale upřímným otevřeným tónem. „Chápejte, tohle je katolická nemocnice a k pacientům pouštíme jen...“

„Katolická?“ přerušila jsem ho a hrozně se mi ulevilo. „Takže jeptišku byste k ní pustili?“

„Ale jistě, samozřejmě. Jeptišky a kněží často poskytují našim pacientům oporu.“

Usmála jsem se. „Bezva. Znáš přesně tu pravou osobu.“

„Výborně. Můžu vám ještě nějak pomoci?“

„Ano, máte tady někde telefonní seznam?“

29)

Nevím, kolik hodin uplynulo. Poslala jsem Daria s Afroditou zpátky do školy. Chvíli sice protestovali, ale Afrodita nakonec uznala, že někdo musí zkontrolovat, jestli je tam všechno v pořádku, a já se tím teď zatěžovat nemůžu, protože se od babičky nesmím hnout. Slíbila jsem Dariovi, že z nemocnice neudělám ani krok, a jakmile budu potřebovat odvézt, zavolám ho, i když ke škole to odsud bylo jen něco přes kilometr a klidně bych to zvládla pěšky.

Na jipce plynul čas jinak. Nebyla tam žádná okna, a když nepočítám futuristické hučení, klepání a cvakání nemocničních přístrojů, v temných pokojích vládlo ticho. Připadala jsem si jako v nějaké čekárně na smrt a z té představy mi běhal mráz po zádech. Ale odejít jsem nemohla. Rozhodla jsem se zůstat, dokud mě nevystřídá někdo jiný, kdo se dokáže postavit démonům. Tak jsem tam seděla, čekala a střežila spící tělo, které bojovalo o přežití.

Držela jsem babičku za ruku a tiše zpívala jednu čerokézskou ukolébavku, kterou mě dřív uspávala, když do pokoje konečně rázně vkročila sestra Marie Anděla.

Podívala se na mě, pak na babičku a rozevřela náruč. Doslova jsem se do ní vrhla, zabořila obličej do hebkého hábitu a rozbřečela se.

„Ššš, no tak. Dobře to dopadne, děvenko. Je v rukou naší požehnané paní,“ zamumlala a pohládila mě po zádech.

Když jsem se konečně uklidnila natolik, abych se zmohla na slovo, zvedla jsem hlavu. Napadlo mě, že jsem ještě v životě nebyla tak ráda, že někoho vidím. „Mockrát vám děkuju, že jste přišla, sestro.“

„Vážím si toho, že ses na mě obrátila, a omlouvám se, že mi to tak trvalo. Měla jsem v klášteře ještě nějaké zařizování,“ řekla. Vzala mě kolem ramen a přistoupila k babiččině posteli.

„To nevadí. Hlavně že už jste tady. Sestro Marie Andělo, tohle je moje babička, Sylvia Redbirdová,“ představila jsem ji příškrčeně. „Je pro mě něco jako máma i táta dohromady. Mám ji hrozně moc ráda.“

„Musí to být mimořádná žena, když si získala lásku vnučky, jako jsi ty.“

Rychle jsem se na ni podívala. „Doktoři nevědí, že jsem mládě.“

„Na tom, co jsi, by nemělo záležet,“ odvětila jeptiška pevně. „Pokud ty nebo někdo z tvé rodiny potřebuje oporu a péči, je jejich povinností je poskytnout.“

„Vždycky to tak nefunguje,“ podotkla jsem.

Zadívala se na mě moudrýma očima. „Bohužel mi nezbývá než s tebou souhlasit.“

„Pomůžete mi a neprozradíte, kdo jsem?“

„Ano,“ odpověděla.

„To je dobře, protože já i babička vaši pomoc nutně potřebujeme.“

„Co pro vás můžu udělat?“

Stočila jsem pohled zpátky k babičce. Celou dobu, co jsem u ní seděla, vypadala pořád stejně poklidně. Pleskání křídel už jsem nezaslechla a neměla jsem ani žádnou zlou předtuchu. Stejně jsem ji ale nechtěla nechat samotnou, ani na pár minut.

„Zoey?“

Zadívala jsem se do laskavých očí té úžasné ženy a pověděla jí čistou pravdu. „Potřebuju si s vámi promluvit, ale ne tady, protože by nás mohl někdo vyrušit nebo poslouchat. Jenomže nechci nechat babičku samotnou a bez dozoru.“

Znělo to určitě divně, ale s ní to ani nehnulo. Sáhla do kapsy v záhybu objemného černého hábitu a vytáhla malou, ale překrásně vypracovanou sošku Panny Marie.

„Budeš se cítit klidnější, když tu nechám naši paní, než si popovídáme?“

Přikývla jsem. „To budu, sestro.“ Radši jsem moc nepřemýšlela, proč mám takovou důvěru v ikonu křesťanské svaté matky. Instinkt mi říkal, že téhle jeptišce a její „magii“ můžu důvěřovat, a já za to byla vděčná.

Sestra Marie Anděla postavila sošku na babiččin noční stolek, sklopila hlavu a sepnula ruce. Pohybovala rty, ale mluvila tak tiše, že jsem nic neslyšela. Pak se pokřižovala, přiložila si prsty ke rtům a lehce se sošky dotkla. Teprve potom jsme vyšly z pokoje.

„Je venku ještě světlo?“ zeptala jsem se.

Udiveně se ke mně otočila. „Už je dávno tma, Zoey, je po desáté večer.“

Přejela jsem si dlaněmi obličej. Byla jsem totálně vyčerpaná. „Nevadilo by vám, kdybychom šly na chvilku ven? Chci vám říct spoustu vážných věcí a bude se mi líp mluvit, když kolem sebe budu cítit noční vzduch.“

„Je chladno, ale krásně. Moc ráda se s tebou projdu.“

Vymotaly jsme se z bludiště nemocničních chodeb a vyšly před západní křídlo na Utica Street. Na druhé straně ulice, na rohu Jednadvacáté byla krásná fontána.

„Půjdeme třeba tamhle k vodotrysku, ne?“ navrhla jsem.

„Kam chceš, Zoey,“ odvětila sestra Marie Anděla s úsměvem.

Cestou jsme mlčely. Rozhlížela jsem se, jestli neuvidím mezi stíny zrudné ptačí přízraky, a uši jsem měla nastražené, ale výsměšné skřehotání, které by si kdokoli jiný mohl snadno splést s hlasy krkavců, jsem nezaslechla. Noc na mě působila jen dojmem nějakého nedefinovaného očekávání. Netušila jsem, jestli je to dobře, nebo špatně.

Kousek od fontány stála příhodná lavička. Když jsme si sedly, uviděla jsem přímo před námi bílou mramorovou sochu Panny Marie obklopené ovečkami a pasáčky, která

zdobila jihozápadní roh nemocnice. Vybavilo se mi, že hned u vchodu na pohotovost je další moc hezká madona, barevná, s neodmyslitelným modrým pláštěm. Zvláštní že jsem si nikdy dřív nevšimla, kolik Mariiných soch tady v okolí je.

Chvilí jsme jen seděly a užívaly si noční chládek a ticho. Konečně jsem se zhluboka nadechla a pootočila se tak, abych viděla sestře Marii Anděle do tváře.

„Věříte v démony, sestro?“ Rozhodla jsem se, že nebudu chodit kolem horké kaše. K nějakým okolcům nebyl důvod a po pravdě jsem na ně neměla čas ani trpělivost.

Zvedla šedé obočí. „V démony? No, ano, věřím. Démoni a katolická církev, to je dlouhá a dost pohnutá historie.“

Potom se na mě zaujatě podívala a odmlčela se, jako bychom hrály hru a já byla na tahu. Tohle byla jedna z věcí, které mi na ní byly fakt sympatické. Nepatřila k tomu druhu dospělých, kteří mají pocit, že musejí všechno říct za vás, ani k těm, co nevydrží být chvilku zticha a počkat, až si srovnáte myšlenky.

„Střetla jste se s nějakým na vlastní kůži?“

„Se skutečným démonem ne. Někdy jsem ten pocit měla, ale nakonec se z něj vždycky vyklubal buď velice nemocný, nebo velice nepoctivý člověk.“

„A co andělé?“

„Myslíš, jestli v ně věřím, nebo jestli jsem nějakého potkala?“

„Obojí.“

„Ano a ne, v tomto pořadí. Ale kdybych si mohla vybrat, raději bych se setkala s andělem než s démonem.“

„Tím si nebuďte tak jistá.“

„Jak to, Zoey?“

„Slyšela jste někdy výraz *nefilim*?“

„Ano, ve Starém zákoně se o nich mluví jako o obrech nebo zrůdách. Někteří teologové tvrdí, že Goliáš byl jeden z nich nebo jejich potomek.“

„A Goliáš nebyl zrovna klad'as, co?“

„Podle Starého zákona ne.“

„Fajn, já vám teď povím příběh o dalším z nich. Taky to nebyl žádný dobrák. Ten příběh se vypráví mezi babiččíným lidem.“

„Lidem?“

„Ona je Čerokézka.“

„Aha, tak povídej, Zoey. Legendy původních Američanů mě moc zajímají.“

„Prima, držte si závoj, není to žádná pohádka na dobrou noc.“ Pak jsem jí pověděla zkrácenou verzi toho, co nám babička řekla o Kalonovi, Tsi Sgili a krakounech.

Vyprávění jsem zakončila Kalonovým uvězněním a zapomenutou písni krakounů, která předpověděla, že se jejich otec jednou vrátí. Sestra Marie Anděla na to pár minut nic neřekla. Když potom promluvila, bylo to jako ozvěna mojí první reakce.

„Ty ženy oživily figurínu z hlíny?“

Usmála jsem se. „Přesně to jsem řekla, když mi babička ten příběh pověděla.“

„A jak ti to vysvětlila?“

Tvářila se vesele. Očividně čekala, že se zasměju a řeknu, že je to jen pohádka nebo náboženské podobenství. Ale já jí nehodlala lhát.

„Připomněla mi, že magie je skutečná. A že její předkové, a tím pádem taky moji předkové mohli kouzlit stejně dobře jako já. Umím totiž přivolat a ovládat všech pět živlů.“

„Ty máš takové nadání? Proto jsi tak důležitá, že tě do Tulaček doprovází osobní strážce?“

Viděla jsem jí na očích, že mi nevěří, ale nechce zničit naše nové přátelství a rovnou mě obvinít ze lhaní. Vstala jsem a poodstoupila, aby na mě nedopadalo nepříjemné světlo pouliční lampy. Zavřela jsem oči a nadechla se nočního vzduchu. Určit světové strany bylo snadné, prostě jsem je vycítila. Obrátila jsem se k nemocnici na opačné straně ulice a postavila se čelem přesně k východu. Pak jsem oči otevřela a s úsměvem spustila: „Vzduchu, v uplynulých dnech jsem tě volala mnohokrát a vždycky jsi poslechl.

Vážím si tvoji věrné služby a prosím, abys přišel znovu. Vzduchu, přijď!“

Do té chvíle bylo naprosté bezvětří, ale jakmile jsem vyzvala první živel, zafoukal kolem mě mírný, hravý vánek. Sestra Marie Anděla byla dost blízko, aby ho ucítila taky a poznala, že mě poslechl. Dokonce si musela přidržet závoj, aby jí neuletěl. Zatvářila se ohromeně a já na ni spiklenecky mrkla. Pak jsem udělala vpravo vbok a otočila se k jihu.

„Ohni, večer je chladný a my jako vždycky potřebujeme tvoje bezpečné teplo. Ohni, přijď!“

Studený větřík se rázem změnil v teplý, dokonce skoro horký. Slyšela jsem praskání sálajícího krbu a připadalo mi, že je léto a budeme si se sestrou Marií Andělou opékat burty.

„Dobré nebe!“ vyhrkla.

S úsměvem jsem udělala další čtvrtobrat vpravo. „Vodo, očisti nás a přines nám úlevu od horkého dechu ohně. Vodo, přijď!“

Vážně bylo příjemné, když žár najednou přebila vůně jarního deštěku. Cítila jsem na kůži kapky, i když nebyly opravdové. Připadalo mi, že stojím v prudkém lijáku, který krásně chladí a všechno ze mě smývá.

Sestra zaklonila hlavu a otevřela pus, jako by si myslela, že kapky jsou skutečné a že nějakou chytí na jazyk.

Naposled jsem se obrátila. „Země, pořád cítím tvoji blízkost. Živíš nás a chráníš. Země, přijď!“

Přehánku prostoupila vůně posečené letní louky. Vlahý vánek přinesl aroma vojtěšky, svit slunce a veselý povyk hrajících si dětí.

Podívala jsem se na jeptišku. Pořád seděla na lavičce, ale sundala si plachetku a krátké šedé vlasy jí cuchal vítr. Rozesmála se a zhluboka vdechla letní vůně. Vypadala v tu chvíli jako roztomilé dítě.

Ucítila, že se na ni dívám, a pohlédla na mě, právě když jsem vztáhla paže. „Duch nás spojuje a dává nám jedinečnost. Duchu, přijď!“

Živel poslechl moje volání a mě zaplavil báječný pocit, jako by se moje duše zatřepotala a vznesla.

„Ach!“ zalapala po dechu sestra. Neznělo to vyděšeně ani rozzlobeně. Byla uchvácená. Sklonila hlavu, uchopila růženec, který měla pověšený na krku, a přitiskla si ho k srdci.

„Duchu, země, vodo, ohni, vzduchu, děkuju vám. Propouštím vás. Vážím si vašich služeb!“ zvolala jsem a máchlá pažemi. Živly se kolem mě hravě zatočily a rozplynuly se do noci.

Pomalu jsem se vrátila k lavičce a sedla si zpátky vedle sestry Marie Anděly, která si uhladila vlasy a nasadila závoj. Potom se na mě podívala.

„Vždycky jsem si to myslela.“

Tohle jsem teda nečekala. „Že umím ovládat živly?“

Zasmála se. „Ne, mé dítě. Že světem vládnu neviditelné síly.“

„Ted' to nemyslím ve zlém, ale jeptišky by takové věci neměly říkat, ne?“

„A proč? Mně to zas tak zvláštní nepřipadá, když uvážíme, že jsem v podstatě provdaná za ducha.“ Chvilku se odmlčela a pak pokračovala: „Navíc to není poprvé, co jsem zaznamenala podobné mocnosti...“

„Živly,“ skočila jsem jí do řeči. „Jsou to živly a je jich pět.“

„Dobře, budu si to propříště pamatovat. Působení těchto živlů jsem častokrát pocítila u nás v klášteře. Traduje se totiž, že stojí na starodávném posvátném místě. Takže to, cos mi právě ukázala, Zoey Redbirdová, spíš potvrdilo mé domněnky, než že by to otrásl mou vírou.“

„No, to jsem ráda.“

„Skončila jsi u toho, že vědmy stvořily z hlíny pannu, která padlého anděla uvěznila, krakouni potom zazpívali píseň o jeho návratu a proměnili se v duchy. Co se dělo dál?“

Její věčný tón mě přiměl k úsměvu, ale pak jsem zase zvážněla. „Pár tisíc let se vlastně nedělo nic moc. Ale před několika dny jsem začala v noci slýchat hrozně nepříjemné krákání. Myslela jsem, že to jsou havrani.“

„Ted' už si to nemyslíš?“

„Ted' vím, že jsou to krkavci. Zaprvé vlastně nekrákají, ale skřehotají.“

Přikývla. „Havrani krákají. Krkavci skřehotají.“

Taky jsem kývla. „Přesně to jsem se nedávno dozvěděla. Zadruhé na mě už dvakrát zaútočili a jednoho jsem viděla zrovna včera večer. Špehoval u našeho okna, když mi babička povídala, kam pojede, až budu spát. Cestou se jí pak stala ta divná ‚nehoda‘, při které málem umřela.“ U slova nehoda jsem nakreslila do vzduchu uvozovky. „Svědkové nahlásili, že vyjela ze silnice, protože jí do auta naletěl obrovský černý pták.“

„Matko Boží! Proč chtěli krakouni tvoji babičce ublížit?“

„Podle mě tím chtěli nepřímo ublížit mně a zároveň jí zabránit, aby nám dál pomáhala.“

„Pomáhala s čím? A kdo kromě tebe v tom je zapletený?“

„Moji kamarádi ze školy, taky mláďata. Všichni mají nadání pro jeden z živlů, jenom jedna holka místo toho mívá věštecké vize, které varují před neštěstími – obvykle v nich někdo umře nebo dojde k nějaké katastrofě, znáte to, jak už to s vizemi chodí.“

„Není to náhodou Afrodita, ta krásná slečna, co včera adoptovala Maleficent? Pánbůh jí to zaplat.“

Zazubila jsem se. „Jo, to je naše orákulum. A než se zeptáte, ani u nás si Maleficent nikdo moc neoblíbil.“ Sestra Marie Anděla se zasmála a já pokračovala. „Afrodita každopádně ve svojí poslední vizi viděla básničku a zapsala ji. Myslíme, že je to ta krakouní píseň.“

Sestra zbledla. „Ta přece předpovídá Kalonův návrat, ne?“

„Ano, a vypadá to, že k němu má dojít někdy ted'.“

„Marie, ochraňuj nás!“ vydechla a pokřižovala se.

„Proto potřebuju vaši pomoc.“

„Jak bych já mohla zabránit, aby se to proroctví naplnilo? O neřím něco vím, ale k té čerokézské legendě se to vůbec nevztahuje.“

„To není problém, už jsme tu věštbu skoro celou rozluštili a dneska v noci máme v plánu něco, co mu návrat

pořádně zkomplikuje. Já potřebuju pomoci s babičkou. Víte, krakouni to odhadli dobře. Tím, že ublížili jí, ublížili taky mně a udělali mi čáru přes rozpočet. Nesmí zůstat sama, jinak k ní přijdou a budou ji trápit, a tak na ni musím dohlížet. Lidi z téhle nemocnice mi nedovolí zavolat medicinmana, protože neschvalují nic pohanského. Potřebuju, aby ji místo mě pohlídal někdo s velkou duchovní silou, kdo mi zároveň věří.“

„A to mám být já,“ dopověděla za mě.

„Ano. Pomůžete mi? Zůstanete s babičkou a ochráníte ji před krakouny, než se mi podaří odložit Kalonův návrat aspoň o dalších pár tisíc let?“

„S největší radostí.“ Vstala a rázně vykročila k přechodu. Ohlédla se přes rameno. „Copak? Myslela jsi snad, že budeš muset zase přivolat vítr a odfouknout mě k ní?“

Zasmála jsem se a společně s ní přešla ulici. Když se ve foyer zastavila u sochy Panny Marie, sklonila hlavu a zašeptala krátkou modlitbu, nepřipadalo mi to jako otravné zdržování. Pořádně jsem si sochu prohlédla a všimla si laskavého výrazu její tváře a moudrosti v očích. Sestra nakonec poklekla a já zašeptala: „Ohni, potřebuju tě.“ Jakmile jsem ucítila horký závan, soustředila jsem ho do spojených dlaní a pak vyslala k jedné votivní svíci, kterých stálo u paty sochy víc než dost. Okamžitě se vesele rozhořela a s ní ještě nejmíň pět dalších. „Děkuju, ohni, můžeš si jít zase hrát.“

Sestra Marie Anděla na to nic neřekla, jen jednu zapálenou svíčku vzala a vyčkávavě se na mě zahleděla. Když jsem nereagovala, oslovila mě. „Máš drobné?“

„Nějaké jo.“ Sáhla jsem do kapsy džín a našla mince, které mi po ránu vrátil automat na colu, dva čtvrtáky, dva desetníky a pětník. Nevěděla jsem, co s nimi mám udělat, a tak jsem jí je podala.

Jen se usmála. „Polož je tam, kde stála ta svíčka. Pak půjdeme nahoru.“

Poslechla jsem ji a potom jsme se vrátily do babiččina pokoje. Sestra celou cestu chránila plamínek dlaní.

Když jsme vstoupily do místnosti, neslyšela jsem žádné šustění křídel a na okraji zorného pole nezahlédla ani náznak temného stínu. Sestra Marie Anděla přešla k nočnímu stolku a postavila svíčku před sošku Panny Marie. Pak se posadila na židli, na níž jsem předtím strávila celý den já, a sundala si z krku růženec. Ani se ke mně už neobrátila. „Neměla bys jít, děvenko? Ty musíš bojovat se zlem někde jinde.“

„To je fakt.“ Rychle jsem přistoupila k babiččině lůžku.

Byla v úplně stejné poloze, tak jsem si aspoň snažila vsugerovat, že má zdravější barvu a líp dýchá. Dala jsem jí pusu na čelo a šeptem řekla: „Mám tě ráda, babi. Brzo se vrátím. Do té doby u tebe bude sestra Marie Anděla a dohlédne na to, aby tě neotravovali krakouni.“

Pak jsem se otočila k jeptišce. Vypadala poklidně a tak trochu jako z jiného světa. Seděla na nemocniční židli a v mihotavém světle votivní svíce, která vrhala stíny na její bohyni, propouštěla mezi prsty korálky růžence. Nadechla jsem se a chtěla jí poděkovat, ale předběhla mě.

„Nemusíš mi děkovat, má milá. Dělán jen svou práci.“

„Sedět u nemocných je vaše práce?“

„To ne, ale pomáhat Dobru držet zlo na uzdě ano.“

„Jsem ráda, že to tak zvládáte,“ podotkla jsem.

„Já taky.“

Sklonila jsem se a políbila ji na hebkou tvář. Usmála se. Před odchodem jsem si s ní ale potřebovala promluvit ještě o něčem. „Sestro, kdyby se mi to nepovedlo... Kdyby se mně a mým kamarádům nepodařilo Kalonu zastavit a on se přece jen vrátil, všichni se ocitnou v nebezpečí, hlavně ženy. V tom případě se musíte schovat do podzemí. Znáte nějaké místo, třeba suterén, sklep nebo jeskyni, kam se dokážete rychle přemístit a nějaký čas tam zůstat?“

Kývla. „Pod naším klášterem je veliké sklepení, které se dříve využívalo k nejrozumnějším účelům. Například ve dvacátých letech tam byl tajný nelegální sklad lihovin, alespoň se to traduje.“

„Tak se schovejte tam a vezměte s sebou všechny ostatní jeptišky – krucinál, a taky všechny kočky z Tulaček. V

podzemí byste měly být v bezpečí. Kalona zemi nenávidí, proto se tam za vámi nedostane.“

„Dobře, rozumím, ale raději budu věřit, že zvítězíš.“

„Snad jo, ale kdyby to náhodou nevyšlo, slibte mi, že se schováte a vezmete babičku s sebou.“ Zadívala jsem se jí do očí. Čekala jsem, že mě upozorní na to, že dostat zraněnou starou ženu z jednotky intenzivní péče do sklepa pod klášterem bude trochu problém.

Ona se ale jen pousmála. „Máš moje slovo.“

Překvapeně jsem zamrkala.

„Myslela jsi snad, že kouzla ovládáš jenom ty?“ Pozvedla šedé obočí. „Lidé většinou nemají námitky, když o něčem rozhodne jeptiška.“

„Aha. No, to je fajn. Dobře. Mám vaše číslo na mobil, tak prosím buďte v dosahu. Zavolám, jakmile to půjde.“

„O mě ani o babičku si nedělejte starosti. Staré ženy se o sebe umějí postarat.“

Znovu jsem jí dala pusku na tvář. „Sestro, vy a babička máte jedno společné. Nikdy nebudete staré.“

30)

Nechtělo se mi čekat na Daria, když bych za tu dobu, než dojde k autu, nastartuje ho a dojede k nemocnici, v pohodě došla do školy pěšky, jenže nějak jsem neměla chuť být venku sama. Noc už nebyla můj přítel, ale děsivý, neuchopitelný protivník. Než Darius dorazil, zkusila jsem zavolat Stevie Rae.

Nezvedla to. Telefon ani nezazvonil, spadla jsem přímo do hlasové schránky. Znovu jsem se zamyslela nad tím, jak bych asi tak mohla vzkaz formulovat. *Čau, Stevie Rae, potřebuju s tebou mluvit o jednom proroctví a pradávném zlu, než se do toho večer zapleteš taky, ale to nic, zkusím ti ještě brnknout.* Tak nějak mi to nepřipadalo moc inteligentní. Vyčítala jsem si, že jsem jí nezavolala dřív, ale babiččina nehoda mi tyhle drobnosti úplně vyhnala z hlavy.

Což bylo přesně to, čeho krakouni chtěli dosáhnout.

U vchodu na pohotovost zastavil černý lexus. Darius vystoupil a otevřel mi dveře.

„Jak se daří babičce?“

„Vlastně pořád stejně, ale doktor tvrdí, že tak je to správně. Přes noc u ní zůstane sestra Marie Anděla, abych mohla vykonat ten očistný rituál.“

Přikývl, otočil auto a vydali jsme se na krátkou cestu ke škole. „Sestra Marie Anděla je mocná kněžka. Byla by výtečná upírka.“

Usmála jsem se. „Vyřídím jí to. Stalo se ve škole něco, o čem bych měla vědět?“

„Když se proslechlo, co se přihodilo tvojí babičce, chvíli se mluvilo o tom, že by se rituál měl odložit.“

„Ne! To nesmíme,“ vyhrkla jsem. „Je moc důležitý, musíme ho provést dneska.“

Zvědavě se na mě zadíval, ale řekl jen: „Přesně tak se vyjádřila i Neferet. Přesvědčila Shekinu, aby všechno zůstalo podle původního plánu.“

„Vážně?“ řekla jsem zamyšleně. Nechápala jsem, proč Neferet záleží na tom, aby se rituál neodkládal. Možná nějak tuší, že Afrodita ztratila nadání pro zemi, a těší se, jak se obě příšerně ztrapníme. No, jestli jí jde o tohle, pak ji čeká dost ošklivé zklamání.

„Stihneš to jen tak tak,“ poznamenal Darius a koukl na digitální hodiny na přístrojové desce. „Budeš mít sotva čas se převléknout a dojít k východní zdi.“

„To nevadí. Ve stresu funguju nejlíp,“ zalhala jsem.

„No, jsem si jistý, že Afrodita a ostatní pro tebe všechno připravili.“

Přikývla jsem a usklíbala se na něj. „Afrodita, hm?“

Oplatil mi úsměv. „Ano, Afrodita.“

Zaparkovali jsme u chodníku a Darius mi došel otevřít dveře. „Díky, krasavče,“ řekla jsem provokativně. „Uvidíme se na rituálu.“

„Ten bych si nenechal ujít za nic na světě.“

„Konečně! Je babička v pořádku? Byl jsem úplně bez sebe, když jsem se to dozvěděl!“ Do mého pokoje rychlostí menšího tornáda vletěl Jack a málem mě umačkal v procítěném objetí. Spolu s ním ke mně přicválala i Hraběnka. Vrtěla ocasem a na přivítanou vyplázla jazyk a zafuněla.

„Jo, vážně jsme o ni měli hrozný strach,“ řekl Damien, který vstoupil hned vzápětí, a taky mě objal. „Zapálil jsem pro ni levandulovou svíčku a nechal ji celý den hořet.“

„Z toho by určitě měla radost,“ ujistila jsem ho.

„Co ti pověděli? Bude v pořádku?“ zeptala se Erin.

„Jo, z Afrodity jsme vůbec nic nevypáčily,“ postěžovala si Shaune.

„Řekla jsem vám všechno, co jsem věděla,“ namítla Afrodita, která přišla jako poslední. „Že nejím do zítřka ještě nemůžou dělat žádné závěry.“

„To pořád platí,“ řekla jsem. „Ale nezhoršuje se to a to je prý dobré znamení.“

„A tu nehodu doopravdy zavinili krakouni?“ otázal se Jack.

„Určitě,“ odpověděla jsem. „Když jsem za ní přišla do pokoje, slyšela jsem pleskání křídel.“

„Není to nebezpečné, nechat ji tam úplně samotnou? Mohli by jí ublížit,“ poznamenal.

„To by mohli, jenomže ona nezůstala sama. Pamatujete, jak jsme vám s Afroditou vyprávěly o té jeptišce, co vede Tulačky? Požádala jsem ji, aby přišla. Ona babičku pohlídá a nedovolí, aby se k ní něco dostalo.“

„Z jeptišek mi naskakuje husina,“ prohlásila Erin.

„Já z nich mám parádní hrůzu,“ přisvědčila Shaune. „Na první stupeň jsem chodila do soukromé katolické školy a jeptišky na nás byly *šiiííleně* přísné, to si ani neumíte představit.“

„Sestra Marie Anděla si rozhodně umí zjednat respekt,“ podotkla Afrodita.

„To jo. Na ni si ani krakouni netroufnou,“ řekla jsem.

„Ona o nich ví?“ zeptal se Damien.

„Ví všechno, o proroctví a vůbec. Musela jsem jí to vysvětlit, aby pochopila, proč je tak důležité, aby babička nezůstala ani na chvíli sama.“ Odmlčela jsem se, ale pak jsem se rozhodla, že nic nevynechám. „Navíc jí věřím. Když jsem s ní, cítím ohromné dobro. Víte, hodně mi připomíná babičku.“

„Kromě toho si myslí, že Nyx je jenom jiná podoba Panny Marie, takže pro ni nejsme zlo, které patří do pekla,“ dodala Afrodita.

„To je zajímavé,“ řekl Damien. „Doufám, že se s ní seznámím, až vyřešíme ten průšvih s Kalonou.“

„Vidíš, když už jsme u těch průsvihů, sledujete chůvičku?“ zeptala jsem se.

Jack přikývl a poklepal na svoji mošničku, od které se nikdy neodlučoval. „Jasně. Pořád je tam absolutně mrtvo.“ Zahihňal se, ale hned si připlácl ruku na pusu. „Pardon, nechtěl jsem, aby to vyznělo takhle neuctivě.“

„Nic se nestalo, miláčku.“ Damien ho objal kolem ramen. „V těchto situacích humor pomáhá. A ty se navíc směješ strašně rozkošně.“

„No nazdar, přineste mi kýbl. Hele, než si pozvracím tyhle překrásné nové šaty, co kdybychom si stručně zopakovali program rituálu a vyrazili? Zrovna dneska bychom neměli přijít pozdě,“ ozvala se Afrodita.

„To je fakt, měli bychom sebou pohnout. Všem vám to fakticky sekne,“ řekla jsem a zakřenila se. „Hezky spolu ladíme.“

Všichni se rozzářili a začali se natřásat, uklánět a otáčet dokolečka. Dvojčata totiž přišla s nápadem, že bychom si na očistný rituál měli všichni pořídit nové oblečení. Prý to bude symbolizovat nový rok a znovuzrození školy. Připadalo mi, že to s tou novotou kapku přehánějí, ale sama jsem toho měla plné kecky a nebyl čas jim to rozmluvit, takže v době, kdy jsem seděla u babiččiny postele, dvojčata vyrazila na nákupy. (Neptala jsem se jich, jak se jim podařilo ulít z vyučování – někdy je lepší vědět co nejméně.) Všichni jsme byli v černém, ale každý měl na sobě něco jiného. Afrodita minišaty z černého sametu s výstřihem ve tvaru kapky, fakticky hrozně krátké. S černými kozačkami na jehlách vypadaly fantasticky. Zřejmě se řídila svým heslem *At' se děje, co chce, všechno je hned lepší, když dobře vypadáš*. Damien s Jackem měli černé klučicí věci. O klukovské módě vím houby s octem, ale každopádně jim to moc slušelo. Dvojčata se nastrojila do krátkých černých sukýnek a takových těch empírových topů, u kterých nevím, jestli v nich holky vypadají hezky, nebo spíš těhotně. Před dvojčaty bych to samozřejmě nikdy nevyslovila. Moje šaty vybrala Erin. Byly černé, ale kolem výstřihu a na lemu dlouhých přiléhavých

rukávů měly našité červené skleněné korálky. Stejně lemovaly i spodní okraj sukně, která mi končila těsně nad koleny. Perfektně mi seděly a věděla jsem, že když při vyvolávání živlů zvednu paže, sklíčka se v měsíčním světle zatřpytí jako krev. Zkrátka to bude vypadat suprově.

Všichni jsme samozřejmě měli na krku náhrdelníky Dcer a Synů temnoty, s přívěskem ve tvaru tří spojených měsíců. Můj byl ozdobený červenými kameny, které se blýskaly jako korálky na mých šatech.

Pyšně jsem se na kamarády usmála a zaplavil mě pocit sebejistoty. O babičku se dokonale stará sestra Marie Anděla. Obklopují mě přátelé a nestojí mezi námi žádná tajemství. Rituál proběhne hladce a všichni se dozvědí o Stevie Rae a červených mládětech, takže Neferet už je nebude moct dál schovávat – ať už přizná, že s nimi má něco společného, nebo ne. Erik se mnou svým způsobem zase mluví. A když je řeč o klucích, nebála jsem se už ani toho, že Stark možná vstane z mrtvých. Tentokrát to případně proběhne za přítomnosti Shekiny, která je neskutečně mocná. Tím, že bych zase byla zapletená se dvěma kluky naráz, jsem se nehodlala zabývat. Aspoň v tu chvíli ne.

Když to shrnu, měla jsem z toho všeho dobrý pocit. Byli jsme připravení postavit se každému pradávnému zlu, které bude tak hloupé, aby si s námi něco začalo.

„Fajn, takže rituál bude v podstatě stejný jako obvykle. Jack pustí hudbu, kterou vybral, a já vstoupím na scénu.“

Jack nadšeně kývl. „Mám to vymyšlené! Na začátek jsem namixoval nejlepší kousky ze soundtracku ke *Gejše* a do toho přijde ještě něco, ale to bude překvapení.“

Zneklidněla jsem. Zrovna ten den jsem o žádná překvapení moc nestála...

„Neboj,“ ozval se Damien. „Bude se ti to líbit.“

Povzdychla jsem si. Stejně už bylo pozdě něco měnit. „Pak budu vzývat živly a přivolávat je do kruhu. Afrodito, musíš stát přímo pod tím největším dubem u východní zdi.“

„Zaříděno, Červenko,“ řekla Erin.

„Jo, než kluci nainstalovali tu svoji aparaturu, rozestavily jsme svíčky a připravily stůl. Svíčku země jsme daly přímo k tomu stromu.“

„Hm, nezahlídlí jste tam někde náhodou Stevie Rae?“

„Ne,“ odpověděli všichni jednohlasně.

Zase jsem vzdychla. Jestli se neukáže...

„Nestresuj se. Ona přijde,“ řekl Damien.

Vyměnila jsem si letmý pohled s Afroditou. „To doufám,“ zamumlala jsem, „protože jestli ne, tak nevím, jak lidem vysvětlíme, proč ti vyletí svíčka z ruky, jakmile přivolám zemi.“

„Mohla bys ji položit, a až ji Zoey zapálí, ztvárnit téma země tancem,“ poradil jí Jack.

Afrodita obrátila oči v sloup. Já jsem pokračovala: „To si necháme v záloze jako plán B a budeme se modlit, ať na něj nedorazí. Takže až se objeví Stevie Rae, dokončím vzývání a uzavřu kruh. Potom řeknu pár obecných věcí o červených mláďatech a něco ve smyslu, že jsme je přivedli, abychom očistili školu od temných tajemství.“

„To bude skvělá pointa,“ pochválil mě Damien.

„Díky. Předpokládám, že po obřadu budu muset všechno vysvětlit ještě jednou a pořádně, takže to nebudu zbytečně protahovat.“

„Pak budeme sledovat, jak se z toho Neferet vymotá,“ podotkla Afrodita.

„A jestli máme pravdu a ona je doopravdy královna Tsi Sgili, Shekina ji parádně sjede a Neferet bude mít zatraceně co dělat, aby se z toho vyvlíkla. Nebude mít čas naplňovat žádná proroctví,“ uzavřela jsem. *A kdyby došlo k nejhoršímu a královna Tsi Sgili nakonec byla Stevie Rae nebo některé z jejích mláďat, spolehnu se na Shekinu a na Nyx, že to nějak vyřeší.* Nahlas jsem dodala: „Damiene, dávej pozor, a kdybys uviděl nebo uslyšel nějakého krakouna, pošli na něj vítr.“

„Provedu,“ prohlásil.

„Jste připravení?“ zeptala jsem se všech.

„Jo!“ zahulákali.

* ŠKOLA NOCI 4 *

Pak jsme rychle odešli z koleje a s důvěrou v srdci zamířili vstříc posledním chvilčkám nevinnosti.

31)

Čekala tam na nás snad celá škola. Dvojčata předem rozmístila vysoké svíce a tím určila, kde se bude rituál odehrávat. Mláďata i dospělí utvořili kolem vyznačeného místa velké kolo, v němž stál i rozložitý dub, který měl tvořit hlavní bod budoucího kruhu.

Ulevilo se mi, když jsem uviděla i všechny Erebovy syny. Bojovníci se rozestavili po vnějším obvodu kruhu a někteří zaujali stanoviště na vrcholku vysoké zdi z cihel a kamene, která obklopovala školní areál. Uvědomovala jsem si, že pro Stevie Rae a červená mláďata to není zrovna ideální situace, ale když jsem vzala v úvahu krakouny, Kalonu a to, že někdo neznámý tady vraždí upíry, cítila jsem se bezpečněji.

Zůstala jsem s Jackem opodál. Damien, dvojčata a Afrodita mezitím zamířili na svoje místa, vzali do rukou barevné svíčky představující jejich živly a postavili se čelem ke středu. Když jsem si stoupla na špičky, zahlédla jsem Nyktin slavnostní stůl, který jsme při takovýchhle oficiálních rituálech stavěli doprostřed. Teď v zimě na něm určitě bylo sušené ovoce a nakládaná zelenina, a samozřejmě obřadní pohár s vínem a tak. Připadalo mi, že tam někdo stojí, ale ostatní mi zacláněli a nedokázala jsem to říct najisto.

„Vítej!“ pozdravila mě Shekina.

„Vítejte i vy.“ S úsměvem jsem jí zasalutovala.

„Jak se daří babičce?“

„Drží se,“ odpověděla jsem.

„Uvažovala jsem, jestli nemám obřad odvolat, nebo alespoň odložit, ale Neferet trvala na tom, že musí proběhnout tak, jak bylo určeno. Zřejmě se domnívá, že je to pro tebe důležité.“

Snažila jsem se tvářit pozorně, ale zároveň naprosto neutrálně.

„No, je to důležitý rituál a mrzelo by mě, kdyby se nekonal jenom kvůli mně,“ řekla jsem a rozhlédla se. Zvláštní, myslela jsem, že Neferet tu bude, aby mi mohla házet klacky pod nohy. Určitě tolik stála o to, aby se rituál odehrál podle plánu, protože babiččina nehoda mě vyvedla z konceptu a ona toho chtěla využít. „Kde je Neferet?“ zeptala jsem se.

Shekina se ohlédla, svraštila obočí a letmo zapátrala v davu. „Stála tady za mnou, ale teď ji nikde nevidím. Podivné...“

„Už se asi zařadila do kruhu.“ Doufala jsem, že na mně není poznat neklid. V nitru se mi rozezněly poplašné zvony. Podívala jsem se na Jacka, který si hrál se zvukovou aparaturou. „Je asi nejvyšší čas začít.“

„Počkej ještě, musím ti něco říct. Vlastně ti to měla vysvětlit Neferet.“ Shekina se zarazila a znovu se rozhlédla. „Nevadí, stejně dobře ti to můžu povědět sama. Neferet se zmínila, že jsi takhle velký očistný rituál dosud nevedla, a protože jsi hodně mladé mládě, zřejmě nevíš, že při takovémto obřadu se k obětnímu vínu, které nabídneš živlům, přimíchává krev dospělého upíra.“

„Cože?“ Určitě jsem se přeslechla.

„Není na tom nic složitého. Erik Night se nabídl, že nahradí zesnulého Lorena Blakea a doprovodí tvůj příchod recitací. Zároveň se ujme tradiční role kněžčina chotě a poskytne ti krev k oběti. Slyšela jsem, že je výtečný herec, měl by to tedy snadno zvládnout. Bude ti radit.“

„To je to překvapení, o kterém jsem mluvil!“ vyhrkl Jack, který se zrovna objevil vedle Shekiny. „Teda to, že Erik bude recitovat, ne krev, ta není zas až tak zajímavá.“

Bylo vidět, že je mládě teprve chvíli a krev na něj neúčinkuje tak silně jako například na mě. „To je paráda, že se přihlásil dobrovolně, co říkáš?“

„Jo, paráda.“ Na víc jsem se nezmohla.

„Půjdu na své místo,“ řekla Shekina. „Bud’ požehnána.“

Zamumlala jsem „bud’te požehnána“, ale to už ke mně byla otočená zády. Potom jsem se obrátila k Jackovi.

„Jacku,“ zasyčela jsem, „to, že Lorena nahradí Erik, není zrovna dvakrát příjemné překvapení!“

Zamračil se. „My jsme s Damienem mysleli, že je. Znamená to přece, že se třeba zase začnete spolu bavit.“

„To jo, ale ne před celou školou!“

„Aha. Hm. To mi nedošlo.“ Roztřásly se mu rty. „Promiň. Kdybych věděl, že tě to rozzlobí, řekl bych ti o tom hned.“

Přejela jsem si rukou po čele a odhrnula si z tváře vlasy. Vážně jsem zrovna v tu chvíli nepotřebovala, aby se mi tu Jack rozbřečel. Jenže vypořádat se před celou školou s šíleně sexy Erikem a jeho neodolatelnou krví, to jsem teda potřebovala ještě míň! *Klid, klid, hezky dýchej... už jsi přežila i větší trapasy.*

„Zoey?“ zařinukal Jack.

„Nic se nestalo, Jacku. Fakticky. Jenom mě to, ehm, překvapilo. A to je u překvapení normální, ne? Zvládnu to.“

„D-dobře. Vážně se nezlobíš? A můžeme začít?“

„Ne a jo,“ pronesla jsem rázně, než jsem stačila podlehnout touze prchnout s křikem co nejdál. „Pusť mi tam hudbu.“

„Rozbal to, Zoey!“ vyhrkl a odběhl k aparatuře.

Zavřela jsem oči a soustředila se na hluboké nádechy, abych si vyčistila hlavu a připravila se na přivolávání živlů. A kvůli tomu otřesu z Erika jsem Jackovi úplně zapoměla připomenout, aby sledoval monitor chůvičky.

Jako obvykle jsem byla úplně mrtvá trémou, která se vypařila v okamžiku, kdy jsem vykročila ke kruhu a zaposlouchala se do hudby. Soundtrack *Gejši* byl nádherně zadumaný. Zvedla jsem paže a nechala tělo, ať ladně splyne

se zvukem. K hudbě a noci se náhle připojil Erikův hlas a společně s nimi začal tvořit kouzlo.

*Když hvězdy září tmou
a luna vysvitne,
noc zhojí bolest tvou
z horkosti dne.*

Slova básně mě vtáhla do sebe a Erikův hlas mě nesl jako vlna. Zaklonila jsem hlavu, až se mi po zádech rozlily vlasy, a zvolna vstoupila do kruhu. Báseň se splétala s hudbou, tancem a magií.

*Tak dej na radu mou,
když zhasne slunce svít,
nenáivist veškerou
nech odejít.*

S jistotou jsem tančila a vychutnávala si dokonalost textu, který Erik recitoval. Bylo to přesně to pravé. Došlo mi, že když mě dřív doprovázel Loren, bral to jako příležitost mě svést a oslnit. Vůbec nemyslel na to, co má rituál znamenat nejen pro mě, ale i pro ostatní mláďata nebo dokonce pro Nyx. Sobecky sledoval jen svoje cíle. Viděla jsem to teď úplně jasně a nechápala, jak mě předtím mohl tak totálně zblbnout. Erik byl docela jiný, jako měsíc oproti slunci. Jeho báseň mluvila o odpuštění a zahojených ranách, a i když by se mi samozřejmě líbilo, kdyby chtěl jejím prostřednictvím něco sdělit mně, určitě myslel hlavně na to, jak nejlíp pomoci škole a spolužákům, kteří se potřebují vyrovnat se smrtí dvou profesorů.

*I nejsmutnější z dní,
když tma jej obestře,
se víckrát nevrátí,
je u konce.*

*Nech odplout bolest svou
a spánku poddej se,
když hvězdy září tmou
a luna žhne.*

Erik dorecitoval, zrovna když jsem dotančila do středu kruhu a zůstala stát vedle něj u Nyktina stolu. Vzhledla jsem k němu. Byl vysoký a v černém mu to hrozně slušelo, protože vynikly jeho tmavé vlasy a oči měl v kontrastu ještě modřejší než obvykle.

„Ahoj, kněžko,“ řekl tiše.

„Ahoj, choti,“ odvětila jsem.

Formálně si přitiskl pravou pěst k srdci a hluboce se mi uklonil. Pak se otočil ke stolu. Když se obrátil zase ke mně, držel v jedné ruce Nyktin zdobný stříbrný pohár a v druhé obřadní nůž. A pod slovem „obřadní“ si nepředstavujte žádnou hračku. Byl ostrý jako břitva, ale zároveň vypadal krásně. Byly na něm vyryté Nyktiny posvátné formule a symboly.

„Budeš potřebovat tohle,“ řekl a nůž mi podal.

Vzala jsem si ho. Dost mě vyvádělo z rovnováhy, jak se ostří třpytí ve svitu měsíce, a vůbec jsem netušila, co mám dělat dál. Hudba našťestí pořád hrála a dav přihlízejících se pohupoval v rytmu hypnotické melodie. Samozřejmě nás sledovali, ale zatím jen s nezaujatým očekáváním, takže když budeme mluvit tiše, neuslyší nás. Střelila jsem pohledem po Damienovi. Zvedl obočí a mrkl na mě. Rychle jsem se zase odvrátila.

„Zoey? Všechno v pohodě?“ zašeptal Erik. „Nebude mě to skoro vůbec bolet, neboj.“

„Fakt?“

„Tys to ještě nikdy nedělala, vid’?“

Mírně jsem zavrtěla hlavou.

Na okamžik se dotkl mojí tváře. „Občas zapomínám, že je to pro tebe všechno pořád nové. Dobře, nic na tom není. Nastavím nad pohár pravou dlaň.“ Přehodil nádobu do levé ruky a podržel ji ve výšce očí. Ucítila jsem odér vína.

„Zvedni dýku nad hlavu, pozdrav všechny čtyři světové strany a pak mě řízni do dlaně.“

„Mám tě říznout?“ Ztěžka jsem polkla.

Usmál se. „Řízni, škrábni, jak chceš. Prostě mi přejď ostřím pod palcem, je dobře nabroušené a udělá všechnu práci za tebe. Já pak natočím ruku, ty mi Nyktiným jménem poděkuješ za obětinu a do vína mezitím steče trocha krve. Potom sevru ruku v pěst, ty vezmeš pohár a půjdeš s ním k Damienovi. Každému zástupci živlů dáš dneska napít vína. Tím se rituálně očistí, než začneš s celkovou očišťou školy. Jasně?“

„Jo,“ přisvědčila jsem rozechvěle.

„Tak se do toho dej. A neměj strach, to zvládneš.“

Kývla jsem a zvedla dýku nad hlavu. „Vzduchu! Ohni! Vodo! Země! Zdravím vás!“ zvolala jsem a postupně obrátila čepel k východu, jihu, západu a severu. Nervozita ze mě spadla, protože jsem kolem sebe ucítila první záchvěvy živlů. Už se asi těšily, až je zavolám. Můj pozdrav ještě úplně nedozněl, když jsem spustila ruce dolů, přitiskla špičku dýky ke spodní části Erikova palce a rychlým tahem přejela nabroušeným ostřím po jeho dlani, jak mi poradil.

Okamžitě mě zaplavila vůně jeho krve, teplá, temná a nepopsatelně lákavá. Uchváceně jsem se dívala, jak se z rány řinou kapky připomínající rubíny. Erik natočil ruku a nechal je stékat do připraveného vína. Zvedla jsem hlavu a zahleděla se mu do třpytivých očí.

„Nyktiným jménem ti děkuju za dnešní oběť a za tvou lásku a oddanost. Jsi hoden Nyktina požehnání a náklonnosti její kněžky.“ Pak jsem se sklonila a vtiskla lehký polibek na hřbet jeho krvácející ruky.

Když jsme se znovu setkali pohledem, oči se mu nezvykle leskly a ve tváři měl něžný, důvěrný výraz, ale nevěděla jsem, jestli se jenom vžil do své role bohynina chotě, nebo jestli jsou to skutečné pocity. Sevřel ruku v pěst a znovu mi zasalutoval se slovy: „Jsem a vždy budu oddaný Nyktě a její velekněžce.“

Nebyl čas dumat nad tím, jestli mluvil o mně, nebo se jen držel své role. Měla jsem na práci důležitější věci. Uchopila jsem pohár s krvavým vínem a přistoupila k Damienovi. Pozvedl žlutou svíci a usmál se na mě.

„Vzduchu, jsi pro mě stejně důležitý a nezbytný jako dýchání. Dnes potřebuju tvoji sílu, abys od nás odvál zatuchlý pach smrti a strachu. Vzduchu, prosím, přijď!“ Tenhle obřad se trochu lišil od těch dosavadních a Damiena evidentně někdo předem upozornil, protože měl v ruce zapalovač. Jakmile zažehl svoji svíčku, obklopil nás vír dokonale ochočeného větru. Zazubili jsme se na sebe a já mu podržela pohár u úst, aby se mohl napít.

Postoupila jsem po směru hodinových ručiček, neboli po slunci, k Shaunee. Červenou svíci už měla připravenou a dychtivě se usmívala.

„Ohni, hřeješ a očišťuješ. Dnes vzýváme tvou moc, abys z našich srdcí vystřádl temnotu. Ohni, přijď!“ Shaunee žádný zapalovač nepotřebovala, protože knot jako obvykle sám od sebe vzplál vysokým plamenem. Obě nás zaplavilo horko a záře bezpečného domácího krbu. Nabídla jsem Shaunee pohár a ona usrkla doušek vína.

Od ohně jsem přikročila k vodě, tedy k Erin a modré svíče.

„Vodo, přicházíme k tobě špinaví a vynoříme se čistí. Dnes tě žádám, abys z nás smyla všechny skvrny, které na nás ulpívají. Vodo, přijď!“ Erin zapálila svíčku a já zaslechla vlny tříštící se o pobřeží a ucítila na kůži chladivou rosu. Zvedla jsem pohár, ona se napila a zašeptala: „Držím palce, Červenko.“

Kývla jsem a rázně vykročila k Afroditě. Vypadala pobledle a napjatě. V rukou svírala zelenou svíci, která by jí dala ránu, kdybychom se pokusily společně přivolat zemi. „Kde je?“ zašeptala jsem, aniž jsem pohnula rty.

Nervózně pokrčila rameny.

Zavřela jsem oči a pomodlila se. *Bohyně, spoléhám, že mi pomůžeš, aby to vyšlo. Nebo aspoň doufám, že mě z toho zase nějak vysekáš, když se ztrapním.* Když jsem oči otevřela,

byla jsem pevně rozhodnutá. Jestli se Stevie Rae neukáže, na věci to nic nemění. Tak jako tak to všem řeknu. Někdo mi uvěří i bez důkazu, někdo ne. Uvidím, jak se to vyvine. Vím, že mluvím pravdu, a mí kámoši to vědí taky.

Místo abych přivolala zemi, mrkla jsem na Afroditu a sykla: „Jdu na to.“ Otočila jsem se k divákům, kteří mě tázavě sledovali.

„Jak všichni víte, teď musím přivolat zemi. Jenže tu je menší problém. Na vlastní oči jste viděli, že Nyx obdařila Afroditu nadáním pro zemi. Ano, opravdu to udělala, ale svěřila jí ho jen dočasně. Afrodita opatrovala živel pro tu, která je skutečným ztělesněním země. Pro Stevie Rae.“

Jakmile jsem vyslovila její jméno, v koruně velkého dubu to zašustilo, větve ztrácející se ve tmě nad námi zavržaly a na zem vedle nás ladně seskočila Stevie Rae.

„Sakryš, Zoey, tobě to ale trvalo, než ses ke mně dopracovala,“ řekla. Potom přistoupila k Afroditě a vzala si od ní zelenou svíčku. „Dík, žeš mi podržela místo.“

„Jsem ráda, žeš to neprošvihla,“ odvětila Afrodita, ucouvla a přenechala jí svoji pozici.

Stevie Rae si tam stoupla, otočila se čelem do kruhu, setřásla si z obličeje kudrnaté blond vlasy a věnovala všem okolo zářivý úsměv. Ten ale nemohl soupeřit se svítivě červeným tetováním, v němž se proplétaly stonky rostlin, ptáčky a květy. „Bezva, už můžeš přivolat zemi.“

32)

Samozřejmě vypukl neuvěřitelný kravál. Erebovi synové se s řevem rozběhli k našemu kruhu. Dospělí šokovaně vykřikli a nějaká holka začala ječet jako siréna.

„A jéje,“ špitla Stevie Rae. „Dělej něco, Červenko.“

Rázně jsem se k ní otočila a bez zdržování zvolala: „Země, přijď!“ Na vteřinu mě zaplavila panika, protože ani já, ani Stevie Rae jsme neměly čím zapálit svíčku, ale vtom se k nám nevzrušeně naklonila Afrodita a přiložila ke knotu zapalovač, který pořád držela v ruce. Okamžitě nás obklopily vůně a zvuky letní louky. „Na, napij se.“ Pozvedla jsem pohár a kámoška ho málem vyžahla celý. Trochu jsem se na ni zamračila.

„No co?“ zašeptala. „Erik chutná skvěle.“

Obrátila jsem oči v sloup a rozběhla se do středu kruhu, kde stál Erik a zíral na Stevie Rae jako na zjevení. Vztáhla jsem volnou paži. „Duchu! Přijď,“ vykřikla jsem bez dlouhých řečí. Moje duše se zatřepotala, já vzala z Nyktina stolu obřadní zapalovač a rozsvítila fialovou svíčku, která tam na mě čekala. Pak jsem si taky pořádně lokla krvavého vína.

Páni, to byla šleha! Stevie Rae měla pravdu, Erik vážně chutnal skvěle, ale to už jsem koneckonců věděla. Rozpálená vínem, krví a duchem jsem vykročila k obvodu kruhu. Byla jsem ohromně pyšná na celou svoji partu. Stáli na svých místech, drželi svíčky a ovládali svoje živly, takže kruh

zůstával silný a neproniknutelný. Začala jsem kráčet podél stříbrné linie, která je spojovala, pořádně jsem se nadechla a překřikla ten brajgl kolem nás.

„Školo noci, poslouchej mě!“ Všichni okamžitě zmlkli, protože bohynina moc zesílila můj hlas jako megafon. Málem jsem údivem taky ztratila řeč. Musela jsem si odkašlat a začít znovu. Tentokrát už jsem nemusela nikoho přerušovat. „Stevie Rae neumřela. Prodělala jiný druh proměny. Bylo to těžké a skoro přitom přišla o svoji lidskou podstatu, ale zvládla to a teď je z ní dospělá upírka úplně nového typu.“ Pomalu jsem obcházel kruh a snažila se mezi řečí co nejvíc lidem podívat do očí. „Nyx ji ale ani na chvilku neopustila. Jak vidíte, pořád má nadání pro zemi, dar, který dostala od naší bohyně ve své původní podobě a pak znovu v téhle.“

„Já to nechápu. Tahle dívka bývala mládě, zemřela a zase obživila?“ ozvala se Shekina, vystoupila z řady, popošla ke Stevie Rae a zkoumavě se na ni zadívala.

Než jsem stačila odpovědět, promluvila sama Stevie Rae. „Ano, paní. Umřela jsem. Ale potom jsem se vrátila a nebyla jako dřív. Zbyl ve mně jen kousíček mojí staré duše, ale Zoey, Damien, Shaunee, Erin a hlavně Afrodita mi pomohli stát se, kým jsem bývala. Když jsem získala svoji duši zpátky, proměnila jsem se v jiný druh upíra.“ Ukázala na svoje krásné červené tetování.

Afrodita postoupila dopředu a překročila zářící stříbrnou čáru, která propojovala náš kruh. Lekla jsem se, že dostane ránu nebo odletí zpátky nebo se jí stane něco hrozného, ale čára ji vpustila dovnitř. Afrodita došla ke mně a já si všimla, že její tělo obklopuje stříbrná záře.

„Když se Stevie Rae proměnila, prošla jsem proměnou i já.“ Zvedla ruku a rychlým pohybem si setřela z čela modrý obrys srpku. Pár diváků zalapalo po dechu, ale ona se nenechala vyrušit. „Nyx mě změnila v člověka a stejně jako Stevie Rae i já patřím k novému druhu. Jsem člověk požehnaný bohyní. Pořád mám věšdecký dar, kterým mě Nyx obdařila, když jsem byla mládě. Bohyně se ode mě

neodvrátila.“ Hrdě se napřímila a čelila pohledům celé školy, jako by je vyzývala, ať si něco zkusí namítnout.

„Takže tu máme nový druh upíra a nový druh člověka,“ ujala jsem se znovu slova a střelila pohledem po Stevie Rae. Blýskla po mně úsměvem a kývla. „A potom taky nový druh mláděte.“ Jakmile jsem to dořekla, z dubu začali doslova pršet kluci a holky z tunelů. Umínila jsem si, že se potom musím Stevie Rae zeptat, jak je tam sakra všechny schovala, protože jsem jich napočítala snad deset. Poznala jsem Venuši, Afroditinu bývalou spolubydlící, a napadlo mě, jestli měly čas si popovídat. Zahlédla jsem taky protivného Elliotta, kterého jsem pořád neměla ráda. Rozestavili se uvnitř kruhu po obou stranách Stevie Rae a tvářili se hodně nervózně. Na čelech jim jasně plály rudé obrysy srpků.

Zaslechla jsem, jak někteří kluci a holky mezi diváky začali brečet a volat jména těch, ve kterých poznali zemřelé spolubydlící nebo kamarády. Věděla jsem, jak jim je. Taky jsem si myslela, že moje nejlepší kámoška je mrtvá, a pak jsem ji potkala a ona chodila, mluvila a dýchala.

„Nejsou mrtví,“ prohlásila jsem důrazně. „Stala se z nich mláďata nového druhu, nový kmen. Ale patří ke stejnému lidu jako my a je načase, abychom je přijali mezi sebe a zjistili, proč je Nyx přivedla na svět.“

„Lže!“ To slovo zaznělo tak řezavě a hlasitě, že mi málem praskly bubínky. V davu to zašumělo, přihlížející na jižní straně kruhu se rozestoupili a mezi nimi prošla Neferet.

Vypadala jako bohyně pomsty a dokonce i já jsem při pohledu na její nespoutanou krásu oněměla. Nádherné černé hedvábné šaty obepínaly ladnou postavu a odhalovaly bělostná ramena. Husté kaštanové vlasy měla rozpuštěné, takže jí ve vlnách spadaly až k útlému pasu. Zelené oči jí zářily, rty měla sytě rudé jako čerstvá krev.

„Chceš po nás, abychom věřili, že tyto nestvůrné hříčky přírody stvořila naše bohyně?“ řekla hlubokým, krásně modulovaným hlasem. „Ty zrůdy už jednou zemřely a musejí zemřít znovu.“

Zvedl se ve mně hněv a rozbil její magnetické kouzlo. „Vy tyhle *zrůdy*, jak jim říkáte, znáte líp než kdo jiný.“ Napřímila jsem se a postavila se jí tváří v tvář. Možná jsem neměla její profesionální přednes a úchvatnou krásu, zato jsem měla na svojí straně pravdu a bohyni. „Pokusila jste se je zneužít. Chtěla jste je zkazit. To vy jste je držela v zajetí, dokud je Nyx naším prostřednictvím neuzdravila a neosvobodila.“

Její oči se rozšířily v dokonalém výrazu údivu. „Ty tvrdíš, že za tyhle příšery můžu já?“

„Hele, já a mí kámoši nejsme žádné příšery!“ ozval se za mnou výkřik Stevie Rae.

„Mlč, zrůdo!“ zvolala Neferet autoritativně. „Tohle už přesahuje všechny meze!“ Otočila se a přejela pohledem ohromené diváky. „Právě jsem objevila další z těch stvůr, které Zoey a její přívrženci ožívují.“ Sehnula se pro věc, která jí ležela u nohou, a hodila ji do kruhu. Byla to Jackova mošnička. Když dopadla na zem, otevřela se a vypadl z ní monitor chůvičky i samotná kamera (která měla být bezpečně schovaná v márnici). Neferet se pátravě zadívala mezi diváky, dokud Jacka neobjevila. Potom vyštěkla: „Jacku! Zoey ti přikázala, abys dal tohle do márnice, kde bylo zamčené tělo zesnulého Jamese Starka, protože na něj použila zlá kouzla, která ho měla oživit. Nesnaž se to popřít!“

„Ne. Ano. Tak to nebylo,“ zakoktal Jack. Běnka, která se mu opírala o nohu, žalostně zakňučela.

„Nechte ho na pokoji!“ křikl Damien, ale ze svého místa v kruhu se nehnul.

Neferet se k němu obrátila. „Ty se od ní necháš dál klamat? Následuješ radši ji než Nyx?“

Než kamarád stačil odpovědět, ozvala se vedle mě Afrodita. „Poslyšte, Neferet, kdepak máte znak bohyně?“

Velekněžka na ni upřela pohled a vztekle přimhouřila oči. Všichni už ale pochopili, na co Afrodita naráží – na Neferetinyh fantastických černých šatech scházela výšivka Nykty, kterou nosí každá kněžka na prsou. A já si všimla

ještě něčeho. Na krku měla náhrdelník, který jsem na ní nikdy předtím neviděla. Zamrkala jsem, abych se ujistila, že mě neklame zrak. Ne, byla jsem si naprosto jistá. Na zlatém řetízku visela křídla. Velká, černá krkavčí křídla vyřezaná z onyxu.

„Co to máte na krku?“ zeptala jsem se.

Automaticky zvedla ruku a pohladila přívěsek, který se jí houpal mezi řadry. „Křídla Ereba, Nyktina chotě.“

„Ehm, nerad to říkám, ale to není pravda,“ řekl Damien. „Erebova křídla jsou zlatá, nikdy černá. Sama jste mě to učila v upíří sociologii.“

„Tyhle nesmyslné řeči už mě nebaví,“ utrhla se na něj. „Nejvyšší čas tohle divadýlko skončit.“

„Tak na tom se kupodivu shodneme,“ přisvědčila jsem.

Začala jsem mezi diváky pátrat po Shekině, když vtom Neferet ustoupila stranou a za ní se objevila nezřetelná postava. Velekněžka jí gestem naznačila, aby šla blíž. „Pojď sem a předveď, co dnes v noci stvořili.“

Nikdy nezapomenu, jak Hraběnka příšerně zavyla a zanařikala, když se před námi vynořil nový Stark. Kráčel jako duch. Kůži měl hrůzostrašně bledou a oči rudé jako zaschlá krev. Obrys srpku na čele měl červený stejně jako mlád'ata v kruhu, ale jinak se jim vůbec nepodobal. Stvoření, které bývalo Starkem, se zastavilo vedle Neferet a zahledělo se na nás očima žhnoucíma šílenstvím. Udělalo se mi z něj špatně.

„Starku!“ Chtěla jsem to jméno hlasitě vykřiknout, ale z pusy se mi vydral jen nezřetelný šepot.

On se ke mně ale stejně otočil. Rudé zornice zesvětlaly a na chvíli jsem se zase dívala na kluka, kterého jsem znala.

„Zzzzoey...“ Znělo to spíš jako sykot než řeč, ale přesto se ve mně vzedmula náhlá naděje.

Nejistě jsem k němu vykročila. „Jo, Starku, to jsem já,“ vyhrkla jsem a vši silou potlačila vzlyk.

„Sssslíbil jsem, že ssse vrátím,“ zamumlal.

Usmála jsem se skrz slzy a krok za krokem se k němu blížila. Stál hned za hranicí kruhu. Už jsem mu chtěla říct, ať

se nebojí, že najdeme způsob, jak ho dát do pořádku, ale najednou vedle mě stála Afrodita. Popadla mě za zápěstí a odtáhla mě zpátky.

„Nechod' k němu,“ sykla. „Neferet se to na tebe snaží hodit.“

Chtěla jsem se jí vytrhnout, když vtom se z opačné strany ozval Shekinin hlas. „To, co se stalo tomuto nebohému chlapci, je strašlivé. Zoey, žádám tě, abys dnešní rituál urychleně ukončila. Odvedeme mláďata dovnitř, spojíme se s Nyktinou nejvyšší radou a počkáme, až dorazí. Jen ta může tyto události správně posoudit.“

Vycítila jsem, že červená mláďata za mnou nervózně přešlapují, a odpoutala jsem pozornost od Starka. Otočila jsem se a zachytila pohled Stevie Rae. „To je v pohodě. Tohle je Shekina. Ona pozná, co je pravda a co lež.“

„Já taky poznám, co je pravda a co lež, a moje slovo tady má větší váhu než rozhodnutí nějaké rady tisíce kilometrů odsud.“

Jakmile to Neferet řekla, zase jsem se obrátila k ní. „Už se nemůžete dál schovávat!“ zaječela jsem na ni. „Já to Starkovi ani těm ostatním mláďatům neudělala. Byla jste to vy a teď si ponesejte následky.“

Usmála se, ale byl to spíš úšklebek. „Tak proč ten tvor volá tvoje jméno?“

„Zzzzoey,“ zasténal znovu Stark.

Pátravě jsem se na něj zadívala a snažila se v té ztrhané tváři rozeznat stopy kluka, kterého jsem znala. „Starku, moc mě mrzí, že jsi na tom takhle.“

„Zoey Redbirdová!“ Shekinin hlas šlehl jako bič. „Uzavři kruh. Toto je záležitost, kterou musí zhodnotit osoby, na jejichž úsudek se lze spolehnout. Zatím se o to nešťastné mládě postarám sama.“

Z nějakého nepochopitelného důvodu se Neferet po těch slovech rozesmála.

„Mám z toho špatný pocit,“ zamumlala Afrodita a začala mě strkat zpátky do středu kruhu.

„Já taky,“ ozvala se Stevie Rae ze své pozice na severu.

„Nezavírej ten kruh,“ řekla Afrodita.

Vtom se ke mně zničehonic donesl Neferetin šepot. *Když kruh nezavřeš, budeš vypadat provinile. Zavři ho a ocitneš se bez ochrany. Co si zvolíš?*

Zadívala jsem se jí do očí. „Volím moc svého kruhu a pravdy,“ odpověděla jsem.

Vítězně se usmála. Otočila se ke Starkovi. „Miř přesně na cíl, ať se země zalije krví. Ted’!“ rozkázala mu. Hned neposlechl, jako by bojoval sám se sebou. „Udělej, co chci, a dostaneš, po čem tvé srdce nejvíc touží.“ Zašeptala to Starkovi do ucha, ale já jí slova odečetla z rudých rtů. Zapůsobila na něj okamžitě. Oči mu rudě zaplály a rychlostí útočícího hada pozvedl luk, kterého jsem si předtím vůbec nevšimla, nasadil na tětívu šíp a vystřelil. Střela zasvištěla, se smrtící přesností zasáhla Stevie Rae do hrudi a probodla ji skrz naskrz. Zarazila se až o tmavé peří na konci ratiště.

Stevie Rae zaúpěla, sesunula se na zem a stočila se do klubíčka. S výkřikem jsem se k ní rozběhla. Slyšela jsem Afroditu, jak huláká na Damiena a dvojčata, ať nevystupují z kruhu, a v duchu jsem žehnala její chladnokrevnosti. Padla jsem vedle kámošky na kolena. Bolestně lapala po dechu a hlavu měla skloněnou.

„Stevie Rae! Ach, bohyně, ne! Stevie Rae!“

Pomalu vzhlédla a podívala se na mě. Z rány jí prýštila krev a bylo jí strašně moc, ani jsem nevěděla, že jí v sobě člověk tolik má. Vsakovala se do půdy, ze které se draly kořeny velkého dubu. Nemohla jsem se od ní odtrhnout. Ne kvůli její sladké omamné vůni, ale protože mi došlo, co vidím. Země pod rozložitým stromem byla doslova a do písmene zalitá krví.

Ohlédla jsem se přes rameno na Neferet. Stála hned za hranicí kruhu a triumfálně se usmívala. Stark klečel vedle ní a třeštil na mě oči, které už nebyly červené, zato plné nejčistší hrůzy.

„To vy jste zrůda, Neferet, ne Stevie Rae!“ zakřičela jsem na ni.

Už se nejmenuju Neferet. Od dnešní noci mi říkej královno Tsi Sgili. Ta slova mi zazněla v hlavě tak zřetelně, jako by Neferet stála vedle mě a šeptala mi je do ucha.

„Ne!“ zaječela jsem a pak se noc změnila v peklo.

33)

Země pod mýma nohama, nasáklá krví Stevie Rae, se začala chvět a vlnit, jako kdyby se hlína proměnila ve vodu. Vypukla panika, ale přes všechn hluk a vřavu jsem znovu zaslechla Afroditin hlas. Křičela na Damiena a dvojčata, ale znělo to klidně, jako by jen komentovala jejich mizerný vkus při výběru oblečení.

„Pojďte sem k nám, ale neporušte kruh!“

„Zoey,“ vypravila ze sebe ztěžka Stevie Rae a upřela na mě pohled plný bolesti. „Dělejte, co Afrodita říká. Neporušte kruh, za žádnou cenu!“

„Ale ty...“

„Ne! Neumírám, fakticky ne. Vzal mi jen krev, ne život. Neporušte kruh.“

Přikývla jsem a stoupla si. Nejbliž k nám byli Erik a Venuše. „Podepřete Stevie Rae, každý z jedné strany. Držte ji. Postarejte se, aby neupustila svíčku. Nesmí zhasnout. Kruh se nesmí porušit.“

Venuše vypadala otřeseně, ale kývla a přistoupila ke Stevie Rae. Erik, s tváří popelavou šokem, na mě jen zíral.

„Musíš si vybrat,“ řekla jsem mu. „Buď jsi na naší straně, nebo na straně Neferet a ostatních.“

Nezaváhal. „Vybral jsem si ve chvíli, kdy jsem se nabídl za kněžčina chotě. Jsem s tebou.“ Rychle pomohl Venuši zvednout Stevie Rae na nohy.

Navzdory vzdouvající se zemi jsem doklopýtala k Nyktinu stolu a chňapla fialovou svíčku ducha právě v okamžiku, kdy se málem převrhla. Pevně jsem ji sevřela, zaštitila tělem a zkontrolovala pohledem Damiena a dvojčata. Řídili se Afroditinými klidnými povely, nevšimli si chaotického hemžení okolo a pomalu kráčeli vpřed ke Stevie Rae. Stříbrná čára se posouvala s nimi a kruh se zmenšoval, až jsme se v něm nakonec tísnilí jeden vedle druhého – Damien, dvojčata, Afroditu, Erik, červená mláďata a Stevie Rae.

„Teď ji pomalu odvedeme od stromu,“ zavelela Afroditu. „Všichni společně, nikdo nesmí porušit kruh. Musíme se dostat k tajnému východu ve zdi. Hned.“ Pátravě jsem se na ni zadívala a ona vážně přikývla. „Vím, co se bude dít dál, a nebude to nic pěkného.“

„Tak padáme,“ řekla jsem.

Celá naše skupina se dala do pohybu. Opatrně, krůček po krůčku, jsme šli po vzdouvající se zemi. Museli jsme být hrozně opatrní, jak kvůli Stevie Rae, tak kvůli svíčkám a kruhu, který jsme museli za každou cenu udržet. Člověk by myslel, že se nám do cesty budou plést mláďata a dospělí nebo že se nás pokusí zastavit aspoň Shekina, ale zdálo se, jako bychom se uprostřed chaosu a paniky ocitli v zvláštní bublině klidu. Dostali jsme se od stromu ke zdi a pomalu, opatrně se vydali podél ní. Všimla jsem si, že tráva pod našima nohama se tolik nechvěje a není na ní ani stopa po krvi. Vtom se ke mně donesl Neferetin příšerný smích.

V dubu strašlivě zapraskalo a jeho kmen se roztrhl vedví. Šla jsem pozadu, protože jsem byla čelem ke Stevie Rae, a tak jsem měla na celou scénu dokonalý výhled. Zpod zničeného stromu se něco vynořilo. Nejdřív jsem viděla jenom obrovská černá křídla, která pevně ovíjela tělo. Pak tvor poodstoupil od rozervaného kmene, narovnal se do plné výšky a černočerná křídla se rozprostřela.

„Ach, bohyně!“ vykřikla jsem bezděky, když jsem Kalonu poprvé spatřila. Bylo to nejkrásnější stvoření, jaké jsem kdy viděla. Měl hladkou kůži bez jediné poskvrnky,

zlatavou, jako by ji právě láskyplně políbily sluneční paprsky. Vlasy měl stejně černé jako křídla, volně mu spadaly na ramena jako hustá hříva starodávného válečníka. Jeho tvář... Jak mám něco tak krásného popsat? Byla jako tvář oživé sochy. I ten nejnádhernější smrtelník, ať člověk nebo upír, vedle něj vypadal jako ubohá nepovedená napodobenina. Oči měl jantarové a jejich sytá barva přecházela dozlatova. Přistihla jsem se, že se v nich toužím ztratit. Ty oči mě volaly... on mě volal...

Udělala jsem ještě pár klopýtavých kroků, zastavila se a zřejmě bych rozbila kruh, rozběhla se k němu a padla mu k nohám, kdyby nepozvedl nádherné paže a hlubokým, znělým, mocným hlasem nezvolal: „Povstaňte se mnou, děti!“

Z díry v zemi se vyrojili krakouni a začlonili celé nebe. Pohled na jejich známá znetvořená těla ve mně vzbudil strašlivou hrůzu a ta okouzlení Kalonovou krásou přebila. Krakouni se rozkřičeli a začali kroužit kolem svého otce. Ten se rozesmál a natáhl ruce co nejvýš, aby se mohl dotknout jejich křídel.

„Musíme odsud vypadnout!“ sykla Afrodita.

„A hned! Zrychlete.“ Už jsem zase byla při smyslech. Země se přestala třást, takže jsme mohli přidat. Dál jsem šla pozadu, a tak jsem mohla s hrůzou sledovat, jak k osvobozenému andělovi přistupuje Neferet. Zastavila se před ním a vysekla hluboké ladné pukrle.

Vznešeně na ni kývl a oči mu zaplály chťičem. „Má královno,“ oslovil ji.

„Můj choti,“ odvětila. Pak se obrátila k davu přihlížejících, kteří přestali zmateně pobíhat a fascinovaně zírali na Kalonu.

„Toto je Erebus, jenž konečně sestoupil na zem!“ prohlásila. „Pokloňte se Nyktinu manželovi a našemu novému pozemskému pánu.“

Hodně diváků, většinou mlád'at, okamžitě padlo na kolena. Hledala jsem mezi nimi Starka, ale nikde jsem ho neviděla. Zato jsem spatřila Shekinu, která rázně vykročila

mezi uchvácenými mláďaty vpřed. V moudré tváři měla nedůvěřivý výraz a čelo jí brázdila hluboká vráska. Postupně se k ní přidávali Erebovi synové, ale nedokázala jsem odhadnout, jestli stejně jako ona pochybují o Kalonovi, nebo ho naopak chtějí před velekněžkou ochránit. Než se Shekina stačila protlačit davem a postavit se Kalonovi tváří v tvář, Neferet zvedla ruku a nenápadně trhla zápěstím. Ten pohyb byl natolik nepostřehnutelný, že bych si ho asi vůbec nevšimla, kdybych ji nepozorovala tak soustředěně.

Shekina vytřeštila oči, zalapala po dechu, chytila se za hrdlo a zhroutila se na zem. Erebovi synové se k ní rozběhli.

V tu chvíli jsem vytáhla z kapsy mobil a vytočila číslo sestry Marie Anděly.

Zvedla to při prvním zazvonění. „Zoey?“

„Utečte. Hned,“ řekla jsem.

„Rozumím.“ Znělo to naprosto klidně.

„Vezměte babičku! Musíte ji vzít s sebou!“

„Ale jistě. Postarej se o sebe a svoje lidi, já se postarám o ni.“

„Zavolám, jakmile to půjde.“ Zaklapla jsem telefon.

Když jsem zvedla hlavu, všimla jsem si, že Neferet se na nás dívá.

„Jsme tady!“ vyhrkla Afrodita. „Otevřete ty zatracené dveře, honem!“

„Jsou otevřené,“ ozval se známý hlas. Ohlédla jsem se. Vedle pootevřeného tajného východu, který se jakoby kouzlem objevil mezi kameny a cihlami, stál Darius. A spolu s ním k mé obrovské úlevě taky Jack. Sice brečel jako mimino, ale nic se mu evidentně nestalo a měl s sebou i Hraběnku.

„Jestli jsi s námi, musíš být proti nim,“ řekla jsem Dariovi a kývla ke Škole noci a Erebovým synům, kterých bylo všude plno, ale proti Kalonovi se nepostavil ani jeden.

„Už jsem zvolil,“ odvětil bojovník.

„Co kdybychom radši šli? Ona se na nás kouká!“ vyhrkl Jack.

„Zoey! Musíš nás krýt,“ řekla Afrodita. „Využij živly, všech pět. Zamaskuj nás.“

Přikývla jsem a zavřela oči. Nezřetelně jsem vnímala Afroditin hlas, jak komanduje červená mláďata, aby se držela pohromadě v kruhu, který už vůbec neměl správný tvar a vypadal spíš jako obdélník, protože jsme se museli protáhnout tajnými dveřmi. To se ale odehrávalo jakoby v pozadí mé mysli, protože jinak jsem se naprosto soustředila na vzduch, oheň, vodu, zemi a ducha. Požádala jsem je, ať nás ukryjí a uchrání před Neferetiným pohledem. Živly mě okamžitě poslechly a já ucítla takový odliv sil jako nikdy předtím. Vždyť jsem taky ještě nikdy nezkusila zapojit všech pět živlů naráz do takhle vyčerpávajícího úkolu! Připadalo mi to, jako když se moje mysl a moje vůle snaží uběhnout maratón sprintem.

Zatnula jsem zuby a vytrvala. Živly vířily kolem nás i nad námi. Slyšela jsem vítr a cítila slanou vůni oceánu. Začala kolem nás stoupat hustá mlha. Nebe se zatáhlo mračny, zaburácel hrom a *prásk!* Do stromu jen pár metrů od nás sjel blesk. Nic se mu ale nestalo, síla země ho naopak přiměla růst do stále větší šířky. Když jsem otevřela oči, zjistila jsem, že jedno červené mládě mě pozadu vede k východu a naši skupinku dokonale cloní zuřící živly. Pak jsem v té smršti zvuků zaslechla „mňááuf!“, a když jsem se ohlédla, uviděla jsem venku za zdí Nalu s celou smečkou koček, včetně hrůzostrašně rozčepýřené Maleficent a jejího nerozlučného parťáka ve zločinu Belzebuba.

Ještě naposled jsem zahlédla Neferet. Rozčileně se rozhlížela a očividně nechtěla věřit, že jsme jí nějak dokázali uniknout. Potom se dveře zavřely a odřízly nás od všeho, co se dělo ve škole.

„Dobře, teď znovu zformujte kruh a co nejvíc ho stáhněte. Dvojčata, jste moc blízko u sebe! Takhle je úplně šišatý. Kočky! Nesyčte na Běнку, na to není čas.“ Afrodita štěkala rozkazy jako seržant na cvičáku.

„Tunely.“ Slabý hlas Stevie Rae zazněl tmou úplně zřetelně.

Podívala jsem se na ní. Neudržela se na nohou, a tak ji Erik nesl v náruči jako dítě. Dával dobrý pozor, aby se nedotkl šípu, který jí trčel ze zad. Tvář měla bílou jako křída a tím zřetelněji na ní vyvstávalo červené tetování.

„Musíme se dostat k tunelům. Tam budeme v bezpečí,“ řekla.

„Stevie Rae má pravdu. Dolů za námi nepůjde a Neferet taky ne, to už teď nesvede,“ přisvědčila Afrodita.

„K jakým tunelům?“ zeptal se Darius.

„V podzemí, za prohibice se tam schovávali pašeráci. Vchod je na nádraží v centru,“ odpověděla jsem.

„Na nádraží. To je nejméně čtyři kilometry odsud, navíc půjdeme přímo středem města,“ namítl. „Jak se tam...“ Nedořekl to, protože všude kolem nás se začal ozývat strašný křik a ze Školy noci to nebylo. Na nebi vybuchovaly plamenné koule připomínající děsivé smrtící květy.

„Co se to děje?“ zeptal se Jack a přitiskl se k Damienovi.

„To jsou krakouni. Získali zpátky svoje těla a mají hlad. Pustili se do lidí,“ řekla Afrodita.

„Oni ovládají oheň?“ vyhrkla Shaunee a zatvářila se příšerně našťavaně.

„Jo,“ odvětila Afrodita.

„No tak to si můžou zkusit!“ Shaunee zvedla ruku a já ucítila, jak kolem nás začíná stoupat horko.

„Ne!“ vykřikla Afrodita. „Nesmíš k nám přitáhnout pozornost. Teď to nejde. Jinak je s námi konec.“

„Tys to viděla?“ zeptala jsem se jí.

Přikývla. „Tohle všechno a ještě mnohem víc. Všichni, kdo se neschovají pod zem, jim poslouží jako lovná zvěř.“

„Takže se potřebujeme dostat do tunelů.“

„Ale jak?“ ozvala se jedna holka s červeným srpkem, kterou jsem neznala, dětsky vyplašeným tónem.

Sebrala jsem poslední síly. Neustálý kontakt se všemi pěti živly mě zoufale vyčerpával, ale nechtěla jsem, aby ostatní poznali, že už nemůžu. Musejí dál věřit, že jsem silná, sebejistá a všechno mám pod kontrolou. Zhluboka jsem se nadechla. „Nebojte se. Víím, jak to udělat, aby nás cestou

nikdo neviděl. Mám to vyzkoušené.“ Unaveně jsem se usmála na Stevie Rae. „Pamatuješ, ne?“ Pak jsem se podívala na Afroditu. „A ty určitě taky.“

Stevie Rae vyčerpaně kývla.

„Jasně,“ řekla Afrodita.

„Tak jak to uděláme?“ zeptal se Damien.

„Jo, sem s tím,“ ozvala se Erin.

„Přesně. Už mě berou křeče z toho, jak se na mě pořád někdo mačká,“ zabrbkala Shaunee. Evidentně ji hrozně žralo, že nemůže proti krakounímu ohni použít svůj.

„Fajn, tak poslouchejte. Proměníme se v mlhu a stín, noc a temnotu. Neexistujeme. Nikdo nás nevidí. Jsme noc a noc je námi.“ Jak jsem mluvila, ucítila jsem známý záchvěv a červená mláďata překvapeně vydechla. Bylo mi jasné, že zničehonic místo mě vidí jen mlhu smíšenou s temnotou a prostoupenou stíny. Připadalo mi zvláštní, že takhle vyčerpaná splývám s nocí snadněji... jako kdybych se mohla prostě vytratit a konečně si odpočinout, spát...

„Zoey!“ Z nebezpečného transu mě vytrhl Erikův hlas.

„V pohodě! To nic,“ vyhrkla jsem spěšně. „Teď to zkuste vy. Soustřed'te se. Je to skoro stejné, jako když jste zdrhali ze školy na rande nebo na tajné rituály za zdí, akorát se musíte ještě víc koncentrovat. To zvládnete. Jste mlha a stín. Nikdo vás nevidí. Nikdo vás neslyší. Kolem vás je jenom noc a vy jste její část.“

Celá naše skupinka se mi před očima rozostřila a začala se rozplývat. Nebylo to úplně stoprocentní a Hraběnka přes veškerou snahu byla dál obrovský, dokonale viditelný labrador (na rozdíl od koček, které s tmou splynuly úplně snadno), ale ze všech kluků a holek zůstalo sotva víc než nezřetelný stín.

„Můžeme vyrazit. Držte se pohromadě. Vezměte se za ruce. Nenechte se ničím vytrhnout ze soustředění. Darie, jdi první.“

Vydali jsme se do ulic města, které se proměnilo v oživlou noční můru. Později jsem se divila, jak jsme to vůbec dokázali, ale pak jsem na to přišla. Nyx nad námi držela

ochrannou ruku. Šli jsme pod závojem jejího stínu. Zahalili jsme se její mocí a stali se nocí navzdory tomu, že okolo nás řádilo tmou šílenství.

Krakouni ovládli pole. Byl Silvestr a právě odbila půlnoc, takže nestvůrám se doslova vrhali do rány podnapilí slavící lidé, kteří hromadně vybíhali z klubů, restaurací a krásných starých vil po petrolejových králích. Když totiž zaslechli praskot a výbuchy krakouních kouzelných ohňů, mysleli, že je to městský ohňostroj, a běželi se na něj podívat. S podivně odosobněným mrazením jsem přemítala, kolik z nich vzhledlo k nebi a spatřilo to poslední, co měli v životě vidět: děsivé rudé lidské oči v nestvůrných ptačích tvářích.

Když jsme byli asi v půli cesty, na křižovatce Cincinnatské a Třinácté, zaregistrovala jsem policejní a hasičské sirény a výstřely. Trpce jsem se usmála. My v Oklahomě milujeme zbraně a práv, která nám dává druhý ústavní dodatek, využíváme s pýchou, upřímnou radostí a při sebemenší zámince. Docela mě v tu chvíli zajímalo, jestli proti kouzelným mytickým tvorům moderní zbraně zabírají, ale dobře jsem si uvědomovala, že o tom nebudu muset dumat dlouho. Brzo si to všichni ověříme v praxi.

Asi tak blok od opuštěného železničního nádraží se spustil protivný studený déšť, nebo spíš mrholení. Všichni jsme v tu ránu byli zmrzlí na kost, ale na druhou stranu nás to ještě líp skrylo před zvědavýma očima, ať lidskýma nebo nestvůrnýma.

A pak jsme se konečně ocitli u cíle. Do suterénu nádraží jsme se dostali snadno, stačilo vytáhnout kovovou roletu, která budila klamný dojem, že s ní nikdo nepohne. Jakmile nás obklopila sklepní temnota, všichni jsme si hlasitě oddychli.

„Bezva, už můžeme uzavřít kruh.“

„Děkuju, duchu, můžeš jít,“ začala jsem a otočila se ke Stevie Rae, kterou pořád nesl Erik. „Jsem ti moc vděčná, země, můžeš jít.“ Erin stála vlevo ode mě a já se na ni ve tmě usmála. „Vedla sis dneska dobře, vodo. Můžeš jít.“ Obrátila jsem se k Shaunee. „Ohni, děkuju ti. Můžeš jít.“ Kruh jsem

uzavřela živlem, který ho otevírá. „Vzduchu, jako vždycky máš můj vděk. Můžeš jít.“ Ozvalo se tiché lupnutí, něco zasyčelo a stříbrná linie, která nás spojovala a chránila, se rozplynula.

Zatnula jsem zuby a snažila se překonat vyčerpání, které mě zmáhalo, ale asi by se mi podlomila kolena, kdyby mě Darius nechytil za ruku a nepřidržel.

„Pojďte dolů. Ještě nejsme úplně mimo nebezpečí,“ prohlásila Afrodita.

Přešli jsme dozadu ke kanálu, což byl ve skutečnosti vchod do rozsáhlého systému tunelů. Už jsem tu jednou byla a tahle druhá návštěva mi připadala stejně surrealistická jako vůbec celá noc. Když jsem tady byla naposled, kolem zuřila sněhová bouře a já přišla zachránit Heatha před Stevie Rae a tlupou mláďat, která pro změnu zachraňuju teď.

Heath!

„Zoey, už musíme jít,“ zavolal na mě Erik, když jsem se neměla k pohybu. Předal Stevie Rae Dariovi a nahoře už jsme tak zůstali jen my dva.

„Potřebuju ještě vyřídit dva hovory. Dole není signál.“

„Fajn, ale dělej,“ odvětil. „Řeknu ostatním, že za chvíli přijdeš.“

„Dík.“ Unaveně jsem se na něj usmála. „Vezmu to rychle.“

Stroze přikývl a slezl po kovovém žebříku do podzemí.

K mému překvapení to Heath zvedl hned na první zazvonění. „Co chceš, Zoey?“

„Poslouchej, Heathe, nemám moc času. Ve Škole noci se objevilo něco hrozného a teď to útočí na město. Je to fakticky špatné, hodně špatné, a nevím, kdy to skončí, protože to zatím neumím zastavit. Zachránit se před tím můžeš jedinečně tak, že se schováš pod zem. Ta věc nemá podzemí ráda. Rozumíš?“

„Jo,“ řekl.

„Věříš mi?“

Vůbec nezaváhal. „Jo.“

Oddechla jsem si. „Vezmi svoji rodinu a všechny, na kom ti záleží, a odveď je do bezpečí. Dům vašeho dědy má veliký sklep, ne?“

„Jasně, schováme se tam.“

„Dobře. Zase se ti ozvu, jakmile to půjde.“

„Zoey, ty se taky schováš, vid’?“

Sevřelo se mi srdce. „Ano.“

„Kam?“

„Do těch starých chodeb pod nádražím.“

„Ale tam je to nebezpečný!“

„Ne, není, už ne. Neměj strach. Hlavně se taky drž stranou, ano?“

„No jo,“ odpověděl.

Ukončila jsem hovor, než jsem stačila plácnout něco, co by nás oba mrzelo. Pak jsem vytočila druhé číslo. Máma to nezvedla. Po pěti zazvoněních sepnul záznamník a ozval se její přehnaně radostný hlas: „Dovolali jste se k Hefferovým. Žijeme v lásce a bázni Boží a přejeme vám požehnaný den. Nechte nám vzkaz. Amen!“

Obrátila jsem oči v sloup, a když přístroj pípl, řekla jsem: „Mami, určitě si myslíš, že se svět ocitl ve spárech d'ábla, a tentokrát nejsi daleko od pravdy. Tahle věc sice není d'ábel, ale je zlá a můžeš se před ní zachránit, jediné když se schováš v podzemí, třeba do sklepa nebo nějaké jeskyně. Takže hned běž do kostela a ukryj se tam ve sklepě. Rozumíš? Mám tě ráda, mami. Postarala jsem se i o babičku, je s...“ Záznamník mě utnul. Povzdychla jsem si a moc si přála, aby mě aspoň projednou poslechla. Potom jsem sešplhala za ostatními do podzemí.

Moje parta na mě čekala kousek od vchodu. Před námi se táhl tmavý hrůzostrašný tunel, v němž se v dálce mihotala světla.

„Poslala jsem červené napřed, aby rozsvítili lampy a tak,“ řekla Afrodita a střelila pohledem po Stevie Rae. „Jako například aby připravili nějaké deky a suché oblečení.“

„Bezva, to je fajn.“ Silou vůle jsem přemohla únavu a udržela se při vědomí. Červení už zapálili pár olejových

luceren, takových těch starodávných s uchem, a pověsili je na skoby přibližně ve výši očí, takže jsem rozeznávala obličejе svých kamarádů a viděla, s jakým výrazem se na mě dívají. Všichni měli stejný, dokonce i Afrodita. Báli se.

Prosím tě, Nyx, pomodlila jsem se v duchu vroucně, dej mi sílu a pomoz mi najít správná slova, protože na tomhle prvním momentu závisí, jak to tady zvládneme. Nedovol, abych to zvorala, prosím.

Nedostala jsem výslovnou odpověď, ale ucítila jsem příval tepla, lásky a důvěry, který mi rozbušil srdce a naplnil mě novou energií.

„Jo, je to špatné,“ spustila jsem. „Nebudeme si nic nalhávat. Jsme mladí. Jsme sami. Máme raněné. Neferet a Kalona jsou mocní a je dost dobře možné, že mají na své straně všechny dospělé i mláďata. Ale my máme něco, co oni nikdy mít nebudou. Lásku, pravdu a jeden druhého. A taky Nyx. Všechny nás označila a každý z nás je její vyvolený. Naše parta je absolutně výjimečná – jsme něco úplně nového.“ Odmlčela jsem se, podívala se jim zpřima do očí a snažila se jim úsměvem zvednout morálku. Pauzy využil Darius.

„Kněžko, dosud nikdy jsem nepocítil podobné zlo,“ prohlásil. „Nikdy jsem o něčem takovém ani neslyšel. To stvoření je nezkrotné a plné nenávisti. Když se vynořilo z útrob země, připadalo mi, jako by se právě zrodilo samo vtělení zla.“

„Tys to aspoň poznal, Darie. Spousta dalších bojovníků ne. Viděla jsem, jak zareagovali. Nesáhli po zbraních ani se nesnažili utéct jako ty.“

„Statečnější muž by jistě zůstal,“ hlesl.

„Blbost!“ skočila mu do řeči Afrodita. „Zůstal by akorát tak hloupější muž. Jsi tady s námi a máš šanci bojovat. Ostatní Erebovy syny buď pokosili ti hnusní ptáci, nebo jsou očarovani jako všechna mláďata kromě nás.“

„Jo,“ zapojil se do debaty Jack. „Jsme tady, protože jsme jiní než ostatní.“

„Jsme něčím zvláštní,“ řekl Damien.

„My jsme nikdy nešly s davem,“ podotkla Shaunee.

„Přesně moje slova, ségra,“ přisvědčila Erin.

„Jsme tak neskutečně zvláštní, že by pro nás měli zřídit zvláštní školu,“ řekla Stevie Rae. Měla slabý hlas, ale evidentně ji ještě nepřešel humor.

„Bezva. Tak co teď?“ zeptal se Erik.

Všichni se zadívali na mě. Já se zadívala na ně.

„Ehm, no, vymyslíme plán,“ vyhrkla jsem.

„Plán?“ opáčil Erik. „A to je všechno?“

„Ne. Vymyslíme plán a pak nějak získáme zpátky školu. Všichni společně.“ Natáhla jsem k nim ruku jako nějaká kapitánka softballového družstva. „Jdete do toho se mnou?“

Afrodita protočila oči, ale jako první položila dlaň na hřbet mojí ruky. „Já jo,“ řekla.

„Já taky,“ přidal se Damien.

„Já taky,“ řekl Jack jako ozvěna.

„Jasně,“ pronesla jednohlasně dvojčata.

„Počítej se mnou,“ vydechla Stevie Rae.

„Nenechám si to ujít ani za nic,“ uzavřel Erik, položil ruku úplně navrch a s úsměvem se mi podíval do očí.

„Tak dobře,“ řekla jsem. „Nandáme jim to!“ Všichni to po mně samozřejmě hlasitě zopakovali a mě v tu chvíli začaly brnět špičky prstů a ten pocit se postupně rozšířil až k zápěstí. Věděla jsem, že až ostatní stáhnou ruce a já se budu moct podívat, uvidím na obou svých dlaních zbrusu nová nádherná tetování a budu si připadat jako dávná exotická kněžka se symboly bohyniny přízně namalovanými hennou. Navzdory šílenství, vyčerpání a chaosu, který nám obrátil životy vzhůru nohama, mě náhle zaplavil klid a nádherná jistota, že pořád kráčíím po cestě své bohyně.

Uznávám, nebyla to moc rovná a hladká cesta. Ale byla moje, a tím pádem musela být výjimečná, jako já sama.

POZNÁMKA PŘEKLADATELKY

Citáty ze hry Williama Shakespeara *Othello* jsou převzaté z překladu Martina Hilského (Atlantis 2006). Citáty z bible pocházejí z ekumenického vydání.

P. C. Castová – Kristin Castová

NEZKROTNÁ

Z anglického originálu Untamed,
vydaného nakladatelstvím St. Martin's Griffin
v New Yorku roku 2008,

přeložila Jana Kunová

Obálku navrhla Viera Fabianová

Redigovala Iveta Poláčková

Odpovědná redaktorka Martina Bekešová

Technický redaktor David Dvořák

Počet stran 336

Vydala Euromedia Group, k. s. – Knižní klub,

Nádražní 32, 150 00 Praha 5,

v roce 2010 jako svou 5343. publikaci

Sazba SF SOFT, Praha

Vytiskly Tlačiarne BB, spol. s r. o., Banská Bystrica

Vydání první

Naše knihy distribuuje knižní velkoobchod

Euromedia Group, k. s. – knižní distribuce,

Nádražní 32, 150 00 Praha 5

Zelená linka: 800 103 203

Tel.: 296 536 111

Fax: 296 536 246

distribuce.sd@euromedia.cz

Knihy lze zakoupit v internetovém knihkupectví

www.knizniweb.cz